

X-1484

Proprietatea Bibliotecii
Universității Iași

X-1484

3012953
Periodice

PĂMÂNTUL STRĂMOȘESC

ORGAN AL LEGIUNII „ARHANGHELUL MIHAIL”
PENTRU APĂRAREA PĂMÂNTULUI STRĂMOȘESC

„Din zei de-am fi scobaritori,
C'o moarte tot suntem datori,
Tot una e dac'ai murit
Flăcău ori moș îngârbovit,
Dar nu-i tot una leu să mori
Ori câne 'nlanțuit!”

Decebal către Popor.
(în. Coșbuc).

„Spre inimile cele
necurate care vin în-
tru preacurata casă a
lui Dumnezeu, — fără
milă întind sabia mea!”

(Curtea ce se află pe
terasa Sf. Arhang. Mihail
din Biserica Incoronării
de la Alba-Iulia).

IAȘI, 1927.

Atenție! Am trimis acest prim număr tuturor prietenilor și cunoscuților, ca un semn de atenție și ca semnal al luptei pe care o pornim.

Toți cei ce voiesc să ne urmărească acțiunea și să primească regulat revista, sunt rugați să ne anunțe printr-o carte poștală și să ne trimită abonamentul măcar pe 3 luni: 40 Lei; (pe 6 luni 70; pe 1 an 140 Lei).

Toți cei ce au primit mai multe numere, îi rugăm să le distribuie și să ne trimită banii până la 12 August, pentru a putea scoate numărul 2.

Cei cari nu voiesc a se abona, sunt rugați a restitui revista, scriind pe ea: „Retour — la Iași!”.

Cei ce nu au primit-o, căci nu le-am știut adresa, dar au văzut-o la alții și voiesc a se abona și dinșii, să ne scrie pe o carte poștală:

Rog trimiteți revista „Pământul Strămoșesc” pe adresa: (cete!)

Numele și pronumele

(Poșta, dacă e în Ardeal).

Comuna

Județul

Strada și nr. casei.

Am expediat suma de Lei (pentru 3 luni, sau $\frac{1}{2}$ an, sau 1 an.)

Pentru o mai mare ușurință, 5-6 persoane sau ori-câte, se pot înțelege spre a trimite banii odată pe același Mandat, scriind exact și deplin adresele lor pe dosul cuponului, sau dându-ne adresele prin o scrisoare.

Am pus la acest număr „Mandate Postale”, spre ușurare.

„Pământul Strămoșesc” apare în continuarea ziarului „Spada” dela Focșani.

Pentru tot ce interesează revista, se va adresa:

D-lui CORNELIU Z. CODREANU, Iași, la Căminul cult. Creștin.

O vorbă pentru cei buni.

Toți prietenii noștri, de prin orașe și din sate, cari voiesc să servească „Legiunea” și scopurile ei mărețe de apărare a pământului strămoșesc, pot cere 5-10 numere din Revista „Pământul Strămoșesc”, pentru a le desface în cercul lor, cu condiția de a trimite banii la fiecare 2 numere. Astfel vom putea cunoaște pe cei ce voiesc să vie în Legiune, căci în Legiune vor intra numai aceia, cari înțeleg să muncească și să jertfească pentru dânșii! Deci: Veniți și vă câștigați loc în Legiunea muncii și luptei!

Cliseul-hartă de pe fața I (de copertă) a revistei, oglindește starea orașelor din România mărită. Partea coperită de tot cu negru în cercuri, arată în ce măsură au fost acele orașe copleșite de Evrei. Mai negre sunt cele din Basarabia, din Moldova și din Nordul Transilvaniei, — mai puțin atinse pân' acum de această molimă, sunt cele din Sudul țării: din Oltenia. Dar începutul se vede și în ele.

Aci nu mai ajută decât — ținuta Arhanghelului Mihail!

Anul I.

IASI, 1 August 1927.

No. 1.

Pământul Strămoșesc

Apare la 1 și 15 ale lunii.

Tot ce interesează revista se va adresa:
CORNELIU Z. CODREANU,
Căminul cult Creștin, Iași (Moldova).

ABONAMENTE:
1 an 140 Lei — 6 luni 70 Lei.
3 luni 40 Lei — 1 număr 6 Lei.

Pământul Strămoșesc.

O fi având și el un cuvânt. O fi având și el o dreptate. O fi având și el o nădejde sfărâmată... Dar cine să-l asculte și cine ar putea să glăsuiescă pentru dânșul în limbă omenească? Căci oamenii sunt surzi, patima cea neagră li-a învirtoșat inimile, spiritele rele, durerile cele necurate i-au luat în stăpânire și li mână, li mână mereu la moarte.

Pe acest pământ năcăjit și robit, nu-l mai aude nimeni: nici în doina melancolică a durerilor lui străbătătoare de veacuri, nici în melodia voinicească a bătutei, și nici în cântecul de alarmă al gloriei, pe care îl fredonează din adâncimile lui: Arcașii cu Ștefan în frunte, Mihai în Câmpia dela Turda, și Tudor și Horia și Iancu.

O! Pământ al strămoșilor! De mila ta noi plângem. Vorbește. Noi te-am mai ascultat odată și ți-am jurat credință: ori te vom scoate din robie, ori vom muri în luptă.

Iată ce ne face să eșim azi din tăcerea noastră — așa de lungă și poate de mulți neînțeleasă, — și să vorbim.

Natural, nu putem vorbi decât adevărul. Blestem pe capul aceuia, care în aceste clipe va vorbi altceva decât adevărul.

Iată-l, fără inconvjur:

1. Ne găsim cu mișcarea națională în fața unui dezastru, pentru mulți neașteptat. (Lăsăm la o parte veșnicii inconștienți, care la fiecare înfrângere găsesc un argument ca s'o justifice și cu asta sunt încântați, iar mai târziu afirmă chiar că e „biruință”... Cât timp o să ne purtați cu vorba? Pe cine înșelați? Ce? Am înnebunit cu toșii?)

2. Noi am știut că acest dezastru va veni, pentru-că am văzut întâmplându-se lucruri prea grave.

Trebue să afirmăm aici categoric, că am intervenit neîntrerupt timp de 2 ani, plângând și uneori preferind să fim taxați de obraznici, pentru a înlătura sfârșitul tragic către care ne apropiam. Acestea pot fi dovedite ori-când și vor fi dovedite prin acte. (Unii, curați la suflet, încercând să îndrepte răul, au fost taxați de „trădători”. Și trădători au rămas. Dar... vom vedea).

3. Deci să se știe, chestiunea nu e de ieri, ci e veche. Conflictul care a izbucnit în primăvara aceasta, nu este decât manifestarea publică a unui conflict surd, care exista mai de multă vreme.

4. Cauzele conflictului sunt cu mult mai profunde, decât acelea pe care le cunoaște lumea. Ele se vor publica într-o broșură aparte, la timp.

5. În acest conflict, atitudinea noastră inițială a fost: **unire și purificare**. (Scoaterea imediată a elementelor rele din mișcare). Acestea până la înlăturarea și celorlalte cauze. Am depus toate eforturile, dar din cauza intrigii, a interesului, a răului care copleșea, gândul nostru nu s'a putut îndeplini. (Intervenția și răspunsurile dela ambele tabere, se vor publica la vreme).

6. În fața alegerilor cari au survenit, punctul nostru de vedere a fost: Dacă bătrânii nu au înțeles, ca în fața dușmanului și a momentului greu, să se unească, ori cari ar fi fost cauzele personale, sau de altă natură, care i-au dezbinat, nu merită încurajarea nici a noastră și nici a neamului. Deci n'am fost la alegeri, n'am votat, n'am făcut propagandă, ci am stat în biserică rugându-ne pentru ertarea păcatelor tuturor...

7. Astăzi împrejurările ne impun de a păstra o independență absolută față de ambele tabere. Am anunțat motivat aceasta dlor Cuza și Șumuleanu.

8. Din această situație începem, organizați, o acțiune pentru salvarea mișcării: sprijinindu-ne pe 3 adevăruri evidente:

A) Din cauza certurilor dintre noi, frontul spre adevăratul dușman, a rămas descoperit. Jidanul triumfă.

B) Steagurile noastre, ale Ligii, pe această cale merg la înfrângere sigură. Iată mersul fatal:

25 Mai 1925. Severinul-Focșanii.

25 Mai 1926. Cei 10 deputați.

8 Mai 1927. Dezbinarea.

8 Iulie 1927. Inceputul înfrângerilor.

Căderea în alegeri.

Ultima treaptă: Să ne ia oamenii mâne cu topoarele, pentru-că i-am pus să jure pe steaguri și acum ne facem de cap. Aici însă avem răspunderea noastră, deci vom fi la postul nostru.

C) Viitorul nu ne mai este asigurat de nimeni în țara asta.

9. Deci acțiunea noastră organizată în Legiunea „Arhangelul Mihail“ răspunde acestor 3 adevăruri prin scopurile ei precise:

A) Fața la dușman! — deviza noastră izvorită dintr-o necesitate de a ține pe loc pe dușman.

B) Salvarea steagurilor Ligii dela înfrângere: dintr-o datorie de ordin moral superior. (Cu atât mai mult cu cât noi am conceput, am croit, am purtat cel dintâi steag).

C) Asigurarea viitorului nostru amenințat: dintr'un drept indiscutabil pe care îl avem.

De ce „Legiune“ aparte?

10. De acolo de unde eram, am încercat urmărirea și îndeplinirea acestor

puncte. Am fost însă copleșiți de intriganți, de interesați, de răi, încât ne-am văzut siliți de a ne retrage pe poziția aceasta și a ne organiza: singura formulă pe care o credem eficace, pentru a salva ceea ce se mai poate.

11. Toți cei cari se simt legați de steaguri, indiferent din ce tabără sunt, și cari vor ști să-și iubească mai mult

Cornelul Zelea Codreanu,

avocat, fondator al Asoc. Studenților Creștini, membru fondator al Ligii.

Ilie Garneață,

avocat, fost președinte al Asoc. Stud. Creștini în timpul mișcării, membru în Ligă.

Rădu Mironovici,
membru în Ligă.

țara și pe Dumnezeu, decât pe părinții lor, ne vor urma. Nu la vorbe, nici la taijas, ci — la fapte! Ceilalți nu ne vor urma, pentru-că nu vor putea, și nu vor putea, pentru-că nu le vom permite.

12. Acesta este punctul nostru de vedere. Aici suntem și aici vom rămâne.

Deci încă odată: **Fața la dușman!**

Ion I. Moța,

avocat, președinte de onoare al Centrului Studențesc Petru Maior (Cluj), fost președinte activ în timpul mișcării, membru în Ligă.

Cornelul Georgescu,

avocat, membru în Ligă.

E ceasul vostru: Veniți!

Situația generală o cunoașteți, locul nostru de asemeni: la mijloc! Nici cu tata natural, nici cu tata spiritual, ci cu mama, adică — cu Țara!

Din acest loc vom crea o mișcare idealistă tinerească voluntară, organizată pe principiul ierarhiei. În diferitele ei secțiuni vor intra toate elementele bune de ori-ce vârstă. Scopul se cunoaște din articolul precedent.

Hotărât lucru, timp de 5 ani, în mișcare au intrat o serie de indivizi, fără nici un control, mai ales în situația de conducători. Ei au influențat într-o mare măsură ca să ajungem unde suntem.

Nici odată nu s'a simțit o mai adâncă nevoie de curățire, de purificare, ca acum. Ne înecă intriga, interesul, hoția, și nimeni nu îndrăznește să taie. Tăierea va trebui să vină! Ea se poate face, și se va face. Căci în acest timp

îndelungat, s'au răscolit toate conștiințele acestui neam în așa fel, încât nu este om căruia să nu i-se cunoască cinstea și credința lui adevărată.

Dacă cineva se va uita peste această pădure de oameni, care este mișcarea națională, va vedea stând în picioare neclintit aici un copac, dincolo un altul, mai încolo altul și așa mai departe. Iar în jurul lor, o serie întregă putrezi, căzuți la pământ: aceștia sunt oamenii cei slabi, cei șovăelnici, cei necredincioși, cei necinstiți, cei cari au venit din interes, cei cari au venit cu gândul de a ne specula sau chiar vinde.

Imprejurările au fost de așa natură, încât ni i-au arătat pe toți.

Curățirea e simplă: nu dai afară pe nimeni, ci în mod cinstit alegi pe aceia cari, ici unul, dincolo altul, au rămas drepti, în picioare.

Că vom rămânea pușini, nu ne însășimântă. 100 de frați cari să muncească cinstit, cari să jertfească pentru dreptatea țării acesteia, sunt mai buni decât o sută de mii, cari să poarte lătrigi, să se bată între ei, să nu muncească, să nu jertfească, ci din contră să se căpătuiască cât or putea mai bine de pe spinarea noastră.

Această purificare nu este numai necesară pentru sănătatea și viața mișcării, ci ea va fi în același timp o operă de justiție, față de mulți din cei buni, cari dacă nu s'au retras formal, s'au învâluit într-o dureroasă și desnădăjduită tăcere. Pentru-că de undă a intrat specu-

lantul sau hoțul, omul cinstit a pleca-lată primul scop pe care trebuie să-l atingem, el fiind o condiție necesară îndeplinirii tuturor celorlalte, despre cari vom vorbi.

Obstacole: În fața acestei operați de curățire, desigur că toată puzderia de necinștiți și intriganți, scoși afară din culburile lor, se vor năpusti asupra noastră.

Dar se vor întoarce turtiți, pentru că aici este suflet care n'a șovăit niciodată, și pumn care nu tremură.

Cei hotărâți, cei cinștiți și cei tineri (la suflet!) să vină! E ceasul lor.

Corneliu Z. Codreanu.

Rezultatul alegerilor.

Am putea, cu aer bătrănesc, să zicem: Ne-amintim cum, cu ani în urmă, se înălțase o cetăție din inimă curate și gânduri de un mai bine pentru neam.

Cetățuia era sus pe stâncă și la ea nu ajungeau dușmanii. Fanatismul oștenilor impunea respect. Și chiar dacă nu erau înțeleși cu mintea, erau iubiți cu inima. Faptele și suferințele lor, alinau durerea norodului încolțit de jidan, și seara, în taința locașului flecăruia, se îndreptau spre Dumnezeu rugă fierbinți. Cu scâlpirea flacărei de candelă în ochi, copiii, mamele și bănăni, își topeau în extazul lacrimilor de nădejde, bucuria apropiatei izbăviri.

În havre băzâitul muștelor lui Iuda, finea isonul răcnutului talmudic al rabinului și mîntea lui Satan secase.

Cetățuia cu misterul ei rezistase tuturor armelor machavelice, și aceasta rodea inimile semile, cum roade carul scândura.

Atacurile se succedau cu regulă. Lupta era în plin și se înainta sigur, pas cu pas.

Natural, toate acestea se făceau cu jertfe. Cât amar de tineret nu și-a măcinat zilele în numeroasele închisori!

Câtă viață volniciească n'au supt Văcăreștii și Galata!

Câte lovituri n'au răsunat ca 'n coschi în piepturile crude!

Dar... așa-i în luptă, și nimeni nu scâncea Prin minte, ca un miracol, dăinșlăușii gloria trecutului, îmbrăcând sărbătoreasca haină a epopeei.

Iată-l pe 10 Decembrie 1922, zi de neasămuită fericire, când mii de suflete studențești și-au acordat strunele la vocea neamului. Iată procesul studenților dela Văcăreștii clipă în care poporul a aprobat sacrificiul pentru patrie; iată-l pe Moșă pedepsind dumnezește trădarea; iată-l pe Corneliu plesnind în numele Tatălui pe un vândut.

Era în toate acestea ceva nou, ceva ce amintea flecăruia timpurile istorice. Era acea românească simțire de înțeles reciproc, între pușinii cu faptele și norodul cu binecuvântarea.

În atmosfera de petreceri politice și de inutile frământări între conducătorii țării, uniți, sau mai bine zis jiniți, nu de vre-o doctrină, cât de burta proprie, — cântecele de vitejie ale fineretului cărturăresc, adăpat la izvorul unor curate idei, răsunau până 'n inima codrilor, sunând năzuința cea nouă: România a Românilor!

Cetățeanul își rupea cu drag din pușinul

(Continuarea pe pag. 8)

A murit Regele nostru.

Regele care a făcut această Românie mare, — a murit.

Ochii cari au privit la Mărășești și la Oituz, fără ca să clipească, s'au închis.

Dela Nistru și până la Tisa, peste câmpii, peste ape și peste dealuri, zboară grăbit un suflet. Se coboară ori unde întâlnește un om, îl cuprinde, îl învâluie în dragostea lui și pleacă mai departe.

Se coboară din nou; sărută țărâna caldă a pământului românesc, și se înalță.

Acolo, sus în ceruri, îl așteaptă în linie, nemîșcate, cu arma pentru onor,

îmbrăcate ca de paradă, regimentele căzute la Turtucaia, la Jiu, la Miroslava, la Oituz, la Mărăștii și la Mărășești...

O goarnă și-un mormur printre căzuții tuturor câmpurilor de bătăie: Vine Regele nostru...

Iar noi de aici, nu aplecați spre pământ, ci cu ochii incremeniți spre norii către care a plecat pentru vecie Regele, suntem ca o stâncă

de marmoră în care abia se mai pot distinge, săpate chipuri omenești.

Dușmanii din năuntru și din afară, care clocotesc de ură și de nerăbdare, — așteaptă, că de cumînțenia și de trăinicia acestei stânci, s'au sfărmat multe valuri și mai așteaptă, că, dacă însuși Regele nostru Ferdinand, a fost un Arhanghel Mihail, care cu sabia în mână a căutat fericirea poporului și fărăi sale, lovind

în dușmani și risipindu-i pe ei, — apoi sub ochii acestui arhanghel, au crescut încă mulți pe plaiurile românești, cari — vor face la fel!

Din cer el ne va privi fericit!

† FERDINAND I.

avut al lui și trimețea studenților. Din toate unghiurile țării, ba încă și din America, din bodei, ca și din palate, venea ajutor de luptă.

N-au fost acestea sincere? N-au fost adevărate? N-au fost realități vorbitoare mai mult decât orice scrieri de pe lume?

Dacă da, cine le-a învelit astăzi în bănueli? Cine le-a pătat frumusețea, și mai ales cine le-a lăsat trecutului, tăind calea mersului înainte?

Jurații achitaseră pe Codreanu la Severin.

Au „deliberat” atâtea, până ce au scris „nu” și până și-a pus tricolorul în piept.

După proces, primul jurat, umbra pe la toți, spunând că nu majoritatea, ci în umanitate au avut aceeași credință. Dar legea oprește să se scrie...

Câtă grijă, sârmanul, ca nu cumva să se creadă, că vre-un Român nu-și cunoștea datoriu lui.

Cine a trăit acele clipe, azi plânge.

Zic: cine le-a trăit, căci sunt și din aceia, cari numai le-au privit, — și aceluia, natural, nu le putem imputa că le-au uitat.

În drumul de reînțoarcere la Iași, prin gări mii de copilași cu flori și stegulețe în mâini, așteptau cu dascălul între ei, să treacă trenul cu studenții. Trei zile a coborât din munți un preot bătrân, ca să-l vadă pe Corneliu.

S'ar crede că trenul acela era un puternic magnet și că, de-ar fi vrut cineva să stea nepăsător, nu ar fi putut.

Apoi — nunta dela Focșani. După relațiile poliției, o sută de mii de suflete omennești. Jariștea și Odobeștii cu flacăii călări, celelalte sale în căruțe și pe jos. Trei kilometri era corțejiul de care împodobite, și Crângul era o mare de capete.

Delir, veselie, toate dovedind admirabilele calități ale poporului român.

Au înspăimântat oare acestea pe cineva?

Mărima lor a demascat vre-o micime?

A intrat în vre-o inimă spinele geloziei?

Sunt întrebări, ce trebuiesc ferite de răsturnări, căci de-am face-o, dacă ne-am mărturisit nouă adevărul, ar trebui să ne cuprindă desnădejdea și să deplângem clipa în care iubirea pentru părinții noștri, a fost mai tare, mai sfântă, decât grija lor pentru noi...

Pespe un an: 25 Mai 1926 alegeri. Zidurile cetății fuseseră sfărâmate. Curiozitatea mulțimii ce credea că înăuntru sunt mistere, a fost satisfăcută.

Nu mai era acel respect ce-l împuneau faptele săvârșite fără trâmbițare.

„Niște tineri entuziaști s'au datat la așteptabile. Poporul însă trebuie să se organizeze și să facă Liga Apărării Naționale Creștine. Această Ligă trebuie să îndeplinească rolul pe căi legale.” Așa se spunea într'un timp iar puțin mai târziu s'a auzit: „Ce, domnule! Dacă aș avea cu pistolul, ce mare școală a făcut?”

S'a procedat apoi la organizare și au ezece deputați.

Dacă la o nuntă, dintr'un județ s'au strâns o sută mii de oameni, de ce la alegeri, în toată țara au fost cam tot atâtea voturi?

S'au găsit și de acei, cari să creadă pentru „început” e bine (era oare început?) că intrarea în parlament a zece deputați, cheamă „Victorie”.

Aceia însă, prelinși luptători, nu au știut că ceea-ce e mai greu, nu e victoria, ci fosta sința ei.

Și, spre mirarea tuturor, s'au văzut lucruri fantastice. Nici gând de menținerea pozițiilor, nici vorbă de unire. Fiecare de capul lui, ce-i trecea prin el.

Auzit-a cineva să se fi vorbit în parlament de suferințele studenților? Auzit-a cineva pe cei nouă și cu sergentul zece, să zică vre-un cuvânt despre „Numerus clausus”? Se va răspunde, că nu era timpul, sau că nu ar fi fost ascultați.

Așa e, dar atunci, ce-au căutat acolo? De ce n'au părăsit acea adunare de oameni surzi la nevoile neamului?

De ce au luat leafă?

Zădarnic a așteptat poporul vești. Zădarnic și-au îndreptat privirile către miile de steaguri cu semnul speranței.

Nepăsarea comandanților a blazat oștile și drapelele juruite pentru izbândă, au rămas amintiri dureroase.

Pe cine oare l-a înspăimântat pădurea de steaguri?

Cine e acela care n'a știut să le fiind desfășurate? Satan? Nu credem, căci steagurile au fost slințite în biserică.

În 1922 a pornit o căruța la deal. Era plină cu butoaie și urca greu.

În 1925 era departe, — și poate nu mai era mult până să ajungă.

În 1926 însă, i-a scos, probabil, cineva cuiul dela osie, că a pornit-o înapoi, hodorigind la vale. Mergea nebună; din butoaie a curs tot.

Într'o zi, gropile drumului au cârnit-o fără voia ei (ea nici nu mai avea voce) spre răsturnare.

Era 8 Mai 1927.

Când s'a izbit de stânci, au sărit butoaiele din ea și s'au sfărâmat.

Căruța s'a prins de-un gănj.

N'a existat, nu există și nu va exista niciodată, filosofie mai interesantă, decât aceea a butoaielelor fără o doagă și a căruței răsturnate.

Când s'a rupt osia pe deal, calul n'a observat, — nu ne interesează motivele, — și a mers o bucată de vreme numai cu hlubele (hamurile)...

L'au văzut oamenii și i-au spus. Alunci, a pornit-o la vale să caute căruța.

A găsit-o în ziua de 7 Iulie 1927 dimineața, și era spânzurată.

O zi întreagă s'a căznit s'o lege de el. Seara s'a rupt gănjul și calul cu căruța au căzut în fund.

Rădeau și butoaiele cele fără doage.

Afacerea cu căruța se cheamă „poveste tristă, dar adevărată”.
La sfârșitul ei e — rezultatul alegerilor: Nici jumătate din câte voturi au fost anul trecut.

Cei cari s'au uitat numai, la zbuciumul tinerețului, vor uita.

Dar cei ce-au trăit?

Dar cei ce-au jurat?

Dar cei ce s'au sacrificat?

Care-i cauza acestora?

Nu interesează pe nimeni.

Ceea-ce trebuie să se știe, e, că adevărații luptători nu pot înghiți înfrângeri.

Par'că aud: „Nu vor face nimic”.

Da, dar aceasta: când toți vor fi morți!

Vom drege butoaiele, vom repara căruța și-o vom porni iarăși la deal.

Nu pentru altceva, nu pentru vre-un gând de glorie, ci chemați de jalnicul glas al steagurilor părăsite, pe care s'a jurat.

Cu cine în frunte?

La bătaie și căprarul poate lua drapeul, când nu mai sunt grade.

Ne-om face căprarul — Generali!

Și va avea fiecare de răspuns pentru faptele sale.

Scut.

LA ICOANĂ!

Dela icoană și altar am pornit, apoi am rătăcit o bucată de vreme purtați de valurile omennești și n'am ajuns la nici un mal, cu toată curățenia impulsurilor noastre (rămăși interioară, nu impusă valului ce ne purta)... Acum, cu sufletul greu, răzeșiți, sfărtați, ne strângem la adăpost, la singura căldură și alinare, tărnie și reconfortare a noastră, readucătoare de puteri, la picioarele lui Isus, în pragul orbitoarei străluciri a cerului — la icoană...

Noi nu facem, și n'am făcut o singură zi în viața noastră, politică... Noi avem o religie, noi suntem robii unei credințe. În focul ei ne consumăm, și, în întregime stăpâniți de ea, o

slujim până la ultima putere. Pentru noi nu există înfrângere și desarmare, căci forța, ale cărei unelte vrem noi să fim, e etern invincibilă.

Nu putem discuta deocamdată în amănunte cauzele prăbușirii sistemului de până acum. Să fie spus doar atât, în aceste clipe de zămislire nouă, să fie spus clar și hotărât, spre a imprima caracterele noului sistem născând: *lumină din lumină!*

Intunecorul patimilor nu va putea niciodată cristaliza un focar de lumină salvatoare, iar ceea-ce căutăm și dorim noi din toată ființa noastră, e lumina, e reinstăpânirea vieții, așa cum a voit-o Dumnezeu: viața

de adevăr, dreptate, virtute. În această constă mântuirea, cu scăparea de Jidanii și de toate plăgile ucigătoare ce ne mistue: readucerea rodului în via Dumnezească azi bolnavă și steapă, în națiunea noastră (macar în ea) căzută în ghiaric satanice strâpitoare ale sufletului și aducătoare de peire. Această nouă fecundare a sufletului pierdut al unei națiuni, nu se poate face, decât prin cea mai pură esență de lumină, de virtute, de cereșe strălucitoare scânteie sfântă.

De pregătirea și cultivarea acestei esențe, am căutat noi a ne îngriji încă de mult, de când prevedeam ceasul deșiluziei amare. (Vom dovedi la timp, că am prevăzut acest ceas). Și am ajuns la crezul, că ea nu poate fi creată, păstrată, cultivată și apoi întrebuințată la operația de regenerare, decât în mediul ei creator. Ea nu poate fi găsită și captată, decât la izvorul ei: la picioarele Mântuitorului, sub iubitorea obăduirea a lui Dumnezeu. Vrem viață, scânteie mântuitoare, vrem cale izbăvitoare... „Eu sunt calea, adevărul și viața”, e sentința neclintită a lui Isus. Deci la El, la Dumnezeu, la harul Său am alergat, pentru a primi scântea vieții pe care s'o redăm Neamului nostru condamnat. La el am alergat, dar piedici și rătăcirii ni s'au ridicat în cale, și acțiunea noastră a tănit. Vrem să trecem peste pedici! Am și trecut... A fost o zi dureroasă pentru noi și aceea de lepădare și îndepărtare a piedecilor, căci ne erau crescute în suflet, ba chiar le iubiam. Dar am învins durerea, am ridicat fruntea și am călcat deasupra lor. — Acum, în pustiu, suntem iarăși liberi, în fața viitorului. Cadrele ce ni-le punem de astădată, trebuie să cuprindă, și vor cuprinde, numai crezul, dorința și acțiunea salvatoare, ferindu-se de tot ce e umbră și întunerec.

Vrem să construim, deci, și, cu ajutorul lui Dumnezeu, vom construi o celulă de strălucitoare lumină, care va acționa, adică va lumina și deci mântui, dela sine. Nu suntem creatori de lumină. Ea se află numai la Dumnezeu. Nu suntem deci săuritori ai mântuirii dorite, ci vrem să fim simple recipiente ale acestei forțe salvatoare, pe care n'o căutăm deci în altă parte, decât în singurul loc unde se află: la Dumnezeu.

Deci: la Icoană!

Această celulă e, natural, un sistem. El există deja. Și, ori-ce sistem viu, e mișcat de o forță. În sistemul societăților omenești, forța

nu se captează decât prin organizație. Deci sistemul nostru trebuie să aibă o organizație, și-o are. Organizația însă, nu se poate naște și dezvolta sănătos, fără rânduială, erarhie și mai ales fără un Conducător.

De aceea, organizația noastră are un șef, neales de nimeni, ci consimțit de cei-ce, atrași de o forță tainică, au venit să constituie sub conducerea șefului, celulele ordonate și disciplinate ale organizației. Acest șef al nostru este Corneliu Zelea-Codreanu.

Sistemul nostru, această coșniță cu rânduială și conducerea ei, strâns unită în jurul stălpului credinței în Dumnezeu (singurul ei stălp de sprijin), își începe, în fața lumii, munca, strădania, de care ne e legată singura nădejde de mântuire.

Avem credința că, de astădată, mergem drept la sîntă și izbănda este asigurată. Neamul va fi servit, mântuit, deoarece nu înțelegem a ne mai depărta nici o clipă dela Icoană și dela porunca ei. Nu mai lucrăm deci noi, ci ea, care este invincibilă.

Drept încheiere încreștăm aci încă o mărturisire: credem neclintit, și vedem în zare, în lungul căii noastre, nebănuite biruinți și minuni cerești. Nu le anunțăm acum aci, pentru a fi crezuți de-odată (știm că va fi poate chiar contrarul), ci pentru-ca mâne, când ele se vor împlini, când asupra noastră se vor răspândi neînchipuitele daruri ale milei cerești aducătoare de mântuire, atunci să avem o dovadă, că le-am prevăzut și că judecăm bine.

Până atunci, celor destul de tari la suflet pentru a ne înțelege, aproba și însoți de pe acum, le trimitem chemarea noastră: la Icoană!

Ceilalți, cei mulți, vor veni mai târziu, dar vor veni sigur.

Ion I. Moța.

Nădejdi sfărâmate

Se împlinesc în curând cinci ani, de când a început lupta cea mare de apărare a Românilor împotriva nedreptei și rușinoasei împilări jidovești. — Ogoarele sărăcite, orașele înstreinate, pădurile pustiite și mormintele pângărite de către venetici, în văzul, și adesea cu

sprijinul, păturei conducătoare românești, cereau ajutor, cereau răzbunare.

Partidele politice, vândute intereselor streine, căutau în acest timp să învalui procesul de discompunere a organismului național, cu decoruri fastuoase, pe care au gravat în aur cuvintele: „Umanitate” — „Pace Vecinică” — „Frăție între popoare”. —

Dar atmosfera țării începea să miroase a cadavru!.. Un strigăt răsună:

— „Trezii-vă Români!” —

Și de-odată, într-o dimineață de Octombrie, douăzeci de mii de tineri s'au ridicat, ca ascultând de vraja unui duh nevăzut, și au pornit să curețe atmosfera de duhoare, să libereze țara de sub stăpânirea celor răi.

Lupta a fost nespuse de grea, căci răii erau însuși mai mulți.

Piepturile studentești au fost spintecate de baionete, și frontul cu îndârjire apărât de tinerime, a fost presărat cu morți, eroi ai datoriei: Manoliu, Lăzăreanu, Plăcintă și alți mulți, rămași necunoscuți, stinși în tăcere în colțul unei camere umede și mohorâte, sfârșiți de foame și de lovituri. Inchisorile gemeau de mulțimea celor întemnițați pentru credința lor.

Cu ochii pe rândurile articolelor și scrierilor dlui profesor A. C. Cuza, gândul nostru se îndrepta în aceste vremuri de chinuită desnădejde, cu nemărginită evlavie și încredere în spre acest om, din care înflăcărarea noastră a fărâșit un Zeu.

„El singur ne mai poate mântui! Să-l ridicăm acolo sus, în sfatul Țării, ca să înfigă stindardul luptei noastre pe cupola Parlamentului!”

Astfel s'a pornit în cadrele „Ligei Apărării Naționale Creștine”, cu deviza

„Hristos, Regele, Națiunea”, lupta de cucerire a palatului din Dealul Spirei, cucerire ce avea să însemneze începutul izbănzii Românilor, asupra năvălitorilor streini.

Grea și negrăit de presărată cu jertfe a fost această luptă. — Mulțime de credincioși scoși din slujbă și aruncați în ghiarele toamei, alții schingiuiți în bălăi, unii omorâți mișelește! În casa țaranului Balău plâng și azi șapte copii, rămași de atunci fără tată și fără un codru de pâine!

Dar rezultatul în parte a fost atins: Zece locuri, zece fortărețe din Casa Țării, au ajuns în stăpânirea noastră. Încă o năvală sau două, și conducerea țării avea să fie pe deplin cucerită de luptătorii cauzei românești.

Dar vai! — Zadarnice-au rămas așteptările noastre, zadarnice mii de jertfe!

Cârma mișcării pe neașteptate s'a frânt! Ce n'au putut face în curs de cinci ani-jidanii, guvernele și partidele politice la olaltă, cu toate sforțările lor, a făcut abia în câteva săptămâni desbinarea, ura, patima și nepriceperea câtorva dintre conducătorii mișcării.

Priviți acum priveliștea de plâns, halul de decădere în care am ajuns!

Din cele zece locuri de anul trecut, nici unul nu am mai putut păstra! În loc să fi pornit acum cu însufleșire năvala a două, să ajungem la izbănda care ne surădea, luptătorii de eri s'au fărâmițat în tabere, mâncându-se între ei și uitând de dușmanul comun!

Jidanii rânjesc mulțumiți și jugul sclăviei apasă cu îndoită povară pe gâtul denădăjduitului popor românesc.

Dar de pe vârful munților pleșuvi, nori negri, nori amenințători se deslipesesc și se pregătesc a furtună. Sunt sufletele

terfelor mișcării, ce nu mai pot răbda bățocura adusă memoriei lor. Mânia și-o vor deslănțui în curând și crudă va fi răzbanarea lor!

Corneliu Georgescu.

SCRISOARE CĂTRE UN FRATE DELA SAT

Dragă frate,

Am primit, sunt vre-o 2 zile, câteva rânduri dela tine. Mă întreb ce este cu lupta?, și mă rog să-ți scriu ceva despre Legiunea „Arhanghelul Mihail” cea pentru apărarea Pământului Strămoșesc. Din cele ce îmi scrii, te-am văzut tare descurajat.

De asta nu-mi pare bine.

Să fim amărâți, îndurerăți, avem dreptul, dar un singur drept n'avem: acela de a perde curajul și de a lăsa arma jos.

Iată ce e: casa noastră, pe care am zidit-o toți cu trudă și care ne era adăpost, a ars... Tot ce-ăm adunat acolo în mulți ani, s'a aprins dela o scânteie, pe care niște oameni fără destulă socoteală, au atârnat-o. Noi câți am fost aproape de dânsa, ne-am repezit s'o stângem. Toate puterile le-am pus și am strigat în ajutor pe toți frații noștri. Dar flăcările mistuitoare ale focului, ne-au biruit.

Astăzi au mai rămas niște ziduri negre și afumate, ca o dureroasă amintire a căsuței bătrânești. Ce voești tu să facem acum? Nenorocirea s'a abătut peste noi! O fi voit poate Dumnezeu să ne încerce tăria și credința. Sau o fi voit să ne pedepsească pentru păcatele noastre.

Să ne răscolim împotriva lui Dumnezeu? Asta nu se poate, căci „Domnul ne-a dat, Domnul a luat, fie numele Domnului bine-cuvântat”.

Să stăm cu mâinile în sân, ca să pierim în mizerie, în frig, în ploaie și în vânt? Nu! Ci cu credință în Dumnezeu, să pornim la lucru și încetul cu încetul să ne clădim o nouă casă, care să fie de două ori mai frumoasă: Iată „Legiunea” la care abia am pus o întâie piatră de temelie.

Vino și tu, frate dela munte și din câmpie, și pune o cărămidă la „Legiunea” noastră.

Radu Mironovici.

Neînțelegerea dintre frați, — bucuria dușmanului.

Cu inima plină de durere pun mâna pe condeiu, să împărtășesc cu alții chinul gândurilor de neliniște ce ne-a cuprins, în fața frământărilor din ultimul timp.

Organizația de luptă L. A. N. C. care năzuia să canalizeze spre înfăptuire formidabila mișcare națională, izvorâtă din adâncul curat al sufletului românesc, se găsește la o răspântie. Cearta între frați, neînțelegerea între conducători, este astăzi într-o stare destul de accentuată, ca s'o mai putem ascunde. Urmările ei vor fi de natură să descurajeze pe mulți, iar descurajarea și demoralizarea celor ce-și puseseră, cu o fărâmă de suflet, atâtea nădejdi în această organizație este, desigur, un pas înapoi, un pas spre înfrângere.

Aceasta este așa de evident, de oarece nicăiri în istorie nu s'a văzut, ca desbinările să ducă la altceva, decât la nenorocire, la dezastru. De aici a și rămas printre înțeleptele maxime populare și aceasta: „neînțelegerea dintre frați, — bucuria dușmanului”.

Cred că e inutil să insist mai mult asupra acestui adevăr, pe care, cu siguranță, fiecare dintre cei ce-au legat un mănunchiu cât de mic de speranțe, de această luptă, l-a verificat cu durere. Fiecare în orașul său, în satul său, în tren, pe stradă sau în tramvai, a simțit arsura privirilor obraznice a celor cari azi se simt „siguri” și „stăpâni” pe situație. Cui nu i-s'a ridicat de revoltă sângele în obraz, cetind proza otrăvită a ziarelor jidănești din ultimul timp, unde în fiecare rând, în fiecare cuvânt cetești bucuria satanică!

Se bucură, triumfă dușmanul, căci știe că neînțelegerea este avantgarda înfrângerii, iar înfrângerea este prologul morții de veci.

Pământul plămădit cu sânge și sudoare de atâtea generații, unde, de două mii de ani aproape, cresc Românii înfrățiți cu stejarii din codri, să geamă sub călcâiul liftei semite; florile și iarba verde, să se usuce de atingerea otrăvită; iar doina povestitoare de durerile trecutului, să se stingă; haina albă și hora strămoșească, să dispară pentru totdeauna de pe plaiurile pustiite de graiu românesc; — Un geamăt surd să se întindă dela un capăt la altul al românismului, — aceasta este moartea. Și ei aceasta ni-o vor!

În fața unui asemenea gând, nu este Român care să nu se cutremure și să nu se întrebe, astăzi când ne îndreptăm cu pași repezi spre acest sfârșit: Cine are răspunderea? Care este vinovatul?

Desigur va veni vremea, când vâul care întunecă adevărul, se va risipi și, în lumina faptelor, vor apărea vinovații.

În fața situației dureroase, noi, cari ne-am înfrânt pe noi, ca să putem răbda și tăcea până acum, nu mai putem tăcea! Pe drumul pe care ni l-am ales de acum șapte ani, vom ști să mergem tot așa de hotărâți! Ciolanele deprinse cu asprimea zilelor de încercare și de mizerie, se vor simți foarte bine în tranșeele de luptă pe poziție, contra dușmanului.

Deci, jidanii cari se bucură azi și cari, asemenea corbilor de pradă, dau târcoale altarelor sfințite, crezând că a sosit ceasul stăpânirii lor, — să aștepte în țara aceasta există un colț, unde,

la ori-ce cias din zi și din noapte, o gardă veghează cu fața la dușman!

Ilie Gârneață.

Visuri. — Nădejdi. — Realitate.

Visuri. În toamna anului 1905 eram în cl. IV liceală. Aveam 16 ani.

Sbuciumul problemelor la ordinea zilei: „chestiunea jidovească”, „chestiunea țărănească”, pătrunsese până la noi. Citeam discursurile lui V. Conta, cu ocazia revizuirii Constituției pentru darea drepturilor jidovilor, scrierile antisemite ale lui Dinu Sofianu, „Chestia țărănească” alui Alimăneșianu.

Căjiva prețini, sub îndemnul altuia mai mare, ne-am hotărât să formăm un cerc restrâns în care să discutăm în deplină voce, chestiunile ce ne preocupau.

Astfel am ajuns că, în luna Ianuarie 1906, 7 inși am format cercul „Unirea”, cu statute în care se prevedeau datoriile și drepturile membrilor. Cea dintâi datorie era, de-a depune următorul jurământ:

„Jur că închin tot restul vieții mele
neamului meu și voi lupta din toate
puterile mele împotriva pericolului jidovesc”.

Mi-aduc aminte cu câtă solemnitate am depus cu toții acest jurământ și cum un fior ne-a furnicat din creștel până în tălpi, uitându-ne cu ochi mari unul la altul.

Sfinte și sublime clipe!

Împreună — la urmă, s'au mai adăugat și alții. — Am citit, am rezumat, am discutat, ne-am însuflețit... Am visat!

Nădejdi! A trecut un după an. În 1910 ia ființă partidul Național-democrat — Iorga — Cuza. — Ce entuziasm! Elev de liceu fiind, am luat parte la primul congres dela București!

Visurile începeau să se infiripe în nădejdi de viitor!

Aveam ceva concret, pentru care trebuia să muncim. Cât avânt, câtă tinerețe, cât entuziasm am cheltuit toți, cari simțeam datoria de-a contribui cu tot ce puteam da noi, pentru organizația ce reprezintă „idealul nostru”.

Mi-aduc aminte că banul pe care îl a-

voam pentru un covrig. Il plăteam cotizație lunară la cercul nostru. Într-o toamnă, cu banii rezulți din vânzarea cărților de școală a clasei precedente, am cumpărat cărți postale ilustrate cu chipul prof. N. Iorga și fol din „Neamul Românesc”, pentru propagandă politică!

Și nădejile se infiripau: a venit vremea de-a intra în parlament idolii noștri: Iorga și Cuza. — Apoi a venit urgia războiului, cu urmările și schimbările în rău și în bine.

Urmează — în involburarea și înfrământările de după războiu — tratatele de pace, care ne împuneau condițiuni umiltoare, mai ales în ce privește chestia jidovească.

Pe această chestie — se desparte Cuza de Iorga. — O clipă de descurajare!

Dar numai o clipă, căci mișcarea line-rească dă un nou avânt luptei.

Nădejdea revine mai puternic. Nu peste mult ia ființă Liga A. N. C. sub șefa dlui Cuza, din inițiativa lui Corneliu Codreanu.

Nădejile tuturor, și a celor foarte umiliți, înjugați la carul intereselor jidovești, se pun în această organizație, ce părea a fi cea mai potrivită haină, care îmbracă mișcarea de reacțiune a neamului, împotriva stăpânirii jidovești.

Fiecare dintre noi își aduce aminte, cum zi după zi, an după an, această mișcare se întindea și cuprindea sufletele tuturor Românilor. — Iași, Văcărești, Focșani și Turnu Severin, sunt fiecare un stâlp de lumină pe calea viitorului... — N'a trecut însă mult, și noui au început să se arate și să umbrească ceea-ce trebuia să rămână luminos.

Ce-a fost la mijloc, blestem, patimă, intrigă jidovească sau nepricepere, nu-i timpul să spun acum. Se va vedea!

Realitatea. Astăzi ne aflăm, în urma ultimelor evenimente, împărțiți, răzleșiți, dezorganizați. — E timpul, și cât mai repede, să se regrupeze forțele risipite pe întreg frontul de luptă, pe principii eșite din experiența trecutului și din legătura cu spiritul comandant al vremii! Telul e precizat: Salvarea mișcării și înfrângerea jidanilor. Ce ne trebuie spre a ajunge la acestui tel? Armată luptătoare, condusă de comandant priceput, înconjurat de ajutoare devotate. În această chestiune, în ce mă privește, deși cu mult mai în vârstă, urmez grupul de acțiune al tânărului Corneliu Zelea Codreanu, Ion I. Moja și soții.

Desigur, trebuie contribuția multora, a tu-

turor ce astăzi stau răzleșiți în tabere demoralizate. — În această privință, dacă există cineva în vr'un colț al României, care să fi început înscrierea în vre-o listă de subscripție, autorizată sau nu, să mă înscrie și pe mine cu ceea ce pot da: Viața!

Inginer Gheorghe Clime
membru în L. A. N. C., fost v.-președ.
al Regionalei Iași.

Vești din lume.

Politica Judaismului.

Este incontestabil faptul, că jidovimea lor e „una”. Nu importă că unii sunt cetățeni români, alții francezi, germani, americani, etc.

Toți la un loc una sunt. Au o conducere unitară și au o politică unitară.

De data aceasta ne interesează politica unitară a Judaismului în momentul de față, și vom dovedi-o cu exemple vii:

Acum 3 ani Jidanul *Alfred Heftner*, în ziarul „Lumea” dela Iași, a început o campanie de ponegrire a locurilor sfinte dela Lourde.

S'a întâmplat că tocmai în acel timp am plecat în străinătate. Care nu mi-a fost mirarea, când, trecând prin Budapesta, am găsit aceeaș campanie dusă de presa de acolo. Aceeaș campanie la Viena, aceeaș la Berlin, aceeaș la Londra. Și desigur aceeaș pretutindeni unde există presă jidovească. Ce e? O întâmplare? Coincidență? Nu!, este altceva: Politica Unitară a Judaismului.

În momentul de față: Două tendințe categorice, precise, marchează această politică. Aceste tendințe trebuiesc demascate.

Prima tendință: O apropiere de creștinism, foarte curioasă și foarte misterioasă. Dar nu de întreg creștinismul, ci în special de biserica catolică. Cauzele și gândurile lor ascunse nu le putem ști. Totuși le putem bănuși: Jidanii, au văzut, că toate atacurile grozave pe care ei le-au îndreptat în contra acestei biserici, au rămas fără rezultat. Dela revoluția franceză până azi, o serie întreagă de lovituri: Confișcarea scrierilor bisericești, scoaterea religiei din școli, despărțirea bisericii de stat, expulzarea a peste 20.000 de surori creștine și frați cari erau în învățământ, expulzarea călugărilor dela „Grande Chartreuse” și altele. Toate aceste lovituri ale

stăpânirii ludeomasonice, au fost suportate de către prelinii lui Hristos cu o tărie fără pereche. Biserica a fost stâncă și a rămas stâncă.

Jidanii în ultimul timp s'au convins de acest adevăr. Au încetat atacul și își schimbă tactica. Încearcă o apropiere de biserica creștină, căci dacă n'au putut s'o distrugă din față, de front, încearcă acum s'o facă prin introducerea „Calului Troian”. — Regretăm că în unele locuri au avut oareșcare succes:

În America acum câteva luni, s'au ținut mai multe congrese religioase mixte, la care au luat parte episcopi creștini și rabini jidani.

În aceste congrese se încearcă din partea Jidanilor, o apropiere între Judaism și Creștinism. Poate ca contrabalansare a curentului antisemit, care cuprinde din ce în ce întreaga lume și care va duce în curând la o izbucnire a tuturor popoarelor chinuite.

(Va urma) Student, Paris.

Cum mor Români.

În Basarabia cea suptă și adânc chinuită de Jidani, țărânul Român *Constantin Mălai*, a căzut ucis sub lovitura de ciomag a bestiei roșii, Haim Steinberg. Cum?

Ziarul „Universul” din 14 Iulie ne spune: „Trei țărani din comuna Buda, Ion și Constantin Mălai și Vasile Petru, după vânzarea produselor aduse, s'au dus la cârciuma lui Haim Steinberg, ca de obicei, ca să se cinstească. La a doua garafă Constantin Mălai dă un sutar, ca să plătească băutura consumată. Tocmai în timpul acesta, în apropiere, un doctor lua probe dela vinuri pentru analiză. Cârcimarul Steinberg simțind pe doctor în apropiere, ia garafa de pe masa clienților și-i invită să iasă repede din cârciumă, refuzând a da și restul dela sută de lei. La cererea insistentă a țărânilor, Steinberg, cu ajutorul servitorilor din cârciumă, îmbrânțește pe țărani afară.

„La strigătul de ajutor al cârcimăruului, sar în ajutor Șaiam Brand și Strul Sesman. Cu toții au tăbărit asupra țărânilor cu ciomegile și i-au lovit fără milă.

„Ion Mălaiu și Petcu au reușit să scape de furia agresorilor, dar *Constantin Mălai*, lovit la cap, a căzut jos în nesimțire.

„Mai târziu au venit doi sergenți cari au ridicat victima și au dus-o la... poliție. (Auziți, Români, hal de autorități!) Aci Const. Mălai a fost ținut până a doua zi.

„Organele polițienești, constatând agravarea stării victimei, au transportat-o la spitalul local. Aci, cu toate îngrijirile date, *Constantin Mălai* a murit în chinuri grozave, din cauza loviturilor date de cârcimăruul Haim Steinberg.”

Sărmanul țărân basarabeu! A suportat toate robiiile și a trebuit să vină aici sub stăpânire românească, pentru ca să piară ca o vită, lovit de dușmanii neamului și ținut de autorități la poliție... la beciu, nu la spital.

Presa jidovească, care strigă în lume că Jidanii sunt ucizi în țara asta, astăzi a amuțit. Nu strigă că Români sunt ucizi în țara lor!

Există totuși undeva un colț, de unde un ochiu veghează neîntrerupt: „*Legiunea Arhanghelul Mihail*”, — păzitorul și răzbunătorul.

De acolo s'a trimis următoarea telegramă:

Domnului Ministru de Interne, București.

Vă aducem la cunoștință că în Călărași (Basarabia), țărânul Constantin Mălai, a fost ucis de jidanul Haim Steinberg.

La aceasta au contribuit și autoritățile prin maltratarea victimei. Rugăm luați măsură.

„*Legiunea Arhanghelul Mihail*”.

În afară de aceasta s'au inserat ca avocați ai familiei lui Constantin Mălai:

Corneliu Zelea-Codreanu, avocat.

Ion I. Moja, avocat.

Ilie Gârneață, avocat.

Corneliu Georgescu, avocat.

Coincidență?

O observare: Autorii articolelor din acest număr nu au fost la olaltă când li s'a cerut să scrie pentru primul număr al revistei noastre, ci unul în București, altul la Mangalia, al treilea la Poiana (în Ardeal), doi la Iași, alții prin alte orașe, așadar foarte risipiți.

De acolo ne-au trimis articlii lor. Totuși, cetătorul va observa îndată, ce mare asemănare, congruență marcanță, este în fond, între toți acești articli, cari sunt fiecare o mărturisire de credință. La toți aceiași simțământ, aceeași gândire, aceeași hotărâre, — care nu e o coincidență, o întâmplare, ci o dovadă viuă de unitate de simțire și gândire, care ne chezește, că cei ce intră în „*Legiunea*” vor forma o armată dintr'o bucată! Cu astfel de armată, nu se mai merge spre înfrângere, ci numai spre biruință! Cel de același gând, de aceeași hotărâre, — vie cu noi!

POSTA REDACȚIEI! Mai mulți articli dictați de inimă înfrățite cu ale noastre, cari ni-au sosit pentru acest număr (între ei un articol al fratelui nostru Blănaru, o poezie a iubitelui Iustin Ilieșiu și altele), n'au mai încăput în acest număr. Le cerem iertare. Vor urma în numărul 2.

PĂMÂNTUL STRĂMOȘESC

ORGAN AL LEGIUNII „ARHANGHELUL MIHAIL”
PENTRU APĂRAREA PĂMÂNTULUI STRĂMOȘESC

Anul I.

No. 2.

„Din zei de-am fi scoborîtori,
C'o moarte tot suntem datori,
Tot una e dac' ai murit
Flăcău ori moș îngârbovit,
Dar nu-i tot una leu să mori
Ori căne 'nlănțuit!”

Decebal către Popor.
(Gh. Coșbuc).

„Spre inimile cele
necurate care vin in-
tru preacurata casă a
lui Dumnezeu, — fără
milă întind sabia mea!”

(Cuvînta ce se află pe
scutul Sf. Arhangh. Mihail
din Biserica Inscădării
de la Alba-Iulia).

BIBLIOTECA
UNIVERSITĂȚII
- I AȘI -

IAȘI, 1927.

Atenție! Am trimis și acest număr multor prieteni și cunoscuți, ca un semn de atenție și ca semn al luptei pe care o pornim.

Toți cei ce voiesc să ne urmărească acțiunea și să primească regulat revista, sunt rugați să ne anunțe printr-o carte poștală și să ne trimită abonamentul măcar pe 3 luni: 40 Lei; (pe 6 luni 70; pe 1 an 140 Lei).

Toți cei ce au primit mai multe numere, li rugăm să le distribuie și să ne trimită banii pentru a putea scoate numărul 3.

Cei cari nu voiesc a se abona, sunt rugați a restitui revista, scriind pe ea: „Retour — la Iași!”

Cei ce nu au primit-o, căci nu le-am știut adresa, dar au văzut-o la alții și voiesc a se abona și dinșii, să ne scrie pe o carte poștală:

Rog trimiteți revista „Pământul Strămoșesc” pe adresa: (cețet)

Numele și pronumele

(Poșta, dacă e în Ardeal).

Comuna

Județul

Strada și nr. casei.

Am expediat suma de _____ Lei (pentru 3 luni, sau $\frac{1}{2}$ an, sau 1 an.)

Pentru o mai mare ușurință, 5-6 persoane sau ori-câte, se pot înțelege spre a trimite banii odată pe același Mandat, scriind exact și deplin adresele lor pe dosul cuponului, sau dându-ne adresele prin o scrisoare.

„Pământul Strămoșesc” apare în continuarea ziarului „Spada” dela Focșani.

Pentru tot ce interesează revista, se va adresa:

D-lui CORNELIU Z. CODREANU, Iași, la Căminul cult. Creștin.

O vorbă pentru cei buni.

Toți prietenii noștri, de prin orașe și din sate, cari voiesc să servească „Legiunea” și scopurile ei mărețe de apărare a pământului strămoșesc, pot cere 5-10 numere din Revista „Pământul Strămoșesc”, pentru a le desface în cercul lor, cu condiția de a trimite banii la fiecare 2 numere. Astfel vom putea cunoaște pe cei ce voiesc să vie în Legiune, căci în Legiune vor intra numai aceia, cari înțeleg să muncească și să jertfească pentru dânsa! Deci: Veniți și vă câștigați loc în Legiunea muncii și luptei!

Cliseul-hartă de pe fața I (de copertă) a revistei, oglindește starea orașelor din România mărită. Partea coperită de tot cu negru în cercuri, arată în ce măsură au fost acele orașe copleșite de Evrei. Mai negre sunt cele din Basarabia, din Moldova și din Nordul Transilvaniei, — mai puțin atinse până acum de această molimă, sunt cele din Sudul țării: din Oltenia. Dar începutul se vede și în ele. Aci nu mai ajută decât — *ținuta Arhanghelului Mihail!*

Anul I

IASI, 15 August 1927.

No. 2

Pământul Strămoșesc

Apare la 1 și 15 ale lunii.

Tot ce interesează revista se va adresa:
CORNELIU Z. CODREANU,
Căminul cult. Creștin, Iași (Moldova).

ABONAMENTE:

1 an 140 Lei — 6 luni 70 Lei.
3 luni 40 Lei. — 1 număr 6 Lei

Legiunea „Arhanghelul Mihail”

= Legiunea „Arhanghelul Mihail” este o organizație națională voluntară independentă tinerească.

= Tinerețea sufletului, adică **curătenia** în viață, avântul și desinteresarea în luptă, este elementul ei de bază.

= Deviza Legiunii, din care se poate deduce și scopul ei, este: **Fața la dușman!**

= Legiunea, cu fața la dușman, se mișcă înspre dânsul în cadrul următoarelor principii: **credință, muncă, ordine, erarhie, disciplină!**

= Dușmanul este „**unul**”, nu „**doi**”; dar îndreptându-se spre dânsul, Legiunea înțelege să stimuleze toată energia și toată forța morală a neamului, fără de care nu poate exista nici odată biruință.

= Deci, va încuraja **Binele și Dreptatea**; va lovi în hoț, în corupător, în trădător, în intrigant și în laș, ori unde îl va întâlni.

= Astfel „Legiunea” este Școală a **Dreptății** și în același timp a **Energiei** care s'o întroneze.

= Ideea ei de bază este: **fapta, nu vorba**. Să faci, nu să spui, (căci știm cu toții ce trebuie).

= Ea tinde să grupeze și să menție strâns și frățesc unite, forțele vii ale tinerimii române și după terminarea studiilor, astfel încât săucidă, prin lipsă de alimentație, sistemul învechit al politicianismului.

= La capătul acestei școli, stă o **România nouă**, pe care tot Românul o așteaptă.

Despre mijloace:

In cadrul Moralei, al Dreptului și al Legii, prin toate mijloacele pe care ni le va pune la dispoziție Mîntea.

Cele 4 secții ale Legiunii:

Secția I, a tinerimii: Va intra orce tânăr Român, intelectual, țăran, muncitor, care va admite principiile Legiunii și se va supune lor.

Sub-Secții: „Frățiile de Cruce”, organizații de educație a tinerilor sub 19 ani.

Secția II-a de Protecție a Legiunii: Aflându-și loc în ea toți oamenii maturi, de orice vârstă, cari voiesc să susție, să încurajeze și să protejeze sforțările către o viață nouă, creștind, românească și disciplinată, a tinerimii din Legiune.

Secția III-a de ajutor: având acelaș scop ca și secția II.

Secția IV-a internațională, având ca scop:

- Gruparea tuturor Românilor aflați în afară de hotarele țării.
- Propovăduirea adevărului invaziunii pământului strămoșesc al Românilor de către Jidani, printr-o revistă care să apară la Paris cu numele L'Archange Michel.
- Adunarea tuturor catomniilor debitate de către Jidani la adresa Românilor și publicarea lor în țară.
- Prinderea legăturii cu toate organizațiile similare din lume în vederea rezolvării problemei Jidovești.

Despre Conducerea Legiunii:

— Legiunea este condusă de un Comitet.

— **CONSILIUL LEGIUNII** cu scop de a discuta și da direcții în mare Legiunii, este compus din toți foștii conducători ai Studențimii, cari intră

de drept în Consiliu prin simpla înscriere și aderare la principiile Legiunii. De asemeni fac parte Președinții actuali ai Centrelor Studențești, cu vot consultativ, personal, nu ca reprezentanți ai Asociațiilor, până la terminarea studiilor, când își vor avea de drept în loc de consilier activ.

În acest Consiliu vor intra, prin cooptare, și elemente din toate categoriile sociale (preoți, învățători, etc.), cari vor fi dat dovada credinței și a constanței.

— **SENATUL LEGIUNII**

un corp consultativ compus din Români trecuți de 50 de ani, aleși pe județ (numărul de județ se va fixa ulterior). Este cea mai înaltă autoritate a Legiunii.

— Astfel încât **Legiunea „Arhanghelul Mihail”** lînde să devină cu timpul o organizație generată în neamului românesc, adunat către o viață nouă în jurul principiilor: credință, ordine, muncă, erarhie, disciplină, cu scopul de apărare și curățire a pământului strămoșesc invadat.

— **Raporturile „LEGIUNII”** cu „**LIGA A. N. C.**”

Aceste raporturi sunt foarte strânse deoarece „Legiunea” a luat ființă tocmai din cauza dezbinării Ligii și tocmai cu scopul de a salva mișcarea națională dela o înfrângere totală.

Corneliu Zelea-Codreanu
Ion I. Moța,
Ilie Gârneață,
Corneliu Georgesou,
Radu Mironovici.

Aprindeți făclia credinții!

Era soare, soare strălucitor și tânăr, pe Valea în care șopotea, legănându-se în calcușu-i de flori, Izvorul nădejdelor noastre. Frunzișul răsuna de chiot și cântec de înfrățire, și Vântul Răutății nu îndrăznea să frângă o frunză măcar, din coroana tăriei stejarului nostru...

Era soare, liniște, senin, când Ura și cu Pizma, ascunse după creste, s'au năpustit pe negândite asupra noastră, cu izbucniri de trăznet.

Șuvoaie spumegând de patimi, au răscolit pământul și-au răsturnat grămezi de bolovani, negri și grei ca păcatul, deasupra nădejdelor noastre. Din mijlocul mormanelor de pietri și noroi, doar ici-colo câte un trunchiu, despoiat de podoaba-i de ramuri, de-și mai ridica creștetu-i spintecat spre cerul mohorât, erunt ca o frunte de mașter.

Răbdare! Cerul se va însenina din nou, și de sub țancurile prăvălitate, va răsări mai verde, mai viguroasă, sămânța victoriei presărată cu jertfe.

Suntem într-o grea criză. Dușmani mulți și puternici ne urmăresc și ne lovesc mereu; noi, prea slabi încă spre a-i putea zdrobi, răbdăm și suferim. Răbdăm, căci suntem datori să ispășim păcatul părinților nostri. Și suferim, căci suferințele sunt spinii, cu care-i presărată cărarea spre izbândă!

Sunt tari dușmanii și noi slabi, dar Dumnezeu e mai tare ca toți! — Atunci, când, prin jertfa noastră, vom deveni vrednici de mila Cerului, vor răsări ca din pământ făcăii oastei sfinte și dacă nici aceștia nu vor fi de ajuns, Domnul își va trimite pe pământ oști-

rea-i de Arhangheli, să facă să triumfe Adevărul!

Se spune în istoriile vechi, că odinioară Zeii au lovit cu o grea încercare antica Eladă, pentru păcatele ei. Dinspre pustiiurile Asiei oști grele, însutit de tari, s'au năpustit ca vijelia pe plaiurile țării, pustiindu-i câmpiile, dărâamându-i orașele, stricându-i altarele și fărâamându-i oștile viteze, dar prea mici la număr pentru ca să se poată opune cu succes.

Ne-mai având nici o împotrivire, învingătorii Mezi, au pătruns până în inima Greciei, la Delfi, acolo, unde era templul cel mai vestit al lui Apollon. Tremurau preoții templului de teamă, că în curând dușmanii vor ajunge să pângărească altarul sfânt. Singur preotul cel mare nu se temea și plin de încredere în puterea divină a spus către tovarășii săi:

„Nu aveți teamă, Zeul nu are nevoie de oști, ne apăra singur!”

Și s'a pornit preotul cel mare, împreună cu toți ceilalți preoți, pe rugă, și ruga lor a săvârșit minuni. De cum s'au apropiat încrezătoarele oști ale Perșilor de o azvârlitură de piatră de templu, muntele Parnasului s'a cutremurat și și-a rostogolit cu tunet grozav stâncile-i uruitoare spre dușmani, strivindu-i și zdrobindu-i în bucăți. Trăznete căzute din senin au venit să împlinescă ruina, și din falnica oaste de adineaori, abia au mai rămas câțiva vestitori ai minunii cerești.

Luptători! Conducătorii vostri, prin desbinare și ură, au pierdut bătălia! Frântu-v'ăți vârful spadei, dar brațul vos-tru, încă viguros, poate izbi de moarte și cu lama! Răsune iar în inimile voastre chemarea luptei pentru glia însân-

gerată. Aprindeți din nou în sulele făclia credinței, că biruința și izbânda va fi a noastră. Căci dacă n'om avea destule brațe și dacă dușmanul va fi mereu mai numeros ca noi, Ceahlăul și Nego-iul, Rasăul și Parângul, își vor scutura fruntea ca odinioară Parnasul, și vor îngropa sub dărmături de stânci, negura de răi și de vânduți...

Aprindeți toți cu inimi făclia credinței, căci D-zeu va ști să facă să triumfe Adevărul!

Corneliu Georgescu.

O lecție de unire, bună pentru mulți.

În urma certurilor și sfârșirilor din Ligă, care ne-au adus atâta durere în sulele, tinerimea se împărțise și ea în tabere, gata de luptă unele contra altora.

Așa s'au prezentat 4-5 tabere la Congresul de la Neamț. Au fost discuții lungi de câteva zile și nopți. S'au adus acuzații grave, au fost chiar loviri, — dar, ca între frați supărați pe-o clipă, cari nu se lovesc cu gând rău.

Cu jumătate de oră înainte de închiderea congresului, situația încă nu era lămurită.

Dar pe semne Duhul lui Ștefan cel Mare care de atâtea ori a plecat cu oastea din Mănăstirea Neamțului, pentru ca să apere Moldova, s'a coborât peste noi și nu ne-a lăsat ca să plecăm desuniți în contra dușmanului Moldovii și a întregii țări.

O scântee divină s'a lăsat peste sulele. O îi aprins în ele iubirea de țară, nu știm ce-o fi aprins, atâtea știm, că la un moment dat ne-am îmbrățișat cu toții, și de unde am venit 4 tabere, acum ne despărțim într'un entuziasm delirant, nu o singură tabără, ci un suflet!

Am intrat apoi în Mănăstire și ne-am închinat la Icoana, la care acum 400 de ani a înghenunchiat și s'a închinat Ștefan cel Mare Domnul Moldovei.

Astfel am mulțumit lui Dumnezeu că ne-a ajutat să înșălmăm în lungul șir al luptelor încă o biruință: Biruința „unirii“ dela Mănăstirea-Neamț.

Spectator.

Speranțe...

În fața falimentului organizației pro-dus al efortului mișcărilor noastre, întorc privirea înapoi. Și n' n mintea mea se răscolesc anii vijelioși pe cari, ca student, i-am trăit în lașul păstrător al tezaurului ideilor frumoase. Ca eri un grup foarte mic, dar pătruns de spiritul sacrificiului, de convingerea hotărâtă, că trebuie să biruiască, au pornit la luptă. Desigur, era o îndrăzneală să creadă cineva, că grupul putea eși învingător. De-oparte câțiva tineri entuziaști, gata de ori-ce, purtători ai durerilor unui neam ce-și măcina viața în mizerie, de alta vremelnicii păstrători ai puterii, puși în slujba intereselor de gașcă și a arginților furnizori ai poftelor idioate. Era un vădit desechilibru în această luptă. Dar ori câtă putere avea minciuna, adevărul trebuia să biruiască.

Și câte amintiri frumoase nu-mi vin în minte din luptele în care nu ne-au fost dat să cunoaștem o singură clipă din durerea învinșilor. Viața noastră sbuciumată n'a cunoscut îngrădirea strâmtă a legiurilor Universitare. Scoborâți în stradă, conduși de instinctul conservării neamului, am zdrobit, și ne putem mândri cu ea, mișcarea bolșevică. Iașul a cunoscut în deajuns acea mișcare și „Ceata bine organizată“, cum ne spunea presa jidănească, a pus capăt desmățului demagogiei internaționale, reprezentată prin unii Prof. Univ., unii Studenți și lucrători. Am scormonit problema jidănească punând-o la ordinea zilei.

Dușmanul atacă — deci: „Fața la dușman!“

Destrămarea Ligii, la care au luat parte în chip dureros toți luptătorii, a început să-și arate rezultatele.

Iată-le:

1. Se observă din primăvara aceasta, o invazie (năvălire) și mai stăruitoare, a jidanilor din Polonia, Rusia, Ungaria, Cehoslovacia, la noi în România.

2. Jidanii din Maramureș au început să coboare cu mii, să roiască înspre sudul Ardealului.

3. Jidanii atacă pe creștini ziua în amiază mare, fără frică, șiucid (șaranul Malaiu luptător L. A. N. C. a fost ucis la 12 Iulie 1927 de către jidanii la Călărași—Basarabia).

Este contra-atacul firesc al dușmanului în clipa în care ne-a văzut dezbinăți, rupți în două.

Acum în urmă au atacat și lovit pe un student român (Bugheariu) și pe un fruntaș al șaranilor din munții Bucovinei (Șofron Robotă). Iată scrisoarea adresată dlui Robotă și telegrama către dl. Ministru de Interne:

Domnului

Șofron Robotă, președ. Ligii din Dorna.

Dragă domnule Robotă,

În sfârșit a trebuit să aud și acest din urmă curaj al dușmanului, al jidanilor: să se repeadă și să lovească peste fața creștină și blândă a unui fruntaș al țărănimii celei mai mândre, a muncitorilor din Bucovina.

Acum o lună au ucis pe șaranul Malai în Basarabia, azi împănă pumnalul în inima neamului.

Ascultă Robotă și tu Române, dela munte și de ori-unde: Să nu uiți ziua acestal... Să n'o uiți nici odată. Și de nu vei putea nimic face, să te duci în casa ta, să-ți pui fața în amândouă palmele și să plângi, nu pentru că ai fost lovit, dar pentru ceace îi așteaptă pe săracii copiii tăi, atunci când tu vei pleca și ei vor rămânea singuri în lume.

Și anii s'au scurs. Cu ei, rândurile noastre se măriau. Conștiinți amărțiți de ideile lăncede a unei democrații jidănești, s'au deșteptat. Și oare câte n'ar putea fura, un destoinic al condeului, din sbuciumul acestei tinerimi, cheamate de conștiință la o viață nouă! Câte nu ascund anii premergători mișcării generale studențești!

Dar, furtuna mai curând de cât s'aștepta, — a început.

Mișcarea studențească se întindea dela un capăt la altul al țării, în ciuda tuturor piedecilor puse de guvernanți, streini de durerile și aspirațiile neamului. Sacrificii imense, dar fără murmur. Aveam viziunea clară, că dreptatea era cu noi și nu puteam ceda.

Așa era eri, ca și azi. Dar între eri și azi, o noapte neagră. Un accident în calea noastră. Conștiinți care păreau deșteptate la simțul realității de strigătul nostru, s'au grupat. S'a crezut în puterea lor. Dar iluziile repede s'au spulberat. Din vechiu, nu s'a putut încă construi ceva nou, și aceasta era situația organizației, azi, durere, în descompunere.

E penibil să facem procesul vinovaților, căci unii din ei, sunt dintre cei pe cari i-am iubit mai mult.

Dar nu despre aceasta este vorba acum. Ci vorba este, că plecăm la luptă „cu fața la dușman“.

Aceasta am dori s'o înțeleagă tot Românul azi și să-i rămână din tot ce va găsi scris în foaia noastră.

Iar eu, purtat pe valul amintirilor mele de soldat, în ajun de a porni din nou la asalt, simt, că un sentiment de adâncă frăție și de iubire, mă atrage mai mult ca nici odată, alături de camarazii mei de luptă.

IOAN BLĂNARU

fost Președinte al Asoc. Stud. Creștini Iași.

O! De vei uita această zi, copilul tău, acela care în fiecare dimineață te cuprinde și-ți dăruiește cu amândouă mâinile de după grumaz și-ți spune „tata” (ca și cum ar voi să-ți aducă mereu aminte, că pentru grumazul lui fraged, dușmanul nemilos pregătește un jug), acest copil va fi lovit cu biciul peste obrazul pe care tu l-ai sărutat, de către stăpânul de mâne, fără fără Dumnezeu și fără suflet: Iidanul. El va bate.

Să nu mă chemi la munte! Căci de mă vei chema acum, când ciocotește sângele în mine, e rău.

Legiunea Arhanghelului Mihail, prin mine te salută.

Corneliu Z. Codreanu.

Domnului

Ministru de Interne, București.

Rog luați măsuri urgente în cazul dela Dorna, unde au fost loviți un țaran și un student român.

Altfel frângeți în noi ori-ce nădejde de dreptate, în țara în care veșnic sufletul nostru este expus la jigniri și la umilințe, pe care nu le mai putem suporta.

În numele Legiunii Arhanghelului Mihail:

Corneliu Z. Codreanu.

P. S. Avertisment.

Trimitem un avertisment ziarelor Iidovești „Adevărul” și „Dimineața” cari au publicat minciuni slruntate cu privire la întâmplările dela Dorna. Astfel au afirmat, că un grup de studenți au maltrat pe Iidanul în tren. Aceasta însă după atacul Iidovesc contra dlui Sofron Robotă. Apoi, cum că dl Nic. Totu ar fi fost în fruntea grupului. Dl Nic. Totu a fost tot timpul la Iași, și regretă pe deoparte că n'a fost la fața locului, iar pe de alta c'a fost acuzat de a fi voit să „radă” un Iidan, când toate gândurile noastre sunt de a-l „rade” pe toți.

DIN BASARABIA (Ismail).

Din partea dlui Inginer Gheorghiu, președintele L. A. N. C., am primit o copie după o reclamație făcută dlui Ministru al Instrucțiunii în contra dlui Neculai Stănescu, inspector școlar al Județului Ismail.

Sperăm că în scurt timp se va face ancheta care să puie lucrurile la punct. Și creasta cu atât mai mult, cu cât ne aflăm în Basarabia, unde ar trebui să înceteze mai repede ca ori-unde, sistemul nenorocit al polițianismului fără nici o grijă de țară, ci numai aceea a partidului și a persoanei.

Așteptăm ancheta și vom reveni.

Din sulifele dușmanului.

„Cuvântul” vorbește despre „calul alb al sfântului Arhanghel Mihail.

Dovedește astfel nu numai ignoranța orânduirilor dumnezeiești (dacă mai era nevoie de o altă dovadă) — deoarece niciodată învingătorul lui Lucifer, și ocrotitorul actual al nașlunilor, n'a fost înfășișat, în icoană omenească, încălecat pe cal, ci purtat de aripi, — dar prin însinuarea, că dl C. Z. Codreanu își închipue că e întru chipare de arhanghel, dovedește necunoașterea sufletului tinereții uliilor miilor ani, care era și este caracterizat, înainte de toate, de cunoașterea propriei valori, cât și a propriei nimicnicii, și dorință de un singur lucru: prin jertfa desinteresată a tinereții sale, să răscumpere în fața Cerului, păcatele de moarte ale părinților, făcând vrednic acest neam de îndurarea lui Dumnezeu care să ne trimită din nou un izbăvitor, o cerească mână de Arhanghel, readucător la viață. Acestui ceresc izbăvitor noi știm bine că, împreună cu toate sistemele și legiunile noastre omenești, nu-l putem fi decât mărunți slujitori veniți mai înainte, spre „a-i găti căile”.

Iar jocul diavolesc al unei asemenea nebune trufii, ca cea de care, cu atâta ușurință, a fost acuzat (în „glumă” serioasă) unul din fruntea noastră, suntem fericiți că nu a cunoscut nici o clipă sufletul nostru, și nu putea să se nască decât în închipuirea pierdută a unui om, o repetăm, ignorant al orânduirilor dumnezeiești — cum singur s'a dovedit a fi, — și ca atare agent, poate inconștient, al lui Lucifer, — cel veșnic în conflict cu Arhanghelul Mihail.

M.

„PARIA”

— ROMAN — de E. HEROVANU

Sub acest titlu, un distins avocat, decan al Baroului și profesor de procedură civilă la Universitatea din Iași, dl E. Herovanu, publică, sau mai bine zis, re-publică un roman, editat pentru prima dată acum 25 ani.

Motivul nu e o cerință a publicului cetitor, ci acela al indemnului câtorva prieteni — așa reese din prefață.

„Avut-au ei dreptate să mă indemne?”

„Făcut-am eu bine să-l ascult? — așa se întreabă autorul, având acru că nu-l lămurit.

Natural, răspunsul nu-l dă, ci pur și simplu începe romanul.

Autorul avocat, personajul principal Albert Samuelli, doctor în medicină, reprezentantul oropsitului popor evreu și tipul intelectualului semit cu situație tragică.

„Cea-ce am avut să examinez în „Paria” — spune prefața — e situația adeseori critică, tragică, a intelectualului evreu în mijlocul societății contemporane...”

Era pentru aceasta nevoie de roman cu dragoste?

Era nevoie ca eroul să fie medic, pentru a se face curioase și incompetente teorii asupra „nevrozelor”, dar:

„Ce-l de făcut?”, — se întreabă dl Herovanu, așa cum s'a întrebat și acum 21 ani.

Cum? „Paria” nu e o soluție. Sau când Samuelli spune, deducând din linia suitoare și coborătoare a familiei Movilă, și referindu-se la boala unui copil, că —

„nevroza e răul de care suferim toți, e singura explicație a nenunțatelor ciudașenilor „cu care se manifestă viața întregii generații de azi” — acesta nu e un răspuns?

La ce bun un roman cu apus de soare, cu miros de flori, cu umbrele tainice ale lunii?

Să trecem însă asupra acestor considerațiuni și să intrăm în fond, pentru a justifica astfel — am vrea să spunem inutilitatea romanului „Paria” — rostul prezentei lucrării.

Vom merge odată cu autorul.

Doctorul Samuelli caută în casa lui Movilă un copil al acestuia. Mama, Elena, e foarte îngrijată.

Copilul însă e în afară de orice primejdie. Samuelli, în loc s'o liniștească, o invită prin un gest alături, în „veranda plină de lumina veselă a soarelui, primăvarațec gata s'apună”.

„Ce voia să afle dela Elena?”

„În fond nimic nou. Era nedumerit el singur de ceea-ce făcea, ca și cum n'ar mai fi fost stăpân pe resortul propriei sale voiași, ca și cum n'ar mai fi avut controlul gândurilor și actelor sale.”

— „Atunci nu-i peritonită?” întreabă Elena.

„E nevroză.” — răspunse medicul.

„Soarele scăpătase în dosul caselor, trăgând după el ultima fascie de lumină, care se aninase în creasta unui boschet lângă „poartă, — etc. etc...”

„Samuelli simțea cum toată liniștea din jurul său intra ușor în suflet. Închise ochii și numai decăt se simți singur... așa de singur... așa de trist...”

Șițiți de ce? Între timp, când el lua antecedentele copilului bolnav de „nevroză”, pentru a se convinge că nu-i „peritonită”, sosi Matei Movilă, soțul Elenei. Și în loc să se repeadă la Samuelli — intelectualul evreu cu soarta tragică — pentru a-l săruta, și-a mângâiat întâi omul nevasta, zicând apoi — probabil — „Bonjur, doctore”.

De asta era trist Samuelli, iar când „soarele se ascunsese cu totul, iar umbra serii creștea, —

„I-se părea așa, ca și cum o vijelie l-ar fi străbătut existența, l-ar fi smuls dintre al „săi, l-ar fi aruncat, singur, în pustietăți îndepărtate.

„Dar nu era surprins.

„Adeseori, când ocupațiunile sale îl puneau în atingere cu lumea creștină, reintra în el însuși, avea impresiuni analoge.

Nu-i așa, că pe lângă altele, e și moral? Insuși autorul observă și spune imediat:

„Cu toată lungă și complicata evoluție a ideilor morale, ce s'a schimbat oare până azi în raporturile dintre evreu și arian? Nimic. „Aceeși ură, aceleași umiliri... Ba ceva mai mult, adeseori aceeași nesiguranță care face

„să tremure pe fiecare evreu de avuții și de
„viziile sa”...

Toate acestea sunt prilejuate, natural, din
acces, că Movilă nu l-a cedat pe nevastă sa, ba
mai mult, probabil că l-a furat și ceva din bu-
zarul în care-și băga onorarul, și probabil că
s'a gândit să-l și omoare, când a văzut că boala
e „nevroză” și nu „peritonită”. Așa reese, căci
altfel nu scrie...

Tristul Samuelli mergea cu capul plecat
în jos și filosofa...

Intâmplarea însă l-a isbit piept în piept
cu un „creștin” trecător pe stradă.

„Pe când își cerea leitare, el auzi câteva
„cuvinte mormăite între dinși, iar în ochii
„în figura trecătorului, i-se păru că citește al-
umilitor dispreț, încât se cutremură.”

Dacă cineva umblă chiar pe stradă și din
peste oameni, e nevoie ca să fie Samuelli
intelectualul evreu cu situația tragică — pe-
tru a suzi ceva mormăit?

Natural nu, dar era nevoie ca drumețu

Vom înălța spânzurători.

În țara asta morții n'au morminte îmbrăcate 'n floare,
Străinii sunt stăpâni și azi peste bogatele-i ogoare.
Eroii, cari au opărat pământul țării cu credință,
Azi zac în temniță legați, răpuși de-atâta umilință.

Ne cheamă țara, frașii Români. Veniți din corturi și palate
Pe steagul nostru tricolor deviza este „libertate”!
O! până când să mai răbdăm atâta neagră barbarie?
Veniți Români înduretați, să scoatem neamul din robie!

Vom înălța spânzurători, că prea s'au înmulțit tâlharii:
Eri ne luptam ca niște lei, azi ne jupoaie cămătarii.
Vom răstigni pe cruci de vii, pe-aceia cari ne vând pământul,
În-jutul lor să aboate corbii, să-i bată ploile și vântul!

Înfrânți, săraci și-obijduți, — nici morții pace n'au sub glie,
Veniți Români înduretați, să scoatem neamul din robie!

Vom înălța spânzurători, căci prea s'au înmulțit mișei!
Ne stăpânesc călăi infamii, ne pradă țara fariseii!
Ne jură bonul cei străini și bogăția trădătorii,
În țara care-o opărdăm noi suntem astăzi cerșetorii.

În țara-aceasta, morții n'au morminte îmbrăcate 'n floare,
Și venetici, sătui de jaf, ne calcă legea sub picioare.
Ne cheamă codri, lunci, livezi, ne cheamă țarină pustie.
Veniți Români înduretați, să scoatem neamul din robie!

Vom înălța spânzurători, s'au înmulțit nelegiuții,
Pungașii arși vor fi pe rug, sculpoși în fețe parazitii!
Plini-vom țara 'n lung și 'n lat, neghina să se vestejească,
Și cinstea să 'nflotească iar în mândra Țară românească!

Iustin Ilieșu.

să fie creștin, căci evreul n'ar mai fi putut
spune în urmă:

„Cea mai mică vină, chiar cât de necu-
getală fie, ia proporții criminale, când e da-
torită unui evreu.”

Iată cum „îndemnul prietenilor” începe să
se lămurească, dând la iveală alte gânduri, de-
cât acelea ce călăuzesc pe cineva spre „rom-
man”... Autorul observă și schimbă macazul.

La o cotitură a străzii, imediat după izbi-
tura doctorului cu creștinul „slabele acorduri
ale unui vals îl făcură să ridice capul”, (cam
târziu).

„Oare?...”

Adică, nu că nu-i adevărat tot ce s'a spus,
ci „oare” Samuelli nu era amorezat?

Se duse în Târgul-Cucului, văzu cum fa-
milii întregi de evrei trăesc în promiscuitate,
consultă un bolnav de surmenaj, dădu rețete, etc.

În total, dela isbitură și până să se culce
seara, zece pagini de roman în care se arată
tragică soartă a seminției semite, pagini de ar-
gumente false și de un patetism bătător la
ochi, incapabil să inducăzeze un om cu mintea
la cap.

Dar, Samuelli era amorezat.

Sora sa, Ester, cu „mirosul ei fin, sim-
țise în preajma lui o atmosferă subtil parf-
mată și ca în vis, gândul ei năvă, născocitor,
„întruchipa o figură dăsană, care se pleca peste
umărul lui Albert.

„Era o domă frumoasă, nespuse de bogată,
„o creștină mândră, care se înamorase de el și
„care venea să-i ceară dragostea, înlănțuindu-i
„gâtul cu brațele albe, momindu-l cu farmecul
„răpitor ce îl dădea halna îndantelată, albă,
„care i cădea în valuri ispititoare pe umeri, pe
sân, pe solduri...”

deci și pe... puncte-puncte.

Vai, ce miros, vai ce soră, de abia o copilă,
vai ce subtilitate, vai ce morală, vai ce cali-
tăți alese, ale nenorocitului popor evreul...

(Va urma)

Scut.

Vești din lume.

Politica Judaismului. (Urmare)

O altă dovadă: La New-York s'a deschis
zilele trecute o Expoziție de artă religioasă.
Scopul acestei expoziții a fost, de a se ajuta

la terminarea bisericii Sacre-Coeur. Aici și-au
adus obolul lor o mulțime de particulari. Do-
riți să știți câteva nume? Iată-le: Artur Sachs,
Georg A. Florenca Blumenthal, M. S. Chiff,
Straus, Felix Warburg, A. J. Klobner, toți jidani.
Natural însă, nu au făcut-o din inima lor, ci din
porunca conducerii și a politicii judaismului.

A treia dovadă: La 18 Martie 1927 în
orașul Albany, America, Rabinul Marius Rauson
a predicat în favoarea unei apropieri între Ji-
dani și Creștini.

„Norului negru de anti-semitism, trebuie
să-i punem cel puțin o bordură de argint” a
zis rabinul.

Anti-semiștilor trebuie să li-se opue „filo-
semiștii”. În favoarea acestora a propus usajul
unei noi rugăciuni, care să se cânte în toate
sinagogile din lume „pentru mărirea și glori-
ficarea acestor apărători ai jidașilor și ai juda-
ismului”. (Revue Internaționale, Paris).

Iată primul punct al politicii actuale a
Judaismului.

Student, Paris.

DE VORBĂ CU SATELE

Dela „Căminul cultural Creștin”.

Din partea frașilor invalizi Ianca și Vi-
chentie Flore din Câmpuri, jud. Hunedoara, am
primit 200 Lei prin mandat postal, în care ne
spun: „70 Lei ca abonament pe 1/2 de an la
„Pământul Strămoșesc”. Iar restul de 130 Lei
il dăruim la Căminul cultural Creștin, și ter-
mină: D-zeu să vă ajute la munca începută...”

Cu această ocazie voim să spunem frașil-
ler invalizi Flore, ce mai este pe la Căminul
nostru.

Așadar aflați, că toamna trecută, acum un
an, a fost ridicat din roșu (din cărămidă) până
sus, până la acoperiș. Dar acoperișul nu era
făcut.

Zidirea e cu 3 rânduri, iar deasupra lor
o mică bisericuță: „Capela Arhanghelului Mi-
hail”.

Iarna trecută nu s'a putut lucra. În pri-
măvară, cei cari aveau să încurajeze lucrarea,
s'au luat la ceartă, după cum toată țara știe,

uitând de multe griji ale neamului, au uitat de Căminul nostru. Au uitat c'afară plouă și bate vântul, că el e descoperit și este supt stricăciunii.

A trecut primăvara și vara aproape toată, când, văzând cele ce se petrec, am făcut noi cei tineri o „mică revoluție”: am cerut banii cari stăteau la o bancă, și am pornit să-l acoperim.

Cu ajutorul lui Dumnezeu l-am acoperit pe trei sferturi. A mai rămas numai bisericuța descoperită...

De se vor găsi câteva suflete credincioase în puterea belșugului și a bucuriei pe care Dumnezeu o revarsă peste casele celor buni, poate bisericuța noastră nu va rămâne descoperită iarna care vine.

Căminul are și 3 camere făcute gata, în partea de jos.

În 2 din ele este instalată „Legiunea Arhanghelul Mihail” cu lcoana noastră dela Văcărești.

Celelalte nu sunt tencuite, nu au uși, nici ferestre.

Printre ele se află, la al doilea rând, o sală mare, făcută cu gând de a ține adunări acolo.

Eri, când au sosit banii Dv., tocmai ne gândeam că până una alta să facem din această sală mare, un loc de gimnastică și educație a corpului, pentru ostașii noștri din Legiune.

Nu ne trebuiesc geamuri, și nici uși, ci numai o leacă de podea, câteva aparate de gimnastică și un duș.

Zis și făcut (căci așa e la noi, la Legiune). Radu Mironovici, Neculai Totu, Fratele Tanasaki și moș Serghie, gardianul (paznicul) Căminului, s'au pus pe podit.

Scânduri aveam la Cămin. Dar cuie, nu. Și atunci cu cei 130 Lei ai Dvoastră am cumpărat cuie, cu care s'au ținut podelele, iar restul un aparat de gimnastică. Dnul Ion I. Moța și cel-ce iscălește aci, și-au adus săbiile

lor și toată îmbrăcămintea de luptă (de scrimă). Întâi sabia trebuie s'o învățăm, căci cu sabia se apără neamurile; iar mai mult noi decât alții, în onoarea îngerului nostru păzitor, cam dintru început poartă sabia de foc.

Di maior invalid Miclescu ne-a promis că va aduce niște puști mici de salon, cu canoane băeții s'or învăța a trage bine.

Și mai trebuiesc și alte lucruri și săbi mai multe, pe care le-am cumpărat cu timpul. (Cei-ce ar binevoi să ne trimeată vre-o sabie în fier sau în bani, să trimită pe adresa Revistei, adăugând: „Pentru Sala Legiunii”).

Iată, fraților Flore și fraților Români, cum înțelege „Legiunea Arhanghelul Mihail” să pregătească ostași oțeliți pentru Hristos, pentru Neam și pentru Rege!

Și iată cum s'a și pus în fapt ceea ce poruncă din legea Legiunii:

„Fă, nu vorbi; căci știm cu toții ce trebuie!”

Acum cu bine și cu drag.

O inimă credincioasă s'a rugat pentru voi și pentru casa voastră, la lcoana Legiunii.

Corneliu.

Cum e primită revista noastră?

Cu bucurie arătăm aci, că, primind numărul 1 al acestei reviste, multe glasuri calde s'au îndreptat către noi, spre a ne aduce încurajare în munca la care am pornit. Vom da părți alese din scrisorile ce am primit. Dar șirul salutarilor binevoitoare ne luăm voie a-l deschide cu prea frumoasele cuvinte scrise de dl Profesor Ioan Cătuneanu dela Cluj, Președintele Regionalei Cluj a „Ligi A. N. Cr.” în revista cea, cu frumos renume „Acțiunea Românească” de acolo. Iată ce scrie dl Prof. Cătuneanu după ce a cetit Nr. 1 din „Pământul Strămoșesc”:

Vestă bună.

În ziua de 1 August a apărut la Iași revista, cu caracter naționalist și creștin, intitulată „Pământul Strămoșesc”, scrisă de tineri cari și-au însemnat durabil numele lor în analele mișcării studentești. Toți sunt animați de credința neclintită în dreptatea cauzei, toți sunt hotărâți la luptă și la jertfe, toți au un suflet curat și oțelit prin grele încercări.

Pornind pe drumul plin de spini, ce vor să-l curățească, nu se poate să nu contribuie puternic la izbânda, către care ne încordăm toate puterile și noi dela „Înfrățirea Românească”, pentru-că, în afară de prinosul energiei lor morale, aduc și învățătură și talent și experiență. Ei se numesc: Corneliu Zelea Codreanu, Ioan I. Moța, Ilie Gârneață, Corneliu Georgescu, Radu Mironovici.

Titlul revistei, ce va apărea de două ori pe lună, spune totul: fondatorii voesc să apere, să curățe și să desrobească pământul strămoșesc, pe care l'au încălcat, încălecat și secătuit toți veneticii din neamul lui Iuda. Dacă vor fi hotărâți a stăruii până la capăt, izbânda va veni mai repede decât se așteaptă, spre uimirea politicianilor vicleni și sceptici, spre groaza Jidanilor. Până atunci și politicianii și Jidanii vor urzi contra acestui organ de publicitate, complotul infam al tăcerii; se vor strădui din răsuputeri, ca glasul Legiunii Arhanghelului Mihail să nu pătrundă în public; se vor abține, în consecință, de a-l semnala cititorilor, de a se ocupa în orice fel de noua publicație, spre a nu atrage atenția aceloră, pe care i-a otrăvit și hipnotizat „anumita presă”. Zadarnică străduire, care dovedește numai stăpînicie sufletească și conștiință încărcată de păcate! Dreptatea poporului român, căzut astăzi în grea suferință prin robia la Jidani, se va ridica tot mai luminoasă și va produce reacțiunea mântuitoare. La această operă, la care de mult lucrează și alte energii curate, fondatorii revistei „Pământul Strămoșesc” se vor mândri că puternic au contribuit. Aceasta poate fi pentru suflete nobile cea mai înaltă satisfacție. Le-o dorim din toată inima.

I. C. Cătuneanu.

Din multele scrisori particulare primite, cităm azi părți alese din câteva: Dl Ioan N. Grossu, cântăreț bisericesc în Todireni (jud. Botoșani), Președintele L. A. N. Cr. de acolo ne scrie:

„Am primit Nr. 1 din revista „Pământul Strămoșesc”, pe care cetindu-o, am plâns de bucurie... Vă urez sănătate și putere de muncă,

căci prin pasul ce ați făcut, v'ați arătat a fi la înălțimea vremilor de azi! — Rog trimiteti 20 ex. din Nr. 1, ca să vă fac abonați pe aici.

Cu respect: I. N. Grossu.

— Din Galați, ne scrie abonatul nostru Spiru Peceli:

„Am cetit revista literă cu literă și am văzut, că cei ce scriu la ea, simt cu adevărat românește!, și că sunt adevărați ostași ai mișcării de apărare națională, și ai Ligii.

— Din Brăila ne-a scris dl C. Mihailescu Floridor:

Cu cel mai mare entuziasm am cetit revista DV. răsărită din suflete curate, stăpânite numai de adevăr și de dreptate, dorind a planta sentimentul datoriei către patrie în inimile tuturor vâstarelor neamului! Dumnezeu să vă ajute, adevăraților fii ai țării noastre!”

C. Mihailescu Floridor

(Vom urma în Nr. viitor).

Informațiuni.

— Legiunea „Arhanghelul Mihail” anunță pe prieteni cu bucurie și cu mândrie, că Ion I. Moța, unul din conducătorii ei, terminând Școala Militară de Infanterie la București, a fost clasat primul pe Școală, șef al promoției.

*
Cronica literară. Am primit la redacție două volume cu poezii ale poetului Tutoveanu dela Bârlad.

În părțile Moldovii el este cunoscut. Noi cei mai tineri ne-am adăpat de mult înca la versurile:

„Fii gata, când glasul trâmbiții
Pluti-va pe culmi și prin văi:
Copile, iubește-ți cu sete
Pământul străbunilor tăi.”

Ele au încălzit pe mulți în tranșee și i-au făcut să le facă mai frumoasă și mai mândră moartea.

Generația nouă, care astăzi pornim la luptă pe a noastră răspundere pentru apărarea acestui „Pământ al Străbunilor”, când mâne vom auzi că „glas de trâmbiți răsună prin munți

și prin văi” vom fredona în marșul nostru înainte, poezia plină de avânt a poetului dela Bărlad.

Și cântă din nou, poet al Moldovii chinuite, mai încordează-ți încă odată struna, căci timpul, când va trebui să pornim... pe drumuri umbroase cu chip viforos” se apropie.

Ai cântat atâtea... Mai cântă și desrobi-rea Moldovii. Iar noi vom împlini-o!

— Ne-a întrebat cineva că de ce nu am pus și noi o cupertă „roză” sau „albastră”.

Răspundem: Plecăm și noi de unde putem și cum putem.

Plecăm dela nimic, și vom ajunge noi și la cuperta „roză”. Mai rău e să pleci dela cupertă roză și s'ajungi la nimic.

Un caz din cele multe. În timpul alegerilor pentru Camera, Președintele Ligii din comuna Petești, jud. Putna, dl Rădulescu, a fost arestat de către autorități și ținut închis trei zile.

Și aceasta pentru motivul, că nu a voit să treacă dela Ligă, unde jurase, în partidul liberal.

Ne-a mirat însă mult faptul, că printre cei-ce au avut un rol în această chestiune, a fost și dl maior Atanasie Cristopol, pe care l-am cunoscut ca om de cuvânt și de omenie.

Așteptăm rezultatul acțiunii intentate de către dl Rădulescu.

Să ne cunoaștem... preținii.

La începutul acestui an s'au alcătuit la Iași niște calendare ale „Ligii Apărării Naționale Creștine”.

Pe ele, în partea de sus, erau fotografiile dlor Cuza, Șumuleanu, Găvănescu, etc.

În partea de jos, mici, erau fotografiile dlor I. I. Moța și Corneliu Z. Codreanu, puse din voia celui ce a edat Calendarul.

Aceste calendare s'au răspândit pretendenți, deci și în județul Neamț.

Dl Lt.-Colonel Niculcea, mergând prin mune, s'a oprit în câteva case și văzând lendarul, a cerut hârtie și clei.

A lipit cu hârtie fotografiile lui Moța Codreanu, zicând textual următoarele cuvinte: „Aceste canale nu merită să fie aici”.

Faptele au fost afirmate de către marșal oculari la Congresul dela Mănăstirea-Neamț.

Dacă acest domn își va lua odată plăcut pentru „opera” sa, să nu fie cu mirare.

Dar noi voim altceva să spunem. Cunoaște locul pe care acest domn îl are „Ligă”, și puterea pe care o exercită asupra dlui președinte Cuza, va înțelege pentru ce spus că: „ne-a copleșit răul și intriga” și că mai găsim decât o singură formulă salvatoare: „Legiunea”, cu alegerea și morala ei.

Atenție! — Cei căror li-am trimis revistă și nu voiesc să o mai primească, sunt rugați să scrie pe ea: „Retour, — la Iași.”

Însă fără a rupe banda pe care e scrisă adresa, căci nu mai știm apoi cine ne-a returnat-o.

Am primit câteva reviste înapoi, însă fără banda cu adresă, încât acum nu știm pe cine să ștergem de pe lista cu adrese.

O parte din prietenii noștri s'au supărat că nu li-am trimis numărul I din Revistă, mai ales că într-o notiță spusese: „Trimitem acest număr tuturor prietenilor noștri, în semn de atenție”.

Li rugăm să ne ierte și tot odată îi rugăm frumos să ne anunțe adresele exacte pe o carte poștală, căci mulți și au schimbat adresele, mai ales dintre Camarazii foști luptători în mișcare.

Pentru cei cari ne scriu și doresc răspuns.

De câteva zile primim între 30—40 de scrisori pe zi. Fiecare așteaptă un răspuns. Noi însă ne simțim datori a le răspunde.

Dar... acum câteva zile, atunci când ne-am constituit în Legiune, în interesul mișcării am trebuit să scriu 3 scrisori: una la Focșani, una la Câmpu-Lung și alta la Vatra-Dornei.

Fonduri în casă n'avem. De unde să avem? Atunci fiind o adunare a Legiunii am apelat ta toți cei 26 de soldați (cu atâția am plecat).

Dar întâmplarea pe semne a făcut ca acești 26 să fie cei mai săraci dintre toți studenții și dintre toți Românii. Și toți împreună abia am putut aduna suma de 15 lei și 75 de bani.

Iar astăzi când trebuie să răspundem la 30—40, de unde să luăm în fiecare zi 150 până în 200 lei?

De aceea rugăm pe prietenii acestei mișcări, să citească răspunsul la Rubrica *Posta Redacției*, pe care voim s'o înființăm. Acolo vom pune numai inițialele și localitatea persoanei cari ne cere răspunsul. (Cei ce ar pune mărci de răspuns, firește, vor primi răspunsul în scris).

— Rugăm scriți ceteț adresa. Altfel ne este imposibil de a vă răspunde, și a vă trimite revista

Pentru cei cari ne expediază bani prin mandat. Rugăm scrieți pe dosul Mandatului situația exactă a Dv. și ce cereți, adică: 1. Trimit 70 lei pe jumătate an. 2. Am primit No. 1. 2. etc. sau: 3. N'am primit nici un număr. 4. Cer dela numărul 1, 2, 3, etc.

Din cauza lipsei acestor amănunte se poate întâmpla, ca până acum unii să nu fi primit, iar alții să fi primit 2 numere.

Rog anunțați-ne printr'o carte poștală ori-ce eroare.

Birou de Informațiuni.

În curând va lua ființă:

Biroul de Informații al Revistei.

Cei ce doresc anumite informații și lămuriri, de ori-ce natură (școlare, comerciale, legale etc.), în loc să se deplaseze din localitatea unde sunt, până la Iași, vor putea scrie o scrisoare arătând în ea ce informație doresc și dacă doresc, să aibă răspunsul în Revistă la Posta Redacției sau în plic prin poștă (în felul din urmă să pună mărcile postale de răspuns).

Pentru răspunsuri mai măricele se va cere și o taxă de 20—30 lei, care va trece ca Fond de rezervă și rezistență a Revistei.

Cu timpul vom înființa acest Birou și la București, Cluj, Cernăuți, etc.

Astfel încât oamenii noștri, cari au nevoi de multe feluri la orașe, să poată să-și facă interesele fără ca să se deplaseze cheltuind bani mulți și timp, ci aproape pe nimic, fiindu-le de ajutor revista noastră.

La Iași se vor putea adresa chiar începând dela 10 Septembrie pe adresa:

„Pământul Strămoșesc”
(Biroul de Informații).

Mulțumiri.

Mulțumim în numele legiunii D-lor V. State și C. Vasiliu, Adjud, jud. Putna, pentru dragostea pe care ni-o arată și pentru râvna cu care lucrează spre a ne face abonați la Revistă. Am primit ultimii 5 abonați.

Mulțumim D-lui Iorga Moisin (Panciu) pentru suma de 200 lei pe care a dăruit-o Revistei „Pământul Strămoșesc”.

Mulțumim D-lor Gheorghe Oprea, depozitar de ziare, Sănnicolaul-Mare (Bănat) și Ioan Schiopu (Prundul Bărgăului), pentru graba ce au avut-o de a ne expedia banii pe primul număr pe care l-au distribuit în întregime. Ambii au cerut dublarea numărului revistei.

Mulțumim fratelui C. B. Ordeanu pentru-că aflând în comuna Văculești (Dorohoi) un număr de 15 reviste, care trebuiau să se întoarne înapoi nevândute, deoarece adresatul lipsea din localitate, le-a luat, le-a vândut pe toate și ne-a trimes banii.

Mulțumim fratelui Drd. Budescu P. avocat (Dalboșet, în Bănat) pentru abonații pe care ni i-a făcut, în ceasurile noastre cele mai grele și din propria lui inițiativă.

Mulțumim fraților I. P. Banea, muschetar din Legiune (Sibiu), N. R. Doinariu (Hunedoara), Doina Bucur (Tecuciu), pentru articolele pe care le vom publica în numerele viitoare, după cum vom avea loc. De asemeni fratelui „Decebal” pentru poezie.

D-lor Alfons Graiter și Mișu Ștefănescu pentru 500 lei pe cari ni i-a trimis. Din aceștia reținem 2 abonamente 280 lei, restul de 220 lei donație.

PĂMÂNTUL STRĂMOȘESC

ORGAN AL LEGIUNII „ARHANGHELUL MIHAIL”
PENTRU APĂRAREA PĂMÂNTULUI STRĂMOȘESC

Anul I.

Nr. 3.

„Din zei de-am fi scoboritori,
C'o moarte tot suntem datori,
Tot una e dac'ai murit
Flăcău ori moș îngârbovit,
Dar nu-i tot una leu să mori
Ori câne 'nlănțuit!”

Decebal către Popor.
(Gh. Coșbuc).

„Spre inimile cele
necurate care vin în-
tru preacurata casă a
lui Dumnezeu, — fără
milă întind sabia mea!”

(Cuvinte ce se află pe
Icoana Sf. Arhang. Mihail
din Biserica Încoronării
de la Alba-Iulia).

BIBLIOTECA
UNIVERSITĂȚII
- I AȘI -

IAȘI, 1927.

Atenție! Am trimis și acest număr multor prieteni și cunoscuți, ca un semn de atenție și ca semn al luptei pe care o pornim.

Toți cei ce voiesc să ne urmărească acțiunea și să primească regulat revista, sunt rugați să ne anunțe printr-o carte poștală și să ne trimită abonamentul măcar pe 3 luni: 40 Lei; (pe 6 luni 70; pe 1 an 140 Lei).

Toți cei ce au primit mai multe numere, îi rugăm să le distribuie și să ne trimită banii pentru a putea scoate numărul 3.

Cei cari nu voiesc a se abona, sunt rugați a restitui revista, scriind pe ea: „Retour — la Iași!”

Cei ce nu au primit-o, căci nu le-am știut adresa, dar au văzut-o la alții și voiesc a se abona și dinșii, să ne scrie pe o carte poștală:

Rog trimiteți revista „Pământul Strămoșesc” pe adresa: (celei)

Nomele și pronumele

(Poșta, dacă e în Ardeal). Comuna

Județul

Am expediat suma de Lei (pentru 3 luni, sau $\frac{1}{2}$ an, sau 1 an.)

Pentru o mai mare ușurință, 5-6 persoane sau ori-câte, se pot înțelege spre a trimite banii odată pe același Mandat, scriind exact și deplin adresele lor pe dosul cuponului, sau dându-ne adresele prin o scrisoare.

„Pământul Strămoșesc” apare în continuarea ziarului „Spada” dela Focșani.

Pentru tot ce interesează revista, se va adresa:

D-lui CORNELIU Z. CODREANU, Iași, la Căminul cult. Creștin.

O vorbă pentru cei buni.

Toți prietenii noștri, de prin orașe și din sate, cari voiesc să servească „Legiunea” și scopurile ei mărețe de apărare a pământului strămoșesc, pot cere 5-10 numere din Revista „Pământul Strămoșesc”, pentru a le desface în cercul lor, cu condiția de a trimite banii la fiecare 2 numere. Astfel vom putea cunoaște pe cei ce voiesc să vie în Legiune, căci în Legiune vor intra numai aceia, cari înțeleg să muncească și să jertfească pentru dânsa! Deci: Veniți și vă câștigați loc în Legiunea muncii și luptei!

Clizeul hartă de pe fața I (de copertă) a revistei, oglindește starea orașelor din România mărită. Partea coperită de tot cu negru în cercuri, arată în ce măsură au fost acele orașe copleșite de Evrei. Mai negre sunt cele din Basarabia, din Moldova și din Nordul Transilvaniei, — mai puțin atinse pân' acum de această molimă, sunt cele din Sudul țării: din Oltenia. Dar începutul se vede și în ele. Aci nu mai ajută decât — *șinuta Arhanghelului Mihail!*

Pământul Strămoșesc

Apare la 1 și 15 ale lunii.

Tot ce interesează revista se va adresa:
CORNELIU Z. CODREANU,
Căminul cult Creștin, Iași (Moldova).

ABONAMENTE:
1 an 140 Lei — 6 luni 70 Lei.
3 luni 40 Lei — 1 număr 6 Lei!

O vorbă ardelenescă pentru „lordul” Rothermere.

— „Ungaria Mare” și planurile jidănești. —

Românul nu se alarmează (nici chiar atunci când ar trebui) și nu se prăpădește cu firea, ori-cât de mari ar fi cumpenele sorșii sale. E, după cât se pare, o lărie datorită atât esenței superioare a naționalității sale, cât și oțelirilor fără seamăn ale veacurilor de uriașe jertfe și lupte, pentru Dreptate și pentru dreapta lui credință în Dumnezeu.

E de înțeles astfel, de ce noi Românii nu ne-am prea grăbit a răspunde „lordului” Rothermere, acelui jidan din Anglia, care, de curând, prin ziarele sale, a început a cere cu mare grabă, refacerea Ungariei-Mari, nefiind stimulat la aceasta nici de banii ce i a primit poate dela guvernul unguresc, și nici numai de ura deosebită a tuturor jidanilor pentru tot ce e românesc, ci fiind pus la cale de un anumit plan jidănesc, despre care vom vorbi la sfârșitul articolului. Nepăsarea noastră în fața furiei jupânului-lord, e însă cu atât mai explicabilă, cu cât n-are vorba de nici o primejdie sau grozavă cumpănă a sorșii. Văzând însă acum, că aceași campanie continuă a argumenta în fața lumii, ideea unei noi „Ungarii Mari”, vom spune și noi aci câteva cuvinte, în numele unei părți a finerimii ardeleni, pentru a convinge pe jidan, ci pentru-ca străinul sincer, care ar cerceta această chestiune, să aibă la dispoziție un dosar cât mai complet.

Deunăzi părintele Hlinka, căpetenia naționaliștilor și antisemiților slovaci din republica vecină și prietenă, a spus, că e bine să se știe care e voința neclintită, răspunsul limpede, al Slovacilor, la ori-ce încercare viitoare de nouă robire a lor: *Lupta pe viață și pe moarte, până la ultima picătură de sânge, pentru apărarea dreptului și pământului strămoșesc slovac!*

Se pune deci în discuție reîntemeierea *Ungariei Mari!* De ce adică, — va spune jidanul cu pricina, ca și mulți Unguri, — să existe o Românie-Mare, o Yugoslavie-Mare, și nu o Ungarie-Mare? Dacă Honigman și Rosenthal au pledat la 1915 pentru o „Românie Mare” numai de dragul banilor rusești, de ce n'ar fi gata a pleda Rothermere azi pentru o „Ungarie Mare” de dragul banilor budapeșteni (și când încă i-o mai ordonă și Cahalul, cum vom arăta la sfârșitul articolului)? Ceea-ce a mișcat erii pe Rosenthal, de ce adică n'ar mișca azi pe Rothermere? Nici erii la unul, nici azi la cestălalt, n'a jucat nici un rol *spiritul ade-vărului*, care, în problema orânduirilor sociale ale omenimei, e cristalizat în criteriul fundamental și stănt al *ideii naționale*.

Cu totul în alt fel se pune problema pentru ceilalți, cari atât erii, cât și azi, au dus și duc lupte (și de condei și de altă natură), mă-

nași de altceva, decât de banii campaniilor subvenționate și ordonate (drepte sau nedrepte). Din noi vorbește adâncul unui suflet curat, gata de ori-ce jertă pentru apărarea adevărului, care ne e singurul îndemn. Noi nu vorbim de lângă sacul cu bani, (și, în eventuale zile de loc, nu ne vom apăra spusese în felul cum le vor apăra asemenea gladiatorii), ci noi vorbim din pragul eternității în care suntem gata ori-când a intra, pentru împlinirea acestui cereșc îndemn, care se ridică din profunzimile ce cuprind scânteele divine a sufletului omeneșc.

Cari sunt criteriile Ovreiului acestuia, și cari sunt ale noastre?

Crescut în atmosfera talmudică a spiritului jidovesc, care e dominat de criteriul de bază al stăpânirii unei singure națiuni asupra altora, — ce coardă morală putea să vibreze revoltată în întunecatul suflet al Iudei, în clipa când acesta cerea (în mod fățarnic, ce-i drept, pentru un popor altul decât „cel ales”), ca națiunea ungară să fie stăpână, din nou, asupra națiunilor vecine?

Câtă eternă dreptate cuprinde legea socială, care stabilește legătura indisolubilă dintre naționalitate și cultură! Gândindu-mă la cinismul nerușinat cu care e atacat marele adevăr al dreptului de existență independentă al popoarelor, de către acest jidan (care a izbucit a face să se vorbească atât de mult despre el, datorită unei averi monstruoase, câștigată la Rothschild la Waterloo, care-i permite a fi unul din stăpânii presei engleze), în același timp îmi aduc aminte (și fac o paralelă între rasa ariană și cea pseudo-semită, jidovească) de un exemplu dat de națiunea germană (de adevărata națiune germană, demnă de Goethe și Schiller, și adevărata reprezentantă a naționalității sale ariene, iar nu de aceea națiune germană dela 1914, înnebunită și degradată până la josnicia criminală a lui: „Deutschland über alles”). Di prof. Găvănescul ne povestește acest sublim exemplu al capacității de noblețate al unei naționalități ariene:

Elvețienii de naționalitate germană zănd, în 1914, crima Germaniei, patria lor, năpusise asupra Belgiei dezarmate și a țării nevinovate, din simplă poiză de stăpânire a lumii, aceștia Germanii elvețieni format o Legiune de voluntari ce s-a la dispoziția armatei franceze și care a lăsat cu un eroism nelăchripuit împotriva fraților din armata criminală a Kaiserului, lăsând morți pe câmpurile de onoare franceze!

Iată felul cum știe un arian, un German adevărat, să apere ceea ce am spus că e criteriul fundamental al orânduirilor sociale: ideea națională, (în cazul de față cea care cere primejduiță în dreptul ei de existență dependentă). În consecință, iată cum știe asculte acest arian de scânteele divine din profunzimile cele mai curate ale sufletului omeneșc.

Din nenorocire, dacă Germania nebulă dela 1914 (și poate încă și de azi) a fost vinovată abatere (și, nădăjduim, trecătoare) și poruncile adevăratului spirit german, arian creștin, — jupânul-lord dela Londra nu e decât în contradicție cu spiritul satanic jidovesc, caracteristica veșnic dovedită în cursul istoriei a acestei funeste rase.

Dar, intenția noastră în acest articol a fost de a face paralela dintre produsele naționalității jidovești și cele ale naționalității ariene. Ci voiam să spunem o vorbă, și, mai degrabă o vorbă eșită din sufletul românesc ardelenesc pentru cei dornici de noi aventuri criminale. Ne asociem în întregime patrioticului și recunoaștem exact simțământul ce ne stă în neșle și pe noi, și suntem deosebit de îndurați văzând această exactă potrivire a sufletelor noastre, din care, la nevoie, se poate naște oșelul unui pept comun și al unei frații nerușinate. La toate acestea vom mai adăuga călămuriri, în trei ordini de idei:

1. Ni-se răspunde adesea, că toată afirmația noastră cu „spiritul adevărului” a

cu noi, apoi cu „servirea voinței dumnezeiești” ce iatăși, spunem noi, este cu cei-ce apără existența națiunilor create și voite de Dumnezeu, că toate acestea n'ar avea mare valoare pentru a dovedi dreptatea cauzei României Mari și nedreptatea unei Ungarii Mari, deoarece și partea adversă, cu Rothermere și Ungurii, susțin, că spiritul adevărului e cu ei, ba chiar că de partea lor e Dumnezeu. Așa de pildă se știe că deviza irendentismului unguresc este: „Cred în dreptatea divină, deci cred în reinvierea Ungariei”.

Așadar cum? Spiritul adevărului e și cu unii și cu alții — ni-se spune, — iar „știința dreptate divine” poate fi un argument serios în favoarea uneia din părți, când amândouă își revendică eroica apărare a ei?

Răspunsul nostru e, că nu vom renunța la aceste argumente, cari sunt de fapt temelia puterii noastre sulețiești în acest conflict. Adevărul nu e relativ. Ca și Dumnezeu, el e unul. Sau cu o parte, sau cu alta, iar nu cu amândouă. Rămâne să se vadă care e cu adevărat de partea adevărului și în slujba lui Dumnezeu, și deci va beneficia atât de invincibilul concurs al divinității, cât și de forța uriașă ce se coboară tainic numai în cei-ce luptă pentru adevăr, — și care dintre cei doi, sub masca curățeniei și a virtuții, e cel-ce servește spiritul diavolesc al distrugerii operei divine. Am mai văzut noi pe cingătorile pântecelor bavareze de lipitori umflate de bere și de huzureală pe spinarea străinului încălcat, am mai văzut noi cuvintele fășarnice, o bajjocorie a cerului: „Gott mit uns!”... Și n'a fost Dumnezeu cu ei, ci i-a doborât. Căci „nu tot cel ce zice Doamne, Doamne, va intra întru împărăția cerurilor”, e sentința Sfintei Scripturi.

Cât despre controversa de azi: România-Mare—Ungaria-Mare, pentru noi lucrul e așa de clar și simplu, încât nici nu mai are nevoie de multă demonstrare. A susține că națiunile română, cehă, slovacă, sârbă, croată, slovenă, sunt toate nevrednice de a trăi in-

dependent, stăpâne pe țara lor, și că nu poate fi salvată cauza civilizației, decât punându-le sub stăpânirea națiunii ungare, într-o „Ungarie-Mare”, a fost în trecut o ficțioasă, azi e doar o bună glumă. O „România-Mare” nu e o nedreptate, căci e *Statul ce cuprinde pământul unei singure națiuni*, pe când o „Ungarie-Mare” ar fi înfrinderea Statului unei națiuni, asupra pământului și drepturilor națiunilor vecine. (De altfel toată denumirea de „România-Mare”, sau „Ungarie-Mare” e necorectă; România de azi nu e deloc Mare, ci e *România* pur și simplu; iar dacă „Mare” înseamnă cuprinderea întregului teritoriu național, atunci Ungaria de azi e perfect o „Ungarie-Mare” și iată deci idealul ebredeștiilor realizat printr-o simplă restabilire de argumentație, fără sânge, țesături și Rothermeri! Iar pe noi, antisemiști români, iată-ne în sfârșit dovediți a fi cu adevărat... slujitorii Budapestei, așa cum, de ani de-arândul, s'au sbat a ne dovedi contrafii Honigman și Heltzer, bunii slujitori și îndrumători ai opiniei publice românești!)

Pentru orice om echilibrat, argumentul de mai sus e suficient, credem noi, pentru a decide, cine are dreptul de-a revendica, în această controversă, apărarea adevărului și slujirea lui Dumnezeu? E poate suficient chiar pentru Ungurii calmi și serioși. (Și există de aceea: dăunăzi, într'un tren, m'a mișcat foarte mult loialitatea cu care soția unui Ungur, care se înapoia dela Budapesta, recunoștea, cumplit contrazisă de niște Unguri cu cari conversa, recunoștea marea mizerie a muncitorimii ungare dela Budapesta, văzută cu ochii ei, și vădită superioritate a vieții muncitorului din România). Cât despre Ungurii ce se sbat încă între aventură și seriozitate, îi întrebăm doar atât: cred ei cu adevărat, în adâncul conștiinței lor, că Ungaria veche, acel Stat ce a izbucit a fi sub stăpânirea ungară 6 națiuni străine numai grație împrejurărilor istorice speciale ale evului mediu, în care nu avea nici un rol și nici o putere ideea națională, cred ei că această

lingaie veche, va mai putea fi refăcută azi, înfrângând hotărârea tuturor acestor națiuni de a-și apăra dreptul naționalității și pământul lor, așa cum spune părintele Hlinka? E serioasă, posibilă o asemenea credință, un asemenea ideal, judecând doar cu bunul simț omenesc, chiar fără a face să intervină în judecata factorul credinței divine, care, taxând idealul acesta ca nedrept, îl sortește unei înfrângerii sigure, la nevoie chiar contra sugestiilor bunului simț, căci nedreptatea e menită todeauna înfrângerii? Mai pot ei șovăi a alege între aventura primejdioasă și realitatea serioasă, aducătoare de pace și bine? Iar acum, în ceace privește pe Ungurii partizani hotărâți ai aventurii și înfrântași încă rău de lovitura dela 1918 (pentru ca să ne ocupăm de toate categoriile), le răs-pundem mai jos.

2. Ni-am mai propus, în altă ordine de idei, și mai ales cu gândul la spiritul Ardealului, să adăugăm o lămurire la cele de mai sus:

De-o fi, ca toate argumentările și bine intenționatele noastre eforturi, să n'aibă rod (nu din cauza seminței), de-o fi ca bunul simț al popoarelor, să se lase înșelat și jeshături dușmane să se înfrizeze iarăși, de va voi Dumnezeu să mai încerce, prin satanice atacuri, credința acestei țări, — să se știe, că mai ales noi Ardelenii avem o vorbă:

Steagurile regimentelor noastre sunt încă virgine! Pânza lor e nesfârțicată, vulturul lor e neîmpodobit de eroice panglicii 1919 nu însemnează aproape nimic pentru armata Ardealului; în criză, sau încă neînțeleasă, ea n'a dat și n'a arătat ce poate sufletul dela Albac și Tebeal! Onoarea ostășească ardeleană așteaptă clipa zămisirii, în care să se ridice la înălțimea Rovinelor, Călugărenilor, Podului Inalt, Văii Albe, Plevnei și Mărășeștilor, locuri sfinte, din cari noi am lipsit, oprși de soartă. Să îndrăznească cineva să ne aducă această clipă! Și atunci se va vedea, cât o va costa pe nefericita națiune, răstăcirea de a se lua după ca-

pete nebune și păcatul de a se atinge de această națiune, voită și iubită de Dumnezeu și sortită unui strălucit viitor în viața lumii.

Noi, Ardelenii, alături de frații noștri din restul Patriei, cari ne vor fi veșnic un exemplu așteptăm această zi, gata oricând, — dar, buni creștini, n'o dorim!

3. Înainte de a încheia, susțin nevoia de ultime precizări categorice, adresate de astăzi numai jupânului londonez și alor lui, eram simpli naționaliști, cele spuse până acum ajungeau. Dar în judecata noastră intervine un alt element: conștiința primejdiei jidănilor mondiale și voința de a o înălțura, sau, ca se mai zice, intervine „antisemitismul” nostru. Am început la începutul articolului, a arăta adevăratul motiv al acțiunii lui Rothermere, ca fără nici o îndoială, n'a lucrat din proprie inițiativă, ci cu consimțământul și chiar la ordinea conducătorilor jidănilor mondiali, în luptă spre stăpânirea globului pământesc!

Într'adevăr, un ferment deosebit de periculos pentru jidani se observa în ultim timp în Europa centrală și orientală: puternice mișcări antisemite, și chiar încercări de înfrângere internaționale pentru rezolvirea problemei jidănești. Contralovitura hotărâtă de preama conducere sionistă fu, fără îndoială, a căuta, să se strice frăția popoarelor creștine să zăria la orizont. România, Polonia, Bulgaria, unite contra jidanilor, erau și vor fi cumplită piedică pentru trimful Izraelului. poate desuși mai ușor aceste țări și popoare decât o campanie a la Rothermere, exaltat din nou, poate chiar în momentul când se apropie declinul, a unei dureri și a unei căderi? De aceea, nu susținem numai decât banul a fost singurul motiv al acțiunii jidănilor. Dimpotrivă, ar fi lucrat și gratis, dar sigur și a luat el măsurile să prolife cât mai mult de situație, conform obiceiului jidănesc.

Am spus mai sus, că nu dorim deloc conflicți cu Ungaria. Fără a renunța la năr-

din drepturile noastre naționale, și gata de a le apăra oricând, dorim și pe mai departe o înfrângere cu toate națiunile împotriva jidanilor, și vom lucra pentru ea.

Iar Cahalul jidovesc să-și noteze bine că: ori-ce s'ar întâmpla, cel dintâi gând al nostru al tuturor, și dintr'o tabără și din cealaltă, va fi, de a curma mai întâi cu ei, cu jidanii, cel mai apropiat și mai mare dușman al fiecăruia dintre noi! Iar jeshăturile lor pentru stricarea frăției creștine, nu vor isbuli de a le aduce lor nici un folos, ci cel mult pe acela al omului ce sapă groapa altuia, sau care se joacă cu focul.

Ion I. Moșă.

Activitatea Legiunii.

Pentru cei cari sunt în Legiune și pentru cei cari doresc să fie

UN APEL LA „MUNCĂ”.

Una din legile „Legiunii” este „MUNCA”. De aceea, în Legiune nu intră oricine. Aici nu au ce căuta cei leneși și nici acei ce doresc să se înscrie, să pule insigna în piept și după aceea pâlăria pe-o ureche. Nu! Căci nu așa se scoate un neam din robie.

A doua lege este „ORDINEA”, fiecare trebuie să muncească ordonat și după un plan bine fixat. Numai așa va putea munca să dea roade bune.

Fiecare trebuie să știe ce are de făcut și când trebuie să facă.

1000 de oameni nu pot împinge un butuc, dacă fiecare împinge singur, ci vor putea dacă vor împinge toți odată, cu ordine, când șeful va striga „Hăp”.

A treia lege este „DISCIPLINA”, adică toți să asculte de glasul șefului, atunci când el va striga.

Iată acum care este glasul conducerii:

Cel dintâi lucru pe care trebuie să-l facem, este, să ne asigurăm revista noastră „Pământul Strămoșesc”.

Ea nu trebuie să trăiască din milă, ci în mod cinstit din munca și din serviciile pe care ea poate să le aducă Românilor.

Existența ei este asigurată în clipa în care va avea 3000 de abonați.

Socotind la 300 pe toți prietenii noștri cari voiesc să se scrie în „Legiunea muncii și a lupilor”, însemnează că fiecareia îi revine să facă 10 abonați.

Deci la muncă, fraților, uniți! Să știți că fiecare ceas muncii pentru Legiune, este un dușman slăbit. Slăbitul acestei dintâi munci îi hotărâm la 15 Octombrie.

Până atunci veți lupta, veți învinge și ne veți anunța, în ciuda dușmanului, care crede că s'a slăbit cu noi.

Acest apel se îndreaptă către tot Românul: copil, femele sau bătrân, și munca va fi executată deopotrivă, dela comitet și până la cel mai tânăr membru al Legiunii. Numele acestor credincioși din ciasurile grele ale începutului, vor fi publicate, nu ca o laudă, ci ca o garanție, ca mâine, când Legiunea va înflori din munca și din jertfa lor, nu li se vor sulți în cap leneșii și euonoșii.

Deci locurile pe care vi le ocupați astăzi sunt ale voastre pe vecie.

Termin cu cuvintele unui frate mai tânăr:

„Victoria va fi a noastră! Fă-te părtaş al acestei victorii și „Țara te va binecuvânta”.

✠ Corneliu Z. Codreanu.

Adresele abonaților și banii se vor trimite până la 15 Octombrie 1927 pe adresa Revistei.

Ziua eroilor la Vaslui.

Auziți, vedeți și — mirați-vă!

Auziți, vedeți și — bucurați-vă!

E o chestiune veche. Ordine de sus, de la stăpânirea românească, a venit, ca această zi de pomenire a eroilor cari au căzut pe câmpurile de bătăie, să se sărbătorească la cele două cimitire în care dorm eroii acestei țări: cimitirul jidovesc și cimitirul românesc.

Școlile erau pregătite cu flori și cu coroane din frunză de stejar. Dar nu știu cum s'a făcut, că un cutremur, o indignare generală a străbătut sufletele copiilor când au auzit trista veste: obligația de a merge la cimitirul acelei

populații, care râșnea de bucurie atunci când Mackensen bătea cu tunurile la porțile Moldovei.

O li fost înfrântul trunzelor din codrii cari pier sub lovitura Iudei, sau poate or li găsit în inimii de copii suletele părinților căzuți la „Fata Moariș”, pe „Valea Leguntului”, pe „Culina Săniștii”, pe „Muntele Războiului”. Nu știm.

Aiăta însă se știe: Copiii românilor, în drum către cimitirul Iidovesc, au fugit din rânduri până la unul și s'au dus la mormintele părinților lor!

Nici nu se putea să facă altele feciorii celui dintâi regiment decorat cu „Mihai Viteazul”. Dar lucrurile nu s'au oprit aici.

Directorul Școlii de Meserii a refuzat categoric să meargă la cimitirul Iidovesc. Foarte demn și foarte hotărât, s'a prezentat la cimitirul românesc cu Școala sa, însoțită numai din lii de Români.

— „Am voie să intru înăuntru?” a întrebat pe Prefect.

— „Nu ai voie! Să te duci la cimitirul ovrăesc!” — a răspuns domnul Prefect Holnog.

Ne-puțând intra, în tot timpul serviciului divin, a stat Școala cu directorul ei la poarta cimitirului.

Urmările?

Directorul a fost suspendat telegrafic și de atunci anchete peste anchete i se fac în fiecare zi.

Auziți Români și — mirați-vă, de poruncile ce vin de sus!.

Auziți Români și — bucurați-vă, de sufletul sănătos ce vine de jos!.

Domnule Director Popa, primește-le pe toate cu liniște și cu tăria omului care și-a făcut o slăniță datoric. Fii gata să primești mucenicia pentru dreptate și pentru cinstea acestui neam. Legiunea „Arhanghelul Mihail” te salută.

Din Țara lui Decebal.

S'au adunat azi un mănunchi de bun Români, să înalțe rugăciuni pentru odihna marelui Căpitan, care acum 11 ani a trecut Capșa în fruntea unei armate viteze, îndreptându-se spre Ardeal, spre a arăta subjugătorilor Unguri, Nemți și Jidani de pe aceste scumpe meleaguri, că nu sunt în țara lor, și că poporul românesc, căruia i-a mai rămas numai „doina”, nu e demn de moarte.

Tot pe aceste meleaguri, în această zi slăniță, răsună atât în crânguri, cât și în câmpii scumpul și cunoscutul cuvânt plin de nădejde nouă, a bravilor eroi dela Văcărești... O! Pământ al strămoșilor! De mila ta noi plângem. Vorbește. Noi te-am mai ascultat odată și ți-am jurat credință: „Ori te vom scoate din robie, ori vom muri în luptă...”

Aceste cuvinte atât de hotărâte, au zguduit adânc sufletele acestor Românași, încâ n'au putut sta cu mâinile în sân, ci ca săgețile lui Ștefan cel Mare, au străbătut în lung și 'n lat meleagurile Țării Hașegului, au trimis alarma, chemând pe toți strănepoșii lui Decebal la luptă contra dușmanului periculos ce ne amenință, nu la hotară, ci între hotări.

Alarma și-a ajuns scopul. Luptătorii de odinioară dela hotară, sunț gata în ori-ce moment să vă urmeze, pe voi aceia, care odinioară ați avut arma în mână, arătând lui Makenzen la Mărășești că: „Pe aicea nu se trece!” și cari astăzi ați plecat din nou la luptă, ca să arătați Iidovimei, că „Românul e omul datoric”. Toți suntem gata. Te urmăm, Çodrene, deci păzește înainte!

Înțelegând și noi pe deplin scopul celor urmăriți, înțelegând greutățile ce te întâmpinați în această mare și slăniță luptă, am luat ferma hotărâre, să intrăm în șiruri alături de voi, să vă dăm sprijin moral și material, și ori-ce ne veți cere.

Primii și pușinele noastre puteri de luptă, cari până în prezent nu s'au putut manifesta,

din motivul că oameni tineri fiind, am fost ocupați cu studiile.

Incredeți-vă în noi, precum noi avem încredere în voi, aceia care vreți numai apărarea pământului strămoșesc și unirea într'un singur cuget a Neamului Românesc.

Vă urmăim! Așa să ne ajute Dumnezeu! Hașeg, la 15 August 1927.

Iustin Gherman,
student în drept

Petra Cimponeriu,
învățător dir.

I. Rădulescu,
învățător.

Victor Stoicolu,
student teolog

Valer Nicola,
student teolog

Alimpie Capăceanu,
oficiant.

Noutăți din Roman.

— Nu așa se duce lupta... ci „pe cale economică”. —

Sunt o serie întreagă de oameni cari la ori-ce act al nostru ne pun în față vorba: „Pe cale economică contra străinului, nu cum o duceți D-v.” Din aceștia foarte mulți sunt și la Roman.

Iată-i deci la treabă. Ce să facă? O Bancă. Zis și făcut. Banca din Roman cu numele „Pașcani” a luat ființă din inițiativa marelui proprietar Sandu Teodorescu. În consiliu de administrație, pe lângă D-nii Tăutu, Teodorescu, Buicliu, Teofănescu, Gollav, mai apar de sub vuetul luptei economice românești, desigur cu niște urechi foarte mari, dnii Brand, Gross, și Marcovici!..

Cu siguranță în scurt „lupta economică” va ajunge la rezultatul dorit. Banca va încăpea pe mâinile lui Gross.

Ei! Domnilor! Nu ne mai salvăm noi nici odată pe drumul, pe care ați apucat D-stră.

Pe deoparte ne mânăți la luptă economică, iar pe de alta D-stră vă prindeți frați la afaceri cu jidanii!

— Altă bancă... cu alți luptători. Banca de Comerț și Industrie, instituție liberală, a ales ca vice-președinte pe domnișorul H. Haimovici!..

V. B. Munceteanu.

Către feciorii codrilor.

— Alarma —

Codrii s'au înfiorat. Falcicilor stejari le tremură frunza de mânie și ridicându-și cu trufie capetele, un strigăt înaltă cu tărie: — „La luptă, uniți!”

— „La luptă!” repetă cu jale ecoul văilor adormite, pierzându-se în depărtări.

Armata, care până mai eri înaintase victorioasă, respingând dușmanul cotropitor, cucerind cu trudă și plină de curaj poziție cu poziție, fiind unită într'un suflet și gând cu conducătorii ei, azi e risipită, și o mare primejdie o amenință, căci nefrăția și-a croit drum printre noi, întunecându-ne și sfâșindu-ne. Certuri s'au ivit între noi și ne-au desbinat. — Și așa suntem de orbiți, încât nu mai vedem frontul cu totul descoperit și lăsat fără apărare, pradă dușmanului nostru de veacuri, care rânjește cu mulțumire.

Steagurile noastre sfinte, apărate cu nopți de veghe și de neodihnă, sunt în pericol să cadă în mâinile lor murdare.

Acei cu sufletul curat, cari au frământat cu sânge cald pământul strămoșesc la Mărăști, Mărășești și Oituz, vă strigă din mormintele lor: „Buni creștini! sunteți datori să săriți în ajutorul tovarășilor voștri, arătându-le calea cea dreaptă, ca să se salveze steagurile amenințate!”

— Și Arhanghelul Mihail, protectorul popoarelor creștine și răzbuțătorul din înălțimea cerurilor vă îndeamnă cu tărie!

Iar de aci de jos, din mijlocul frământărilor luptei și a scrâșnirilor, un grup de camarazi idealști, rămași ne-

„PARIA”

— ROMAN — de E. HEROVANU

scrierile

clintii la postul lor și conduși de spiritul de disciplină, de ordine și devota-
ment, vă întind o mână frățescă, zi-
cându-vă: „Veniți buni Români sub
steagul Legiunii „Arhanghelul Mihail”,
veniți acum, cât mai de vreme!”.

Radu Mironovici.

Glas olin de credință.

Bosanci, 3 Aug 1927.

Dragă Codreanu,

Azi am încheiat serviciul militar și m'am
întors acasă, azi am primit „Pământul Strămo-
șesc”, și tot azi îți scriu.

Haina militară mi-a impus o inactivitate
oarecare, nu însă o abateră; azi sunt iarăși li-
ber să fac și să spun ce vreau. Consider ca
un semn bun, că tocmai azi am primit revista,
care mi-a confirmat încrederea ce-am nutrit-o
secontenit, că rândurile noastre iar se
vor strânge, pentru reînălțarea, pe baze noi,
a vechiului ideal.

Am citit cuvânt de cuvânt foaia: con-
vergența gândurilor e o dovadă mai mult, că
se născut sentimente comune tuturor, neal-
terate! Cu aceeași dragoste cu care m'am în-
rolat în rândurile voastre dela începutul șe-
derii mele la lei, vin și azi oferind „Legiunii”
puterile mele. Să spălăm pată, să ștergem ur-
mele dezastrului, să înălțăm o biserică curată
numai și numai din puterile noastre.

Purificarea ostajilor se impune și am toată
încrederea, că de astă dată se va face radical.

Nu știu dacă voi putea veni în curând
la lei, de aceea vă rog să-mi trimiteți deo-
camdată în scris, eventuale directive sau atri-
buții, pentru a putea porni imediat la muncă.

Am nestrămutată credință, exprimată în
repetate rânduri, că, numai bătădu-ne pe for-
țele noastre proprii, vom putea dobândi victoria.

Mă asociez deci din suflet și rostesc un
puternic: „Doamne-ajută!”.

Cu călduroase salutări românești

Nicu N. Pătrașcu.

Bosanci (J. Suceava).

Suntem la pagina patruzece.
De-aici înainte autorul începe să facă
mudism, adică amestecătură.

Ester, care avea o prietenă, Debora,
prețuia în ascuns pe Samuelli, văzând situa-
ția, adică că nu e vorba de o creștină
gată cerând dragostea lui frate-său, ci tocmai
din contră, voi să plece și ceru cărți de
„Paul de Kock sau Musset?”

Nici de una, nici de alta, — răspunse
ter, — ci de jos dela stânga.

Albert luă câteva volume și le înșiră
paintea ei:

„Aceasta e lucrarea lui Hess: „Roma
Ierusalim”. Aceastăaltă e „Doctor Kohn”
Max Nordau... Volumul acesta mic e o
fie nouă din Saphir...”

Și în timp ce pe Samuelli îl lăsa re-
desăvârșire „Interesantul caz de isterie”
cărui comunicat lucrase cu alăta pasiune,
rele, luna și dragostea, în dosaj pharmaco-
apar regulat la sfârșitul unor capitole cu a-
rări, cu însemnări odioase de progromuri,
conferințe, etc...

În treacăt vom lua pe cele mai tipice
ne vom abține dela comentarii. Perlele dom-
lui Herovanu strălucesc prin ele înșile și
ving pe oricine de neevitabilitatea lor.

„Evoluția acestei rase (semiții) e o
lujă omenirei însăși în mersul dela idea
religios, la idealul științific și revoluționar
„Oare visul cel mai trumos al omenirei, în
reorganizării sociale, n'a găsit pururi în-
„getătorii evrei pe cei mai aprigi apărători

Și Samuelli se întreabă:

„Suntem noi oare într'adevăr un ferm
social de descompunere, un element de des-
organizare și de anarhie?”

„O iubesc? O iubesc? O iubesc? rep-
el, și aruncându-se în pat își afundă capul
perne”. E vorba de Elena, pentru-că e sfârșit

capitol și patru-că autorul și-a adus aminte
că „Paria” e roman. Și pentru acest motiv în-
cep să se grămădească și niște personaje, schi-
țate prin numele lor și prin ceva date biogra-
fice. Unii evrei, alții desigur creștini cari să-
iasuprească pe nedrept.

Și pentru a intra mai cu temei în dome-
niul acestor nedrepte asupriri, un rabin începe
o conferință, prin care comunică asistenței în
mod cronologic toate isgonirile și toate pro-
gromurile suferite de evrei în decursul veacuri-
lor. I-au isgonit Egiptenii, i-au isgonit Spani-
oli, i-au isgonit Francezii, Englezii, Rușii, etc.
și toate acestea, natural, pe nedrept. Evreii nu
au făcut niciodată nimic, ci ei au fost victime,
înscenându-se pe spinarea lor crime și fiind
bănuți că trăiesc parazitari, ceea-ce e neexact.

Asupririle trec apoi într'un salon, unde
niște creștini adunați pentru vizită, încep să
facă „antisemitism”.

Ei vorbesc de interesele naționale, de
munca noastră speculată de jidovi, de datoria
noastră de rezistență, de soluția problemei, și
toate acestea sunt exprimate de autor într'un
cadru de ironie, de luare în răs, în timp ce
spusele rabinului conferențiar, erau primite cu
lacrimi în ochi.

Al Dar Velea e acel care face gălăgie
mai multă și l-a văzut cineva făcând curte la
o fată de jidan. (Teribil e acest domn Hero-
vanu! Cum știe el de bine să-și aleagă eroii!)

În salon discuția începu să se aprindă.
Velea e de părere, că n'ar fi rea o noapte a
Sfântului Bartolomeu.

Samuelli curajos, se sculă și plecă im-
ediat, pentru a-și scărta mei bine curajul său, cu
ocazia unui progrom pornit din Tătarași, unde
la o școală primară se ținuse o întrunire anti-
semită, după dl Herovanu, din distracție.

La acest progrom Samuelli a înfruntat fu-
ria mulțimei, din casă de după geam. Vom re-
veni însă asupra acestei chestiuni.

După părerea exprimată de Velea, în sa-
lon alt personaj spuse:

„Să-i silim să plece!”

Dămian zâmbi. Acesta e un agreat al
autorului, inventat pentru a spune prostii și
minciuni.

— „Ei, bine, răspunse el, de alăta vreme
ei pleacă de bună voie, rândurile lor se răresc,
cartiere întregi se depopulează, tristele case ră-
mân pustii. Și emigrările continuă...”

Ceea-ce spune Dămian o fi din domeniul
unor adevăruri probabile la noi în țară, sau e
un produs al fanteziei dlui Herovanu?

Unde sunt acele cartiere depopulate, unde
sunt acele emigrări, cari continuă?

Ce-ar fi dacă cineva s'ar apuca să facă
un roman, în care să amestecă printre oștatură
și sărutări, că armata noastră nu are arme, că
e nedisciplinată, că preoții sunt imorali, că re-
gele fură din banii statului, etc. — Când ar fi
tras la răspundere, ar putea acela oare invoca
libertatea de cugetare și ar putea, pe baza a-
ceasta, să scape de răspundere, considerând
cele spuse ca invențiile sale pentru un roman?
De sigur nu. Una e când se concepe un subiect
în care Popescu sau Vasilescu se 'mpușcă după
ce au jucat la cărți, și alta e când împrejurul
unui subiect banal, un autor brodează o serie
întreagă de neexactități, cu tendința de a pune
în lumină proastă însuși statul.

Această reacredință a dlui Herovanu, re-
ese la ori-ce pas în lucrarea sa, și atinge cul-
mea când se răstrânge, printr'un lux de neade-
văruri sfruntate, asupra autorităților. Într'adevăr
în „Paria” se povestește despre un progrom
care ar fi pornit din Tătarași, când ori-cine știe
că așemenia fapte nu s'au petrecut la noi. Ceea-
ce e mai grav însă, e, că în descrierea acelu
pretins progrom, se insultă armata într'un mod
odios și odală cu ea întreg poporul nostru
blajin și păstrător al legalității. Să cităm însă
vorbele autorului care ne povestește ce s'a în-
tâmplat atunci, când sute de oameni alergau
după un jidan cu caltan și când a intervenit
un locotenent în fruntea armatei:

— „În numele legii, să vă împărășiați!”

PĂMÂNTUL STRĂMOȘESC

ORGAN AL LEGIUNII „ARHANGHELUL MIHAIL”
PENTRU APĂRAREA PĂMÂNTULUI STRĂMOȘESC

Anul I,

№. 4.

„Din zei de-am fi scoboritori,
C'o moarte tot suntem datori,
Tot una o deo'oi murit
Fără ori moș îngârbovit,
Dar nu-i tot una țeu să mori
Ori oane 'nlănțuit!”

Decretul către Popor.
(în. Dăbâca).

„Spre lumile cele
necurate care vin în-
tru preacurata casă a
lui Dumnezeu, — fără
milă întind sabia mea!”

Ilustrație de către artistul
Iosif M. Arhanghel
din Regimentul
de la Alba-Iulia.

Mapa teritoriului din România: Partea neagră din
elă arată în ce direcție sunt expulși de țară.

BIBLIOTECA
UNIVERSITĂȚII
- I AȘ I -

IAȘI, 1927.

— Un număr 6 Lei. —

Pământul Strămoșesc

Apare la 1 și 15 ale lunii.

Tot ce interesează revista se va adresa:
CORNELIU Z. CODREANU,
 Căminul cult. Creștin, Iași (Moldova).

ABONAMENTE:

1 an 140 Lei. — 6 luni 70 Lei.
 3 luni 40 Lei. — 1 număr 6 Lei

Timpul înălțării noastre a venit. Poporul român se deșteaptă la glasul trâmbițelor îngerului Mântuirii.

Alec Russo.

Organizarea Legiunii „Arhanghelul Mihail”.

CELE 4 SECȚII:

Principii, — organizarea lor. — Inscrierea membrilor. — Numărul lor.

În numărul 2 al Revistei au fost publicate principiile de bază ale Legiunii.

În numărul acesta începem să publicăm principiile și organizarea celor 4 Secții ale Legiunii:

Secția I.: a tinerimii. (Cu sub-secția: „Frăția de Cruce”).

Secția II.: de Protecție.

Secția III.: de ajutor a femeilor Române.

Secția IV.: Internațională.

SECȚIA I. A TINERIMII. Iși află loc în ea toți acei tineri trecuți de 19 ani (cei sub 19 ani sunt la Subsecția „Frăției”), săteni sau orașeni, cari se prind cu noi frați ca să apere, să curețe, și să desrobească Pământul nostru strămoșesc, crescând, muncind și luptând în iubire de țară, după principiile Legiunii. (Vezi Revista Nr. 2).

Aici își au locul foștii luptători din mișcarea studentească, studenții, mese-

riașii, muncitorii și funcționarii, flăcăii dela sate, și în primul rând tinerii luminători ai satelor, învățătorii și preoții cari năzuiesc către o viață nouă, către o Românie nouă.

Obligații pentru a putea fi înscris.

Fă 5 abonamente pe cel puțin 3 luni, pentru ca revista noastră să trăiască, și *pentru că* în aceasta „Legiunea” vede un mijloc de *recomandare* și de *selecție*: Căci cine poate face 5 abonamente, reprezintă și garanție morală și putere de muncă suficientă, pentru a putea intra la Legiune.

Obligații generale după înscriere.

1. Un sfert de oră pe zi pentru Legiune. Dacă muncești 8 ore pe zi pentru tine, muncește la urmă 1/4 de oră mai mult pentru țara ta. Dacă munca nu se poate prelungi, dai din câștigul tău pe-o zi a 40-a parte. Înaintezi suma săptămânal sau lunar. Cu banii tăi va apărea revista internațională la Paris și alte cărți, broșuri, etc.

2. Vei face 5 fini pe cari să-i boțezi în credința Legiunii, în maximum 5 luni.

Suntem mulțumiți de felul cum e primită revista aceasta „Pământul Strămoșesc” de miile de citoritori cărora li-se trimite. Mulți ne-au trimis abonamentul pe cel puțin un sfert de an, alții pe jumătate de an, și mulți ne-au scris că, deși n-au trimis încă banii, — și le trimitem revista înainte, — căci o vor plăti.

Cei cari n-au dorit a o avea, ne-au trimis-o cu cinste și omenie înapoi. Și nu-i nici o supărare.

Totuși, sunt încă mulți, cari nici n-au trimis napoi vr'un număr, nici nu ne-au scris nimic. Credem că tăcerea lor însemnă: Trimiteți-o numai, plata va urma.

Dacă însă printre cei-ce o primesc, se află unii cari n-au de gând să rămână printre abonații noștri, — îi rugăm aci stăruitor, să binevoiască a ne retrimite numărul de față sau macar pe cel viitor, — scriind pe el: *Refuzat*, — *Retour la Iași*, ca să-i ștergem din lista adreselor.

Cei ce ne-avându-o, au văzut această revistă la alții și voiesc a se abona și dinșii, să ne scrie pe o carte poștală:

Rog trimiteți revista „Pământul Strămoșesc” pe adresa: (ceteți)

Numele și pronumele

(Poșta, dacă e în Ardeal).

Comuna

Județul

Strada și nr. casei.

Am expediat suma de Lei (pentru 3 luni, sau 1/2 an, sau 1 an.)

Poi trimite banii odată pe același Mandat mai multe persoane, scriindu-și exact și deplin adresele lor pe dosul cuponului.

Pentru tot ce interesează revista, se va adresa:

D-lui **CORNELIU Z. CODREANU**, Iași, la Căminul cult. Creștin.

Bunăvoința față de revista aceasta și față de mișcarea noastră de apărare a pământului strămoșesc, arătați-vi-o prin aceea, că ne dați adresele tuturor bunilor români și creștini din loc și din jur, pe cari îi știți, ca să le trimitem numere de probă și invitație a se abona. Faceți un bine mișcării și nouă.

3. Ori unde întâlnești un frate din Legiune, îi dai ajutorul tău.

Cererea de înscriere:

Se adresează în scris (pe carte poștală) individual, pe adresa:

„Legiunea Arhanghelul Mihail” — la Căminul cult. Creștin, în Iași.

Conținutul următor:

Am făcut 5 abonamente.

Am înaintat adresele și suma de...

Cer să fiu înscris în Legiune, Secția Tinerimii.

Acum lucrez, conformându-mă celor 3 obligații prescrise.

Și mă supun Legiunii.

(Dă apoi citeț numele, pronumele, meseria, vârsta, adresa).

Solemnitatea legământului va începe după 8 Noembrie (ziua Legiunii). Atunci se vor elibera și carnetele de identitate celor înscrși.

SECȚIA II. DE PROTECȚIE A LEGIUNII

Își află loc în ea toți oamenii maturi, de ori-ce vârstă, cari voesc să susție, să încurajeze și să protejeze sfiorțările către o viață nouă creștină, românească și disciplinată, a tinerimii din Legiune.

Organizare.

Secțiunea de protecție este organizată pe nuclee.

Un nucleu este un grup de minimum 3, maximum 13 persoane care se unesc pentru a susține după puterile lor Legiunea. Într-o localitate pot fi mai multe nuclee. Ele sunt independente unul de altul. Sunt în legătură directă cu centrul, până la posibilitatea unei organizări județene. Pot fi afișate sau nu.

Cererile de înscriere (pe nuclee):

Formular: Sub-semnații în nume de... dorind să sprijinim după puterile noastre Legiunea, ne-am constituit în nucleu la data de...

Cerem ca nucleul nostru să fie înscris în secția II de Protecție.

Îscălit: (de toți sau numai de unul singur); adresa citeț.

Obligații:

1. Ajutor Legiunii (1/4 oră pe zi pentru Legiune sau a 40-a parte din câștigul pe o zi).

— Legiunea va face astfel selecție în mișcarea națională și va crea o elită morală a neamului.

2. Ajutor și susținere reciprocă în toate împrejurările și împrejurările, în special între membrii nucleului și în general între toți membrii Legiunii din țară sau de peste hotare.

— Este sprijinul firesc al Românilor între ei și al părinților pentru copiii lor ce năzuiesc la un loc în viață și la luptă pentru țară.

(Secția III de ajutor a femeilor, Secția IV Internațională, în numărul viitor... De asemeni F. D. C. și numărul total al membrilor Legiunii.)

Cu aceste 2 dintâi Secțiuni, Legiunea se pune în marș; direcția spre inamici. Cu Dumnezeu înainte.

Fie, ca în drumul tău să te acopere de glorie, Legiune!

Corneliu Z. Codreanu,

Ion I. Moța,

Ilie Gârneață,

Corneliu Georgescu,

Radu Mironovici.

Un legământ.

Pe șoseaua albă ce șerpuește pe Valea Ozanei, privirile se opresc pe creasta din dreapta, unde străjuesc, tăcute și îmbrăcate în mușchiu verde, ruinele Celății Neamului, cuibul de glorie și de vitejie alui Ștefan Vodă, „Apărătorul Creștinătății” dela 1400. În fața pietrelor înegrite de fum și sânge, un lior neînțeles ne străbate.

Călcăm pe locuri sfinte. Redute, taberi și oști viteze au străjuit falnice pe aici. Zăngănitul armelor lor au umplut, ca un svon, vremea veacurilor până la noi.

Intrând sub umbra brazilor din codrii bătrâni, ți-se pare că auzi glasul Arcașilor și Plăeșilor adunați din codrii Tigheciului, Orheiului, Lăpușnei, Hotinului sau Sucevei, gata să moară pentru credință, neam și țară. În minte ne vin, fără să ne dăm seamă, versurile învățate în școală: „Du-te la oștire, pentru țară mori”... iar când unul dintre noi pomenește numele lui Vodă Ștefan, codrul bătrân pare că se înfioară, brazii vechi par că se trezesc la viață.

În gând cu amintirea glorioaselor vremi, în suflet cu emoții adânci, ne apropiem de un sat întreg de turle, pline de cruci strălucitoare, e Mănăstirea Neamului, locașul sfânt, spre care mergem să sărbătorim nunta camaradului nostru Moța.

Sub bolțile mărețe, pe unde au intrat cu alaiu domnesc Alexandru cel Bun și Ștefan cel Mare, fruntea se înclină plină de admirație în fața locașului, ridicat în semn de recunoștință Domnului, după biruința asupra dușmanului.

Între zidurile, cari au fost martore zilelor de glorioasă vitejie românească, de 400 de ani răsună fără încetare, dimineața și seara, la amiază, ca și la miezul nopții, aceleaș laude și mulțumiri, aceleaș rugăciuni către Atotputernicul. Au trecut zeci, sute de generații de călugări, cari și-au închinat viața Domnului. Ceea-

ce a rămas neclintit, a fost tradiția și rugăciunea smerită, isvorită din suflete curate, jerfa vieții lor, pe care o aduc, rând pe rând, altărilor sfinți.

De patru sute de ani sună într-una clopotele, de vuesc adâncurile codrilor sălbatoci, ce împrejmuesc salba de Mănăstiri, schituri și chilioare, cu cari dărnicia Voevozilor de demult, au împodobit platurile țării noastre, și în special pământul Moldovei, care e sămănat cu nenumăratele danii creștinești a Marelui Ștefan, ridicate fiecare în urma bătațiilor cu dușmanii năvălitori.

De patru sute de ani ard făclii și candelă la Neamș, Lecea, Sihla, Sihastria, Agapia, Văratec, Almaș etc., ca o mărturie vie a unor vremuri de vitejie, de adevărată credință și adâncă evlavie creștinească.

„Darnici Domni erau pe vremuri,
Toate clopotele spun”.

Lupte a mai avut și de-atunci poporul

Munca Legiunii pe țară.

Impliniți până la data de 15 Oct. 1927, cei 3000 de abonați necesari susținerii revistei.

În țara, în care 15 milioane de Români își așteaptă mântuirea, se vor găsi 3000.

Și vor fi, dacă fiecare va găsi numai 5.

Prindeți-vă în luptă toți frații și prietenii noștri. Luați parte la cea dintâi bătălie a Legiunii. La 15 Oct. implântați pe creastă cel dintâi steag.

Și faceți ca să crape în două inima dușmanului.

Corneliu Zelea-Codreanu.

(În numărul viitor vom publica pe cel dintâi ajunși la creastă).

nostru, biruințe ne-a mai dat Domnul, dar biruitorii — nu s'au mai ridicat.

Bogățiile pământului, apărat cu cruntă vitejie, au încăput rând pe rând în ghiarele dușmanului, ce ne-a cotropit, iar codrul „Irate cu Românul“ geme sub securea nemiloasă a exploataătorului Iidan, ce rânjește satanic spre altarele lui Dumnezeu. — spre adâncă jignire a sufletului și mândriei de creștin...

Păstrătoare de odore, tezaure și relicve slinte din gloria trecutului, curburi de tradiții și curată credință creștinească, lăcașuri de cultură, de refugiu și reculegere sufletească, mănăstirile acestea au fost și sunt prilejuri de răscumpărarea păcatelor noastre omenești, pentru ca neamul nostru să poată căpăta mila Celui de sus. Prin ele, prin spiritele ctitorilor lor, cari plutesc în jurul lor, a trăit neamul nostru.

Prin ele și sub ocrotirea sufletelor celor ce ne-au învâțat că: „dacă dușmanul va cere dela voi legăminte rușinoase, muriți mai bine de sabia lui, decât să fiți privitori împilării neamului vostru“*) — vom birui și noi în luptă cu vrăjmașul.

De aceea, înălțați sufletește, întăriți, și mai hoștâți ca ori-când să ne apăram altarele, pământul și neamul, ne-am legat în fața leșpedelor ce acopăr mormintele din Mănăstirea Neamțului, că: dacă Domnul va face să biruim vrăjmașul, să ridicăm și noi, dacă nu cu bogăție Domnească, dar cu ajutorul și cu brațele ostașilor ce luptă pentru cauza noastră, două biserici: Una închinată Sf. Arhanghel Mihail, patronul „Legiunei“ noastre și ocrotitorul națiilor, și alta, undeva în creierul munților, închinată sufletului lui Ștefan-Vodă, între mănăstirile ridicate de el.

Doamne, care ai ajutat de atâtea ori lui Ștefan să înfrângă dușmanul, ajută-ne și nouă

să curățim pământul țării de cel mai mare dintre toți păgânii, cari au călcat vr'odan dânsul: Iidanii!

Ilie Gârnea

După mare 'ngrijorare, — mare bucurie

— Scrisoare din Galați —

Iubiții mei colegi și frați de luptă!
Sunt timpurile acestea, zile de reînnoirea cinstei, ordinii, în țară, sau numai în cări, în cutele cărora trăsec și se ascund raurile galițiene?

Un miros urât ne înăbușe!

Otrava iudaismului pătrunde pe neșite în vinele noastre. Dar, unde este conștiința se poate vinde pentru un blid de

Da, adevărul crud e, că suntem în epocă când totul merge spre falsificare, spre suflătească, spre prăpastia ce ne va înghi Jidovii, parvenții politici și compromiși, cele mai înalte dregătorii! Nedreptățile ating apogeul, — împilările nu conținesc iar invaziei jidovești, care, în torentul ei, răp suflătecele celor slabi, așternându le pe rușinea, cine să-i mai pună frâu?

Un ecou slab, cântecul cu „naționalism orașelor“, a murit pe buzele tuturor. U statistica? Se va mai face? Dacă se va vom putea ști numărul Iidanilor? Vor fi cule în statistică și bandele invadatoare, vin-vin mereu?

Mergeam spre moarte sigură, când știința celor ce vegheau în semnul unei nime protestări, hoștârâți a aduce o prefa și curățire în viața românească, dete ființei Apărării Naționale Creștine. O primă de 120.000 de luptători hoștârâți, întră în și dete 10 deputați, cuceri adecă 10 redute în tatea conducătoare, care e Sfatul Țării. Sper taturor era acum, că ciasul rezolvării pro mei jidovești, a sunat! Iată însă, că și ad găsit loc, alături de neprevedere și lipsă

simț politic, ura, invidia, ambiția personală, cari duseră la cunoscutele frământări și la nenorocirea ce o văzurăm.

A urmat haosul! Organizațiile, desorientate, priveau cu neîncredere în viitor. Mulți frunfași ai L. A. N. C., închizând în sufletul lor durerea acestei situații, priveau de departe rănile sângerânde ale Ligei și prăpastia ce amenința neamul.

Prefutindeni se citea pe fruntea luptătorilor îngrijorarea și groaza, că forțele noastre desaggregate, se vor măcina și nimeni nu va putea să pună stavilă și să îndrepte situația. Desnodământul fatal se văzu în alegeri, cari spuseră adevărul.

Acum cine poartă răspunderea dezastrului? Cine să fie chemați în fața conștiinței românești și judecați? Dezastrul acesta putea duce până la nimicirea noastră, prin izbânda jidovilor!

Dar, nu!

Soarele strălucitor al Svasticeii n'a întârziat nici de această dată, să ne scoată din haos. Din lumina lui binefăcătoare ne-a dat spre mântuire „Legiunea Arhanghelul Mihail“ care va fi o fericită unealtă pentru salvarea neamului!

De acum sufletul românesc e încălzit iarăși de credința, că mișcarea aceasta sfântă, legitimă, nu va pieri.

Spre voi, fii ai vulturilor dela 1848, se îndreaptă azi mii de priviri! Suntem mulți cari ne punem încrederea în „Legiunea Arhanghelul Mihail“, care va susținea ordine în rândurile luptătorilor de sub steagul ei, spre bucuria tuturor celor ce simț românește.

Mișcările de înălțare sufletească, cu aceasta au reînceput. Sentimentele calde, desinteresate până la sacrificiu, vor forma razimul cel tare pentru a reîncepe lupta de redșteptare a conștiinței naționale!

Românii conștiinței vor întări rândurile luptătorilor din organizații, convinși că sacrificiul vostru e cea mai bună cheazășie, că veți duce luptătorii pe drumul drept!

E ciasul să se trezească, să se cutremure, cei ce au jurat în fața altarelor, — iar cei ce au primit jurământul luptătorilor și s'au clătinat sau au rățăcit, să se reîntoarcă la matcă!

Iidoviții să se îngrozească de blestemul românesc, care se aruncă fiilor satanei — jidovilor, ce vor să-și întindă domnia lor peste popoarele creștine, până a și-le face roabe loruși. Dreptatea nu va întârzia să se facă.

Ideia Națională va răscoli sufletul românesc și ne va chema la datorie, în ziua când buciunile vor suna ca altă dată!

Cei ce nu vor înțelege, vor cădea!

Se vor prăbuși jidovii cu slujile lor, căci unirea românească nu va întârzia să se facă.

Lumina vie a „Legiunei“, va da căldura și elan mișcării, care va merge crescând și îngrozind dușmanul. Sunt alături de voi, și împreună vom merge mereu „Înainte“, către ziua biruinței, când vom înfrige de-asupra tuturor instituțiilor românești steagul cu „Svastica“.

M. I. Lefter, avocat,
președintele Ligii Apărării Naționale din Galați.

In zbućiumul zilei de azi.

Pe întinsul câmpului de luptă, tăcere, desnădejde și moarte. Moarte, dar nu moarte dătătoare de viață, care a însemănat de atâtea ori în vremuri grele ogorul țării cu noi nădejdi, cu daruri noi de jertfe, ci neagra și chinuitoarea amortire a sufletelor, stingerea avântului războinic, care împingea până mai ieri oștirea luptătoare spre cetele dușmane.

Uneltirea dușmană a prins. Trimiși jidovești înveșmântați în straie tricolore, s'au furișat, cu târături de șarpe, aproape,

*) Din testamentul lui Ștefan cel Mare.

cu totul aproape de șefi, i-au desbinat, îndușmănit și ridicat pe unii împotriva celorlalți. De groaza luptei fratricide, oastea creștină și-a părăsit drapelul pe care a jurat și, stăpînată de amarul des-nădejdi, s'a împrăștiat în cele patru vânturi, stropind cu amare lacrimi ruinele visurilor, în vraja cărora a trăit în curs de patru ani.

Acum, deasupra taberelor părăsite, bocește cucuvaia, și în pânza steagurilor sfinte, își țese înșelătorul fir hrăpărețul paianjen.

Românul își încovoie cu resemnare capul sub jugul apăsării dușmane:

„Am mai avut o singură nădejde, dar mi-s'a sfârșit. De-acuma fie ce-o vrea Dumnezeu!”

Din creștetile înegurite ale munților, până la marginile mării ce-și spumegă zadarnica-i trudă, domnia dușmană, neagra și rușinoasă stăpînire jidovească, își întinde pe îndelete acaparatoarele-i ghiare.

Amare timpuri. Dar n'avem drept să desnădăjduim! Reverse-și iadul toate durerile sale necurate asupra acestui pământ, noi avem datoria să luptăm, să-l curățim și să-l lăsăm urmașilor noștri mai mândru și mai românesc, decum noi înși-ne l'am moștenit.

Izbânda și pierea e — în noi!

În fața desnădejdi ce ne-a învăluit, să ingenuchem și să ne rugăm, încrezători, Dumnezeului părinților noștri, să ne lumineze cărarea. Să înmuiem în lacrimi fierbinți de pocăință, ura ce

ne-a îndușmănit, și Dumnezeu să îndura de noi.

Durerile pierzării se vor împrăști și, încălzii de raza nădejdi renăscătoare, porni-vor iar ca vijelia flăcării țării să izbânda, care de astă-dată va trebui să fie definitivă.

Corneliu Georgescu

Răspuns unei întîmpinări

Ziarul clujan „Națiunea”, prin numărul de la 4 August, vine, cu prilejul apariției unei reviste, să ne pună în cale un încrezător pieșton-liberal, lat de 3 coloane, probabil cu nădejdi de a ne compromite și risipi eforturile chiar dintru început.

Totdeauna mai bucuroși de adversarii cât de „prieteni”, (ce-ar fi o luptă de idei și stimulentele controverselor?), — să ciocnim amara noastră, de cremenea din depozitul de suferință liberal, și să vedem ce obținem: scântea de lumină, sau... țărână, mai mult sau puțin curetă?

Mai întâi să curățim obiectul de mișcarea ce nu fac decât să incurce inutil operația: de pildă dăm la o parte calificativele „tipăritură”, etc., și să ne ocupăm doar de cel mai solid. Operația odată făcută, ce ne rămîne în față? O singură acuzație prin pală, ce ni-se aduce, repetată sub diferite forme: „E inexact a susține — zice ziarul liberal — poporul românesc, în situația sa actuală, e condamnat pierii.”

Ne vom strădui să dovedim în cele de jos afirmația noastră (câtă dovadă se poate duce într'un articol de revistă); pe urmă să răspundem la o a doua acuzație, secunde care ne invinuesc, că, în loc să facem științifice intru susținerea tezei noastre, ne mișinim la expuneri de credințe mistice.

1. Apropiaindu-ne mintea și inima de problema pierzării sufletului și a condamnării sale a ființei neamului nostru de azi, fața ne umbrește. De pe ea, ca și din cutele inimii, fugе voia cea bună pe care-i place Românului să o pună aproape în toate împrejurările vieții

Amarul unei convingeri adânci, oboșită de supraabundentele dovezi, ne apasă tâmpile în jos... Nu! Ni-le ridică spre icoană!... Să vorbim, să ne mai ușurăm odată apăsarea, și vom fi poate mai clari și convingători de astă dată (deși noi clarificarea deplină, și convingerea temeinică a altora, nu o așteptăm dela un singur articol sau număr de revistă, cum cei dela „Națiunea” ne condamnă pe baza unei asemenea palide și singulare dovezi).

Va fi suficient să insistăm asupra „pierzării sufletului” ce bântue neamul nostru (ca și pe celelalte de altfel), pentru-ca prin aceasta să fi răspuns și chestiunii, dacă neamul nostru e condamnat, primejduit de moarte în existența sa, ori nu e. Căci prima e cauza, iar a doua efectul.

Afirmăm din nou: *sufletul acestei națiuni este pierdut*, și doar odată cu mișcarea națională a început a se mai trezi puțin, ici-colo, din rătăcirea pierzătoare. Prin „pierdut” înțelegem rătăcit pe căile pierzării, nu distrus, căci de-ar fi distrus, n'am mai exista. Din această pierzătoare rătăcire (regulă generală care de-aseamenea nu exclude excepțiile), noi admitem că mai există posibilitate de mântuire, însă printr'un alt sistem decât acela al oricărui din partidele politice de azi.

Am constatat pierzătoarea rătăcire a sufletului, atât în viața individului, cât și în a familiei și societății naționale. Probe suficiente ne putem da în cadrul unui articol, în care ne vom mărgini a afirma și a cita puține exemple, sub rezerva de a ne completa ulterior.

Individul de azi are sufletul rătăcit, pierdut, stricat (nu ne contraziceți prin citări de excepții). Rătăcit, pierdut, stricat, în raport cu cerințele sufletului tip admis de Dumnezeu la viață, cerințe stabilite în criteriul fundamental al vieții: doctrina creștină. E deci rătăcit, pierdut și stricat, cel-ce nu e adevărat creștin. Azi însă, în regulă generală, și mai ales în clasa conducătoare a neamului, spiritul creștin e aproape stins din suflete. E domnia Anticristului în viața individului (anumite forme exterioare și obiceiuri creștine la suprafață, dar vane în interior, salvează doar oare-cari aparențe și superstiții, dar nu mai cuprind nici urmă de licărire sfântă, sau, în cazul cel mai bun, păstrează doar resturi atât de mici de spirit creștin, încât acestea nu mai au efect cum-pănitor pentru salvarea sufletului dela atracția

satanică). Cine îndrăznește, cu suflet curat, să nege această domnie a Anticristului, această pierzanie a vieții sufletești a omului de azi? Onorate domnule Hanu, autor al articolului din „Națiunea”, te rog frățește, arată-mi și mie pe tânărul de azi care nu e curvar (cuvântul e al lui Isus, și prin fioroasa lui rezonanță, pune în lumină adevăratul conținut josnic al său)? Și dă-ți seama de toate nenorocirile, tragediile, dezastrele, ce vin în viața individului, a societății, chiar a statelor!, ca consecință a acestui păcat, a acestei urme că pe acolo a trecut Anticristul... — Arată-mi apoi pe omul (corespunzător tipului general) care să se îngrijească înainte de toate de a satisface porunca fundamentală a lui Isus: „nu vă adunați comori pe pământ, unde rugina le strică, iar furii le sapă și le fură, ci vă adunați comori în cer, unde nici rugina nu le strică, nici hoții nu le sapă, nici le fură”, și prin aceasta nu vă cer să-mi arătați un pustnic deslăcut de ori-ce dor de materie, ci pe omul care să se gândească la datorile morale, mai înainte și mai presus de cerințele pântecelui. Nu vă mai întreb despre altele, de pildă despre credința în suflet, în Dumnezeu, în Isus, în Fecioara Maria, căci simt că vi-aș cere prea mult, când mă gândesc, că pe acest teren chiar excepțiile sunt atât de rare, (un teribil exemplu s'a relatat în ziarul mitropoliei blăjene „Unirea” printr'un număr de acu-s 2-3 luni: studenții unei din facultățile noastre teologice, într'un anumit conflict cu autoritatea școlară, au putut ajunge la nemaipomenita afirmațiune, cuprinsă într'un memoriu către superiorii lor, spunând că ei, la urma urmei, sunt toți, până la unul, ateisti).

Familia de azi, afirmăm (dovezi, altă-dată) că suferă de aceeași decadentă, ca și individul. Unde mai întâlniți azi moralitatea severă a familiilor bunicilor noștri? Unde mai vezi azi părinți ca Brutus al Romanilor, care pentru interesul patriei tradate, și-a distrus familia, condamnându-și singurii la moarte?.. Dar, e așa de departe acest tip sublim, e așa de departe virtutea mamei romane care, prin mind vestea că singurul ei fiu a murit în războiu, a răspuns: „de aceea l-am născut”, încă azi regretăm dispariția nu a unor asemenea înălțimi morale, ci dispariția obișnuitei familiei cinstite, regulă generală mai eri, în care virtutea soților era lucru comun, icoana era nelipsită din casă, nici nu se așeza nimeni la masă înainte ca părintele de familie să spună rugă

ciunea... Și, odată cu dispariția acestora, bu-ruenile patimilor copleșiră și virtuțile și tăria acestei celule de bază a organismului social al unei națiuni, iar efectele se văd și se vor vedea încă. (Am dori așa de mult să nu ni-se răspundă iarăși naiv, dacă nu perfid: „ei, bine, și de ce mai stă totuși edificiul național în picioare?” Un neam bolnav nu moare, ca omul în 2-3 ani, ci în secole, iar aparentele de azi — o! ce aparente strălucitoare erau în Rusia anulul 1916! — nu garantează, contra logicei, un viitor de sănătate.)

Societatea, națiunea, nu e mai puțin rătăcită, în spiritul ei, am spus adineori. Par că auzim pe redactorul „Națiunii”: „unde sunt dovezile?”

Ce e Constituția dela 1923 — care face pe Jidan Român și neagă existența unei primejdii naționale jidovești, — decât rod al spiritului public dominant astăzi în societatea noastră și de care abia începem a ne da seama, desmormându-ne din rătăcire, de câți-va ani încoace, de când cu mișcarea națională antise-mită? „Unde sunt dovezile?” Priviți dovada înspăimântătoare a halului în care acest spirit public rătăcit, sufletul societății ultimilor ani, a adus orașele noastre! Veți crede poate, că sunt vitregiile trecutului ce se repară încetul cu încetul de către partide, — dar atunci de ce, dela 1918 încoace, situația s'a agravat enorm de mult, (sub guvernele dlor Brătianu, Vaida, Averescu, etc.), mai mult decât se agravase în decenii întregi înainte de război? E un lucru banal azi, că slăbiciunea guvernelor (de ex. faimoasele carnete cu foi de cetățenie în alb, descoperite în enorme cantități, de către parchetul militar, la rabinii basarabeni, etc. etc.) e singura cauză a infectării noastre cu minimum un milion de Jidani proaspeți, veniți să colonizeze orașele noastre (deși Constituția prevede precis la art. 4: E absolut interzisă colonizarea pământului românesc cu populații străine). Deci, întrebăm pe adversarii noștri din partidele politice: în ce fel a „rezistat victorios” națiunea cu sufletul rătăcit, asalturilor dușmane? Colonizarea postbelică a orașelor noastre, nu e un funest dezastru ce se adaugă la altele? Orașele sunt, „centrele puterii economice, culturale și politice a unui neam”... Ce viitor stă în fața națiunii românești, ale cărei orașe (după statistica din 1921 a dlui Em. Vasiliu, statistică recunoscută reală de

insuși dl Ion I. C. Brătianu, cum, la nevoie vom dovedi), cuprindeau atunci (dar azi 40% Jidani, 32% alți străini și numai 28% Români? Stăm solid de tot pe picioare, dle Hanu, nu-i așa? Nu există niciăeri dovezi de pre activitatea trădătoare de neam, (cine, cu carea Constituției și cu călcarea legii naturale supreme a salvării naționale, admite, chiar numai din slăbiciune, dacă nu din interes, asemenea dezastru, mai dând apoi, în plus, masele de coloni străini, și drepturile de cetățenie, cum din simplă lipsă de curaj, nevrednică de înțeleptul partidului liberal, a făcut acest partid prin Constituția dela 1923, — este, macar sufletele noastre, dacă nu în sentințe formulate de neam, vânzătorul pâinii dela gură copilului nostru flămând, este urgia satanică întruchipată, duhul pierzării ce ne arde măruntaele...), — nu se vede niciăeri, dle Hanu, confirmarea concluziilor noastre asupra nenorocitei rătăcirii a mioșii și sufletului acestui neam, conducătorilor săi, cât și a mulțimei care a lăsat asemenea fapte?

Număr cu număr, vom căuta în această revistă, să complectăm tot mai mult dovezile spuselor noastre, pentru cei de bună credință. Pentru a face, ca să nu ne mai conducem de la aparențe, ci după concluziile inimii și ale logicii, cari toate ne spun că: Neamul românesc trebuie să se ridice din decadența sufletească în care a căzut și să fie stăpân pe pământul și cultura sa! El nu poate trăi, decât desrobindu-se din situația de azi, la care l-au adus partidele politice, ele înșile fiind manifestarea, efectul, sursă și sursă a corupțiunii sufletului națiunea divină a corupțiunii sufletului națiunea, — ducându-ne spre pieire.

2. Am promis că vom mai răspunde o acuzație: ni-se face vină că, în loc de a preceda concluziile de lungi și serioase cercetări științifice, ne batem joc de filosofie, și mărginim a face recitații de „credințe mistice”

Răspundem scurt:

Primul număr al unei reviste, și încă în situația în care am apărut noi, cu nevoia de a ne ocupa despre trecutul unei acțiuni banale pe un crez și o doctrină atât de mult demontată, nu putea satisface toate cerințele unui sistem doctrinar științific (și mai ales pe cine

care, s'ar părea, e complet neinițiat în problemă).

Afirmațiile ce le-am făcut noi, nu sunt invenția momentului, ci concluzii învechite la cari au ajuns lungile cercetări științifice — așa de puțin cercetate de adversarul nostru — ale lui S. Bărnăuțiu, V. Conta, M. Eminescu, Bogdan P. Hașdău, Dr. Paulescu, A. C. Cuza etc., pentru a nu vorbi decât despre Români.

Nu riscăm deci, combătând pericolul jidovesc, a ne angaja într'un sistem de iluzii provocate de... prea înfierbântatul nostru entuziasm.

Ne simțim picioarele bine înfipte, pe un teren solid. Și, să se știe, că nu-l cedăm odată cu capul și vom primi pe el ori-ce lovituri!

...Până va voi Dumnezeu să sune Isăvirea!...

Ion I. Moța

Scrisoare, unei sorioare.

Prietină dragă,

Mai înainte de a începe o acțiune, ori-cine trebuie să se pregătească, dar mai înainte de-a se pregăti, trebuie să știe și să-și dea bine seama, de ceea ce are de gând să facă.

La orice pornire, trebuie să stai și să judeci mult, pentru ca la urmă să nu te pripești.

Să-ți cercetezi mai întâi bine, cu amănunt, cărările pe care ai de gând să pornești, pentru ca la un moment dat, să nu te găsești într'un lufiș spinos, căci atunci, căutând să scapi, dar tu fiind rău încurcat, te ai vedea sfâșiat și cine știe cu câtă greutate și dacă vei mai avea posibilitatea să te descurci.

Te-am cunoscut încă de când erai în primele clase de Liceu, și în ultimul timp, când revolta, ne-mai având loc în pepturile tinerețului nostru universitar, a izbucnit, ne-am entuziasmat mai mult și noi, dar fiindcă eram eleve, pe ascuns căutam să aflăm din cele ce se petreceau la Iași.

De atunci începusem să-ți cunosc sentimentele curate ce le nutrești patrici noastre.

Fiind cu doi ani înaintea ta, am ajuns

mai înainte la Universitate și m'am înscris mai curând decât tine, în rândul celorla, unde, prea dornică, credeam că n'o să mai ajung niciodată.

În toamnă te vei înscrie și tu la Universitate și, poate, te-ai hotărât chiar să-ți alegi facultatea și secția la care să te înscrii. În cât privește mișcarea, poate vei fi auzit multe lucruri, cari te-ar face să șovăiești. Însă tu vei înțelege: — în ciururile cele grele, departe gândul de a sta pe marginea Băiat sau fată, când ne chiamă țara, trebuie să dăm ajutorul nostru.

Deci aiă, că aici la Iași există un colț, în care este o mână de tineri, ce au ca deviză scrisă pe perete:

„Aici e școala străbaterii greutăților și a înfrângerii lor.”

În alt loc:

„Aici se învoață a învinge!”

În acest colțor vei găsi și tu un loc, dacă te vei hotărâ să-ți servești țara.

Prietena Studentă.

De prin țară.

Iași

Ziarul jidovesc „Opinia”, anunță cu bucurie colaborarea partidului național-țărănesc cu social-democrații, pentru alegerile comunale care au loc zilele acestea.

La întrunirea „unirii” au vorbit: dnii Costăchescu prof. Universitar și șeful organizației național-țărăniste și dl Leon Gheler.

Dl Gheler a zis: „Mergem cu drag în această colaborare, căci în principiile partidului național țărănist și al nostru, sunt numeroase puncte comune.”

Apoi s'au hotărât candidații în ordinea următoare: Dnii: Aljons Herovanu, Leon Gheler, Jacotă și Isac Moscovici.

Ianca (Brăila)

Doi negustori de cereale, Români frun-

tași, frați Radu și Gh. Jipa, au avut frumoasa idee de a-și marca sacii cu semnul svastica.

Este o plăcere să vezi trecând carele încărcate cu cereale, purtând acest semn al sângelui nostru și al stăpânirii lui peste întinșul nemărginit al câmpiilor mănoase.

Negustori Români, ajutați Legiunea. Urmați Legiunea. Svastica va străluci ca soarele pe sacii voștri. Și sângele vostru va stăpâni din nou în țara asta.

R.-Vâlcea

În Basarabia a fost ucis la Călărași de Jidani țărani Const. Malai. La Dorna au fost atacați și loviți dl Șofron Robotă și studentul Bugheanu. 3 zile mai târziu la R.-Vâlcea a fost rănit studentul român Stăpănoiu.

În această privință, organul național evreesc „Renașterea noastră” din București, după ce susține, că Jidanii au fost în legitima apărare, povestește cu mândrie și cu ură de bestie roșie, întâmplarea, în modul următor:

„Studentii, înarmați cu bastoane, au tăbărit asupra mesenilor lovindu-i grav. Tânărul David Schechter, student în anul II medicină, ca să se apere de agresori, a scos un briceag și l-a implantat în huliganul Stăpănoiu. Briceagul a intrat cam 6 centimetri sub mamela stângă a agresorului.”

(Renașterea, 3 Sept. 1927.)

Hai? Ați implantat briceagul sub mamela stângă a huliganului...

— „Bine!”

La luptă!

„Nu am venit să aduc pace, ci sabie”.

Români de pretulindeni și de ori-ce clasă, țărani, meseriași, intelectuali, ascultați glasul meu. El vine din adâncul unui suflet românesc. E sincer pentru tinerețea lui, dureros pentru povara ce-o duce sufletul Neamului, dar hotărât, el vă chiamă la luptă. *Lupta!*, căci ea vădește vitejia și tăria unui neam! Suntem

lipsiți de aceste calități? Ne lipsește siguranța izbândeii? Dar cu cine luptăm?.. Cu acei cari întrupează în ei toate patimile și viciile ce ating trupul, toate sentimentele rele, ura, dușmănia, invidia și răutatea, cari ating sufletul. Cu aceia, cărora însuși Hristos-Dumnezeu venind pe pământ le-a zis: „N'am venit să aduc pace, ci sabie”! — Cu Jidanii!

Vă mai îndoiiți de victoria noastră? A fost învins vre-odată adevărul? Intunecarea nu poate stăpâni lumina. Numai grăbiți-vă! Lupta s'o începem cu o oră mai înainte. Orișo clipă de întârziere, adâncește rana din sufletul Neamului. — Și e păcat. La judecata din urmă ce vom răspunde Regelui-popoarelor, care a fost bajocorit și restignit din ei și care le-a zis: „Pui de năpârci! Voi sunteți dela părinții voștri diavolul și poftele părintelui voștru voiți a face”. Noi trebuie să ne amintim cuvintele lui Isus: „Cel ce nu este cu mine este contra mea: și cel ce nu adună cu mine risipește”...

Să ne înrolăm luptătorii în luptă pentru apărarea acestui pământ! Să scăpăm de pericolul lui Iuda!

Strângeți dară rândurile în jurul Legiunii „Arhanghelul Mihai”, apărătorul neamurilor. Iar eu „nu vă îndemn la muncă, ci la luptă. Să fie munca voastră o luptă, și pacea voastră o izbândă”.

Ionel I. Banea.

Cum e primită revista noastră și cu ea Legiunea „A. M.”?

Roman (com. Ruptura).

Sunteți speranța zilelor noastre de mâine. Viitorul nostru și al copiilor noștri, îl punem la picioarele D-voastră...

Toți așteaptă cu nerăbdare o organizație puternică și toți suntem dornici de luptă.

Și când vă spun aceasta, nu vă spun numai ceea-ce simt eu, dar ceea-ce văd la alții destul de numeroși.

C. N. Păduraru, comptabil.

Turda (com. Bărboși).

Dorința mea și a poporului ar fi, ca să fim întăriți și organizați din partea Domniilor Voastre și să depunem jurământul.

Că cu atât se voi îndemna și mai mulți oameni la luptă. Eu voi lupta din toate puterile, ca să ne întărim și să punem umăr la umăr, ca să putem fi învingători.

* Ioan Demlan, econom.

Piatra Neam’.

Un camarad ne trimite o scrisoare în versuri din care extragem:

Din al peirii somn, din nou vă deșteptați, Români, Căci țara-i cotropită rău de jidovii păgâni. Și lupta pân' la capăt bun s'o ducem cu tărie Lovind de-o potrivă în dușman și în trădare Dreptatea să triumfe iar și neamul să re'nvie Români! Nu stați pe gânduri, căci primejdia e mare.

* George Lelescu.

Focșani

Un copil ne scrie:

Stimate Camarade,

Cred că nu te superi de titlul ce ți-l dau. Că, deși tânăr, dar sunt un luptător în creștere și am învățat la școală să-mi apăr țara și neamul de pripășiții primejdioși.

Când vei suna alarma, să știi că în orașul Focșani se găsește un mic luptător, gata la ordinele D-tale.

* Lazăr M. Tanase.

Turda (com. Luduș).

În aceste momente sunt plin de bucurie, aflând de înveselitoarea veste, că totuși nu suntem părășiți noi acei ce, de câțiva ani, ne luptăm pentru eliberarea de sub jugul jidovesc. Eram cu totul desperați când am văzut dezbinarea ce s'a produs în L. A. N. C., dar acum desnădejdea ni s'a făcut în bucurie, aflând de apariția revistei „Pământul Strămoșesc”, pe care îl vom apăra cu orice preț, de ne-ar costa chiar și viața.

* Victor M. Tilișca, comerc. președ. L. A. N. C.

Tot în această scrisoare ne trimite și un număr de 10 adrese de abonați pentru care îi aducem mulțumirile noastre.

Severin

O domnișoară elevă ne scrie:

Sunt 3 ani aproape, de când Severinul, dela mic și până la mare, fiecare după puterea sa, a primit pe oaspeții Moldovei.

Nu am uitat în acest timp nimic din amintirile clipelor grele ce am trăit, nimic din lanțurile durerii, dar nici nimbul de glorie al acelor zile.

Vă spun, Severinul nu l'a uitat și în special tinerețea școlară nu rareori se întreba cu îngrijorare, dacă D-v. nu ne-ați uitat?

...Am văzut revista „Pământul Strămoșesc”. Vă rog trimiteți-mi-o și mie.

Primește salutul tatălui meu, un bătrân ostaș ce a luptat pentru apărarea Moldovei la Mărăști.

* Maria Milea.

Dolj (Mărșani).

Țin de a mea datorie de „huligan” și student creștin, să vă aduc salutul meu și al prietenilor mei din câmpia Jiului, pentru hotărârea și energia ce dovedeți în lupta începută, precum și mulțumirea și laudele noastre pentru stăruințele ce depuneți, ca decepțiile suferite până azi de noi toți, să nu se transforme în deprimare completă.

Un corect salut roman primiți dela:

* Iuliu Gh. Stănescu, student.

Sibiu (Vurpăr).

Văd și simt cum încep să renască din nou inimile românești... Izbânda acum, nu am speranță, — ci cred că va fi a noastră.

* Ion Th. Banea, student.

Cojoacea (Bucovina).

Trimit abonamentul pe 6 luni deocamdată și doresc ca ceea-ce a-ți pierdut (mai corect am pierdut) să câștigăm de acum îndoit înapoi, dar nu prin intrigă și dezbinări, ci prin unire și înțelegere. Care este cauza desbinării? Mult a pierdut națiunea.

Doresc toate cele bune și frumoase.

* Preot Orest Malcinschi.

PĂMÂNTUL STRĂMOȘESC

ORGAN AL LEGIUNII „ARHANGHELUL MIHAIL”
PENTRU APĂRAREA PĂMÂNTULUI STRĂMOȘESC

Anul I.

BIBLIOTECA
UNIVERSITĂȚII
- I AȘI -

„Din zei de-am fi scoboritori,
C'o moarte tot suntem datori,
Tot una e dac'ai murit
Flăcău ori moș îngârbovit,
Dar nu-i tot una leu să mori
Ori căne 'nlănțuit!”

Decebal către Popor.
(Gh. Coșbuc).

„Spre inimile cele
necurate care vin în-
tru preacurata casă a
lui Dumnezeu, — fără
milă întind sabia mea!”

(Cuvinte ce se sînt pe
icoana Sf. Arhang. Mihail
din Biserica Inzestruștii
din Alba-Iulia).

ceasta organizație din România; Partea marșă din
sîc arată în ce proporție sunt copierile de Jidani.

IAȘI, 1927.

— Un număr 6 Lei. —

Pământul Strămoșesc

Apare la 1 și 15 ale lunii.

Tot ce interesează revista se va adresa:
CORNELIU Z. CODREANU,
 Căminul cult. Creștin, Iași (Moldova).

ABONAMENTE:
 1 an 140 Lei — 6 luni 70 Lei.
 3 luni 40 Lei. — 1 număr 6 Lei.

Suntem mulțumiți de felul cum e primită revista aceasta „Pământul Strămoșesc” de mii de ceteritori cărora li-se trimite. Mulți ne-au trimis abonamentul pe cel puțin un sfert de an, alții pe jumătate de an, și mulți ne-au scris că, deși n’au trimis încă banii, — să le trimitem revista înainte, — căci o vor plăti.

Cel cari n’au dorit a o avea, ne-au trimis-o cu cinste și omenie înapoi. Și nu-i nici o supărare.

Totuși, sunt încă mulți, cari nici n’au trimis napoi vr’un număr, nici nu ne-au scris nimic. Credem că tăcerea lor însemnă: Trimiteți-o numai, plata va urma.

Dacă însă printre cei-ce o primesc, se află unii cari n’au de gând să rămână printre abonații noștri, — li rugăm aci stăruitor, să b.nevoiască a ne retrimite numărul de față sau macar pe cel viitor, — scriind pe el: *Refuzat, — Retour la Iași, ca să-i ștergem din lista adreselor.*

Cei ce ne-avându-o, au văzut această revistă la alții și voiesc a se abona și dinșii, să ne scrie pe o carte poștală:

Rog trimiteți revista „Pământul Strămoșesc” pe adresa: (cete!)

Numele și pronumele

(Poșta, dacă e în Ardeal).

Comuna

Județul

Strada și nr. casei.

Am expediat suma de Lei (pentru 3 luni, sau 1/2 an, sau 1 an.)

Poi trimite banii odată pe acelaș Mandat mai multe persoane, — scriindu-și exact și deplin adresele lor pe dosul cuponului.

Pentru tot ce interesează revista, se va adresa:
 D-lui **CORNELIU Z. CODREANU**, Iași, la Căminul cult. Creștin.

Bunăvoința față de revista aceasta și față de mișcarea noastră de apărare a pământului strămoșesc, arătați-vi-o prin aceea, că ne dați adresele tuturor bunilor români și creștini din loc și din jur, pe cari îi știți, ca să le trimitem numere de probă și invitație a se abona. Faceți un bine mișcării și nouă.

Organizarea Legiunii „Arhanghelul Mihail”.

1) Secția 3-a de ajutor a femeilor Române. 2) Secția 4 Internațională.

SECȚIA III DE AJUTOR A FEMEILOR ROMÂNE

Moto: Salvați Familia, Religia și Patria.

A) Principii:

Mărirea și decăderea neamurilor stă în raport direct cu forța morală a femeii, a mamei: pentrucă-ea poate creia eroi sau ticăloși.

Legiunea, în scopurile ei, crede că ajutorul mamei îi este indispensabil.

Acest ajutor poate fi material și mai ales moral: Restabilirea morală a societății românești, care tinde să se prăbușească în viața stricată sub călcâiul dușmanului.

Mama din Legiune trebuie:

1. Să-și crească copilul în credința creștină, învățându-l de mic a cunoaște pe Dumnezeu, pentruca atunci când va ajunge în vârsta adolescenței, să nu cadă victimă teoriilor atee.

Fiecare mamă să poată spune: Am dat un soldat Țării și Regelui.

2. Să nu-și lase copilele victime ale Jidanilor dela Paris, scornitorii modelor, dușmani ai familiei și ai moralei, și să impună întregii societăți revenirea la „virtute” și la buna cuviință a legii lui Dumnezeu.

— Legiunea nu este contra „eleganței”, a „frumozului”, (ar însemna să fie contra costumului național românesc, cel mai elegant din lume!), ci contra frivolității, a desgolirii trupului, care desonorează, urăște și degustă.

3. Să combată dansurile nesănătoase și nemorale.

Acestea nu trebuie să vină impuse de vre-o autoritate (n’ar avea nici o valoare), ci trebuie să izvorască în mod spontan din adâncul de conștiință al mamei române.

4. Să lupte pentru ca copilele noastre dela țară, să nu mai ajungă servitoare batjocorite la Jidani. În această batjocorire barbară și bestială, a celor mai frumoase fete de țaran român, citim înjosirea femeii române în genere și a însuși numelui nostru de Români.

B) Organizarea.

Secțiunea III este organizată pe nucleu. Un nucleu este un grup de minimum 3, maximum 13 doamne. Într-o localitate pot fi mai multe nucleu. Ele sunt independente unele de altele. Sunt în legătură directă cu Centrul.

C) Activitatea nucleelor.

Nucleele se întrunesc regulat la

una din doamne, la ceai sau la cusut.
= Aici se instruesc solid în religia lor (mică conferință, lectură, discuții).
= Se instruesc în direcția muncii căminului propriu.

= Aici se cântă durerile Patriei și se discută mijlocul de ajutorare al ei și al Legiunii.

Astfel, femeia română trebuie să fie: *Femeie de credință, femeie de muncă și femeie de acțiune*, răspunzând triplului ei rol: religios, familiar și social.

Dacă acestea se vor face, pot să sărute de pe acuma țărâna toți dușmanii noștri.

D) Inscirerea (pe nucleu).

Formular: Subsemnatele doamne în număr de... ne-am constituit în nucleu, în virtutea principiilor Legiunii, pe care înțelegem s'o ajutăm în toate năzuințele ei. Cerem ca nucleul nostru să fie înscris în secția de ajutor a Legiunii.

Semnat, (și adresa.)

= Domnișoarele, de se vor putea constitui în nuclele pe aceleași baze și principii, vor forma o subsecție a secțiunii de ajutor, cu denumirea: *Surorile Legiunii*. Ele vor lucra pentru împodobirea Căminului dela Iași și vor aranja o Expoziție în folosul Legiunii. Atunci la Icoana sf. Arhanghelul Mihail vor sta două candelile de aur.

SECȚIA IV INTERNAȚIONALĂ, având ca scop:

a) Gruparea tuturor Românilor aflați în afară de hotarele țării.

b) Propovăduirea adevărului invaziunii pământului strămoșesc al Românilor de către jidani, printr'o revistă care să apară la Paris cu numele L'Archange Michel.

c) Adunarea tuturor calomniilor debitate de către jidani la adresa mâinilor și publicarea lor în țară.

d) Prinderea legăturii cu toate organizațiile similare din lume, în vederea rezolvării problemei jidovești.

Punctele b, c, d, se vor executa conform directivelor de la Centru.

Punctul a:

Organizare:

Românii se grupează pe naționalitate cu număr de membri nelimitat. Unghiul pe localitate.

Activitatea:

Se întâlnesc regulat la sediul giunii, împodobit în culorile steagului național românesc. Acolo citesc revistele, cântă cântecele noastre, visează și plimbă cu noi, și iau astfel parte la toate suferințele sufletului românesc.

Inscirerea:

Subsemnații Români și Românițe din orașul..... țara..... ne-am constituit în nucleu pe baza principiilor Legiunii. Am ales sediul la Dl.... str. Nr.... orașul....

Cerem ca nucleul nostru să fie înscris în Secția IV și să ni se trimită cele cuvenite.

Iscațit, (cete)

NUMĂRUL MEMBRILOR LEGIUNII

Numărul maxim pe toată țara membrilor din toate secțiile: 3000. Este suficient pentru crearea unui curent nătos în țară și în același timp el prezintă limita actuală a puterilor noastre de organizare, peste care nu trece să trecem.

Tăria și valoarea unei organizații nu stă în numărul membrilor ei, ci în valoarea personală a fiecăruia și

unitatea de gândire și de acțiune a celor cari o formează. Numărul membrilor dintr'un județ, nu poate trece de 100.

Alte dispoziții.

1. Legiunea nu ia parte la alegeri politice ca organizație.

2. Legiunea nu poate face combinație sau fuziune cu nici o altă organizație.

Cei ce doresc a face parte din Legiune, nu pot intra decât pe o singură ușă.

3. Cei cari au atacat sau vor ataca Legiunea, nu pot fi primiți nici odată în organizație.

4. Oricine aduce un prejudiciu Legiunii, este pedepsit.

5. Nu pot fi primiți acei cari prin atitudinea lor, aduc o notă de discordie, atingând astfel însuși principiul de bază al existenței noastre: „Unitatea”.

6. Nu pot fi primiți cei ce nu admitt disciplina, atingând astfel nu pe șefi, ci același principiu al Unității Legiunii.

7. Nu vor fi primiți toți acei, pe cari conducerea Legiunii îi va socoti că nu merită.

(În numărul viitor: „Frățiile de Cruce”).

Corneliu Zelea-Codreanu,
Ion I. Moța,
Ilie Gârneață,
Corneliu Georgescu,
Radu Mironovici.

Inscirerea în Legiune.

Inscirerile în Legiune se fac pe serii. Adică toți acei cari până la un anumit termen, îndeplinesc condițiile de admitere și execută munca Legiunii pe țară, sunt înscirși de-odată, formând o serie.

Anul 1927—1928 are 4 serii:

Seria I 8 Noiembrie 1927.

Seria II 10 Decembrie 1927.

Seria III 1 Martie 1928.

Seria IV 1 Mai 1928.

În aceste zile se va face solemnitatea primirii noilor membri și a legământului.

Cereri de înscriere, făcute conform dispozițiilor din Nr. 2, 4, 5 ai Revistei, pot fi trimise în ori-ce zi din an, însă nu pot fi rezolvate decât odată cu cea mai apropiată serie.

Acest sistem răspunde la 3 chestiuni:

1. Inscirerea și admiterea în Legiune, nu se poate face decât cu solemnitate; iar aceasta nu s'ar putea face pentru fiecare persoană în parte.

2. Se poate ține socoteală de vechimea fiecăruia și de munca pe care a depus-o.

Rubrica muncii.

Fiecare membru are o rubrică unde este însemnată toată munca și toate luptele la care s'a distins.

Munca Legiunii pe țară.

1 Sept. — 15 Oct.

= 10 abonamente la „Pământul Strămoșesc”. =
(la nr. trecut din eroare s'a scris 5).

Până la data de 22 Septemb., când trimitem materialul spre publicare, în fruntea tuturor celor cari iau parte la prima muncă, la prima bătălie a Legiunii, stă:

Cuvioșia Sa Maica Pamfilia Ciolac dela Mânăstirea Văratec, care a făcut până acum 23 abonamente a 140 Lei, vărsând suma de 3220 Lei.

Până la 15 Oct., mai sunt 2 săptămâni, în care timp tot cel-ce iubește Legiunea, își va încerca puterea!

Talmudismul modern.

Începând cu numărul de față, revista noastră începe publicarea unei opere traduse în românește de Prea Cuvioasa Maică Arhimandrita Zenaïda Racliș, lostă timp de lungi ani stareță a Sf. Mănăstiri Vărateicu, operă intitulată „Raza” și datorită scriitorului francez Monlaur.

Creдем că cea mai caldă recomandare ce o putem aduce acestei prețioase lucrări, este citarea și scurta comentare a unui pasaj al ei (din Cap. I) Sunt cuvintele unui rabin, Gamaliel, mai târziu creștinat de Sf. Apostol Petru:

„Câteodată sunt și eu obosit de micimea (loviturilor mele). În iarna trecută explicându-le (accuzator), că o sarcină nu era îngăduit să fie purtată, într-o zi de Sâmbătă, mai mult de o mie de pași, — și apoi, după o trecere printr-o locuință fictivă, încă o mie de pași, — mă oprii lumină privirii glorioasă a unei copilărie, una din acele priviri curate, care par a-și deschide un suflet. Și plecându-mă către acest copil, 1-am zis: „Ascultă în tine cântecele pe care maica tu ți-le cânta pe când erai mică, pentru a te adormi. Mai multă lumină este în acea cântare de femeie, decât în tot ce va cădea de pe buzele mele, pentru că în acea cântare este mai mult suflet și mai mult dragoste”...

Câtă asemănare este, și din acest punct de vedere, între timpurile evanghelice și cele de azi. Răstăcirea pe care atunci doar venirea lui Dumnezeu pe pământ a putut o spulbera, a cuprins azi din nou sufletele, tot mai puternic. Câte ieroni, câte doctrine, câte sisteme, câți fondatori de școli și comentatori meticuloși, câtă călărie și presă netrebnică, cuprinzătoare de orice, numai de dragoste și suflet nu, înundă și înacă nenorocitele suflete alfabete de azi. Câți n'or și blestemând — de nu acum, apoi la judecata cea din urmă, — clipa nenorocită când un dascăl i-a învățat să buchisească, deschizând poarta prin care să se reverse mai târziu în bietul lor suflet mocirla răstăcirii guralivilor (le ei chiar talentați) ambițioși de gloria de autor. Ascultați, ca exemple, doar câteva glăsurii din prezent: Di Herovanu, profesor universitar, publică romanul „Paria”, în care spune că evoluția omenirii constă în trecerea dela idealul religios, la idealul științific și revoluționar (vezi revista noastră, nr. 3); — pămăntul Galaction care trimetea mai eri

soldajilor români din Franșee apeluri de loz și trădare, scrie în „Dimineața” jidă că: una din cele mai nobile fapte ale popoului, este sprijinirea sionismului palestinian, dând opera jidovească de pe pământul lui. — Alfred Hejter spune, nepedepsit, că fost un Don Juan și nimic mai mult; iar „genblat” dela Cernăuși îl face pe Mântușarițan; — doctrina socialistă-comunistă clamă, că: „religia e un opium pentru întrebuițat de capitaliști pentru robirea tariatului”; — la Moscova guvernul sovietic după ce a ucis preoțimea Rusiei (măd. această faptă, justificat de sute de „autorități”), ridică statuul lui Iuda, ca primul care a avut curajul de a ataca minciuna vintășii lui Isus; — diferiți autori eclesiastici se perd, apoi, în mii de comentarii de „pâne dospită și nedospită” și sfășie lui Isus pentru asemenea motive; — librărie ne oferă mii de cărți, ziare și reviste, cântând tot felul de erezii, exaltând patimă păcatul pe toate tonurile, și ascunse sub mai chitbușare sofisme, — și poți cesi întregi, fără a găsi în ele nici un dragoste, de suflet, de duh al adevărului.

Între spiritul comentatorilor jidani vremea lui Gamaliel (rămăși la fel până în cari se perdeau în sute de controverse și împărțeau în zeci de școli, cu zeci de mii și turme întregi de elevi, pentru rezolvirea unei probleme a numărului de pași ce-i face Sâmbăta, cu o sarcină în spate, — între Herovanii și Galactionii cari farmecă lumea cu subtilul stil în care vor să dească cele mai mărginite și seci teorii mai înspăimântătoare blasfemii, sau cele rușinoase răstăcirii, — între aceștia nu credem noi, mare deosebire. Cititorul de al tuturor modernismelor, rămâne, după întregi de lectură, tot atât de însetoșat de devăr, de suflet și de dragoste, cum era înainte a fi deschis vre-o scoară, — la fel ca vul lui Gamaliel, care trebuia să caute mintirea cântecului de leagăn o frântură adevăr, pe care lunga trudă de ucenic al ștrului talmudist, nu i-l-a pufut procura cum. Avem deci aci, de fapt, două spirite sfice, fiecare având doar culoritul epocă pective: talmudismul străvechiu jidovească pân asupra spiritului iudaic încă mai din de codificarea Talmudului, și până azi) și talmudismul modern, mondial, care a infectat

proape toate popoarele lumii, alungând prin unghere necunoscute, clasicele opere de adevăr, de suflet și de dragoste.

O asemenea lucrare luminoasă, ignorată de reclama jidovească, dorim să o prezentăm, începând cu numărul de față, cititorilor noștri prin publicarea „Razei”, și vom căuta tot mai mult, atât în această revistă, cât și în Biblioteca pe care o vom reedita în curând, să procurăm sufletelor creștine o hrană, care să hrănească cu adevărat, lucrări cari să satisfacă sfântul dor de adevăr; cerească sete de lumină, de dragoste înălțătoare, de suflet dător de viață, sete care zace în fiecare din noi.

M. R. MONLAUR

„RAZA”

— Întâmplări din timpurile evanghelice. —

În românește de:

Monahia Zenaïda Racliș.

Prefața autorului.

Adevărului veșnic al Sfintei Evanghelii, n'am adăugat decât o legendă. Dar, pe cât ni-a fost cu putință, am pus-o într'un cadru real. Ne-am folosit pentru alcătuirea acestei lucrări, de cele mai bune scrieri franceze despre Domnul nostru Isus Hristos și timpul său. În nenumăratele opere despre „Viața Domnului” ne-am oprit mai ales la acelea, care ni s'au părut a înfățișa în modul cel mai exact, adevărul. Am spus și din izvoarele engleze, din acele încete și răbdătoare lucrări, cari au ocupat vieți întregi. Ideile, moravurile, deprinderile și obiceiurile Jidovilor din vremea Domnului nostru Isus Hristos, — și acest minut pământ, „grădina lui Dumnezeu”, cu anevoe de recunoscut acum, după douăzeci de secole de desăvârșită ruină, — toate acestea au fost examinate de ochii noștri. Suntem datorii așadar de a aminti aici, cu recunoștință, pe Elwal, Farrar, Edersheim, — mai ales pe Edersheim, — pe Geikie și pe mulți alții: toate aceste suflete atât de sincere în cunoștința lor necompletă, încât ești cuprins de dorința de a căuta macar pentru ele lumina desăvârșită.

Acești zeloși scriitori, aproape toți presupun, că cu mult înainte Sfintei Evanghelii, uce-

nicii Domnului nostru Isus Hristos își împărțiseră prin viu grai, după obiceiul vechilor rapsozi, o povestire, în care se descria viața Domnului dela leagăn și până la mormânt.

Această istorisire anonimă, un fel de pânză plutitoare, pe care un mare număr de mâini brodașeră, nu era destinată să supraviețuiască după două sau trei din cele dintâi generații creștine. Ea a dispărut când a fost scrisă istoria Domnului nostru Isus Hristos sub inspirația Sfântului Duh.

Și totuși această schiță trăise. Contemporanii Domnului, mișcați până în adâncul sufletului de cuvintele și minunile Lui, voiră să simtă din nou emoțiile puternice de cari fusese cuprinși trăind lângă El. Și, cu o exactitate strictă, își repetară tot ceace se întipărise în mintea lor din gesturile, din privirile și din accentele ființei extraordinare care trecuse prin mijlocul lor.

De atunci, după douăzeci de veacuri, ceteria textului sfânt și a tălmăcirilor sale, Sfânta Liturghie, predicile amvonului, capod'operele literaturii și artelor, în sfârșit civilizația isvorată din Sfânta Evanghelie, au pus înaintea privirilor noastre un chip al Domnului nostru Isus Hristos, pe care nici o mână omenească nu l-a zugrăvit, dar pe care toți îl recunoaștem ca din instinct.

Acest chip ideal, care aparține tuturor, este în sufletul fiecăruia. Îl purtăm cu toți în inima noastră, poate fără să știm, ca o atracție misterioasă către lumină și către frumos.

Veșnicul adevăr rămâne neclintit; totuși, fără a-l schimba, mâinile noastre îl ating și-i dau caracterul timpului nostru, îi imprimă urma sufletului nostru... Iar în fața Dumnezeescului chip, reținem acea reprezentare a lui, care ne-a vrăjit mai mult.

Pe calea acestui adevăr veșnic, am făcut loc unei legende. În palatul Uffizi, la Florența, s'au grupat tablourile Primitivilor, acești pictori de multă lume necunoscuți, cari au fixat în felul lor naiv, visul ce-i legăna. Se vedeau acolo Ingeri și Sfinți, Criști și Madone, cari surădeau sau plângeau în ceruri prea albastre, în câmpii cu flori prea mari. Fără îndoială că naivii artiști au murit fericiți, uitând adeseori să iscălească opera lor, dar făcând această faptă, au încercat sborul lor către ideal...

Și, în această galerie a Primitivilor, mulțimea trece indiferentă la atitudinile stângace

ale lecioarelor plâpânde, la liniile neîngrijite ale nematerialelor chipuri. Câtiva numai — a-bia câțiva — se opresc și se gândesc... Sub această nepricepută tuncă, aceștia au înțeles cântarea acestor sunete necunoscute, intrunind simplitatea credinței cu dulceața visului lor...

Pentru acești câțiva sunt scrise paginile acestora.

R. M.

I.

Cele dinți umbre ale serii se lăsau asupra lacului Ghenezaret, lacul Galileii, care prin forma sa și prin murmurul armonios al apelor lui, semăna cu o harță. Aproape de mal, într'un desis de lămâi, de rodii și oliendri trandafirii, alba vilă a lui Gamaliel^{*)} se zărea încă nedeslucit. O bură străvezie și ușoară, un fel de pūbere aurie, cufunda într'o armonie ideală acoperișele ascuțite ale acestui cub de piatră cu lungi și înguste ferestre și cu o boltă foarte grea. Sus pe terasa elegantă, cu zăbrele ajurate, Gamaliel, pe jumătate întins pe perne, privea liniștitul orizont, continuând, cu vărul său Nicodem, convorbirea lui interesantă:

— S'a dus, iubite frate, frumosul timp al entuziasmelor pasionate! Iată, sunt acum destul ani de când învăț și, despre tot ceea ce se poate învăța sub soare, cred că am citit sau macar am auzit. Marele Hilel, părintele tălălui meu, și-a folosit viața pentru a cerceta și a rezolvi chestiuni de școală: jerilele și sərbătorile sfinte, odihna Domnului, forma corturilor la sərbătoarea tabernacolelor sau numărul luminărilor. El tălmăcea cuvintele bătrănilor; sute de discipoli la rândul lor, tălmăceau cuvintele lui. Și Rabi Simion, tălăl meu, după ce îl ascultase aproape cincizeci de ani, el și cu Șamai, rivalul neîmblănzit, încheiau aceste desbateri aprinse cu un singur cuvânt: „Nimic nu e mai bun decât tăcerea“...

— Totuși, tu instruești și ești celebru printre învățații noștri, zise Nicodem surprins.

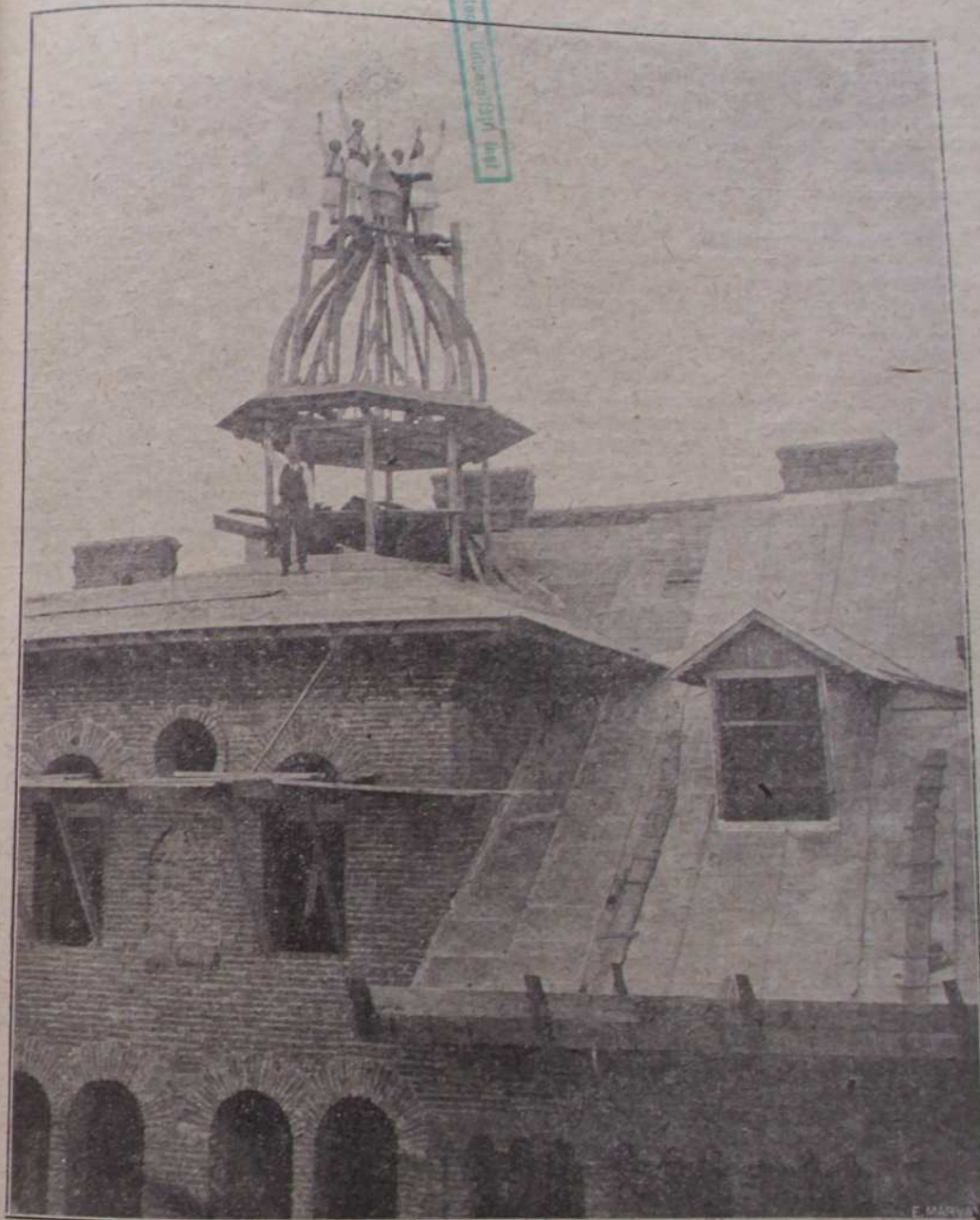
— Instruiesc. Oamenii au nevoie de credință. Ai văzut tu ceva asemănător cu șetea lor de a ști? El cercetează, strigă. Știm noi ce? Eu le dau ceea ce am, ceea ce frații mei, mari și nobili între oameni, mi-au lăsat. Dar câteodată sunt și eu obosit de micimea ace-

tor lucruri. În iarna trecută, explicându-le, că sarcină nu era îngăduit să fie purtată, în zi de Sămbătă, mai mult de o mie de pași și apoi, după o trecere printr'o locuință tivă, încă o mie de pași, — mă oprii în fața privirii gânditoare a unui copilandru, din acele priviri curate, care par a fi deschis un suflet. Și plecându-mă către acest copil am zis: „Ascultă în tine cântecele pe care maica ta și le cânta pe când erai micuț, pentru a te adormi. Mai multă lumină este în cea cântare de femeie, decât în tot ce va cădea de pe buzele mele, pentru-că în cea cântare este mai mult suflet și mai multă dragoste“...

El reluă după o tăcere: — Vorbești adevărat și apoi totuși instruești! Tradițiunea e prinsă în cuvintele bătrănilor și tălmăcirile din Scriptură, tot atât de sfinte ca însăși Scriptura. Fiecare vrea să-și întindă patrimoniul pe mii dela părinți și să lase un nume printre săi. În realitate, atât ceea ce se moștenește, cât și ceea ce se lasă după sine, e atât de puțin. Adevărul este lumina sufletelor noastre. Nu-l căpătăm niciodată întreg și cei mai buni dintre noi nu pot să redea de oțel sau raze de aur, după cum ne naștem trufași sau raze de aur. Acestui lucru se datorește toată deosebirea părerilor în învățăturile noastre. De aceea acolo unde Hilel zicea da, Șamai zicea nu. Aceasta este pricina pentru care Saducheul rade de țelurile noastre dispozițiuni și se mulțumește cu o viață lesnicioasă, — și pentru care Fariseul, separatistul, privește dela așa înălțime gloata omenească. Tot din pricina aceasta Esenianul se refugiază în oara En Gadi, pentru a atingerea celorlalți să nu-l pângărească. Fiecare urmând raza pe care crede că a primit-o, fiecare urând, disprețuind, insultând pe frații lui. Eu însă cred, că ei ar trebui să se mai îngăduitori și să se sprijinească unii pe alții în întunecimea vederilor lor rălăcitoare. Căci unul singur are în El adevărul suprem și Acela face de multă vreme.

— El trebuie să vorbească într'o zi, zise Nicodem cu glas coborât, în Mesia pe care așteptăm.

— Dar și acesta este oare atât de sigur? Poporul îl chiamă cu înfocare pe acest Mesia și Rege care îl va izbăvi de jugul nesuferit al Romei. Oamenii chiamă puterea lui, bogăția

„Căminul Cultural Creștin“ din Iași, ajuns cu zidirea până la înălțarea sfintei cruci, pe turnul Capelei sale.

^{*)} Gamaliel, mare învățător jidov de pe vremea Domnului, fu botezat, după răsăgnire, de Sf. Apostol Petru și de Sf. Evanghelist Ioan. El apăra în contra jidovilor pe Sf. Apostoli, ucenicii Domnului.

PĂMÂNTUL STRĂMOȘESC

ORGAN AL LEGIUNII „ARHANGHELUL MIHAIL”
PENTRU APĂRAREA PĂMÂNTULUI STRĂMOȘESC

Anul 1.

Nr. 6.

„Din zei de-am fi scoboritori,
C'o moarte tot suntem datori,
Tot una e dac'ai murit
Flăcău ori moș îngârbovit,
Dar nu-i tot una leu să mori
Ori căne 'nlănțuit!”

Decebal către Popor.
(Gh. Coșbuc).

„Spre inimile cele
necurate care vin în-
tru preacurata casă a
lui Dumnezeu, — fără
milă întind sabia mea!”

(Cuvinte ce se află pe
Icoana Sf. Arhang. Mihail
din Biserica Incurmății
de la Alba-Iulia).

BIBLIOTECA
UNIVERSITĂȚII
-IASI-

Icoana crucilor din România: Partea neagră din
ele arată în ce proporție sunt copleșite de Jidani.

IASI, 1927.

Pământul Strămoșesc

Apare la 1 și 15 ale lunii.

Tot ce interesează revista se va adresa:
CORNELIU Z. CODREANU,
Căminul cult Creștin, Iași (Moldova).

ABONAMENTE:
1 an 140 Lei — 6 luni 70 Lei.
3 luni 40 Lei. — 1 număr 6 Lei

Suntem mulțumiți de felul cum e primită revista aceasta „Pământul Strămoșesc” de miile de cititori cărora li-se trimit. Mulți ne-au trimis abonamentul pe cel puțin un sfert de an, alții pe jumătate de an, și mulți ne-au scris că, deși n’au trimis încă banii, — să le trimitem revista înaintea, — căci o vor plăți.

Cei cari n’au dorit a o avea, ne-au trimis-o cu cinste și omenie înapoi. Și nu-i nici o supărare.

Totuși, sunt încă mulți, cari nici n’au trimis napoi vi’un număr, nici nu ne-au scris nimic. Credem că tăcerea lor înșamnă: Trimiteți-o numai, plata va urma.

Dacă însă printre cei-ce o primesc, se află unii cari n’au de gând să rămână printre abonații nostri, — li rugăm aci stăruiților, să binevoiască a ne retrimite numărul de față sau macar pe cel viitor, — scriind pe el: *Refuzat, — Retour la Iași, ca să-i ștergem din lista adreselor.*

Cel ce ne-avându-o, au văzut această revistă la alții și volesc a se abona și dinșii, să ne scrie pe o carte poștală:

Rog trimiteți revista „Pământul Strămoșesc” pe adresa: (cetei)	
Numele și pronumele	Comuna
(Pošta, dacă e în Ardeal).	
Județul	Strada și nr. casei.
Am expediat suma de Lei (pentru 3 luni, sau 1/2 an, sau 1 an.)	

Poi trimite banii odată pe acelaș Mandat mai multe persoane, — scriindu-și exact și deplin adresele lor pe dosul cuponului.

Pentru tot ce interesează revista, se va adresa:
D-lui **CORNELIU Z. CODREANU,** Iași, la Căminul cult. Creștin.

Bunăvoința față de revista aceasta și față de mișcarea noastră de apărare a pământului strămoșesc, arătați-vi-o prin aceea, că ne dați adresele tuturor bunilor români și creștini din loc și din jur, pe cari îi știți, ca să le trimitem numere de probă și invitare a se abona. Faceți un bine mișcării și nouă.

Organizarea Legiunii „Arhanghelul Mihail”. FRĂȚIILE DE CRUCE.

(o sub-secție a Secției Tinerimii).

„Frățiile de Cruce” vor să răspundă nevoii ce se simte pentru o organizare a tinerimii române din întreaga țară, având ca scop suprem *de a crea buni ostași României de mâne*; o cere vremea de astăzi, o cere mai ales *„luptele ce vor să vie”* la care tinerimea va fi chemată, trebuind să aibă *o minte ageră, un suflet mare și un pumn oțelit*. O cere necesitatea apărării sufletului copiilor Românismului, împotriva atacurilor sistematice ale *dușmanilor*.

„Frăția de Cruce” însemnează frăția până la moarte în jurul Crucii, a celor care simt în sufletele lor scânteia sfântă a iubirii pentru țărâna românească.

„Frăția de Cruce” este un corp de elită a tinerimii, având un număr limitat. Minimum 8. Maximun 35 membri. (Exceptții cu aprobarea Comitet. Central).

În orașe F. D. C. pot fi mai multe. Câte una pe cartier.

În Căminul dela Iași se aranjează actualmente sediul central al Frățiilor din întreaga țară.

Această organizație nu e nouă, ea a luat ființă la 8 Noemvrie 1923 în Închisoarea Văcărești și a funcționat ulterior, având și în prezent organizații constituite, cari vor fi reorganizate acum. Cu aceste câteva generalități rela-

tive la F. D. C., terminăm schițarea scheletului organizației noastre, schițare făcută pentru informarea publicului interesat a ști ce curente, ce principii, ce organizații de mișcare națională are în față, mai ales acum când desorientarea a cuprins rândurile luptătorilor.

Cu aceste 4 secțiuni, Legiunea „Arhanghelul Mihail” pornește la drum și, în bună parte, rodul strădaniilor sale atârnă de ajutorul ce i-l vor da Români cari doresc o reînviere a mișcării naționale. La acest ajutor apelăm, pentru ca izbânda, care credem că este asigurată oricum, să fie mai apropiată.

Corneliu Z.-Codreanu **Ilie Gârneață.**
Ion I. Moja **Corneliu Georgescu.**
Radu Mironovici.

Munca Legiunii pe țară.

Astăzi, 8 Octombrie, când expediem materialul spre publicare, în frunte se află domni:

Octav Neguș, Focșani, care a distribuit până acum regulat câte 300 exemplare din fiecare număr; — și

Hinoiu, Iași, care a adus 43 abonamente pe câte 1 an à 140 Lei.

Către aceștia, cari stau azi în frunte, Legiunea se îndreaptă și îi salută cu drag și cu admirație.

De vorbă cu ceilalți.

Suntem la al șaselea număr al modestei noastre reviste și încă nu am făcut pe placul dușmanilor noștri să ne dăm duhul, ci dimpotrivă tinerescul nostru avânt pare a fi îmbrățișat cu căldură de toate sufletele românești cu adevărat doritoare de un viitor mai bun.

Mulți s'or li întrebă că oare ce vor căuta pe terenul ziaristicii niște oameni, cari n'au nici pana aurită a lui Goga, nici biciul arzător al lui Șeicaru și nici milioanele Sărindarului? — Mărturisesc că și noi ni-am pus această întrebare și numai după ce am răspuns la ea ne-am hotărât să apărem. Răspunsul pe care ni l-am dat și pe care la rândul nostru îl dăm acum prietenilor și neprietenilor noștri este un exemplu din naintea războiului:

Ardealul robit scrâșnea de durere. Măsurile doctorilor neputinței maghiare erau în plină aplicare. Conte Appony, acel care azi se plânge prin toate unghiurile lumii de asuprirea pe care o îndură frații săi unguri din Ardeal, cari au numai cam încă odată pe atâtea școli câte românii, zăvorea pe atunci rând pe rând porțile celor câteva școli primare și medii românești.

Plutea răzburarea în văzduh și dorul libertății plutea.

Elevii români dela liceul unguresc din Sibiu se adunau noaptea prin ascunzișurile pădurilor de prin împrejurimi și, cu gândul dincolo de brăul de munți, de unde așteptau mântuirea, rosteau în surdină, plângând „Deșteaptă-te române!” — Apoi mânași de dorul de a face și ei ceva pentru desrobirea Ardealului, o mână de băeți din cl. V—VIII s'au hotărât să scoată o revistă clandestină. S'au așternut pe muncă și în curs de câteva zile au tras la litograf vre-o 100 exemplare din No. 1 al „Isvorului”, așa și-au botezat ei foaia, în care și-au descărcat povara sufletelor lor înfrigate de dorul libertății.

Revista a produs multă valvă printre românii Sibieni. Trecută pe ascuns din mână în mână, să nu prindă de veste asupritorii, câte

lacrimi de bucurie n'a stors și câte dulețe ranțe n'a semănat ea în sufletele acelea oropzite: „Imnul Primăverii”:

„Te așteptăm, Primăvară, să ne încălzești cu razele-ți mângâitoare membrele amorțite! Te așteptăm să ne aduci, odată cu puful viorelelor, divină scânteiere a libertății! Te așteptăm, dar dacă brațu-ți nu va scuturi apăsătoarele lanțuri ce se încolăcesc pe trupurile noastre trudite, să nu mai vii! Să rămâi și 'n jurul nostru iarnă, cum rece și chinuitoare iarnă e și în sufletele noastre!”

După câteva numere de apariție direcțiunea liceului a prins de veste și autorii articolelor au fost descoperiți. Câțiva din cei mai mari au fost eliminați, iar ceilalți au fost pedepsiți disciplinar.

Băeții și-au suferit fără murmur pedeapsa fiind mândri că și-au făcut datoria. Dar „Primăvara” pe semne le-a ascultat chemarea, căci nu peste mult dincolo de brăul de munți a răsărit o goarnă. Glasul aramei, pe care de o vreme îl așteptau, a redeschis în sufletele scriitorilor dela „Isvorul” dorul de jertfă, căci acei dintre ei, cari au putut scăpa de urgia fratelui rusec sau italian, unde au fost târați de stăpânirea streină, au luat drumul codrilor și trecând peste lanțul de munți, care timp de veacuri a fost stăvilă între frați, au alergat să moară sub cutele drapelului românesc, pentru realizarea visului pe care l-au țesut pe când erau elevi la liceul din Sibiu.

Lată de ce, noi aceștia dela „Pământul Strămoșesc” ne-am hotărât să împrăștiem câte o fărâma din gândurile noastre în lume! Avem și noi, cum aveau odinioară și cei dela „Isvorul”, un vis, un dor: apărarea pământului străbunilor noștri de invaziunea streină și curățirea lui de lipitori. Pentru împlinirea acestui vis luptăm deocamdată cum putem, cu condeiul, dar așteptăm să sune goarna, să aruncăm condeiul, să luăm spada!

Corneliu Georgescu

Scrisori dela cei săraci.

Primit următoarea scrisoare:

Domnule Redactor,

Scuzați că vă scriu cu ceva mai mult decât ar trebui.

Oprășiți-mi revista de sub adresa Axente Poenar, miner, mina Principele Nicolae, Cârjeul de sus (jud. Hunedoara).

Fiindcă nu am nici atâția bani s'o abonez pe cel puțin 3 luni, iar ca s'o trimet în urmă îmi pare rău de ea că am cel'eu.

Acum să vă explic puțin de ce nu am bani. E toamna aci, toată lumea să bucură de ea fiindcă vin produsele și recolta întregului an, dar noi amărășii de mineri nu ne bucurăm, că vine iarna și ne lipsesc îmbrăcămintele și încălțămintele, lipsesc și la bieții copilași, cari trebuie mânași la școală. Ce mai crușăm dela amara pâne trebuie să dăm pe acestea.

Axente Poenar, miner.

Ce cumplită sărăcie și suferință este în adâncul necunoscut al bietului neam românesc și în special al minerilor, cari lucrează sub pământ de dimineața și până seara și scot afară aur pentru stăpânul străin, dar ei n'au pâne și n'au haine pentru copiii lor.

Este mișcător până în adâncul inimii ca pe acest pământ încărcat de aur, muncind cu brațele tale din zori și până 'n noapte, să te cutremuri cu groază la apropierea iernei, că nu vei avea o haină cu care să încălzești chinul trup al unui copil al tău. O! Mineri! O! Condamnați la muncă silnică pe viață. O! Săraci, în țara asta este tot ce trebuie, dar nu-i dreptate. Mai suferiți. Căci încurând, nu mai este mult, soarele va luci, va răsări și pentru voi. Atunci însă să nu uitați pe Dumnezeu... și pe cei săraci.

Să fiți viteji, să fiți buni, și să fiți drepți.

Frate Axente Poenar, nu-ți oprim revista, ci-ți-o trimitem mai departe, și ne vei plăti-o în ziua în care steagurile biruitoare ale Legiunii, cu chipul Arhanghelului Mihail pe ele, vor îălăi pe crestele Carpaților, privind spre Nistru și spre Tisa, peste o țară curățită de stăpâniri streine, de dușmani, și de nedreptate.

Către intelectualii

tineri la suflet.

„Pierde-vou înțelepciunea înțelepților și știința știutorilor o voi lepăda.” S/. Ap. Pavel.

„Eu sunt calea, adevărul și viața. Fără de mine nu puteți face nimic.” Mântuitorul.

Legiunea „Arhanghelului Mihail” adresându-se tuturor Românilor, se adresează totodată și intelectualilor, cerându-le concursul sub orice formă.

Auzi îndrăzneală! vor zice mulți oameni „gravi”, cu greutate. Niște tineri, abea eșiți din Universitate, se încumetă a voi să strângă rândurile intelectualilor pentru a-i determina la diferite acțiuni. Unde le e știința, experiența, vaza, pe baza cărora să poată prelinde a lansa apeluri către intelectuali?

Ei bine, noi socotim că țaria noastră stă tocmai în faptul că nu suntem înfoiași de înțelepciunea veacului, că n'avem întinse lucrări la modă, bogate experiențe în afaceri (și deci în așa zisa „politică”), nici solide poziții cu vază în sistemul științei și literaturii de azi. În afară de studiile unei cariere, de un suflet credincios și iubitor de Isus, de o inimă devotată în întregime Patriei, n'avem nimic. Nici titluri speciale, nici autoritate în cluburi, nici „fieri politice”; n'avem întinse relații cu lumea influentă, nici trecere prin ministere și nu ni-se scrie numele în marea presă decât pentru a ne insulta, bașjocori și lua în râs; n'avem nici tupeu nici profil rafinat, ne închinăm la icoane și ne facem semnul crucii când ne așezăm la masă; de automobile și avere nici urmă, pielea mânilor ne e bățătorită, iar sufletul — o vechitură medievală, ridicolă: crede în Dumnezeu și Arhangheli, crede în așa zisele minuni, ba crede chiar că se mai pot întâmpla și astăzi...

Cu toate acestea, să ne fie îngăduit a fi geloși de această simțire și cugetare a sufletului și minții noastre, ba mai mult, să ne fie îngăduit a crede că avem dreptul, pe baza lor, să chemăm pe „oamenii cu carte” dar cu suflet tânăr și sănătos, la luptă alături de noi, pentru ideile noastre!

concert pentru propagandă românească în capitala Austriei. Acest lucru a revoltat grozav de Dl Mitileneu, ministrul României la Viena, și cu prilejul Sf. Paști din anul acesta, părintele mergând la Legație, a fost în mod ordinar batjocorit și apostrofat în public de soția Ministrului. Părintele îndrăsnind să protesteze contra ofenselor a întărit atât de mult pe D-na și D-l Mitileneu încât aceștia și-au pus în mișcare toate influențele pentru a svârli pe preot afară din parohie, și a se satisface contra celui ce a îndrăznit să treacă peste monopolul D-lui Mitileneu în organizarea propagandei românești la Viena.

În loc de recompensă pentru ostenele acestui preot care, printr'un concert, reușise a ridica prestigiul artei românești în fața unor străini, și totodată a strânge niște bani pentru biserica românească de acolo, — se porni o adevărată prigoană nu numai contra părintelui Mitariu dar și contra parohiei sale (lucru relatat și de ziarul „Cuvântul“ de acu-s câteva luni, printr'un articol „Furor Diplomaticus“). Întâmplându-se să treacă prin Viena Mitropolitul Nectarie al Bucovinei, ministrul îl câștigă pentru planurile sale și, deoarece preotul nu putea fi dat afară, Mitropolitul, pentru a-l sili să plece, a revocat toată subvenția acordată bisericii și din care se plătea tot personalul bisericii nu numai preotul.

Urmarea a fost dezastruoasă, intriga și-a ajuns scopul: preotul Mitariu a trebuit să concedieze cântăreții și personalul, neavând cu ce-l mai plăti, iar acum, lipsit și el și biserica de orice ajutor afară de slabele contribuții ale parohienilor, biserica, abia redeschisă la 1923, stă în ajunul închiderii porților sale.

Mitropolitul a convocat consiliul parohial (care e solidar cu preotul) și comunicându-i decizia revocării subvenției, în fața protestului membrilor, s'a justificat spunând: „Nu pot să iau pâinea fiilor mei și s'o dau altora streini“. Adică un preot român și toții Români din Viena, pentru cari era necesară subvenția, sunt

străini; iar biserica ortodoxă română dela Viena nu e pe acelaș picior de egalitate creștină, cu orice altă biserică, și turmadincioșilor români ortodoxi din acel oraș are nevoie de un păstor, ei fiind... „străini“.

Cu mult mai gravă decât tot conflictul acesta omenesc, e pentru noi mentalitatea noastră pentru satisfacerea unei ambiții ministeriale și parte, sacrifică nu numai un om (pe nedrept) ci o biserică.

Iată cum înțeleg conducătorii neamului nostru să sprijinească propaganda românească în străinătate.

Părintelui Mitariu, fost ani îndelungi profesor de liceu, nu-i va fi greu să părăsească parohia pentru a reveni la catedră. Iar în locul lui se va pune unul mai plăcut și poate mai venția va veni din nou. Dar, ceia ce va rămânea nereparat din acest conflict, rana vie de nevindecată, pe care s'o avem în fața ocilor, e mentalitatea, sufletul înalților demnitari care ni-s'a descoperit atât de adânc cu acest prilej. Durerea părintelui Mitariu va trece, cea a unei biserici va trece poate și ea, dar neamul nostru e că anumiți oameni rămân tot așa sufletul lor și tot atât de sus puși și hotărâtori asupra destinelor noastre, în cumpene noastre cu mult mai grave decât cea de azi a bisericii românești vieneze.

Am putea oare nădăjdui o revenire a părții celor în greșală și o oarecare desmițire, deci, a îngrijorărilor noastre de viitor?

Mișcare nouă.

Înimile românești mâhnite în urma dezastrului suferit de mișcarea națională tresaltă din nou. Speranța izbândeii apăsate renaște acum mai puternic ca totdeauna, întocmai unui stejerel care ridică falnic și drept, din rădăcina prăzită a celui bătrân.

Un suflu de înviere și trezire generală adie pe ogoarele unde se întinsese desnădejdea și durerea.

Manifestații spontane de simpatie, încurajare și încredere au izbucnit de pretutindeni unde revista noastră a pătruns, dându-ne convingerea neclintită, că Legiunea a apucat dela început pe un drum drept, adevărat și necesar, din ogașa căruia nu se va îndepărta nici odată!

Este o afirmație ce o facem bazați pe spiritul de apreciere al acestui Neam, care întotdeauna a știut să încurajeze și să aperse cu sacrificii pe un om, o instituție sau o organizație, care s'a identificat cu poporul însuși, cu durerile și aspirațiunile lui.

Mai mult ca ori-când, nenumăratele păreri asupra Legiunii și îndemnuri față de scopul ei sfânt, — scăparea țării de dușmani, — venite dela oameni din categorii sociale cu totul diferite, țărani, elevi, preoți, ofițeri, meseriași și profesori, ne dovedesc întocmai că năzuințele și nădejile noastre sunt ale întregului neam.

Neamul ne înțelege, ne iubește și ne ajută! Iar noi cei cari, ca niște mlădițe ne-am îndepărtat puțin de trunchiul bătrân, avem totuși aceeași rădăcină.

Dreptatea și Adevărul ne sunt tovarăși, Credința ne călăuzește și Binele Neamului ne este ținta. Veniți cu noi, năpăstuiți acestui pământ strămoșesc, pentru care și-au vărsat sângele 800 de mii de Români pentruca azi să ne stăpânească Jidanul. — Veniți, căci izbânda va fi a noastră, luați parte la bucuria ei.

Ionel T. Banea, student.

Vești antisemite din lume.

Paris.

„L'Univers Israélite“ revista jidovimii din lume, care apare la Paris, a publicat în numărul din 30 Sept. 1927 în articolul de fond intitulat *Kippour et Judaïsme*, următoarele:

„Kipurul a devenit ziua anuală evreiască, ziua tuturor Evreilor. Aceasta nu-i numai o zi de post, de penitență, de expiere a păcatelor; este ziua în care toți acei ce sunt încă Jidani, devin conștienți de judaismul lor.

Dar care judaism? Toți cei ce serbează „Kipurul“ profesează acelaș judaism? Sunt multe nuanțe în judaismul timpului nostru. Se pot însă reduce la două:

Pentru unii judaismul consacrat de Kipur este judaismul religiei, al cultului, al pietății; Kipurul lor este refugiul sufletului credincios care aspiră la puritate ridicându-se spre Dumnezeu.

Pentru alții, judaismul pe care Kipur-ul îl exaltă este judaismul rasei, al nației sau al tribului. Kipurul lor este un fel de „Cămin național“ pentru conștiința de rasă a Evreului care nu vede mai sus decât poporul său nimic“.

Am dat această traducere pentru a pune cu această ocazie mai multe întrebări:

1. Cum rămâne cu sentimentul religios (înapiat, medieval etc.) pe care Jidani îl combat din toate puterile, făcând pe ateii natural atunci când este vorba de religia noastră, de credința noastră în Dumnezeu?

2. Cum rămâne cu rătăciții de Români, victime inconștiente ale propagandei jidovești, anti-creștine, cari afirmă fără sfială, unii chiar în anumite congrese: „Eu nu cred în Dumnezeu“.

Cum rămâne în sfârșit cu „lemnul“ pe care unii studenți spuneau că l-am adus în Cămin ca o manifestare a decadentei noastre și a mișcării căzute în misticism? (E vorba de icoana Sf. Arhanghel Mihail).

3. Cum rămâne cu „conștiința de rasă

a Exceului care nu vede mai sus de cât poporul său simic?

Naționalismul nu mai este barbar? Nu mai este strănt? Nu mai constituie o permanență rușine pentru civilizația lumii și pentru Occident?

Africa de sud.

Ziarul jidovesc „Zionist Record” scrie că un nou partid „liberal” s'a întemeiat de curind în Africa de sud, având în programul său multe puncte antisemite, cari produc mari îngrijorări jidanilor. Se urmărește renașterea vechii „Ligi a Gentililor”.

Germania.

Un grup de socialiști-naționaliști (organizația Adolf Hitler), — după cât spune A. T. J. adică Agenția Telegrafică Jidănească — a atacat turiști și magazine jidovești la Bad Hersburg, lângă Hanovera, distrugând și bătând pe jidani. Cauza nu ni-se spune. Manifeste antisemite au umplut ținutul. Cinci naționaliști au fost arestați.

Cehoslovacia.

Partidul comunist din Bratislava a decretat boicotul comercial contra Jidanilor din acel oraș, deoarece un membru jidan din Consiliul municipal, Reisz, s'a opus extinderii sistemului asigurărilor sociale și subvenționării cooperativei muncitorești. Boicotul a produs un efect dezastruos asupra negustorilor jidani din Bratislava.

(A. T. J.)

Pământul strămoșesc jidănesc.

Știți care e? Dacia!

Așa se străduesc jidanii a dovedi, în timpul din urmă.

Iată ce citim în revista jidovească dela Paris „L'Univers Israélite” dela 26 August c.: „Cercelările științifice făcute de Dl. Dr. Max Diamant dela Cernăuși, în orașul Lugoj

din Transilvania, au stabilit că jidanii locuiesc în districtele vecine Dunării, cari aparțin azi României, încă din veacul întâi al erei creștine”.

Prin urmare nu e deloc adevărat ce spunem noi antisemiții, că jidanii au năvălit peste noi Românii și ne-au copleșit. Ci, având în vedere faptul că Romanii au cucerit Dacia abea în secolul al 2-lea, iar Românii s'au format prin secolul al 6-lea, urmează că de fapt noi Românii am năvălit peste Jidani și li-am cucerit pământul! Deci să facem bine și să le fim recunoscători că ne rabdă aici în țara lor, dar să nu vorbim noi de desrobirea băștinășilor de sub stăpânirea năvălitorilor, căci ne șade cam rău!

N'am fi băgat în seamă asemenea copilării ale „savanșilor” jidani (cu totul asemănătoare de altfel înțelepciunii tuturor înțelepților jidovi, arătați în Talmud), dacă nu ni-am fi adus aminte de ceva:

Același lucru ca și D-rul Diamant, a mai căutat să-l dovedească un alt jidan: tânărul Berkowitz-fiul în teza lui de doctorat în Drept, susținută la Paris și foarte luxos tipărită cu bani grași dela papă din Strada Lipscani, teză precedată de o prefață foarte elogioasă scrisă de profesorul Lapradelle (unul din cei 30 profesori jidani „asimilați” ai Universității din Paris). S'a făcut pe atunci multă reclamă în jurul acestei prefațe. Ce vrei? Teză cu prefață elogioasă a profesorului Iău dela Paris! Iar porțile cluburilor noastre politice s'au deschis largi și respectuoase înaintea gloriului doctor proaspăt.

Și, ne întrebăm azi știind că profesorul „asimilat” Lapradelle e unul din cei ce atacă România alături de Lordul Rothermere și mai știind că valorosul discipol al lui Lapradelle, junele Berkowitz, era mare candidat pe listele guvernului în alegerile de astă-vară și, după cât se pare, e deci azi deputat, — ne întrebăm: Cum îi șade ucenicului lui Lapradelle și deci al lui Rothermere, cum îi șade ca deputat liberal? Și, mai ales, cum îi șade par-

lamentului român cu asemenea deputați, nici macar opoziționiști ci guvernamentali?

Vor oare „marii noștri bărbați politici” să dovedească, prin asemenea lovărași, adevărul spuselor lui Berkowitz, ale D-rului Diamant, ale lui Lapradelle și Rothermere?

Nu e prin urmare nevoe, azi, de altcineva decât partidele politice, pentru apărarea pământului strămoșesc românesc, părăsit și încăput pe mâna prietinelor lui Berkowitz?

Cazul dela Vatra-Dornei.

— Cum a fost atacat dl Șofron Robotă. — Rolul Maiorului Jidan Rapaport. — Atitudinea dlui Căpitan de Jandarmi Velicu. —

Deși ni-au sosit cam târziu amănuntele despre atacul jidovesc dela Vatra-Dornei, despre care am scris pe scurt într'un număr trecut, publicăm mai jos descrierea mărșăviilor, ca document:

În seara zilei de 8 August dl Șofron Robotă, gospodar fruntaș din Vatra-Dornei și președ. L. A. N. C., venea dinspre casă în oraș.

În dreptul băncii Schiber s'a văzut înconjurat de mai multe sute de jidani, care pădiseră până atunci prin prăvăliile vecine.

Aceștia au început a-l lovi cu bețele. Unul dintre ei, măcelarul Șmil Greisler, injurând, striga: „Te omor. Nu mai trăești de acum. Porci de Cuziști. Studenții pleacă morți la București. Pe Totu, îl omorăm. Nu mai trăește”.

Jidanul bancher Schiber striga: — „Omorâți-l, că-l plătesc cu bani”.

În acest timp două Doamne Române, Artemisia Rusu, soția pretorului și Dna Levenschi au străbătut printre sutele de jidani și s'au așezat în fața dlui Șofron Robotă, care ne având cu ce se apăra ar fi fost omorât.

Între timp studentul Bugheanu, aflând de cele întâmplate, venea într'un suflet în ajutorul celui încercuit.

În clipa în care a sosit, măcelarul Greisler i-a aplicat cu un ciomag o lovitură în moalele capului. Studentul plin de sânge a căzut jos. „L'am omorât pe Totu”, s'a auzit un murmur printre jidani.

Maiorul Rapaport, care în acest timp se găsea (din întâmplare!) în vecinătatea locului acestui oribil și laș atentat jidovesc, a intervenit: „Arestați-l imediat pe țaran”. Și țaranul Robotă a fost arestat și dus la poliție prin mijlocul a sute de jidani cari-l loveau în cap cu bastoanele.

După o săptămână, Deputatul Filderman dela București a venit la Dorna.

Dl Robotă a fost arestat din nou, de către Căpitanul de Jandarmi Velicu. În locul poliției în fața Jidanului Filderman, Căpitanul l-a injurat și i-a strigat: „Te palmuesc, să spui adevărul imediat”.

De acolo a fost dus apoi între baionete, 14 km. pe jos, omul fiind bolnav de picioare, până în satul Coșna și închis într'un beciu murdar.

În localul primăriei din această comună, Căpitanul Velicu, înaintea aceluiași jidan Filderman, a lovit cu pumnii peste față pe gospodarul Leon Sandu și pe flăcăul român Andrieș, spre satisfacția ludei care privea cu mulțumire răsând și spre durerea și necinstirea fără pereche a bieților țărani Români, vitejii apărători ai pământului acestuia.

Pentru ce? Pentru că să poată scoate de la ei declarația că Robotă este provocător.

După care avocatul, Jidanul Kessler, a propus bani băiatului de 14 ani Danilă din Ilva Mare, pentru-ca să dea o declarație în acest senz.

Și acum: plângeți Români și jeliți neamul românesc căzut în robie.

Dar nu desnădăjduiți, ei suferiți în tăcere, căci Dumnezeuul părinților noștri nu se poate să nu se indure de noi și să nu ne trimită mântuirea.

Cât privește despre omorarea lui Neculai Totu, la care visează jidanii, să se știe că acela care va ridica arma și aceia care-l vor fi sfătuit, vor cădea a doua zi sfărtați într'o miie de bucăți.

Informațiuni.

Ziua de 8 Noemvrie 1927 Sf. Arh. Mihail și Gavril, este ziua Legiunii noastre.

La lași se va sărbători. Cetitorii noștri cari au posibilitatea să se deplaseze sunt invitați a lua parte.

De asemeni hoști luptători din mișcarea studențoasă cărora situația și împrejurările le permit, sunt rugați a lua parte.

La această serbare cei dinți Legionari (Seria I. 1927) vor depune legământul și vor primi toate legimintele și semnele de Legionar.

Cei care sunt prin sate și comune pot sărbători ziua aceasta în sufletul lor, mergând la biserică, unul, doi, trei, câți sunt și rugându-se Sf. Arhanghel Mihail pentru biruința Legiunii, pentru apărarea, curățirea și desrobirea pământului strămoșesc. Sărbătoarea aceasta, ori unde se va face, va trebui să fie tăcută și plină de evlavie.

Facem un apel călduros către Doamnele și Domnișoarele românce care voiesc ca pentru ziua aceasta loana Sf. Arhanghel Mihail, aflată în Cămin, să fie impodobită, să lucreze câte ceva în special și-ar trebui un eșorț pentru așternut pe jos în fața loanei și altele în perete.

De asemeni facem apel către cei ce voiesc să contribuie la cumpărarea a două candele frumoase, să se trimită obolul lor și să specifică aceasta pe mandat.

Costumul zilei, haina națională cu căciulă.

Cei ce vor depune legământul sunt obligați a fi îmbrăcați în costum național.

Cei care vor veni de prin alte localități vor avea găzduire și masă la Legionarii din Iași. Iasă trebuie să ne anunțe cu 3 zile înainte.

Din „Universal“:

Boris Ludovic, directorul casei de filme „Ero“ din Brașov, a fost arestat la Sibiu, dovădindu-se vinovat de ademenirea unei minore de 14 ani, fișica unui cunoscut proprietar din Petroșani. Siguranța Sibiu a stabilit că numele adevărat al acestuia e Weinfeld și că în trăsura fratelui său care să dădea drept profesor de dans, ademenita lăse ținare din diverse oraje, oferindu-le posibilitatea de a le face artiști. Cu diferite alte mijloace convinsese fetița, care era duse peste graniță și vândute la Triest și Abuzia. Asemenea răpitori de minore s'au sinisrit la Elia, Tg.-Mureș, Medias, Petroșani și Cluj“.

In chestianca Căminului.

Doaoatece se apropie iarna și bisericuța rămâne descoperită și deci expusă zăpezilor și iolului, am hotărât ca unul dintre noi, Ilie Gârneață, avocat, să facă un împrumut de 100.000 lei pentru acoperirea bisericuței și pentru aranjarea sălii celei mari.

Acastă sumă ne obligăm să o plătim mai jos notăși și cei ce ar voi să mai contribuie pentru uzurarea sârceinei, muncind fiecare din noi și dând jumătate din câștigul nostru până la acoperirea sumei de mai sus și a procentelor ei.

Corneliu Z. Codreanu,
Ion I. Moța,
Ilie Gârneață,
Corneliu Georgescu,
Neculai Totu, etc.

Lista este deschisă și pentru alții.

În acest scop, cei mai sus numiți, deschidem un birou de avocatură și notarilor în Cămin, în jurul Legiunii.

Pentru orice consultație dată se va plăti o taxă mică, în vederea scopului arătat.

Deci rugăm să se adreseze la acest birou toți cei-ce au procese și ori-ce acte sau afaceri judecătorești.

Orele de serviciu: 7—9 dimineața și 7—seara în fiecare zi.

Pentru cei din provincie adresa:

Biroul de avocatură
Căminul Cultural Creștin, Iași.

Mulțumiri:

— Mulțumim Dnii Teodorescu Emil pentru ajutorul de 60 lei dat Legiunii. — Mulțumim Dnii Bacuță Boghăceanu (Huși) pentru 130 lei ajutor revistei. — Mulțumim Dnii Bălan (Soveja), pentru 200 lei ajutor. — Mulțumim Dnii I. Minodoră elev de liceu sărat care a rupt 40 de lei din pînosa sa pentru ca să ajute lupta de apărare a pământului țării sale.

Să fie exemplu copilul acesta, care poartă în ziua când a trimis cei 40 de lei o mîncă, tuturor celor bogăți cari numai cu o mîșcă de la masa lor ar putea să salveze neamul acesta și pământul nostru învins.

— Mulțumim Dnii Spiru Peceli (Galați) pentru 500 lei trimiși cu mențiunea: pentru bisericuța Arhanghelului Mihail să nu intre descoperită în iarnă.

— Mulțumim Dnii Inginer Iltu (București) pentru o mie lei trimiși cu mențiunea: pentru acoperirea capelei Căminului. — Mulțumim Dnii C. Gheorghiu cantor com. Dumbrăveni pentru 100 L. trimiși cu următoarele riorduri:

„Cu durere că pot numai atât trimite pentru o foaie, două la coperișul paraclisului dela Cămin. Aceasta pentru creșterea morală și națională a copilului meu Mihail.

Văzând sabia scoasă de activi cred că se va cuceri iute poziția pierdută și tot odată înaintarea în plin în reduta dușmană.

Lacrimile cari au curs din ochii nostri la începutul acestui conflict să ne fie flori. Trăiască statul major al Legiunii“.

— Mulțumim Dnii Dragomir Ion Cornățel (Sibiu) pentru 30 lei ajutor Legiunii. — Mulțumim Dnii Gh. Făgărășan Sintereag pentru 80 lei ajutor Legiunii. — Mulțumim Dnii Longhin Nicolau, pentru 500 lei donație Legiunii. — Mulțumim Dnii Coniam Alex (Găurile) pentru 20 lei trimiși ajutor revistei noastre. — Mulțumim C. S. Părintelui Prolopetu Oprean (Sibiu) și Dnii Dragomir (Sibiu) donație câte 40 lei fiecare pentru tural bisericuței din Cămin. — Mulțumim Dnii Ioan Pleșia, Ioan Petrescu, M. Iococ, Perisecina (Basarabia) pentru 1400 lei (una mie patru sute) cu mențiunea: „plata a 3 abonamente pe câte un an“. — Mulțumim Dnii Capitan Invalid Emil Ștancu (Cluj) pentru 500 lei (din care 140 pentru revistă) trimiși cu mențiunea:

„Trimit această sumă ca Spada Arhanghelului Mihail să facă dreptate și Moșilor“. — Mulțumim Dnii Ioan Zaharie pentru 80 lei ajutor revistei. — Mulțumim Dnii Crisărescu I. ajutor 60 lei revistei. — Mulțumim Dnii Dr. Socrate Divitari pentru 60 lei surplus la abonament și pentru 9 abonati pe care cu drag i-a făcut revistei noastre. — Mulțumim Dnii Emilian Andriescu donație 10 lei pentru revistă. — Mulțumim Dnii Gh. Possolachi donație 200 lei pentru Cămin (acoperirea turalului). — Mulțumim Dnii G. G. (Berești Covului) pentru 50 lei dați ajutor revistei.

Mulțumim Dnii Postolache pentru 210 lei dați la loana Sf. Arhanghel Mihail din

Cămin. — Mulțumim Sf. Sale Părintelui Virgil Harna pentru 100 lei dați. — Mulțumim Dnii Iordache Șerban pentru 100 lei dați. — Mulțumim Dnii Soțron Roboț și Gh. Despa din Vatra-Dornei pentru 600 lei din care 290 abonamente, restul dați Legiunii. — Mulțumim Dnii Ștefinescu, avocat, Vaslui, pentru 100 lei puși la loana Sf. Arh. Mihail. — Mulțumim Dnii Toma Moldovan com. Vurpăr jud. Sibiu pentru 50 lei dați cu drag inimă la loana. — Mulțumim Dnii Ioan Ciocărlan com. Păunești (Putna) pentru 560 lei donați Legiunii. — Mulțumim Dnii Nicolae Românu, Focșani pentru 200 lei donație Legiunii. — Mulțumim Dnii Marin Catana pentru 60 lei donație. — Mulțumim Dnii Prof. Sloboteanu, Birlad pentru 30 lei donație surplus la abonament. — Mulțumim Dnii Ioan Pantea, pentru 100 lei donație. — Mulțumim Dnii Gheorghe Lefter 30 lei donație. — Mulțumim Dnii Inginer Mihăilescu pentru 60 lei surplus la abonament, care cu această ocazie ne scrie: „Deși în al 50-lea an al vieții, mă simt tânăr pentru a lupta în Legiune“. — Mulțumim Dnii Căp. Broțașin pentru 10 lei donație surplus la abonament.

Pentru toți aceștia o inimă credincioasă s'a rugat și se roagă în fiecare seară la loana Sf. Arhanghel Mihail.

Doamne ajută-le în toate durerile și în toate năzuințele lor.

Celot ce ne trimite crâncle.

Nu vă supărați, brașilor, că nu încep toate. Vedeti cât e de mică revista și cât de puțin încap în ea.

Puneți unărul cu toți s'o facem mare. Adunați abonamente.

Cerșiți-le, dacă nu vi-le dă nimeni. Și nu vă reșinați: e pentru țara noastră.

Abinci nu vor mai rămâne în întunec și ascuște, atâtea iubitori sfinți ale sufletului Vostru și atâtea talente.

PĂMÂNTUL STRĂMOȘESC

ORGAN AL LEGIUNII „ARHANGHELUL MIHAIL”
PENTRU APĂRAREA PĂMÂNTULUI STRĂMOȘESC

Anul I.

Nr. 7.

„Din zei de-am fi scoboritori,
C'o moarte tot suntem datori,
Tot una e dac'ai murit
Flăcău ori moș îngârbovit,
Dar nu-i tot una leu să mori
Ori câne 'nlănțuit!”

Decebal către Popor.
(Gh. Coșbuc).

„Spre inimile cele
necurate care vin în-
tru preacurata casă a
lui Dumnezeu, — fără
milă întind sabia mea!”

(Cuvinte ce se află pe
Icoana Sf. Arhang. Mihail
din Biserica Incoronării
de la Alba-Iulia).

BIBLIOTECA
UNIVERSITĂȚII
-IAȘI-

Icoana orașelor din România: Partea neagră din
ele arată în ce proporție sunt copleșite de Jidani.

IAȘI, 1927.

— Un număr 6 Lei. —

Suntem mulțumiți de felul cum e primită revista aceasta „Pământul Strămoșesc” de mii de cetători cărora li-se trimite. Mulți ne-au trimis abonamentul pe cel puțin un sfert de an, alții pe jumătate de an, și mulți ne-au scris că, deși n'au trimis încă banii, — să le trimitem revista înainte, — căci o vor plăti.

Cei cari n'au dorit a o avea, ne-au trimis-o cu cinste și omenie înapoi. Și nu-i nici o supărare.

Printre cei cari primesc și acest număr, mai sunt unii, cari, primind revista dela început, n'au trimis încă plata pentru ea.

Conform avizurilor din numerii trecuți însă, primirea fără refuzare, însemnă abonare, și noi i-am trecut printre abonații revistei. Li rugăm să o iee asta spre știință și, când pot, să ne trimită banii de abonament.

x

Cei ce ne-avându-o, au văzut această revistă la alții și volesc a se abona și dinșii, să ne scrie pe o carte poștală:

Rog trimiteți revista „Pământul Strămoșesc” pe adresa: (cete)
 Numele și pronumele
 (Poșta, dacă e în Ardeal). Comuna
 Județul Strada și nr. casei,
 Am expediat suma de Lei (pentru 3 luni, sau 1/2 an, sau 1 an.)

Pot trimite banii odată pe acelaș Mandat mai multe persoane, — scriindu-și exact și deplin adresele lor pe dosul cuponului.

x

Pentru tot ce interesează revista, se va adresa:
 D-lui CORNELIU Z. CODREANU, Iași, la Căminul cult. Creștin.

x

Bunăvoința față de revista aceasta și față de mișcarea noastră de apărare a pământului strămoșesc, arătați-vi-o prin aceea, că ne dați adresele tuturor bunilor români și creștini din loc și din jur, pe cari îi știți, ca să le trimitem numere de probă și invitație a se abona. Faceți un bine mișcării și nouă.

Pământul Strămoșesc

Apare la 1 și 15 ale lunii.

Tot ce interesează revista ne va adresa:
CORNELIU Z. CODREANU,
 Căminul cult. Creștin, Iași (Moldova).

ABONAMENTE:
 1 an 140 Lei — 6 luni 70 Lei.
 3 luni 40 Lei. — 1 număr 6 Lei.

ZILE DE RUȘINE

Procesul Pelliura.

La Paris se debate, de mai bine de-o săptămână, procesul pentru asasinarea fostului hatman al Ucrainei, Pelliura, de către Jidanul Schwarzbart, ucidere mișealească întâmplată acu-i un an și ceva, la Paris, din răzbunare pentru „persecuțiile” și pogromurile ce s'ar fi întâmplat în 1920 în Ucraina asupra Jidanilor, din îndemnul lui Pelliura.

În altă parte a revistei dăm amănunte despre împrejurările și debaterile procesului acestuia. Aci vom stărui asupra unei stări de lucruri, cumplite de triste și rușinoase, ce se vedește cu prilejul acesta.

Adevărul în toată această tragedie e următorul: de fapt au fost pogromuri, adică răscoale populare împotriva jidănimii din Ucraina, pe timpul cât (pe la 1919—20) Pelliura, care isgonise pe bolșevici, era hatman al Ucrainei contra-revoluționare.

Pelliura n'a prea putut înăbuși aceste răscoale și poate nici nu le vedea cu ochi așa răi, deoarece, ca ori-ce Ucrainian creștin, după ce câțiva ani de bolșevism stăpâniseră în sânge Ucraina, știa cine sunt Jidanii pentru patria lui. Și astfel, răzbunarea creștinilor pentru părinții și rudele ucise din ordinul culării negustoraș jidan ajuns „dictator” bolșevic, se întinse ca o furtună și puse o bucată de vreme, până când Pelliura fu gonit de bolșevicii ajunși din nou biruitoari.

În primăvara 1926 Jidanii, socotind că e

vremea de a-și dovedi „puterea” lor în țările din Apus, și a porni la luptă împotriva dușmanilor lor celor mai de temut, — dădură ordin unuia dintre ei, Jidanului care e judecat acum, a răpune pe primul de pe listă, cel urât mai mult, pentru-că a lăsat să se verse sânge sfânt jidovesc.

Nu ne-a mirat nicidecum uriașa apărare pe care Jidănimia a organizat-o eroului ei (advocatului jidan comunist Torrès, i-s'au dat numai din America 2 milioane franci pentru propagandă în favoarea ucigașului pe care-l apăra).

Dar ne-a surprins foarte dureros: *lașitatea apărătorilor lui Pelliura!* Advocășii „părții civile”, în numele familiei celui ucis, și, desigur, cu consimțământul prietenilor lui Pelliura, se leapădă ca de foc de „antisemitismul” fostului hatman, spunând că niciodată el n'a fost împotriva Jidanilor și a luat totdeauna cele mai crude măsuri împotriva celor ce se atingeau de vre-o Iudă. Ei îl arată pe ucigaș nu ca pe o unealtă jidovească, ci ca pe un agent al bolșevicilor din Rusia (fără a spune că aceștia sunt tot jidani), zicând că Pelliura a fost ucis, deoarece era dușman al Sovietelor, dar... nici decum al Jidanilor.

Prin urmare, familia celui asasinat, și prietenii lui, înăbușând oarecum pe însuși Pelliura în spiritul său, — nu îndrăznesc a spune în fața lumii dela Paris, pe lașă, întregul adevăr despre crimele jidovești cari li-au pustiit țara, provocând reacțiuni revoluționare naturale: „pogromuri”. Ei n'au îndrăznit să amestece pe fostul hatman, cătuși de puțin, în răzbunarea săvârșită de Ucrainieni împotriva călăilor cari

li-au împușcat cu milioanele părinți și copiii, au ars de viu pe preoți și episcopi, au batjocorit bisericile creștine și au ridicat statue lui Iuda. Nu trebuiau să recunoască provocarea pogromurilor de către Petliura, nimeni nu le cerea aceasta, căci nici n'a fost așa. Ci trebuiau să nu ascundă tragedia acestor sute de mii de familii creștine, ciopârțite de Ceka jidanilor bolșevici, nenorocite familii ale căror rămășițe zac risipite în rușine și chin pe tot întinsul globului, la fel ca în Ucraina. Nu trebuiau Ucrainenii cari au organizat apărarea lui Petliura, să-și uile pe morții lor, să le trădeze dreptatea și să delimiteze, alături de jidani, acele desnădăjduite fenomene naturale ale pogromurilor, fenomene atât de imperioase și neînălțurabile, (și pe cari nici o mână omenescă nu le poate opri, după ce s'a abuzat prea mult de popor), ca și o furtună ce se rostogolește dintr'un cer prea încărcat de întunecate poveri.

În loc să li arătat lumii, fie ea chiar francmasonă și răfăciță, adevărata înălțare a crimei jidanului-erou, că e adică o continuare furioasă a atacurilor nelegiuite începute acum 10 ani de către jidani împotriva poporului rusesc, — în loc să li arătat nelegiuirea talmudică a asasinului ca o manifestare a urmăririi nestinse, a vânătorii sângeroase ce o continuă azi jidanii, împotriva prăzilor tari li-au scăpat din mână, — în loc să li repetat apărătorii lui Petliura cuvintele cu cari a pierit bietul om pe trotuarul din Paris: „De-ajuns, Doamne, de-ajuns!” (cuvinte pe cari Petliura le-a strigat când era culcat la pământ și jidanul tot mai frăgea în el și acolo jos, — și cari cuvinte se potrivesc așa de dureros și în gura poporului rusesc de azi, culcat și el la pământ de mâinile aceluiași ucigași ai săi!) — în loc ca acești apărători să li spus lumii acesteia care, deși francmasonă și stricată, mai are încă resturi de nobleță în culele ascunse ale inimii sale, că: **nu mai e de răbdat!**, că nu mai au bieții Ruși drept la viață nici în cele mai îndepărtate

strădăniții, din cauza prigoanei roșii a Talmudului ucigaș, că e de-ajuns, Doamne, de-ajuns, ce a suferit acest popor martir, alături de celelalte popoare ale lumii, din parșivă jidanilor, și că Franța e rugată a nu se lăsa complice la crima jidovimii mondiale, spornind atacurile jidovești contra creștinimii noastre bite. — în locul tuturor acestora, „apărătorii” lui Petliura fac „mea culpa”, cer ertare și roagă să nu se creadă vre-o clipă că Petliura a gândit la răzbunarea bisericilor batjocorite, preoțimii mucenice și a sufelor de mii de jidani împușcați de neamul lui Schwartzbart. Nu, el Petliura, niciodată n'a avut vre-un gând, vre-o părere rea, despre jidani, ci e la fost doar... dușman al regimului sovietic al lui Lenin...

Sfârșitul acestui proces n'are mare însemnătate pentru noi, de vreme ce în el nu s'a pus problema jidănească. Semnificația lui pentru noi, e stabilită înainte de darea verdictului. În atotputernica Franță francmasonă, toate sutele de mii de Ruși svârliți în lumea largă de către tirănia jidovească, n'au îndrăznit a trimite un singur om, care să spună judecătorilor adevărul pe față. Nici aceasta nu e oare o dovadă de atotputernicia jidanilor peste toată lumea, — și, totodată, de nevrednicia creștinilor?

Din această nenorocire și rușine, nu este decât o scăpare, ideea de bază a „Legiunii” noastre. A rupe lanțul tăcerii și al fricei în fața monstrului stăpân, și a ne isbi în luptă împotriva lui, deși știm că, deocamdată, primele valuri de asalt vor cădea zdrobite și înecate în sânge sfânt.

Însă să se știe că: înfrângerea e doar soarta primelor valuri de asalt! Regretăm că Rușii nu prea dau încă dovadă a le avea pentru a se putea apoi bucura de soarta fetică a valurilor biruitoare, cari le urmează celor dintâi purtând în ele țărnia neînvinsă răsunând din sacrificiu.

La încheerea revistei aflăm că Jidanul ucigaș a fost achitat!.. Vom reveni

Ce mai este prin jud. Neamț. — Sub călcăiul talmudului. —

Pe zi ce merge se observă înmulțirea extraordinară a familiilor jidovești prin sate și orașe; partea cea mai tristă, mai ales la sate, este, că jidanii caută imediat să-și construiască case pe locurile cumpărate pe prețuri de speculă dela Români strămtorași sau pe locurile cari — nu au putut fi date orfanilor, văduvelor și invalizilor de război, dar cari pot fi date totuși veneticilor cotropitori de țară. Jidanii urmăresc prin aceasta, să se cramponeze cât mai temeinic, atât în inima orașelor cât mai ales în inima satelor și cât mai curând, simțind par'că o apropiată răfuială.

În orașe, mai ales în cele moldovene, ne cam deprinsesem cu atmosfera îmbăcșită până la saturație de lepra iudaică, dar satele, unde rezidă de fapt vitalitatea neamului, erau de bine de rău românești.

Iată acum că și satele se umplu de lița respingătoare și de unde până mai eri, alaltăeri, țărănul era jefuit de spoliatorii jidani orașeni, cari mișunau prin iarmaroace și pe la barierele orașelor — deci dușmanul era numai în curte, — acum țărănul român, are dușmanul chiar în casă!

Orașele nu-i mai încap și au început să-i debordeze în spre comunele rurale, împânzind astfel și părțile cele mai românești cu — jidani rurali...

Când se vor îngreșoșa și satele de această hrană vârată cu de-asila în organizmul lor?

Deocamdată, față de această tendință de desnaționalizare a țării, cei cu puterea în mână stau și privesc nepăsători, sau în cel mai bun caz... nu văd.

Pe lângă această acțiune de distrugere a vieții românești, se observă, că toți jidanii devin din ce în ce mai imperținenți, mai o-

braznici, mai batjocoritori și mai provocători, față de tot ce este românesc.

Luptătorii pentru cauza națională sunt loviți mișelește de hoarda jidovească, care începe să se simtă stăpână la noi în țară, pentru a nu vorbi decât de ultimile cazuri mai importante de atacuri talmudice.

Pe lângă acestea boicotarea elementului românesc în întreprinderile industriale și comerciale, mai toate jidănești, a ajuns o axiomă pentru jidani; barourile sunt pline de jidani; jumătate, dacă nu și mai mult, din medicii orașelor și satelor, sunt jidani cu diplome indigene sau importate. Aceasta este realitatea. Față de atitudinea vădit dușmănoasă a jidanului, se va întreba, cu drept cuvânt, orice Român adevărat, de unde atâta îndrăzneală?

Apoi cum să nu aibă îndrăzneală când legile le dau aceleași drepturi veneticilor transnistrieni, ca și Românilor neași cari și-au vărsat sângele pentru pământul strămoșesc, și ai căror strămoși au făcut la fel?!

Cum să nu aibă îndrăzneală dacă atunci, când acei la care conștiința nu a adormit încă la zumzetul arginșilor lui Iuda, dau alarma și expun situația în fața celor puternici, — aceștia încep cu vechiul cântec: „muncă, nivel cultural, cale economică...” și alte sofisticări de acestea, pe care nici ei nu le cred, deoarece aceste vorbe nu au nici o aplicare. Căci, cum să muncești tu creștin și să lupți pe cale economică, când boicotarea barourilor pline de jidani, acapararea comerțului, industriei, pădurilor cu tot cortegiul lor, sunt realități și nu utopii?

Cum să nu fie jidanii așa cum sunt, când lipsa de conștiință națională e așa de obișnuită la marele nostru public?

Din toate acestea trebuie constatată trista realitate, că intrăm din ce în ce mai mult sub călcăiul talmudului. Dacă, până mai acum câțiva timp, jidanii aveau „pâinea” în mână, apoi acum au și cușitul, cu care taie mereu din pâinea țării.

Ce trebuie să facem? Să așteptăm să ajungă cușitul la os, pentru ca să fim striviți, sau să luăm acum cât mai e timp cușitul din mâna dușmanului, îndreptându-l în contra lui? „Pielea ta prin tine Israele!”

George Lelescu
student.

Pentru ziua de 8 Noembrie.

Sfinții Arhangheli Mihail și Gavril.

Din noianul de griji și nevoi ce le supoartă omul în luptă cu existența, se desprind din timp în timp zile din șirul ce formează lanțul vieții, cari prin caracterul lor, sunt menite a ne înălța în sferă cu totul osebite, decât a zilelor obișnuite. Ele sunt asemănătoare stelelor de pe imensa boltă a cerului, a căror strălucire e mai luminoasă, mai scânteietoare, mai vie. Aceste zile au darul de a mulțumi și întări partea de natură divină a omului, — sufletul — și formează hrana lui.

Biserica în rolul ei de mântuitoare a sufletelor, în decursul anului serbează cu pompă mare diferite zile, cari amintesc evenimente mari, cum este Nașterea sau Învierea Mântuitorului, sau altele, slăvind suferințele ori minunile Apostolilor, Sfinților sau Martirilor. În șirul acestor zile este ziua de 8 Noembrie, Sf. Arh. Mihail și Gavril, — ziua patronului Legiunii noastre.

Ca niște soldați pământeni ai marelui Arhanghel, vom face din această zi de sărbătoare, cea mai frumoasă și înălțătoare zi din viața noastră.

S'a scris în această revistă că noi credem. Cu speranța convinsă, că rugăciunile noastre vor fi ascultate, ne vom îndrepta gândul către Atotputernicul și către Arh. Mihail, cerând să ne călăuzească pe Calea Adevărului și a Vieții.

Ne vom ruga, ca Dumnezeu să ne lumineze mințile noastre, să ne trimită harul lui binefăcător și să ne dea puterea de a duce la bun sfârșit lupta în care ne-am angajat pentru binele acestui neam.

Credem în puterea lui Dumnezeu și după cum faptul că lumea în halul de depravare morală și îndepărtătoare de Dumnezeu, în care se află, totuși există, o socotim cea mai mare minune — tot astfel credem că vom birui, puțin câte puțin, puterea întunecului, reprezentată pe pământ prin dominația ludei.

Români-creștini din toate unghiurile țării!, pregătiți-vă sufletește pentru ziua de Sfinții Arhangheli și petreceți-o în rugăciuni, — siguri fiind că ele vor fi ascultate de Dumnezeu, care a zis prin Fiul său: „Fără de mine nimic nu puteți face”.

Ionel T. Banea.

Dela Studenții Academiei de Teologie din Sibiu.

— Se adună tinerimea țării. —

Fraților!

Strigătul desnădăjdut, strigătul de alarmă pe care l-ați scos din inimile D-voastre atât de iubitoare de glia în care își dorm somnul de veci strămoșii noștri, ne-a cutremurat și sufletele noastre. Ca viitori slujitori ai altarului lui Dumnezeu, dar mai ales ca fiind chemați să devenim păzitorii templului sacru, în care trebuie să ardă focul dragostei de neam și de moșie, nu puteam să rămânem neștiutori la primejdia care amenință să cufunde neamul nostru în prăpastia neînșii.

De aceea răspundem cu drag apelul D-voastre și vă dăm obolul nostru cu conștiința limpede, că ne ajutăm țara, că ajutăm cu slabele noastre puteri la edificarea

celăți, între zidurile căreia să se refugieze sufletul neamului nostru, rănil și bruscat de străini.

Sufletul neamului nostru e amenințat de o primejdie nespūs de mare; e amenințat de otrava virulentă pe care dușmanii neamului ormenesc — fiii lui Iuda vânzătorul, — i-o dau în doze nespūs de mai. E amenințat de veninul pe care aceșii importatori de otrăvuri sociale îl trec — în geamantanele de contrabandisii — din țara teroarei și a crimei, în țara noastră scumpă. E amenințat de șacalii cu perciuni, ce ne invadează pământul țării, aducând cu ei molima desfrâului, a necinstei, a șarlataniei, a corupției, a hoșiei și a tuturor boalelor sociale, — nespūs de periculoase, — ai căror agenși de infecțiune sunt.

O singură posibilitate de scăpare mai este: aceea pe care ați conceput-o D-voastră: mobilizarea tuturor forșelor vii ale neamului.

Steagul pe care l-ați înălțat cu atât entuziasm și dragoste de țară, l-am zărit și noi, și vă mărturisim, că n'avem dorință mai ferbinte decât aceea, de a ne ști înscrisi în rândul celor cari se ostenesc pentru binele țării, în umbra sfântului steag pe care e închipuit chipul Arhanghelului Mihail. Vă asigurăm, că simbolul sfânt pe care-l purtați pe acest steag, ne va sta veșnic înaintea ochilor noștri sufletești, că ne vom ruga — în rugăciunile noastre — lui D-zeu, pentru ca să vă ojelească cugetele, ca să puteți învinge în lupta cea mare pe care ați început-o, pentru mântuirea neamului și mărirea lui Dumnezeu.

Cu frățească dragoste:

Nic. Bolca, st. teolog Sibiu.

Vești antisemite din lume.

Paris. (In jurul procesului Petliura).

Jidanii, pe deoparte, Ucrainenii și alți creștini pe de altă parte, sunt în mare fierbere la Paris. Suntem în cursul desbaterilor procesului Petliura.

Hatmanul Ucrainian, luptător naționalist,

a fost împușcat și ucis în plin Paris, ziua la ora 12, în luna Maiu 1926, de către Jidanul Șvarțbart.

La instrucție Jidanul a declarat, că a voit să se răsbune pe Petliura, deoarece acesta a ucis mai mulți evrei în Ucraina.

A uitat însă să spuie, că l-au pus rabinii și sinagogile la cale. Este perfect știut că jidanii nu lucrează individual, mai ales în asemenea materie, unde poate fi angajată situația Iudaismului pe o întindere mai mare sau mai mică. De aceea, hotărât că sunt consultați toți rabinii interesați în această chestiune. (Aceasta o scriem pentru ca fiecare Român să știe, că ori unde se întâmplă câte un act din acestea, în afară de individul care l-a săvârșit, vinovat este rabinul, care dă inițiativa, și sinagoga, unde s'a discutat și s'a aprobat chestiunea). Deci, dacă pe ici pe colea creștinii isbesc câte-o sinagogă, să nu se spuie: *intoleranță religioasă, barbarie*, etc. pentrucă pe mine nu mă interesează la cine se roagă Jidanul acolo, ce se roagă, cum se roagă, ci mă interesează faptul, că acolo este un focar de uneltire, un complot perpetuu în contra neamurilor băștinașe și a credinței lor.

Nu știm care va fi rezultatul procesului. Jidanii fac presiuni teribile pentru achitare. Cercurile Ucraine doresc și susțin condamnarea.

Noi, ca antisemiți români, suntem contra condamnării (natural în afară de desdăunarea familiei lui Petliura).

De ce contra condamnării?

Pentru-că trebuie să privim lucrurile în realitatea lor. Astăzi între Jidani și Creștini nu mai există raporturi de lege, ci numai raporturi de forță: Războiul. Mă împuști, nu te dau în judecată, ci caut să te împușc și eu.

Deci, D-lor Jidani, să ne înțelegem. Războiul a început cu cel dintâi foc de armă îndreptat contra noastră. Noi renunțăm la judecată, procese etc. și declarăm că nu avem nici o pretenție. Atâta doar, când vă vom trăsni și noi la mir, să nu vă văd intervenind ca lașii

pe la toate instanțele de judecată, începând dela Judecătoria de Ocol și terminând cu Liga Națiunilor.
Ne am înțeles. Și acum cerem achitarea lui Svartbard.

Student, Paris.

Ucraina.

„L'Univers Israelite” din Paris 7 Oct. 1927, ne anunță, că marea Sinagogă a orașului Cherchesy (Ucraina) cunoscută sub numele de „Shloschi Synagogue” a fost incendiată, arzând cu toate sulurile de legi. În semn de doliu Jidani au închis magazinele și au refuzat să lucreze în acea zi.

Cine a dat foc? Foaia jidovească dela Paris tace în această privință.

Noi însă zicem:

Eh! că doar nu s'o fi aprins singură.

Va să zică mai sunt antisemiți și în Ucraina, nu numai în barbara Românie.

Ungaria.

Acelaș număr din „Universul Israelit” ne spune, că Jidani dela Buda-Pesta sunt în mare fierbere, deoarece cunoscutul savant Prof. Mehely, ales de curând rector al Universității din Buda-Pesta, a deschis Universitatea pronunțând un discurs, în prezența Ministrului Instrucțiunii Publice, contele Klebesberg, prin care cerea ministrului de a depune în parlament o nouă lege, care să excludă pe Jidani din toate manifestațiile vieții Ungare.

Discursul a fost tratat științific. Savantul profesor a afirmat că este posibil ca printr'o analiză biologică, inventată de el, să se demonstreze, că Jidani sunt ființe inferioare, totdeauna germeni de descompunere a societăților omenești, incapabili de creație pură.

Ori-ce picătură de sânge de Jidan poate fi indentificată după compoziția sa specială.

Universul Israelit își manifestă apoi indignarea și termină cu întrebarea:

Este posibil ca un profesor sub perdeaua științei, să facă antisemitism în prezența Ministrului instrucțiunii publice?

Lăsăm întrebarea și zicem: așa-dar sunt antisemiți și în Ungaria (încă dintre avanți) nu numai în barbara Românie.

Constantinopol.

Iosef Pardo, jidan, fost institutor timp de 30 ani în Turcia, a fost arestat și supus judecării pentru motivul de a fi scris o scrisoare necuviincioasă lui Ismet Pașa.

Această scrisoare i-a fost adresată acestuia cu ocazia unor incidente antisemite provocate de Jidani, după cum se poate vedea din însăși scrisoarea care spune:

„Pentruce presa exploatează acest incident neînsemnat” spre a se repezi cu furia asupra evreilor, și pentruce nevinovații să fie tratați ca niște criminali?!”

Jidanul arestat a fost judecat. Primul procuror a ținut următoarea acuzare, asupra căreia atragem atenția Românilor noștri și magistraților în primul rând:

„Acești oameni cari sunt persecutați pentru că sunt evrei, pe care lumea îi expulzează de pe pământ, când în sfârșit găsesc pacea și liniștea, devin niște ingrași.”

„Oare nu vedem în fiecare zi ofensele pe cari Jidani le aduc gloriei poporului nostru? Pe vapoare nu-i vedem decât pe ei. Nu vorbesc decât jidoveasca sau o franțuzească porcă, dar nici odată nu veți întâlni un jidan care să vorbească limba turcă.”

„Proclam cu tărie, strig din toate puterile mele: Nu veți vedea în Germania un jidan care să aibă curajul de a nu vorbi limba germană.”

Onoare acestui magistrat și onoare Turciei, pentru că la rândul nostru proclamăm cu tărie și strigăm din toate puterile noastre: Nu veți găsi în Turcia un guvern care să dea afară din serviciu pe acest magistrat pentru limbajul lui hotărât și drept.

Deci și în Turcia sunt antisemiți, nu numai în... barbara Românie.

*

Viena.

Naționaliștii austrieci cer votarea unei legi de oprire a căsătoriilor dintre Germani și Jidani.

Desigur vor fi observat pericolul acestor căsătorii mai ales între înalții funcționari ai Statului și Jidance, sau ofițeri și Jidance.

În România de asemeni ar trebui o lege în acest senz, căci ofițeri a căror misiune este apărarea Patriei, atrași de bogăția Jidancelor, se încuscesc cu Jidanii, cei mai apropiați, cei mai periculoși și cei mai murdari dușmani ai neamului.

O primejdie pentru Patrie și o ofensă fetelor de Român, care nu au altă vină decât aceea că sunt — sărace în țara lor.

Deci și la Viena sunt antisemiți.

*

Manciuria.

Ziarul „Dostijenie” dă informații asupra uciderii unui jidan în stația de Cale ferată „Kailar”. Acestea sunt transcrise și de „Universul Israelit” din Paris cu data de 7 Oct. 1927.

„În stația Kailar doi evrei, Vilenschi și Bihovschi, așteptau în mod liniștit trenul, vorbind între ei în idiș. Un funcționar dela gară cu numele Rumchin, fost ofițer în armata albă, se apropie de ei și îi întreabă dacă sunt Jidani? Răspunzându-i-se afirmativ, acesta scoase un cuțit și-i lovi repede pe amândoi.

Unul din ei a murit, celalalt e grav rănit.

Arestat de către autoritățile chineze, Rumkin a declarat, că nu regretă actul său și că a lucrat cu deplină conștiință, ca inamic a Jidanilor!

Și a adăugat:

„Din aceștia ași mai ucide cu plăcere încă mulți.”

Noi, ca Români, cerem achitarea și pentru Rumkin, după cum ne-am înțeles mai sus. Că doar n'ar vrea Jidani ca Svartbard care a ucis pe Petliura, să fie achitat, iar Rusul Rumkin să fie condamnat pentru-că a ucis un Jidan, răsbunând, după mintea lui, desigur pe

părinții săi, pe copii săi uciși fără milă în Rusia de Trotki și de toți Jidanii care o stăpânesc.

Români, dela un capăt la altul al Lumii, din Manciuria la Constantinopol, din Constantinopol la Paris, toate neamurile spoliata și atacate în viața lor, clocotesc și stau gata să pornească atacul în contra ludei pentru a rezolva radical și definitiv problema jidovească din lume.

În această luptă, întru apărarea Crucii, neamul nostru, sub protecția sf. Arhanghel Mihail, se va urca din nou pe culmile gloriei, pe cari le-a părăsit de când au plecat dintre noi Ștefan și Mihai și Mircea.

R. MONLAUR

„RAZA”

— Întâmplări din timpurile evanghelice. —

În românește de

Monahia Zenaida Racliș

(Urmare 3)

II.

Călătorii cari trec astăzi prin Galileia, nu-și pot închipui ce era, în cei dintâi ani ai erei noastre, această grădină a lui Dumnezeu, acest „Rai pământesc”, aceste „Văi unde Asir își scălda picioarele în untdelemn”. Abea se mai găsesc câteva ruine pustii pe locul unde douăzeci de orașe mărgineau, ca niște juvaere, cupa albastră a lacului său. Doar descrierile entuziaste ale cărturarilor sau ale lui Iosif fac să retrăiască în mintea noastră, într'un trecut îndepărtat, Capernaumul cel îmbelsugat, Magdala bogată și coruptă, cu lâna ei stacojie, Corazinul și iarmaroacele lui de grâne, Betsaida, care exporta pește și fructe, Tiberiada, cetatea păgână cu palate de marmură, aruncând în apa transparentă a lacului, umbra coloanelor sale, și mai departe, în cuprinsul pământurilor ei, frumosul Naim, dominând câmpia Esdralon, Cana, legănată în cântarea trestiiilor sale, — și altele, tot altele, mai mult de două sute de orașe sau sate adăpostind o populație sgomoasă, veselă și muncitoare. Rabinii nu priveau decât cu dispreț la acest popor de țărani și pescari cu totul lipsiți de învățătură, vorbind o limbă aspră și stricăță, mult mai mult ocu-

pași cu negoțul și pescutul decât cu învățăturile renumiților dascăli. „Dacă vrei să îți bogăți zicea un proverb, du-te în Galilea; dacă vrei să îți înțelești, du-te la Ierusalim“. Și astfel aceeași țară, căreia i-se cânta frumusețea, era rămasă în ochii adevăraților iudei pe dinaintea „Pământului“, nume pe care un entuziasmat lanatic îl păstra numai pentru Iudea și Cetatea Sfântă.

Și cu toate acestea, ce sălaş de bucurii! Copacii în fiecare an dădeau de două ori recolta lor de fructe, vile de vișă de Sorec, purtând aproape zece luni greii lor struguri, se întreceau a-și da rodul cu nenumărații maslini, smochini și prețioșii copaci de balsam. Stejarii, brazil și lagli, unele verdețea lor întunecată cu delicatele frunze ale palmierilor; un întreg popor de păsările și de porumbei, se îngământădea în ramurile cedrilor. Peste tot izvoare limpezi; peste tot o iarbă deasă semănată cu acele flori mari, cari dau primăverilor Orientului calda lor culoare roșie: lalele, dedicei, zarnacadele cu inima stacojie, unde și unde tufe de asfodel și crini de cei mari vărgați cu purpură, înălțând peste grădini grația-regală a tulpinei lor.

În acea dimineață, o plăcută dimineață de Adar (Martie) a anului 29, abea se făcuse ziua, când Suzana părăși casa sa împreună cu Sara, servitoarea ei credincioasă. Sculată înainte de răsăritul soarelui, tânăra fată aștepta cu nerăbdare să i se împletească lungul ei păr brun. Contrar bogatelor și elegantelor femei iudee, ea nu întrebă pe fața ei dresuri; nu muia în văpsea lungă andrea de argint cu care se văpseau sprincenele; unghiile ei nu erau lăcute cu roș. Din toate apucăturile luxului, ea păstra numai obiceiul parfumurilor rari și, din toate prescripțiile fariseice, obiceiul repetatelor spălări legiuite. De două ori turnă dealungul mâinilor apa parfumată cu esență de frandafir și, după îndeplinirea acestor rituri, acoperindu-se cu un văl întunecat, eși grabită.

O însuflețire neobișnuită se vedea dealungul drumului. Dar preocuparea Suzanei era atât de mare, încât toată mișcarea de afară era cu neputință să o distreze. Oamenii se duceau și veniau împrejurul ei întrebându-se și strigând vesel. Pescarii Galileeni formau cea mai mare parte a mulțimii; însă erau mulți cari veniseră din Iudea și din Ierusalim, din Tir

și din Sidon, împinși de nestăpânita dorință de a vedea pe învățător. Vorbeau între ei spunându-și cuvintele blânde sau lucrurile minunate pe care le știau despre El. Dâștii îl văzuseră și spuneau că El era acolo, pe munte. Cam la o jumătate de ceas dela vilă, Suzana urcă cele dintâi coline ale muntelui Kurn Edin. În vale, înainta un grup de Saduchiei; mai toți preoști sau prinți ai preoșilor (arhierei). Dâștii priveau cu indiferență împrejurul lor, surprinși aproape desfrățați de vioiciunea acestor primitivi. Suzana cunoscuse printre ei pe Samuel ben Fabi, cel mai elegant om al zilei; deși era prea de dimineață, el purta o îmbrăcămintă ușoară de un albastru ce nu se mai află de atunci, acel albastru care se plătea cu de două ori în aur greutatea sa; lângă dâștii sătaea Isahar, recunoscut după mânușile lui de mătase, pe care nu le lăsa nici chiar când jersia în templu, și Iohanaz, ale cărui ospățuri mărețe erau vestite. Suzana trecu repede, ascunsă sub vălurile ei. Ceva mai departe ea întâlni câțiva oameni desprețuitori și mândri, fariseii, cu largi filactere, cu lungi ciucuri. Aceștia aruncau asupra poporului priviri trufașe. Dâștii n'aveau încă nici-o pornire împotriva Nazarineanului. Ei veniseră să-l asculte și să-l judece foarte de sus. Singur Ionatan ben Uzziel părea strein de luările lor în răs: el spunea lui Econiah cele dintâi stihuri din Scripturi în tălmăcirea lor haldeiană. Când trecu Suzana, el zâmbi surorii marelui rabi — fariseii nu salutau pe femei — și Babah ben Buta, cu ochii scoși de Irod, întoarse cătră dâșta fața sa desfigurată. Ea auzi pe Levi adresându se bătrânului cu un glas baljocoritor: — „Cere acum Nazarineanului să-ți dea ochi“, apoi auzi și răspunsul amar al orbului: „Cere-i Lui o minune și mai mare: cere-i să-ți dea o inimă“. Ea simți mare durere din cauza durerii acelei ființe pentru care pururea nu-i decât noaptea în mijlocul acestui cer luminos.

Mai sus ea întâlni alte mizerii. Bolnavi, topiși de friguri, paralitici, surzi și muși: tot felul de nenorociri întrunite într'o adunare jalnică. Pușin mai departe figuri mâncate și mutilate scoteau strigăte de desnădejde: Cu groază își întoarse privirea dela leproși.

Acum mulțimea se oprise. Nimeni nu se mai urca, toți erau în așteptare. Suzana se strecură lângă un sicomor. La umbra acestuia, o femeie tânără legăna un copil de patru sau cinci ani, țeapăn, paralizat. Un grup de copilași

cu haine împetrizate în culori vii, alergau cu strigăte vesale. Micul infirm se ridica cu mulță trudă ca să-i urmeze, neliniștit, chinuit; privirea lui tristă părănd a întreba, pentru ce nu era și el ca ceilalți? Și maica lui îl strângea lângă dâșta și mai duios: „Când va trece El, poate că te va face să mergi“...

O mare mișcare se făcu. Toate privirile erau așintite asupra vârfului muntelui, de unde se coborau câțiva oameni. Nemărginite aclamații se urcau și se coborau, asemenea vuetului unor mari valuri ce se isbesc de stânci. Pe măsură ce grupul înainta, orbii deschideau ochii, bolnavii păraseau locul lor de zăcut și umbrau. Soarele arunca asupra razelor lui asupra acestei scene extraordinare: era mai mult decât un marș triumfal, era, sub pașii Nazarineanului, o înflorire de minuni. Mulțimea eșită din minți aclama neîncet.

După direcția pe care o luau tovarășii învățătorului, era sigur că El avea să treacă prin fața Suzanei. Se distingeau toți lămurit. Ei erau simpli și săraci, dar ca ieșiți din sine, înălțai prin marea suflare a minunilor. Mulțimea îi numea în glas mare; erau Petru și Iacov, un altul, singurul Iudeu, Iuda Iscarioteanul, Filip și Andrei, pescari din Betsaida și cel din urmă, cu chipul ingeresc, Ioan fiul lui Zevedei. Suzana auzea acestea ca într'un vis, abea finându-se pe picioare, rezemată de sicomor. Copilul bolnav dormea lângă picioarele ei.

Și acum, iată-l aci, era El.

Înainta în maiestatea-I pacinică, fără ca vuetul aclamațiilor să schimbe nemărginita blândețe tristă a chipului său. La apropierea Lui, tânăra mamă se aruncă înaintea învățătorului întinzându-i copilul infirm, într'o așa înălțare de credință rugătoare încât tot trupul ei tremura: „Aibi îndurare de dâștu: îi milostiv pentru mine;“ ea nu putea decât să repete aceste puține vorbe, spuiind tot martiriul ei în acel al sărmanului copil.

El întinse mâinile asupra micului trup suferind; compătimirea nemărginită a gestului întovărăși puternicul cuvânt: „Voiesc, mergi!“ Cu o singură mișcare copilul se repezi în mijlocul celorlalți, pe când mama căzu în genunchi sărutând picioarele învățătorului, sărutând haina Lui, ne mai având nici chiar cuvintele de mai înainte, nimic decât lacrimi, o ploaie de lacrimi, pentru a-i spune că inima ei era zdrobită de bucurie.

Atunci Suzanei i se pără că toate lucrurile din jurul ei dispăruseră, că o mare tăcere îi cuprindea sufletul. Ea rugă cu umilință pe Isus din Nazaret pentru nu știu care suferință fără leac, aceea suferință pe care o îndurăm cu toții, suferința neîndeplinirii visului nostru: Viața este atât de scurtă și visul atât de mare! Ea îl rugă pentru această nevindecată mizerie, pentru a revărsa milostivirii dumnezeiești asupra ființelor slabe, nestatornice, cerându-i în gând să dea inimii sale un sprijin nesfârșit, vecinic... Toate acestea, le spuse fără să-și desprindă buzele. Numai ochii îi ridică atunci când trecu El.

El de asemenea o privi. Neîntinată, nepătrunsă de gânditoare se plecă asupra-i. Ei i-se pără că El îi luă sufletul și o bucurie necuprinsă o stăpâna...

Acum, El se așezase în câmpia liniștită care se întindea peste vulcanul stins, între amândouă vârfului muntelui Kurn Edin. Acestui popor slămand și stricat, El îi spunea cuvinte de viață, atât de extraordinare la auz și atât de noi! El nu vorbea ca un cuceritor sau ca un rege; mult mai cuprinzător și mult mai bine decât un rege! Cuvântul grav și simplu își tragea toată autoritatea din El însuși și nu se inspira dela nimic altceva. El îndepărta ori ce influență străină: „Ei o'au zis... iară Eu vă zic... iară Eu vă zic.“ El lua înțelepciunea, bunătatea, milostivirea și credința din cel mai înalt punct unde învățătura oamenilor le pusesse. — și dintr'un cuvânt marea orizontul, deschizând un câmp nemărginit, tuturor bunelor voinți și tuturor bunelor sentimente. El le arăta ca pildă însăși perfecțiunea lui Dumnezeu: acest Dumnezeu căruia îi învăța să se roage sub dulcele nume de Tatăl! El binecuvânta, declara cele nume de Tatăl! El binecuvânta, declara de fericiți pe cei săraci, pe cei milostivi și pe cei făcători de pace, pe acei care în mijlocul chinurilor lumii acesteia răbdau foamea și sete sfântă, cărora le făgăduia săturarea și pe acei cari, prigoniți pentru dreptate, nu vor păreași până la moarte asprul câmp de bătaie.

Era aceasta o ambișune prea înaltă? Căștigase ea dintr'o singură privire toată încrederea și deplina siguranță? Suzana însă aștepta cuvântul pe care îl va spune pentru ea. Dâșta nu avea ură pentru nimeni, dâșta nu avea nici o dorință de care ar fi trebuit să se lepede și, pentru că niciodată nu plânse, nu cunoștea încă ce divină sămânță aduce lacrimile.

Munca Legiunii.

Atunci, ca roua pe un pământ uscat, cereșcul cuvânt căzu în inima ei:

„Feriți-vă cei curați cu inima, că aceia vor vedea pe Dumnezeu”.

Ea se întoarse în alba vîlă, uitită, într-un dulce extaz, care lovi privirea plină de atenție a lui Gamaliel. Însă nobilul învățător nu voi să tulbure printr-o întrebare tăcută cugetare. Ea însăși nu vorbi nimic. Numai seara, când, după obiceiul ei, zise rugăciunile prescrite, se opri cu stăpînire, căutând cuvintele; și încetînd, cu o nesfârșită dulceață, ea adăugă: „Tatăl nostru carele ești în ceruri, vie împărăția ta, fie voea ta pe pământ ca și în cer”...

Gamaliel o asculta gânditor. Târziu, foarte târziu, rămăse singur în miez de noapte reze-mat de parmacădul de piatră. Suzana era bucuria vieții lui; de multă vreme muma fiului său Simion murise; de multă vreme fiul său Simeon călătorea în depărtări. El îngrijise cu mâinile lui această lăptură delicată și desvol-tarea acestei mari inteligențe, nobleța acestui suflet curat, erau întrucâtva opera lui, a lui.. Pentru întâia oară o influență nouă se stre-cura între ei! El se coboră până la camera Suzanei și ridică greaua perdea care o închi-dea. Aruncă ochii pe covoarele prețioase, pe pereții îmbrăcați în cedru, pe harpa încrustată în sidel și aur, și pe acele fine țesături din Sidon care, ca un splendid văl, acopereau pe lăptură față adormită. În vila lui din Galileia și în locuința sa din Ierusalim, el puse împreju-rul ei și numai pentru ea singură, un cadru de lux; el visase pentru dănsa toate plăcerile și toate armoniile. — Dar față că cuvântul unui învățător strein aduse mai multă bucurie în acest suflet, decât toate îngrijirile sale, și de cât toate visările lui! Cuprinse apoi într-o lungă și jalnică privire pe copilul înimei sale. O candelă cu ulei aromatic pusă pe un înalt sfeșnic de bronz, lumina curatul ei obraz cu lucruri schimbătoare de lumină și de umbră. Gamaliel întinse amândouă mâinile cu un gest domol, și murmură ca o rugăciune: „Dacă El are puterea să binecuvinteze, fie ca toate bine-cuvântările Lui să se coboare asupra ta”.

(Va urma).

Rezultatul muncii dela 1 Sept. 1927 până la 15 Oct. 1927.

La 15 Oct. ora 6 seara numărul celor abonați a ajuns la 2586.

Legiunea mulțumește tuturor celor care s'au ostenit luptând pentru cea dintâi bucurie a ei.

În primul rând se cuvine să mulțumim Părintelui Ioan Moța, care în afară de faptul că ne-a scos revista în tipografia sa, ne-a și făcut cei mai mulți abonați, prin susținerea ce ni-a făcut-o în foaia „Libertatea” dela Orăștie.

Cuvioșia Sa Maica Pamfilia Ciolac, Dl. Octav Neguș (Focșani), Arhimandrit Atanasie Popescu (Bălți), Ieromonah Isihie Antohi (Mănăstirea Neamț), Dnii Mihail Tanaschi (Iași), Victor Silaghi (Iași), I. Bordeianu, Radu Mironovici (Iași), Căpitan V. Tuchel (Ivești), Ilinoiu (Iași), C. U. Păduraru, (Roman), Hristache Solomon (Focșani), I. Crângaru (Tecuciu), N. Grosu (Todireni Botoșani) Ion Minodora (Huși), Grigore Balaci (Movilița-Putna), Andrei Ionescu (Bărlad) Spiru Peceli (Galați) Ing. Mih. Iltiu (București), Ing. Clime (Iași), Ionel Th. Banea (Sibiu), Ilie Gârneață (Iași), Totu Neculai (Iași) Coman Alex. (Găuri Putna), Decebal (Huși), Mihai Marinescu (Galați), Traian Lelescu, (Piatra-N.), Sebastian Erhan (Câmpu-Lung), N. Tecău, (America), D-ra Elena Petcu (Vaslui), Coctior Socrate Divitari (P. Turcului), Ioan Pleșia (Orhei), Panaite I. Morariu Suraia (Putna), Nanu Gavril Răileanu (Criuleni Orhei), Gh. Andriescu (Zorleni Tutova), Donca Manea (Galați), L. A. Rugină (Ismail), Cotigă Traian (Focșani), D-ra Mitea (Severin), I. V. Ciobaniță (Belcești-Iași), Cărăușu (Voinești-Iași), Tinistei Neaga (Orhei), Zasim Bărdaș (Târnavă-Mare), Ion Blănaru (București), Iuliu Stănescu (Mărșani Dolj), Corneliu Georgescu (Poriana-Sibiului), Ștefan Anastasescu (București), Ifrim, comerciant (Iași), I. Durac (P. Neamț).

Păcurar Gh. (București), Isac Mocanu, prof. (Turda), Marius Pop (Băraii Cluj), I. Voina (Panciu) V. B. Muncelleanu (Roman) Grigore Berciu (Vama), Corneliu Cristescu Bașa (Comănești), Dra Anghela Pleșoianu (Severin), Emil Ereimeiu (Rebra, Năsăud).

Tuturor acestora, cari au luat parte la prima noastră bătălie, Legiunea Arh. Mihail le trimite salutul ei și tot odată câte un mic dar cu inscripția:

„În amintirea celei dintâi bătălii și victoriei a Legiunii 1 Sept. — 15 Oct 1927. Fie ca la a 50-a bătălie neamul acesta să scape de stăpînirea inimii negre a ludei și de nedreptate”.

Către soldații din Legiunea „Arhanghelul Mihail”.

Am ajuns să vedem, cu multă durere și jale, cum ceea ce s'a clădit an de an, înălțându-se tot mai mult și tot mai sus, avea mândră și falnică clădire, pe-al cărei frontispiciu scria cu litere de aur „L. A. N. C.”; am ajuns să vedem cum această falnică clădire, nu an de an, ci ca lovită de trăsnet, s'a rupt în două. Falnica clădire s'a prăbușit, dar a mai rămas ici colo, câte un stâlț de cremene, pe care năpraznicul trăsnet nu l-a putut dărâma. Este o fericire că din tot ce a fost, au rămas cel puțin câțiva stâlți sănătoși, pe cari se poate clădi din nou. Și clădirea a început să se ridice. Umerii cari au purtat atâtea greutăți, nu se dau în lături ca să poarte și această uriașă clădire, pe al cărei frontispiciu, de pe acum se poate citi, scris, nu cu aur, care este arma dușmanului și care te face laș, trândav și nepăsător pentru durerile altora, ci scris e cu litere de foc: „Legiunea Arhanghelului Mihail”.

Astăzi cu inimile pline de bucurie și cu gândul senin, mai bine ca oricând, putem pricepe grelele jerfe ce le-au adus și le aduc întemeietorii „Legiunii”, pentru cauza neamului românesc. Noi privim cu mândrie și cu nețărmită convingere de forță la soldații Le-

giunii, cari — suntem convinși — nici o clipă nu vor părăsi postul lor de sentinele române, veșnic cu fața la dușman, păzind cu ochii de vultur și brațe de oșel, pământul strămoșesc! Zădarnic se ridică talazurile urii, zădarnic spumegă dușmanul în turbare, soldatul Legiunii, cu peptul său oșelit, va opri orice puvoi, ori-ce furtună. Către acest soldat de oșel, care cu trupul său va și să pună stavilă povolu-lui păgân, se îndreaptă azi glasurile noastre, se îndreaptă inimile noastre.

Voi, soldați credincioși ai „Legiunii Arhanghelul Mihail”, apărând țara, neamul, credința și dreptatea, am nădeidea că veți trece ca o furtună peste leșurile dușmanilor, slăbimând lanțuri, oase, trădători și ticăloși.

„Simțu morții din mormânt
De sânt Români, sau de nu sânt.”

Valer Danileanu,

președ. jud. al L. A. N. C.
Câmpulungul-Mold.

De prin țară.

Târnanca (Dorohoi).

Un român indignat până în adâncul sufletului, ne anunță că a fost martor al unei scene cumplit de dureroase.

Un șofer jidan cu numele „Mișu”, a insultat și bruscat pe un preot creștin, care era însoțit de seminaristul Brânză.

Provocătorul? Dar când a fost vre'o dată un preot creștin provocator? Este luda obraznică, pe care de-om mai dormi și-om lăsa-o să înainteze, va ajunge departe.

Părinte, azi te-a insultat, mâne te va lovi peste obraz, iar poimâne te va spânzura în o-dăjdii în fața bisericii, așa cum s'a întâmplat în Rusia și în Ungaria.

Bilca (Rădăuși).

Un gospodar ne scrie:

„Văzând la alții revista pe care Dv. o

edificați, vă rog prin prezența să bine-voiți a mi-o trimite și mie, căci și eu sunt unul din cei mulți care așteaptă mângâiere.”

Căreia Silvestru.

N. Red. Bieții Români „așteaptă mângâierea”. Și cine oare le va da-o? Imputerniciți de azi? Sau poate cei de ieri? Sau cei ce așteaptă ziua de mâine ca să se suie ei în scaun?

Sau poate vr'un braț răzbunător care să se ridice și să trăsnească fulgerând!

Trăiască Legiunea, băeți!

Reghin (Jud. Mureș).

În marea mea bucurie, nu pot decât să vă trimit pe această cale felicitările mele pentru frumoasa idee de a strânge într'un mănunchiu toate elementele tinere, pline de energie și curaj, ca să lupte pentru descătușarea neamului, din lanțurile exploatarei nemiloase a Jidanilor.

Unire, solidaritate camaraderească și tenacitate dărză!

Cu Dumnezeu înainte.

Romul F. Bogdan, student.

Din țara Moților.

Aiud, 2 Oct. 1927.

Frate,

Un pion al mișcării naționaliste antisemite din inima Munților Apuseni, din țara nenorociților Moți, îți scrie aceste rânduri, adânc îngrijorat de viitorul acestei țări, azi cutropită de cea mai spurcată ființă parazită: Jidanii...

Mare mi-a fost bucuria când — întâmplător — am pus mâna pe un număr din „Pământul Strămoșesc”; icoana Arhanghelului, inscripția din Biserica Incoronării dela A. Iulia și fragmentul poeziei lui Coșbuc reproduse pe copertă, au făcut să-mi treacă prin întreg corpul un puternic fior de căldă dragoste față de inițiatori, pentru-că vedeam o nouă și sănătoasă directivă a mișcării studențești, neglijată de conducători în ultimul timp, iar prin asta, salvarea Neamului.

Tot atât de mare mi-a fost și durerea, când am luat act de răutăciosul, mai pe urmă ajuns obraznic, V. Hanu, fiu al unui moț și el din acest ținut, care — plătit, D-zeu știe cum, de „Națiunea” din Cluj, — califică studențimea

„turmă imbecilă”, în loc de a lupta alături de ea, sub steagul pe care stă scris: Hristos, Națiunea...

Ori acest individ și-a uitat de părinții de mizeriile consătenilor lui, de mizeriile tuturor Moților, cari — deși au munți ce aur poartă — umblă cersind din poartă 'n poartă..., cu niți și cu ciubară?

Se poate oare ca, pentru un os de să se lapede cineva de tot ce are mai scum

Se poate ca, Moții lipsiți de păduri, pășunat; prin asta de vite, prin vite de hrană și îmbrăcăminte; lipsiți de căi de comunicație, lipsiți de cultură, distruși de alcoolism, distruși de cele mai înfricoșătoare și îngrozitoare boli, poate, — zic — ca acești nenorociți locuitori ai Munților Apuseni, să fie lăsați în pășuni de inșiși fiii lor, pe cari i-au susținut la școală cum numai D-zeu știe?!

Dacă dl Hanu și-a uitat de părinți și de la vederea arginților oferți de liberali, uitat fie și de noi, fii ai acelor părinți sărăciți, pot încheia fără a pronunța cuvântul care ține nește din inima mea de Român și de Moț: **Rușine!**

Ionel I. Crișan, Student
Aiud-Alba.

Informațiuni.

8 Noembrie 1927.

— Sărbătoarea Legiunii. —

1. Dimineața la ora 10 se va face un praznic rastos pentru sufletele Voevozilor și ale soldaților lor cari în decursul veacurilor au apărat pământul acesta.

2. Ora 12-13: Solemnitatea înscrierii lor dintâi membri în Legiune.

3. Ora 15-19: consfătuirea Comitetului și a noilor membri.

4. Ora 21: bal în saloanele „Sport și muzică”.

Invităm pe prietenii nostri dela orașele și dela sate să ia parte măcar trimițând un legat, la această serbare.

Acest anunț ține locul oricărei alte invitații.

Sunt invitați la serbarea și consfătuirea Legiunii dela 8 Nov. reprezentanții delegați ai tuturor Frățiiilor de Cruce.

Toți participanții sunt rugați să vină de luni, având găzduirea asigurată, dar rugăm să ne anunțe în acest scop cu 3 zile înainte pe adresa revistei.

— La Budapesta au avut loc mari demonstrații cu caracter antisemit. Comitetele tuturor Societăților studențești din țară cer guvernului nu numai susținerea legii pentru „*numerus clausus*”, ci introducerea lui și față de diplomele cu cari se întorc așa de mulți studenți din străinătate. — E o notă nouă care prezintă tinerimea maghiară ca bună păzitoare a viitorului său! — Aceste mișcări antisemite sunt provocate de faptul că legea ungară a lui „*numerus clausus*” era (și poate este încă) pe cale de a se desființa, desigur la stăruința jidanului Rothermere.

Conștiința și perseverența studenților ungrilor în combaterea robiei jidovești noi o admirăm și, în această direcție, le dorim deplină izbândă.

Mulțumiri.

— Mulțumim S. S. Părintelui Arhimandrit Atanasie Popescu dela Sf. Episcopie Bălți care ne trimite multe abonamente cu care ocazie ne scrie:

„Din toată inima, ca cel insetat după „dreptate și adevăr, trimit abonamentul revistei și încă alte abonamente. Dacă această Legiune „Arhanghelul Mihail” are scopul binelui și al dreptății după cum se recomandă, voi fi acela care după Evanghelia lu Isus Hristos „Domnul nostru, voi face și sacrificii când mi se vor cere”.

— Mulțumim dlui Dr. Socrate Divitatu (Podul Turcului) pentru 10 abonamente trimise, cu care ocazie ne scrie:

„Destul de amărit de desbinarea ce s'a produs în Ligă, rămân neclintit la datoria mea luptând ca și până acum. Am luat parte la

ședința marelui consiliu dela Focșani și ca unul ce am făcut parte din această regională am aderat și eu la alegerea dlui Prof. Că-tuneanu.

„Cu credință în suflet că toate neînțelegerile vor dispărea și că într'o bună zi ne-om strânge iarăși toți la un loc, ca să luptăm mai sigur contra dușmanului nostru de moarte, Jidanii, Vă rog să primiți frățeasca mea strângere de mână, și că dorința mea nestrămutată este, să avem o conduită uniformă în lupta ce trebuie să o dăm. Desbinarea noastră, — slăbiciunea noastră, — victoria Jidanilor, — nenorocirea noastră”.

— Mulțumim Dlui Dr. A. Crișan (Acland), care trimite legiuni 360 lei scriindu-ne:

„Fraților, cu Dumnezeu înainte. Izbânda „să fie asigurată iar dușmanii să piară”.

Mulțumim Dlui Nistor M. Tîlincă (Ludoș) pentru 70 lei dăruți fondului de rezistență al revistei.

Mulțumim Dlui Dr. M. Cionca pentru 60 lei donație pentru acoperirea capelei Arhanghelul Mihail.

Mulțumim colegilor teologi dela Sibiu cari au colectat 500 lei în folosul Legiunii.

Mulțumim Dlui U. Voinea (Panciu) pentru 60 lei surplus la abonament.

Mulțumim D-nei Tița Pavătescu, Focșani, pentru 60 lei surplus la abonament.

Mulțumim Dlui Inginer Camil Grosu (Brăila) pentru 60 lei surplus la abonament.

Mulțumim Dlui Stefan Paraschiv avocat Bacău pentru 60 lei surplus la abonament.

Mulțumim Dlui Panaite I. Matiu (com. Suraia Jud. Putna), care știind că o ducem greu din lipsă de bani, a adunat singur abonamentele toate din comuna sa și ne-a trimis suma de lei 1470.

Iată cum poate cineva să servească o cauză frumoasă muncind pentru Legiune.

POȘTA REDACȚIEI

Elev Internat: De unde nu-i, nici Dumnezeu nu cere. Fă însă tot ce poți. Exemplu: Scrie în timpul liber împreună cu camarazii 20 c. p. pe la prieteni recomandându-le revista. Și câte altele nu vei putea face.

PĂMÂNTUL STRĂMOȘESC

ORGAN AL LEGIUNII „ARHANGHELUL MIHAIL”
PENTRU APĂRAREA PĂMÂNTULUI STRĂMOȘESC

Anul I.

Nr. 8

„Din zei de-am fi scoboritori,
C'o moarte tot suntem datori,
Tot una e dac'ai murit
Flăcău ori moș îngârbovit,
Dar nu-i tot una leu să mori
Ori câne 'nlănțuit!”

Decebal către Popor.
(Gh. Coșbuc).

„Spre inimile cele
necurate care vin in-
tru preacurata casă a
lui Dumnezeu, — fără
milă întind sabia mea!”

(Cuvinte ce se află pe
icoana Sf. Arhang. Mihail
din Biserica Încoronării
de la Alba-Iulia).

Icoana crucilor din România: Partea neagră din
ele arată în ce proporție sunt copleșite de Jidani.

BIBLIOTECA
UNIVERSITĂȚII

IASI, 1927.

— Un număr 6 Lei. —

Suntem mulțumiți de felul cum e primită revista aceasta „Pământul Strămoșesc” de miile de cititori cărora li-se trimite. Mulți ne-au trimis abonamentul pe cel puțin un sfert de an, alții pe jumătate de an, și mulți ne-au scris că, deși n’au trimes încă banii, — să le trimitem revista înainte, — căci o vor plăti.

Cei cari n’au dorit a o avea, ne-au trimis-o cu cinste și omenie înapoi. Și nu-i nici o supărare.

Printre cei cari primesc și acest număr, mai sunt unii, cari, primind revista dela început, n’au trimis încă plata pentru ea.

Conform avizurilor din numerii trecuți însă, primirea fără refuzare, însămnă abonare, și noi i-am trecut printre abonații revistei. Ii rugăm să o iee asta spre știință și, când pot, să ne trimită banii de abonament.

x

Cei ce ne-avându-o, au văzut această revistă la alții și voiesc a se abona și dinșii, să ne scrie pe o carte poștală:

Rog trimiteți revista „Pământul Strămoșesc” pe adresa: (ceteți)

Numele și pronumele

(Poșta, dacă e în Ardeal). Comuna

Județul Strada și nr. casei.

Am expediat suma de Lei (pentru 3 luni, sau 1/2 an, sau 1 an)

Pot trimite banii odată pe acelaș Mandat mai multe persoane, — scriindu-și exact și deplin adresele lor pe dosul cuponului.

x

Pentru tot ce interesează revista, se va adresa:

D-lui CORNELIU Z. CODREANU, Iași, la Căminul cult. Creștin.

x

Bunăvoința față de revista aceasta și față de mișcarea noastră de apărare a pământului strămoșesc, arătați-vi-o prin aceea, că ne dați adresele tuturor bunilor români și creștini din loc și din jur, pe cari îi știți, ca să le trimitem numere de probă și invitare a se abona. Faceți un bine mișcării și nouă.

Pământul Strămoșesc

Preț la 1 și 15 ale lunii.

Tot ce interesează revista se va adresa:
CORNELIU Z. CODREANU,
Căminul cult Creștin, Iași (Moldova).

ABONAMENTE:
1 an 140 Lei — 6 luni 70 Lei.
3 luni 40 Lei. — 1 număr 6 Lei.

ZIUA LEGIUNII LA IAȘI

Rugăciunea. — Legământul celor dintâi Legionari. — Săcușorul cu țărână. — Consfătuirea. — Comunicatul. — Alte hotărâri. —

În dimineața zilei de 8 Novembre 1927 ne-am adunat la sediul nostru toți Legionarii din Iași și câțiva cari s’au ostenit a veni din alte părți.

Nu mulți la număr, dar puternici prin credința noastră neclintită în Dumnezeu și în Său, puternici prin hotărârea și încăpățânarea noastră de a sta neclintii în mijlocul căreia vijelii, puternici prin deslegarea noastră completă de tot ce este pământesc, fapt ce se manifestă prin dorința, plăcerea de-a o rupe în chip vitejesc cu pământul, servind cauza neamului românesc și cauza crucii.

Aceasta era nota celor care așteptau cu nerăbdare ceasul legământului, pentru ca să formeze voioși cel dintâi val de asalt al Legiunii. Și ori-cine își poate închipui că nu putea altă notă, atunci când în mijlocul nostru, îmbrăcați în haine albe ca în ceasurile de urgie, se adunaseră uniți, Corneliu Codreanu, Ion I. Moja, Ilie Gârneață, Radu Mironovici și Corneliu Georgescu, cei cari străbătând seria închisorilor, au purtat pe umerii lor toată greutatea mișcării naționale de 5 ani încoace.

RUGĂCIUNEA

La ora 10 am plecat toți în costum național, cu căciulă, cu svastică mare în dreptul inimii, în coloană de marș, direcția Biserica Sf. Spiridon. Acolo s’a oficiat o rugăciune pentru pomenirea sufletelor lui Ștefan Voevod Domnul Moldovii, Mihai Viteazul, Mircea, Ion Vodă, Horia, Cloșca și Crișan, Avram Iancu, Domnul Tudor, Regele Ferdinand și „pentru pomenirea tuturor voevozilor și ostașilor cari au căzut pe câmpurile de bătaie pentru apărarea pământului românesc în contra năvălirilor vrăjmașe”.

SOLEMNITATEA DEPUNERII LEGĂMÂNTULUI

În marș, cântând Imnul Legiunii, ne-am întors la Cămin. Acolo a avut loc duioasa solemnitate a legământului celor dintâi Legionari.

PĂMÂNTUL STRĂMOȘESC

Această solemnitate a început prin amestecul țărâni aduse de pe mormântul lui Mihai Viteazul dela Turda, cu țărână din Moldova dela Războieni, unde Ștefan cel Mare a avut cea mai sângeroasă bătălie a Sa și din toate locurile unde sângele strămoșilor s’a amestecat în crunte bălți cu țărâna, sfîșind-o. Când se deslăcea pachetul cu țărâna, înainte de a se turna pe masă se citea scrisoarea din partea celui care a adus-o sau trimis-o.

Țărâna dela Turda. (Scrisoare) Fraților! Am expediat țărâna ce mi-ați cerut. Asupra provenienței Vă asigur, întru cât am ridicat-o eu personal de pe mormântul lui Mihai Viteazul, eu am adus-o și am împachetat-o.

Turda, la 18 Sept. 1927.

Isac Mocanu, prof. la liceul din Turda.

(Scrisorile se află în original în albumul creat anume).

unde am luat pământul, chiar de pe reduta care a trecut de zeci de ori din mână în mână. Această redută asăzi este pusă și pământul este luat chiar dintr'un mormânt, de unde a desgroat rămășițele mai multor soldași și unde și azi sunt oase. Primiți pământul unde mult sânge de neamul nostru.

Sandu Snagoveanu, com. Uzumgeorman.

S'a mai adaugat și jărâna trimisă de părintele paroh din Turtucaia.

Inimile noastre au fost cuprinse de un adânc lior în fața jărâni strămoșilor și părinților noștri adormiți pe câmpul de onoare cu arma în mână și fața la dușman, dela lăptășul lui Decebal căzuți sub ruinele Sarmisegetuzei și până la cei de eri strămoși de obuze la rășești și Turtucaia.

Când doi legionari s'au apropiat apoi și au început să amestece cu sfințenie această jărână în timp ce toți ceilalți salutând tot timpul cu brațul în sus cântau din toate puterile imnul Legiunii:

„Sculți Români la luptă, bate ora

„Din urmă pentru neamul românesc,“ etc.

momentul a fost atât de înălțător și atât de mișcător încât nimeni dintre noi n'a putut să-și stăpânească o lacrimă în colțul ochiului: era în cântecul acesta însăși strigătul durerilor noastre, ale neamului românesc de azi, îndreptat către strămoșii și vitejii cari de 2000 de ani au trăit pe aceste locuri. Era însuși apelul la vitejie.

SĂCUȘORUL CU ȚĂRÂNĂ — TALISMANUL LEGIONARULUI

Cu jărâna astfel amestecată s'au umplut mai multe săculețe mici, care au fost date fiecăruia după facerea legământului pentru a-l purta la gât.

Ion Moja a luat legământul lui Corneliu Codreanu, după care i-a încredințat acestuia săcușorul cu jărână. După aceea Corneliu Codreanu a luat legământul lui Ion Moja și celorlalți. Acest legământ a constat în 5 întrebări și răspunsuri, anume:

1. Te legi ca pentru Dreptatea Patriei primejdiile să înfrângi toate dorințele și interesele tale personale? — Răspunsul: Da!
2. Recunoscând că stăpânirea jidanilor asupra noastră ne aduce pieirea sufletească și națională, te legi frate cu noi să lupți pentru apărarea, curățirea și desrobirea pământului strămoșesc? Răspunsul: Da!
3. În această luptă te vei supune Legiunii Arhanghelul Mihail? Răspunsul: Da!
4. Vei purta această jărână cu evlavie la pieptul ălu? Răspunsul: Da!
5. Și nu vei pleca dintre noi? Răspunsul: Nu voi pleca!

După ce fiecare individual trecea și răspundea la aceste întrebări, căpătâ săculețul de piele legat cu șnur de mătășă.

Solemnitatea a încetat la ora 1½. După masă la ora 3 a început consătuirea. Ea a fost prezidată de către cel mai bătrân dintre Legionarii prezenți Dl. Hristache Solomon dela Focșani.

Consătuirea a finit până la ora 6½ după care s'a dat citire următorului comunicat:

1. Legiunea afirmă că mai presus de interesele personale stă Patria cu toate nevoile ei să alerge cu sufletul și cu brațul lor.
2. Legiunea salută pe toți luptătorii cauzei românești și găsește vinovat pe cel ce loveste în fratele său care luptă pentru țară.
3. Față de somațiunea făcută de către Dl Prof. Cuza pentruca Legiunea și revista „Pământul strămoșesc“ să părăsească Căminul, face un apel la tot Românul care știe cum s'a început și lucrat acest Cămin dela Iași (Casa Nădejdiilor noastre) ca să interviev pentru a nu se săvârși cu noi o nedreptate atât de strigătoare și pentru ca să nu se provoace un nou com-

nici în mișcarea națională, care nu se știe unde ar putea duce, deoarece Legiunea nu cunoaște margini întru apărarea drepturilor sale.

5. În privința Frăjiilor de Cruce se hotărăște ca Legionarul Moja să reia gestiunea F. D. C., dela Dl Urziceanu, căruia i-a fost predată acum 2 ani, și a o trece asupra Legionarului Radu Mironovici, însărcinat cu reorganizarea și conducerea acestor organizații pe întreaga țară.

6. Legiunea se îndreaptă către tot cel ce se simte soldat chemându-l sub drapelul ei întru apărarea pământului strămoșesc.

7. România a Românilor. Pentru Jidani, Palestina.

Dreptate Românilor și moarte trădătorului.

Trăiască în noi inima de soldat.

Trăiască în illoreașcă România Nouă.

Asfel s'a încheiat ziua de Sf. Arh. Mihail și Gavril. Fie ca, purtând fiecare la inima noastră ca talisman sfânta jărână a pământului strămoșesc, să scoatem din ea sângele vitejesc și să-l turnăm în vinele noastre.

După cinci ani.

Ne apropiem de a șasea aniversare a zilei în care a strălucit pentru întâiași dată, dela un hotar la altul al țării, fulgerul mișcării studentești. — Zecile de mii de studenți, îndemnați de dorul idealului, înaintau cu pas grăbit în ritmul „Imnului studentesc“, spre țintă. Nația întreagă trezită din somnolența ei morbidă, aștepta cu încredere și nerăbdare ora supremului asalt. — Soartea dușmanilor acestui popor părea pecetluită.

Se vede că nu eram vrednici de biruință căci iată, atunci când ne credeam mai aproape de isbândă, s'a ridicat pe neașteptate, de prin adâncurile necunoscutului, o furtună cumplită, care a înfășurat într'o clipă în vâlul său de ceață întunecoasă oastea luptătoare. Mânați de crunta vijelie a patimilor deslănțuite, ostașii aceleiași idei au pornit a se bate ca orbii între dânzii și apoi uitând de dușmanul comun, s'au risipit în cele patru vânturi.

Priviți acum studentimea, în pragul celei de a șasea aniversare a zilei de 10 Decembrie:

Ca o sinteză a credințelor naționaliste care îi încălzesc sufletul, grosul studentimei naționaliste de ieri și-a părăsit uniforma românească pe care la începutul mișcării cu atâta entuziasm și-o adoptase și și-a impodobit ca-

pul cu șepci germane roșii și albastre, pe cari strălucesc, cusute în fir, clește, ciocane, retorte, cap de mort, cărbuni aprinși etc. Cadrele partidelor politice se umplu mereu cu elemente noi, culese din sânul studentimei și mai mult, organizațiuni cari odinioară erau focare ale credinței mântuitoare de neam, în azi întruniri de-a valma cu jidanii pentru mărunte interese de bucatărie.

În situația aceasta de rușinoasă decădere a mișcării, când totul pare a fi pierdut, „Legiunea Arhanghelul Mihail“, cu încredere în dreptatea Dumnezeiască, înalță fruntea și strigă tuturor celor cuprinși de desnădejde:

„Curaj! Țărâna imbibată cu sângele strămoșilor cari s'au jertfit pentru salvarea ei, va ști să crească din nou, atunci când timpul îi va cere flăcăi cari să moară și să învingă!“

Corneliu Georgescu

La răscruce.

Ajunși prin voia soartei la răscrucea de unde drumurile bătătorite până acum se adâncesc în deșerturi, în ziua Patronului nostru ridicăm increzători privirea spre Cer și pornim cu pași siguri pe cărarea iluminată de sabia de foc a sfântului Arhanghel Mihail.

Neculai Tota

Legământul primilor Legionari.

Legământul celor dintâi Legionari cari s'au legat frați de luptă, s'a făcut fără formalitățile obișnuite în asemenea ocazii. Nu s'au rostit discursuri frumoase, cari să rămâie vorbe goale, n'a cântat muzica, să se adune curioșii, n'au fost steaguri multe și nici banchet seara.

Ci ca țărânul nostru cuminte și credincios care nu începe nimic fără „Doamne ajută” am pornit și noi, începând cu parastasul făcut în memoria tuturor Domnitorilor și soldaților cari s'au jertfit pentru apărarea pământului strămoșesc, solemnitate care sintetizează cel mai de seamă principiu de bază al Legiunii — credința — și sfârșind cu amestecarea pământului din toate locurile de glorie ale țării, — amintind vitejia strămoșească — totul petrecându-se într-o atmosferă de seninătate și frăție.

Azi nu mai suntem despărțiți și pierduți în mijlocul unei mase fără nici o țintă, fără nici un scop și fără nici un rost, decât acela de a petrece — ci formăm un mănunchiu mai tare ca ferul, „avant-garda” Legiunii, care în ziua de 8 Noemvrie a făcut primul pas de înaintare. Din mersul ei nu se va abate nici o dată în lături nici nu va da înapoi.

Deviza ei este: înainte! Scopul: „ne vom scoate neamul din robie s'au vom muri cu glorie 'n războiu!”

Ionel T. Banea

Doamne ajută!

Cu negre suferinți, cu multe necazuri și cu răuri întregi de sânge vărsat și-a cimentat în decursul veacurilor temelii idealurilor pentru adevăr și dreptate, neamul nostru, în drumul pe care Dzeu i-l-a hărăzit pe pământ. De aceea azi în văltoarea zilelor de zbucium, de dureri și de suferințe sufletești, rămânând senini — pentru-că știm că aceasta e calea spre izbândă, — încălzim în sufletele noastre calde nădejdi de izbăvire și cu credință nestrămutată în Cel de Sus, la cea dintâi sărbătorire a „Legiunii” noastre spunem un creștinesc: „Doamne ajută”.

Ilie Gârneață.

Veți admite macar acum?

Când, în cursul mișcării antisemite erau desvăluite caracterele poporului jidănesc, „Protocoalele” lor secrete, mișloacele și idealurile lor criminale, mișloacele și idealurile lor criminale, prezentanții doctrinei diferitelor partide ne răspundeau calomniindu-ne, învinuindu-ne de negre patimi și păgână ură de rasă, învinuindu-ne că încercările noastre de apărare contra atacurilor unui popor nelegiuit, nu sunt altceva decât joșnice sentimente de intoleranță medievală și exclusivism național. Chiar deumăzi „Viitorul” vorbea cu scârbă de nobilele mișcări antisemite ale Ungurilor cu prilejul încercărilor lui Rothermere de a se atinge de „numerus clausus” din Ungaria, — acuzând tinerimea maghiară antisemită de barbarie orientală.

Prin urmare, hotărât, domnii doctrinari ai partidelor (cari stau totuși atât de comod alături de „doctrinarul” Berkowitz-fiul și de alți co-doctrinari de-ai acestuia plini de simțăminte civilizate), nu vor în ruptul capului să admită că există o *primejdie jidovească* există o *vinovăție jidănească*. Când spunem noi că Jidanii distrug moralitatea publică, suntem contrașiși cu furie de către amicii lui Ignaț Hertz, — când spunem că Jidanii au de scop distrugerea națiunilor și Statelor creștine, coruperea claselor dirigente și dărâmarea așezămintelor de bază ale puterii naționale, atunci aceiași amici ai marilor bănci ne contrazic cu înalt dispreț, — iar când trecem prin baionetele guvernului pentru a răzni în fața țării că un vast complot ascuns îi subminează temeliiile, că ne vom pomeni mâne, la fel ca Rușii de azi, cu Jidanii vârați, spre a ne dis-

truge, până în cele mai înalte cercuri, devenind consilieri, miniștri (de ce nu și președinți de republică dacă i-ar ajuta Iehova s'o instaleze?), generali, înalți magistrați, într'un cuvânt stăpâni și pe puterea politică a Statului, după cum au ajuns a fi pe cea economică, atunci suntem lăsați pradă jandarmilor, prefecților de poliție, procurorilor și altor agenți de execuție ai ordinelor venite de sus, dela adevărații dușmani ce ne urăsc.

Dar Dumnezeu rezervă oropsiților prilejuri de strălucită satisfacție, deși unori (ca în cazul despre care vorbim) această satisfacție e otrăvită de fiera unei dureroase înfrângeri, a unei sinistre confirmări a adevărurilor noastre și a unei tot atât de sinistre desmințiri rușinoase a tezelor contrare nouă susținute de cei „civilizați”, disprețuitori și „patrioți constructivi” de mai eri.

În fața unei realități ce sare în ochi și redeșteaptă bunul simț chiar și în cele mai paralizate conștiinți morale, ce mai puteți zice oare, d-voastră aceștia, înfumurații noștri adversari de până acum (și de azi, natural)? Tare am vrea să vă mai auzim argumentele. Să fie deci atât de mincinoase „Protocoalele”, o pură fantezie distilată de un creier dobitocesc înfierbântat de ura împotriva Jidanilor? Când, pe lângă confirmarea tuturor profesiilor și planurilor din aceste „Protocoale” (ca și din doctrina antisemită) în ceea ce privește trecutul, vedem, în prezent, realizându-se *sub ochii noștri* planurile lor infernale, — ce mai aveți de zis eleganți și monoclați contrafrăți „civilizați” din savantele „cercuri de studii” și din atotștiutoarele mari redacții de cotidiene?

Veți admite macar acum dreptatea vorbelor, adică a doctrinei, argumentelor și documentărilor noastre?

Dar despre ce evenimente e vorba, atât de pline de adevăritate a doctrinei și spuselor noastre? E foarte simplu:

Ziarele au anunțat, înfundat într'un colț de pagină, ca și cum n'ar avea nici o însemnătate, hotărârile unui congres al unei „Uniuni” a tuturor Jidanilor din țară, indiferent de partidele din cari fac parte, și anume: S'a înaintat guvernului un memoriu prin care acesta e nici mai mult nici mai puțin decât somat să se clarifice asupra... doctrinei sale în materie jidovească. Adică guvernul să binevoiască să comunice jidăniilor în ce categorie îi rânduește: în cea a *Românilor* sau a *minoritarilor*. Dacă — spune memoriul — Jidanii vor fi socotiți a face parte din națiunea dominantă (fiind doar de confesie deosebită, adică Români izraeliți așa cum sunt și Români uniți, ori ortodocși), atunci să nu li-se pună nici o piedică în a ajunge la toate treptele îngăduite Românilor: ofițeri comandanți de mari unități, înalți magistrați, miniștri, (și, desigur, și regenți), — iar dacă ei vor fi socotiți a fi o națiune minoritară, adică un neam străin, ca Ungurii, Sașii, Rușii, atunci să li-se îngăduie a se folosi de toate drepturile ce le prevăd tratatele pentru minoritari și mai ales dreptul de a se bucura de controlul Ligii Națiunilor și de a i-se plânga ei în orice treburi, pentruca această Ligă să garanteze și controleze drepturile Jidanilor dela noi.

Prin urmare sau le deschidem porțile ministerelor și chiar ale Palatului, primindu-i a fi conducători de țară, sau apoi ne vom supune celor dela Liga Națiunilor (care e tot o țesătură jidovească) pentruca aceștia să ne poruncească cum să ne purtăm cu Jidanii, ce să le dăm și ce nu. Sau le dai drumul la conducerea țării (și gândiți-vă că în

școli și Universități ei, fiind orașeni, sunt adesea mai mulți decât Românii, sau apoi renunțăm la suveranitatea națională primind controlul străin al Ligii Națiunilor întemeiată special pentru a ocroti pe jidani în atacurile lor mondiale.

Dacă nici aceasta nu-i o pistruiată obrăznicie jidovească, o sfidare a demnității noastre, dacă nici cu acest prilej nu se adevăresc politicianilor adevărurile spuse de noi asupra Ligii Națiunilor și a acestui popor aducător de pierzare, dacă toate aceste glăsuiți și nenorociri ale zilei de azi încă n'au convins pe oamenii partidelor despre existența primejdiei de moarte pe care ni-a prevestit-o Vasile Conta, — atunci nu mai e nădejde de vre-o convingere posibilă a lor în viitor.

În privința acestei veniri la adevăr a oamenilor politici de acum, rămânem, însă, de ce n'am spune-o, cu totul sceptici, nelcrezători. Căci ne gândim la cuvintele pe cari le-a spus Isus celui ce-l ruga pe Dumnezeu să învieze un mort pentruca acesta venind și spunând oamenilor adevărurile vieții, să-i scoată pe aceștia din rătăcire și păcat: Pe cei cu sufletul prea plin de necredință, — a zis Isus, — chiar morții de-ar învia, nu-i vor mai putea aduce la credință adevărată.

Pentruca din logica puternică a împrejurărilor nenorocite de azi, să putem folosi ceva, ne trebuie deci oameni noi. Căci cei de azi, cei ai mentalității putrede de azi, nu-și vor putea niciodată însănătoși sufletul până la a admite, integral, un adevăr terfelit de ei în picioare o viață întreagă.

Deci ne așteptăm natural, domnilor politicieni, la aceea că: *nu veți admite nici acum adevărurile evidențiate de noi.*

Dar totodată se ridică întrebarea: *cât timp vă va mai admite adevărul pe d-voastră?*

Ion I. Moța

Vești antisemite din lume.

După procesul Schwartzbard.

Jidovimea e beată de bucuria victoriei, mai ales în Franța. Ultimul număr al revistei parisiene „Univers Israélite” are un prim articol „Trăiască Justiția franceză!” și aproape pe toate paginile își sar în ochi exclamațiile „Vive la France” (Trăiască Franța).

Cei cari, fiind sinceri prieteni ai poporului francez, vedem cum azi această țară, pe care ne-am obișnuit a o privi totdeauna ca pe un sprijin și ajutor al nostru, a devenit marea și iubita prietenă a poporului jidovesc, — ne întrebăm îngrijorați: oare va trebui să ne smulgem din suflet gândul, atât de cald, al unei Franțe prietene, al unei Franțe veșnice apărătoare a adevărului și a libertății? Țara din care a pornit în cursul veacurilor atâta binefacere pentru omenire, e oare de-acum sortită a li viespar satanic, bază de atac a jidovimii mondiale contra noastră, primejdios alambic al celor mai ucigătoare otrăvuri?

Din nenorocire aceste gânduri nu sunt simple temeri pricinuite de înfrângerea suferită de creștinătate în simbolica bătălie, spirituală a procesului dela Paris. De mult știm noi că, alături de Franța nobilă, atât de crescută în sufletele noastre, a răsărit din adâncurile pierzării o Franță nimicitoare, francosonă, care fiind a deveni o primejdie mondială alături de Rusia sovietico-jidovească. Această a doua Franță, unaltă jidovească, a început prin a-și distruge întâi propria sa cultură și ființă: astfel, la 1905, dădu marea lovitură bisericii catolice prin „legea separării bisericii de Stat” din care rezultă confiscarea tuturor averilor bisericii catolice (nu și ale jidanilor), izgonirea clericilor din învățământ, tăierea tuturor subvențiilor date

bisericii și silirea ei de a trăi numai din produsul chetelor dela slujbă. Această a doua Franță ni-a dat, în mare parte, învățământul alieu, școala materialistă (doar n'or fi stând de geaba cei 30 profesori jidani ai Sorbonei), și a provocat în mare parte, prin exemplele ei, cât și prin întinderea mondială a francmasoneriei sale, degradarea sufletească a nașunilor cari, din sinceră dragoste pentru „Franța nobilă”, primeau cu respect tot ce venea dela Paris. Câte zeci de mii de suflete a perduț, numai pe pământul românesc, cartea franceză a zilelor noastre, începând dela Paul Marguerite și până la Leon Blum? Recunoaștem că nu numai Franța e țara care, prin o a doua personalitate a sa, perfidă, satanică, se face agenta nenorocirii și pierzării omenesii. Celelalte țări își au și ele dublul lor acesta, cum ni-l avem și noi Românii în d'alde Panait Istrati, Mihai Ralea, C. Stere etc. etc. Căci aici e vorba de o cangrenă universală ce se instăpânește tot mai mult peste întreaga omenire.

Totuși să ne fie îngăduit a crede că la noi în România, atât de înapoiși cât am fi, nu s'ar fi dat niciodată un verdict ca cel de acum dela Paris. Jurații români, înainte de a se fi înduioșat de sângele vărsat în pogromuri, s'ar fi înfiorat de durerea milioanei de creștini uciși de camarazii lui Schwartzbard ajunși stăpâni ai Rusiei, s'ar fi revoltat nu contra cazilor răzbunători ci contra celor ce au martirizat mii de preoși și episcopi, au distrus biserica rusească și au robit în sânge un popor creștin. Nu s'ar fi lăsat orbiși jurații români — cari și-au dovedit în multe ocazii onoarea și dreapta lor conștiință — de tănguirile poporului deicid și de zarva stărnită de aurul lor, ci s'ar fi gândit că acest popor care poartă vina și greutatea sângelui Domnului Christos alături de povara celui vărsat în Rusia, și alături de povara vinovăției de a fi principalii distrugători ai sufletelor de pe pământ prin distrugerea credinței și bisericii noastre, — acest popor, ar fi spus jurații români, n'are drept să

se plângă de isbucnirile desnădăjduite ale pogromurilor provocate de faptele lor.

Franța culturii milenare a spus însă altfel. Răspunderea în fața istoriei și-o va purta ea, ca și nenorocirea ce-i vine dintr'o asemenea stare de spirit.

Noi, dându-ne seama că vom avea de-acum înainte de parat lovituri și din această direcție, suntem gata să le primim senini, — dar nu ne vom putea totuși împiedeca sufletul de a se strânge de amărăciunea nenorocirii în care vedem zăcând o nașune, o repetăm, sincer iubiți de noi.

Cât despre veșnicii noștri contrazicători, cari ne vor învinui iarăși de exagerare, ne permitem a le spune că părerea de mai sus nu e numai a noastră ci și a antisemiștilor francezi. Ba poate noi suntem mai optimiști decât ei. Așa de pildă, acu-s doi ani, unul dintre noi trimițând o scrisoare marelui cugetător naționalist francez, Dlu *Urbain Gohier*, directorul celei mai competente publicații antisemite franceze „*La Vieille France*”, a primit un răspuns de o mare importanță — pe care îl vom publica în întregime odată — și din care extragem aici doar câteva fraze. Sunt vorbele acestui om bătrân, cugetător de seamă și Francez patriot: „Nu vă pot satisface dorința de a vă abona la revista mea, deoarece „*La Vieille France*” care a reprezentat ultima rezistență a noastră împotriva stăpânirii jidovești ce ne-a cuprins, — a încetat de a mai apărea. Tot ce-mi spui d-ta e adevărat, doar că te înșeli crezând că Franța n'are decât 40.000 jidani. Numărul lor a întrecut de mult milionul... Trebuie s'o recunoaștem cu durere: **Franța legendară a murit! Cea de azi nu-i decât o colonie jidovească!**”

Verbele acestuia, ce nu sunt ale noastre, ne explică și sfârșitul procesului Peliura.

Noi totuși mai păstrăm o nădejde de înviere a Franței și a dreptății:

Căci este încă un Dumnezeu în Ceruri!

Corneliu Z. Codreanu

PĂMÂNTUL STRĂMOȘESC

ORGAN AL LEGIUNII „ARHANGHELUL MIHAIL”
PENTRU APĂRAREA PĂMÂNTULUI STRĂMOȘESC

Anul I.

Nr. 9.

„Din zei de-am fi scobaritori,
C'o moarte tot suntem datori,
Tot una e dac'ai murit
Flăcău ori moș îngârbovit,
Dar nu-i tot una leu să mori
Ori câne 'nlănțuit!”

Decebal către Popor.
(Gh. Coșbuc).

„Spre inimile cele
necurate care vin în-
tru preacurata casă a
lui Dumnezeu, — fără
milă întind sabia mea!”

(Cuvinte ce se află pe
icoana Sf. Arhang. Mihail
din Biserica Încoronării
de la Alba-Iulia).

Icoana trașelor din România: Partea neagră din
ele arată în ce proporție sunt copleșite de Jidani.

IAȘI, 1927.

— Un număr 6 Lei. —

De vorbă cu cetitorii.

Unii dintre cei cărora li-am trimis revista, n'au refuzat-o în Nr. 1, nici la 2, nici 3, nici la 7 ci tocmai la Nr. 8.

Fraților, gândiți-vă că toți cei cari scoatem această revistă suntem săraci și deci nu avem de unde să plătim noi, din buzunarele noastre.

De aceea Vă rugăm nu ne uitați, ci trimiteți-ne banii până la Crăciun, macar câte 40 Lei pe un sfert de an.

Aduceți-vă de asemeni aminte și cei cari ați plătit până acum numai pe un sfert de an, că a început un alt sfert.

Deci trimiteți cu toți banii înainte de sărbători.

Cei ce ne vădă-o, au văzut această revistă la alții și voiesc a se abona și dînșii, să ne scrie pe o carte poștală:

Rog trimiteți revista „Pământul Strămoșesc” pe adresa: (cetei)

Numele și prenumele

(Poșta, dacă e în Ardeal).

Județul

Comuna

Strada și nr. casei.

Am expediat suma de _____ Lei (pentru 3 luni, sau $\frac{1}{2}$ an, sau 1 an.)

Poi trimite banii odași pe același Mandat mai multe persoane, scriindu-și exact și deplin adresele lor pe dosul cuponului.

Pentru toi ce interesează revista, se va adresa:
D-lui CORNELIU Z. CODREANU, Iași, la Căminul cult. Creștin.

Pământul Strămoșesc

apare la 1 și 15 ale lunii.

Tot ce interesează revista se va adresa:
CORNELIU Z. CODREANU,
Căminul cult. Creștin, Iași (Moldova).

ABONAMENTE:
1 an 140 Lei — 6 luni 70 Lei
3 luni 40 Lei — 1 număr 6 Lei.

O nedreptate strigătoare la cer.

Orestionea evacuării Căminului Cult. Creștin. Somașionile făcute. Perspectiva de a fi aruncați pe drumuri în mijlocul erorii de către înșși acela pe cari l-am rugat să ne protejeze.

În numărul nostru trecut am amintit în treacă hotărârea dlui Prof. Cuză de a evacua Legiunea „Arhanghelul Mihail” și revista „Pământul Strămoșesc” din Căminul Cultural Creștin de la Iași, cel arhi de mult udal de sudorrea noastră și ridicat prin așătea năcașuri și sulerinje.

Așăzai cu durere pun mâna pe condei pentru a aduce la cunoștința cetitorilor noștri și a Românilor de pretutindeni, că hotărârea de mai sus începe să devie lapi.

În ziua de 15 Noembrie 1927, poștăreii ni-au adus următoarea somașie:

I-a somașie.

Romania.

Comul Poștăreilor Tribunalului Iași.
Nr. 2280 din 14.XI. 1927.

Subsemnatul Inginer Grigore Bejan, domiciliat în Iași str. Bulevard Elisabeta 2, în calitate de administrator delegat al Căminului Cultural Creștin din Iași, fiind însărcinat prin procesul verbal din 13 Noembrie 1927, de a aduce la cunoștința Societății „Legiunea Arhanghelul Mihail”, domiciliată în str. Bulevardul Elisabeta 7 din Iași, reprezentată prin dl Corneliu Z. Codreanu, cu același domiciliu, că Comitetul Societății în nume colectiv al „Căminului Cultural Creștin” a hotărât în ședința de la 13 Noembrie 1927, ca în termen de 3

zile libere de la primirea acestei somașionii să eliberezi camerele cele trei, ocupate de această Legiune împreună cu biroul de avocatură din clădirea Căminului Cultural Creștin din Iași, Bulev. Elisabeta Nr. 7, întrucât organizația „Legiunea Arhanghelului Mihail” nu este o organizație studențească și nu intră în prevederile actului de societate a „Căminului Cultural Creștin” din Iași.

La nesupunere Vă vom face răspunzători de daune.

Administrator

Inginer Grigore Bejan.

Origina Căminului și origina Comitetului de proprietate al Căminului.

Fără de această somașie suntem datori a reaminti pe scurt începuturile acestui Cămin și origina Comitetului de proprietate, care așăzai se îndreapă contra noastră, pentru a ne arunca în drum.

Origina Căminului.

Încă din toamna anului 1925, fiind în închinarea Văchreșii studenți de la toate Universitățile, ne lământam cu gândul asupra luptei viitoare a Românilor coplesși și măcinați pe ai ce trece tot mai mult de pușdoria jădanilor.

Am ajuns atunci la convingerea unanimă

că deși în generația bătrânilor noștri se găsește elemente luptătoare de valoare indiscutabilă, ele nu sunt suficiente pentru rezolvarea greii probleme și că trebuie să ne îndreptăm cu toată puterea de muncă asupra valului de tineri cari se ridică, pentru a-i pregăti moralmente, intelectualmente și fizic, și a-i face apti pentru o luptă dărnă de recucerire a pozițiilor pe care Românii le-au deștinat mai înainte în țara lor.

Cine sunt deci acei tineri către cari trebuie să ne îndreptăm? Am zis: întreaga generație tânără, care este compusă cam din următoarele elemente:

1. Studenți. 2. Elevi de liceu. 3. Tinerii învățători. 4. Tinerii preoți. 5. Tinerii muncitorilor. 6. Fieștii dela sate. 7. Foaștii studenți.

Ce voiam să facem noi cu ei? O activitate de multă educație morală și națională, o școală de pregătire pentru lupta ce se dă între 2 neamuri: Județii și Românii. O școală de dreptate și de energie.

Șase luni de închisoare ni-au fost suficiente pentru ca să aprofundăm toate aceste chestiuni și pentru ca să ne terminăm în cele mai mici amănunte planul activității noastre viitoare. (Statut, regulament, directive).

Ce raporturi trebuiau să existe între noi și bătrânii noștri? Noi să lucrăm pentru ei ajutându-i în greaua și cumplita bătaie pe care o purtau, ei în schimb să ne protejeze în contra loviturilor nemiloase ale stăpânilor de toate categoriile.

Planul acesta de activitate a început imediat după ieșirea noastră dela Văcărești, în April 1924.

El a fost însă stănjinit de lipsa unui local propriu.

Căutând încă luna April o posibilitate de a avea un local în Iași, unde voiam să facem centrul acestei activități, și negăsind nici o soluție, în ziua de 8 Mai 1924 am luat hotărârea, atât de ironizată de înșipii bătrânilor, de a ne clădi singuri o casă.

Zis și făcut. Am plecat la Ungheni cu Zilei Imprimăriei pentru drum dela dl Lascăr și cu ajutorul mai multor cărmidari, cari cu multă bunăvoință ni-au învățat cum să facem muncă, cum să turnăm în forme, cum să răsturnăm cărămida, — am început lucrul. Mergea bine. Am deprins cu toții în scurt timp meseria noastră și entuziasmul nostru ne făcea să uităm mizeria foamei pe care trebuia s'o îndurăm în zilele acelea, în care nu aveam altceva de mâncare decât pâine și masline.

Au venit apoi peste noi schingiurile și bătaie poliției dela Iași. Băieții noștri n'au capitulat ci, rezistând, au mers înainte.

În toamnă, pe șantier la Ungheni, erau 400.000 de cărămizi, muncile cu sudoarea noastră.

Ne mai trebuia de acum locul la Iași pentru a începe clădirea în care așteptam cu multă nerăbdare să începem activitatea noastră în închisoarea Văcărești.

Originea Comitetului de Proprietate.

dl A. C. Cuza în această muncă a noastră, care înflorea pe zi ce merge, apare pentru prima dată abia în toamnă, adică după terminarea cărămizilor când, împreună cu dl Prof. Găvănescu și Șumuleanu, a fost propus te către noi ca să ne patroneze.

Mai târziu însă s'a pus chestiunea: dacă facem clădirea, pe numele cui o facem? Care va deține proprietatea juridică? Atunci comitetul căminului propuse ca această proprietate să fie deștinată de o societate de catorize persoane și anume: Dnii Prof. Cuza, Găvănescu, Șumuleanu, Paulescu, General Tarnowski, Ion I. Moța, și persoana care va dona locul.

Între noi înțelegerea morală a fost: în deștină proprietatea acestui Cămin, pentru a ne proteja contra abuzurilor, iar noi ne vom continua în el activitatea noastră națională pentru care l-am și început.

Actul de proprietate s'a făcut în vara. Căminul s'a continuat și azi e pe tem-

plac. Ba avem și 4 camere gata în el, în care putem instalați cu Legiunea, acea organizație nouă de noi, și cu revista „Pământul Sărămoșesc”.

Oameni buni și Frați Români! O neaportată lăbră pereche este pe cale de a se clădi. Oamenii pe cari noi i-am pus ca să ne apere, astăzi, având actul de proprietate în buzunar, ne strigă:

„Nu recunoaștem nimic! Noi suntem proprietari. Vă somăm să părăsiți localul Căminului. D-voastră nu aveți nici o legătură cu acest Cămin”.

Din fericire, s'au desolidarizat de această declarație D-nii profesor Găvănescu, General I. Tarnowski, Prof. Corneliu Șumuleanu și, natural, Ion I. Moța, rămânând numai Dnii Inginer Bejan, A. C. Cuza, și, prin procură, Dr. Prof. Paulescu dela București. Mulțumim din adâncul sufletului celor dinții, cari n'au voit să-și încerce acum la bătrânețe sufletul cu această nemernică faptă și istorică nedreptate. Toată simpatia și tot devotamentul îl vom păstra pentru ei.

Ne îndreptăm către dl Bejan și către dl Cuza, reamintindu-le, că 4 Crăciunuri am sărbătorit în închisorile și acum, când ne-am adunat cu toții pentru ca să sărbătorim acest Crăciun în cuibul nostru dela Iași, suntem dași încă în răz miță și prin încălcarea celui mai elementar principiu de dreptate.

Fie! Dar nu se poate ca Dumnezeu să nu intervie și blestemul lui să nu cadă răpaznic din înălțimile cerului.

(Urmează în Nr. viitor.)

† Ion I. C. Brățianu.

La încheierea revistei producându-se noaptea primul ministru, Legiunea, recunoscând marile merite ale bărbatului de Stat în lupta națională pentru Unirea politică a Românilor, se oprește cu du-

rere în fața mormântului proaspăt și-și repetă angajamentul de a lupta fără pragel pentru rezolvirea feroce a marilor probleme vitale ale Nației românești, rămase neimplinite pe urma răsunatului conducător de țară.

Munca Legiunii pe țară.

1 Dec. — 10 Ianuarie.

În curând trebuie să înceapă în toată țara organizarea Legiunii, punându-se prețulindeni bază solidă celor 4 secții și celor două subsecții.

Această organizare nu se poate face numai prin ajutorul revistei ci trebuie făcută legătura directă cu fiecare comunitate.

În acest scop Legionarii toți vor contribui pentru ca Legiunea să-și poată asigura un mijloc de transport care să răspundă unei înfrunte economice: economie de bani, economie de timp, economie de energie.

Deci fiecare Legionar în oraș sau în sat la el va organiza cu ocazia sărbătorilor peștari, conferințe, coruri de Crăciun, plingătoare sau baluri pentru ca de anul nou 1925 să aducă Legiunii darul său.

La această muncă sunt obligați să ia parte toți cei cari doresc a se înscrie în Legiune cu serile de 10 Decembrie și 1 Martie.

Legionarii, începând cu toții la a doua bătaie a Legiunii: „Bătăia pentru viață”.

Congresul studențesc creștin dela Oradiah-Mare s'a ținut, din cauza morții primului ministru Ion I. C. Brățianu, cu o săptămână, adică pentru zilele de 4—6 Decembrie.

In legătură cu Congresul Studențesc dela Oradia-Mare.*)

COLEGI,

Când se iau hotărâri la răspântii mari, e bine să ne strângem împreună toți cei legați de amintiri, angajamente și răspunderi comune, pentru a evita vre-o hotărâre superficială și greșită.

În calitate de fost președinte al Centrului Studențesc „Petru Maior”, mă simt legat de dv., domnilor colegi, prin *amintiri, angajamente, și răspunderi comune*, cu atât mai mult cu cât și în prezent sunt încă student al unei Universități din străinătate. Pe baza acestora, cât și pentru motivul că socotesc actualul congres studențesc ca o mare răspântie, deasupra căreia planează hotărâri decisive, rog să înregistrați, pe lângă diferitele opinii ce se vor susține în congres, și opinia mea asupra datoriei ce o au studenții față de ACȚIUNEA JIDĂNEASCĂ îndreptată contra nației românești. Și anume:

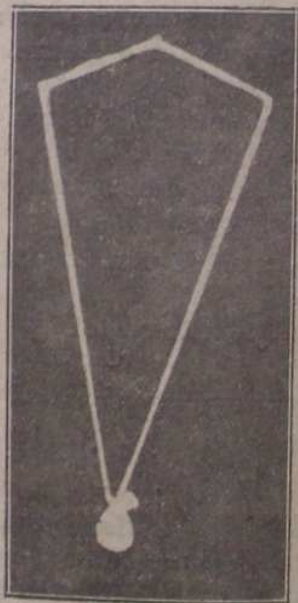
○ Socotesc că trebuie să se respingă categoric formula de a reduce pe student numai la activitatea cărții. Aceasta ar însemna nu numai contrazicerea tradiției istorice universale, ci, mai ales, a lipsi națiunea de concursul eforturilor curate și desinteresate ale tinerimii, care concurs totdeauna a fost esențial în soluționarea problemelor capitale ale vieții naționale.

Majoritatea generațiilor de studenți trecuți prin Universitate dela 1922 încoace, ni-am făcut o onoare și un angajament de viață din combaterea celei mai grozave primejdii naționale și mondiale din câte s'au abătut peste creștinătate: JUDAISMUL CRIMINAL, distrugă-

*) Această scrisoare a fost trimisă dlui președinte al Congresului, cu rugămintea de a fi citită într-una din ședințe, dacă Congresul va admite.

tor al culturii și al organismelor naționale. De aceea, observând în prezent oarecari curente studențești de schimbare a acestei mentalități luminoase și inspirate de sus, văzând că în unele părți se țin chiar întruniri studențești împreună cu jidanii, iar în alte părți se înjghebează acțiuni fie de directă colaborare cu partidele politice iudaizate, fie simple înjgheburii de trecere dela mentalitatea noastră — o repetăm în ciuda tuturor sarcasmelor: luminoasă și inspirată — la mentalitatea care, chiar dacă nu neagă primejdia jidănească, însă i-se supune; din aceste motive îmi permit a propune colegilor mei o îndelungată cumpănire a hotărârilor ce vor lua. Căci să se știe că onoarea și prestigiul de care s'a bucurat studențimea română până acum în fața străinătății naționaliste cât și în sufletele Românilor, s'a datorat energiei viguroase cu care, în anii din urmă, a luat în piept pe monstrul stăpân al lumii: judaismul francmasonic și materialist.

Înainte de apropiata mea despărțire de viața studențească, doresc colegilor mei mai

Săculețul cu pământ ce s'a dat și se va da fiecărui legionar.

Grupul Nr. 1 de Legionari ai „Arhanghelului Mihail”.

înineri doar atât, ca amețeața unor argumentări meșteșugite dar sterpe, să nu le împingenească vre-odată sufletul și mintea până la a-i face să se lapede de tradiția de luptă neîblânzită pentru Dumnezeu și Neam, pe cari zeci de generații de studenți români li-o lasă moștenire, preferând căii grele și tăioase a unui război de desrobire, o cale de slăbiciune și micime ascunsă sub devize și formule sunătoare dar pline de înșelăciune.

Iar celor ce ne simțim pe vece legați de porunca zilelor de entuziasm înălțător trăite în accentele născânde ale Imnului Studențesc, să nu ne hărăzească Dumnezeu durerea de a ne vedea combătând pe cei strănși sub steagurile purtate odată de noi.

Noi aceștia, primim orice situație senini, căci în orice situație suntem pătrunși de fericirea de a ne simți apărători ai Imperiului invincibil al strălucirii și adevărului divin. Nouă, însăși lupta aceasta ne constituie fericirea, căci știm că, în cele din urmă „Dumnezeu poartă

totdeauna pe luptătorii lui cu carul său de biruință” cum spune Sfânta Scriptură celor ce mai cred în ea. Încât, din punctul de vedere al grupului nostru de luptători, atitudinea celorlalți nu este prea hotărâtoare.

Iar dacă totuși mi-am luat îngăduința de a veni și a arăta aici aceste cuvinte colegilor mei, este pentru că aș vrea să contribuie să ajungă și dânsii la această pozițiune de pace sufletească pe care n'o poate avea, în vremuri cumplite ca cele de azi, decât cel ce se reacumplinește pe spadă, cu ochii la inamic, în așteptarea luptei pentru acel Imperiu ce plutește deasupra noastră, observându-ne, ajutându-ne și mângâindu-ne.

Celelalte căi, iubii colegi, căile eforturilor sofistice pentru amorțirea poruncilor conștiinței voastre, nu vă vor duce decât la confuzii, sbuciumări sterpe și regrete tardive, — dacă nu la nenorocirea de a vă vedea deveniți, poate contra voinții voastre, mercenari ai lui Lucifer.

Ion I. Moța

Posibilitatea războiului.

Scritorul acestor rânduri nu este un militar de meserie. De aceea face apel la indulgența camarazilor activi, pentru toate greșelile ce se vor strecura. Mai mult, rubrica este deschisă ori cui și nu va fi de puțin folos, dacă unii mai competenți vor căuta să îndrepte erorile. Un Român le scrie pentru țara lui și un ostaș cu sufletul pentru oastea Românească... Posibilitatea războiului.

Dacă privim dealungul vieții neamurilor dela începutul istoriei, un fapt ne isbește: Din 5000 de ani, au fost pentru omenire 4382 de ani de războiu și numai 718 ani de pace.

Toată sfortarea învățării creștine, toată civilizația lumii, n'au putut pune capăt războiului. Nimeni nu este de părere că războiul ar fi un bine, dar privind istoria lumii se pare că el este una din acele manifestări ale imperfecțiunii inerente vieții pământești. Perfecțiunea fiind atribut al Divinității.

Mai mult încă, s'ar părea că războiul este un mijloc pe care natura îl deține pentru a face ca popoarele care merită, să trăiască, iar cele care nu merită, să fie șterse de pe hartă. Să trăiască acele care știu să muncească, să creeze, să se înmulțească, să-și iubească patria, să se sacrifice pentru dânsa. Să piară acele care nu creiază și cărora le place să trăiască în lenevie și desfrâu.

Internaționalistii, cosmopoliții, pacifiștii au fost urmăriți întodeauna de ironie, ca toți acei ce nu înțeleg natura lucrurilor. Iată 1914: Pe când la Haga se ridica „palatul păcii”, ca un fel de ironie a soartei izbucnește cel mai crâncen dintre toate războaiele pe cari le-a înregistrat istoria. Și nu numai atât, dar cine credeți că s'au isbit la Marna? Muncitorii francezi, pacifiști, socialiști, membri ai internaționalei a II-a, cu muncitorii Germani, „pacifiști” și ei, membri ai celeiași internaționale.

Războiul sfârșit, pacifiștii zdrobiți de costea mizeriei lui și turțiți sub greutatea ironiei, povestea începe dela capăt: *comisiunea desarmării*. Activitate febrilă, ședințe la Lozana, ședințe la Geneva, ședințe la Paris, în timp ce Englezii fabrică sute și mii de torpiloare și împart măști de gaze fiecăruia cetățean, în timp ce Italia își construiește mii de avioane, în timp ce America ia măsuri pentru mobilizarea femeilor, în timp ce Rusia Internaționalismului pacific, manevrează forțele în mod ostentativ la frontiera vecinilor.

Dacă războiul n'a putut fi înlăturat atâtea vreme cât au existat „pacifiștii”, cum ar putea fi înlăturat astăzi când „pacifiștii” nu mai există, deoarece toți caută războiul. Ne oprim aici. Lăsăm la o parte spiritul de revanșă al tuturor învingătorilor, lăsăm la o parte faptul că pacea dela 1919 n'a împăcat nici pe învingători nici pe învingători și conchidem, — după nici o filozofie ci după bunul nostru simț: *problema păcii pare a fi insolubilă*.

(În numărul viitor: posibilitatea războiului pentru România).

C.

Acum 114 ani și azi.

— Profeția Ieromonahului Veniamin. —

Cine deschide cartea „Lacrimile Ieromonahului Veniamin” și citește cu mare atenție: „Despre minunata vedenie dela mănăstirea Putna”, va găsi un șir de cuvinte cari profeșesc timpurile noastre. În primele rânduri zugrăvește starea de plâns a poporului care e cel mai credincios, zicând: „și brațul lui n'a ostenit niciodată pentru cruce. Atunci de ce atâtea schingiuire?” (căci sunt timpurile ocupației fanariote, precum e azi a jidanilor). Mai departe ne descrie vedenia avută în timpul rugăciunii la mormântul lui Ștefan. Să desprindem vre-o câteva cuvinte: După stingerea candeliei se iviră spre altar „Zorile de aur” în a căror lumină apărură marii voievozi, cari s'au luptat pentru mărirea țării noastre; iar jertfele po-

poporul stăteau înșiruie în mormintele înpoșabile cu sf. cruci. Această primă arătare care se șterge cu timpul, ne arată trecutul nostru: *în luptă cu neadevărul și răpitorii dreptății sfânt!* Apoi apare a doua arătare: „zare lungă de sânge și cer de furtună... Și se ridică limbile pământului la războiu și eșea în lume Anticrist!” Aici e vorba de războiul european, și urmările lui, adică biruința jidanilor cari au pescuit pe creștini în apă tulbure timp de 5 ani. „Și se arătau bălauri cu multe capete și cu limbi veninoase în patru vânturi”. Aici se arată cum au venit jidanii cu stropii veninoși în perciunii lor, cu care au otrăvit pe aleșii păcii! Apoi „s'a arătat asupra bălaurilor și asupra lui Anticrist un săgetător în straie albe. Au căzut bălaurii înghițând pe Anticrist, făcându-se fum des”. Aici sunt cuvinte profetice a timpurilor ce le trăim. Asupra bălaurilor s'a arătat „săgetător în strae albe”, adică asupra jidanilor s'a ridicat un săgetător ceresc care prin fumul des îi distruge pe toți. Apoi în vedenia ieromonahului „se făcu ioră lumină”, înțelegându-se prin aceasta izbăvirea lui Dumnezeu asupra lui Anticrist. Vedenia aceasta a Ieromonahului descrisă în cartea arătală, a avut loc acu-s 114 ani.

V. B. Munceleanu.

Chestia șepcilor studențești.

De sigur e o afacere.

Neserioasă: dacă șepcile ar fi de-o singură culoare.

Comică: dacă ar fi ascuțite și cu pene în vârf.

Ridicolă: așa cum sunt: peștrite.

Ne-am făcut foc în 1921 pe șepcile barabarabilor: pentru că erau rusești.

Le-am ars.

După șase ani de luptă națională, ni-am făcut — nerugați de nimeni — șepci nemțești.

Asta se chiamă consecvență. Și e adevărata poză a acelora ce acceptă situația.

Cred că trebuie mult curaj pentru a eși în lume cu capul verde sau roș.

E o distincție.

Atrage privirile.

E ceva nou.

Cine-or fi?

Studentii!

Stă lumea 'n loc, admiră, căscând gura ca la ambasadorii țării străine în haine de gală.

De aceea se impune o atitudine:

Gravă.

Importantă.

Un mers tanțoș.

Seara însă — ca omul — mai intri într'o bodegă, sau mai știu eu unde.

Și-atunci — ochii lumii la șepci — se uită ca la ambasadorii dela moși sau ca la... un număr atractiv de varieteu.

Cine-or fi?

Studentii!

O uniformă cere anumite condițiuni.

Să fie necesară.

Să fie estetică.

Să fie reglementată.

Ca la preoți, ca la militari, ca la școlari, sau ca la poliție, sau portarii dela instituții.

La ocaziuni festive, unele categorii de oameni întrebunțează un semn distinctiv: o eșarfă, o cravată, etc...

În cazul când „șapca studențească” a avut gândul acesta:

De ce nu se poartă numai la ocaziuni? Ce semnifică? Ce amintește? În care moment istoric al neamului nostru s'au purtat asemenea cefaloteci cromatice?

Se dăduse ideea unei uniforme studențești. Necesitatea izvora din lupta începută: lupta de salvare a neamului.

Estetica izvora din însăși uniformă: națională românească.

Reglementarea: din organizarea mișcării. E vorba de costumul național.

Sau pentru ocaziuni festive, s'ar fi putut mărgini la o căciulă cu pană de curcan: Au purtat-o strămoșii.

E românească.

Dela acestea s'a ajuns la ridicolul prezent. Ironia soartei.

Ce necesitate va fi impus o șapcă?

Străină. Caraghioasă.

Coincidând cu părăsirea frontului de luptă.

Ce necesitate va fi condus, la vizarea unei „tichii” în locul visului de glorie națională?

Suspect.

Ce facem cu „ridicolul”?

Pentru că el se restrânge — în mentalitatea comună — asupra întregii studențimi — conducătorii de mâne ai neamului — se impune un sfârșit.

Singurul sfârșit posibil:

Foc.

Ca la cele rusești.

Cum cenușa din 1921 a spulberat în vânt gânduri de dușmănie frutească și gând rău neamului, la fel, apropiata cenușă, — a unor împrejurări similare — va face același serviciu.

Rămâne — ca o pată — amintirea ridicolului șepcilor nemțești în timpul mișcărilor studențești cu aplicația proverbului: lumea piere și baba se pieptănă.

Pentru aceasta există: Uitarea.

Scut.

R. MONLAUR

„RAZA”

— întâmplări din timpurile evanghelice. —

în românește de

Monahia Zenaida Racliș

(dintr-o zi)

Era cu adevărat un curios spectacol acest ospăț iudaic, în anul 29 al erei noastre. Sala joasă și răcoroasă, aproape întunecată, nu era luminată decât dintr-o singură parte, prin rari ferestre boltite, și cu dese grilaje. Prin strămilele geamuri, ici colo cădeau lungi raze luminoase, pe hainele vărgate ale fariseilor culcași în semicerc, peste ibricele și cupele lor, pe scoarțele presurate cu flori, lăsând într'un fel de mister colturile cele mai depărtate ale sălii. Și iată că deodată, din acest lund întunecat,

se ivi o vedenie delicată și neașteptată. O rază capricioasă încercuia cu aur grația înmuseșii sale blonde. O tunică de purpură acoperea ca pe o statuie antică; brațele goale susțineau un vas de alabastru; părul un lung păr de un galben roșietic atât de rar în orient, cădea în zului grei, prinși cu niște grane și mărgăritare. Dar femeia care înainta nu purta voal; și tot orașul cunoștea îndrăzneala frumuseții sale suverane.

Ea se strecură iute, fără sgomot precum absorbită în gândirea ei launtrică. Ajunse astfel la spatele străinului înfins în fața lui Gamaliel. Poate că ea voia să-l asculte, în picioare, fără să-i atragă atențiunea. Dar lacrimile o podidiră, suspine convulzive îi sguduiau tot trupul; ea căzu în genunchi, ascunzându-și fața la picioarele învățătorului, spuindu-i cântec ei, durerea ei, desgustul ei de ea însăși, în lacrimi nestăpânite care curgeau neconștient. Și ca rușinată că aceste lacrimi necurate ating picioarele Profetului, le ștergea cu lungul ei păr galben.

Dar lacrimile cădeau din nou, amare și ferbinși, printre sărutările făcute cu care alina-gea picioarele Acelui care n'o respingea.

Dănsul, El, tăcea. Această zdobire a unui suflet răitacit și îndurerat, o primea ca o jertfă sacră. Pământul până la venirea Lui nu cunoștea expresiunea care acum însuflețea chipul Lui. Până atunci fără îndoielă se ierta, dar cu ce mândrie! aveau milă, dar dela ce distanță! La El, compătimirea Lui nesfârșită părea a umplea adâncă prăpastie care îl despărțea de sârmana creatură în genunchiată. Iertarea Lui părea a șterge un întreg trecut și a crea un suflet nou. Cu toată nemșcarea și tăcerea Lui, o astfel de dulceață supra omească purcedea dela El, încât Ioiadah, marele contemplativ, ridică mâinile cu un gest mare de profet, repetând ca în vis: „Oaspetele necunoscut este adeseori un trimis al lui Dumnezeu”.

Dar, numai el înțelegea. O tăcere, o încremenire îngrozitoare, plutea asupra oaspeților. Ei priveau scandalizați, revoltați. Niciodată nimic mai potrivnic închipuirilor și obiceiurilor lor nu s'ar fi putut face. Ca un Rabi să se lase astfel apropiat de o femeie, chiar de ar fi fost curată ca lumina, ar fi fost o faptă ne mai auzită. Dar încă o femeie pier-

duță! Una din acele creaturi a cărei simplă întâlnire pricinua o pată în îngrozitoare făcere preceda izbucnirea unei furtuni. Maria din Magdala nu pricepea această tăcere. Și aducându-și aminte că venise să aducă învățătorului un dar mai puțin nevreșnic de Dănsul decât lacrimile ei, sărâmă la picioarele Lui vasul de alabastru plin cu un nard prețios. Amestecate cu miresmele, lacrimile ei curgeau neconștient.

Și ea nu știa că, mai scumpă decât nardul, aroma căinței sale, ca tămădia destinată altarului, se urca spre sufletul învățătorului.

Nimic mai semnificativ decât atitudinea rabinilor cari asistau la această scenă. Gamaliel părea a fi prada unei mirări dureroase, ca și cum o iluzie sau o simpatie profundă s'ar fi stins în el; Tzadok și Ismail căltau din cap cu desgust; Simeon, încurcat, căuta să abată atențiunea oaspeților lui, grăbind serviciul, înmulțind poruncile, contrazicându-le. Iohanen ben Zahai cu un aer triumfător cita Eclesiastul:

„Un renume bun este mai folositor decât o ungeră prețioasă”; iar discipolii, simizi, lipsiți de curaj, își vorbeau încet fără a îndrăzni să ridice ochii.

Vocea streinului răsună pătrunzătoare în greaua tăcere:

— Simone, și-aș putea oare spune ceva?

— Învățătorule, zi.

— Un creditor avea doi datornici. Unul îi era dator cu cinci sute de dinari, celălalt cu cincizeci. Fiindcă ei nu aveau cu ce plăti, el le-a iertat amândurora datoria lor. Care dar îl va iubi mai mult?

— Gândesc că acela căruia i-a iertat mai mult, răspunse cu dispreț Simeon.

Învățătorul reluă:

— Drept ai judeca!

Și întorcându-se către Maria din Magdala:

— Vezi tu pe această femeie?

Auzi! Dacă vedea el pe acea femeie! Dar ochii lor ai tuturor nu se mai luau dela dănsa, aruncând necinstei ei toată urgia și disprețul lor. Dacă vedeau ei pe această femeie! Dănsii, aleșii; dănsii curății? Dar cu ce ușurință ar fi izgonit o ei din fața lor. Credeau însă că în cele din urmă El avea să o blesteme, avea s'o umilească!

Și glasul puternic reluă:

— „Am intrat în casa ta și tu apă pen-

tru a spăla picioarele mele nu mi-ai dat; iar aceasta le-a udat cu lacrimile ei și le-a șters cu părul capului său.

„Sărutare tu nu mi-ai dat; iar aceasta n'a încetat a săruta picioarele mele.

„Cu unt de lemn capul meu nu l-ai uns; iar aceasta cu mir de mult preț a uns picioarele mele.

„Pentru aceasta zic ție: păcatele ei cele multe s'au iertat, căci a iubit mult”.

Ioiadah cu ochii pe jumătate închiși, cu buzele întredeschise, părea că ascultă harpele de aur care încunjoară pe Sfântul Sfinților.

Apoi adresându-se aceleia care venise la Dănsul printre umbrele sârmanului ei suflet întunecat, adăugă:

— „Păcatele tale și-s'au iertat” zise Învățătorul; „credința ta te-a mântuit. Mergi în pace”.

Un fior trecu printre rândurile oaspeților. Niciodată un cuvânt ca acesta nu răsunase în urechile lor. Se întrebau unul pe altul, sguduindu-i până în adâncul sufletului; și uitând pentru moment aroganța lor disprețuitoare, cercetau care putea fi înțelesul acestui cuvânt, oprit buzelor omeștii? Și cine era acest om care ierta păcatele?

Foarte palid, Gamaliel întrebă:

— Și cine dar este acesta?

Simon Fariseul răspunse:

— Iisus din Nazaret.

IV.

După ce trecu cel dintâi moment de înmărmurire, Gamaliel se întrebă cu neliniște: „Oare Suzana să fi văzut?”. Și imediat după aceea, pe când încă ardeau mirezmele ce îmbălsămau cu mirosul lor mesele serbării, își luă ziua bună dela gazdă, dorind, zicea el, să ajungă acasă dela gazdă, dorind, zicea el, să revină înaintea de amurgul serii. În realitate, lumea și sgomotul îi deveniseră nesuferite, lumea și sgomotul îi deveniseră nesuferite, iar părțile ce se schimbau în jurul lui, ferite, iar părțile ce se schimbau în jurul lui, odioase. Simțea apoi că un ceas hotărâtor venise pentru el și Suzana. Și cu toate acestea, când tânăra fată îl ajunse, atât de elegantă cu voalurile ei subțiri făcând peste mica ei cățără albă, el șovăi negăsind cuvinte, — el marele învățător în Israel! Și neștiind cum să întâmpine acest suflet, rămase nehotărât în prag, ca prins de o amețeală în încercarea sondării unei prăpastii.

Apoi porniră alături, în pasul indolent al caiilor, în acea moleșală orientală, încărcată de plăceri și de visare. Mergeau fără să se grăbească, deoarece viața este destul de lungă pentru cele mai lungi drumuri. Mergeau fără să-și vorbească, fiindcă ceasurile sunt destul de lungi pentru cele mai lungi discursuri.

Când își ridică ea vâlul, lăsând curatul ei obraz vântului răcoros al lacului, prinse a rupe tăcerea. Și, fără încunjur, puse întrebarea care îi ardea buzele:

— Fiindcă tu îi cunoști acum, ce zici despre dânsul?

— Vrei tu cu adevărat să cunoști părerea mea întreagă?, întrebă învățătorul.

Și după un semn de aprobare adăugă:

— Mai întâi, când mi l-a arătat Iotadah, am fost atras spre dânsul. Pașnicul său chip mă făcea să uit dușmănoasele figuri ale lui Tzadok și Ismail; modestia Sa înlătură aroganța lui Iohanah. Și, instinctiv, când a început să vorbească și când a zis „Mă voiesc iar nu jeriș”, un text sacru mi-a venit pe buze: „Duhul Domnului este peste dânsul”. Am înțeles popularitatea care-L încunjoară: El este așa de înțeles, așa de înțeles și atât de dulce! Cuvântul Său atât de pătrunzător! Convingerea Sa atât de profundă! Iată dar taina succesului Său... Eram să mă apropiu de El, eram să-L invit să vie cu mine, mai întâi aici, apoi la Ierusalim. Se zice că e sărac: prietenia mea l-ar fi pus printre învățători. Cu toată antipatia mea pentru Galileeni și pentru cei cari instruesc fără a li cerceta școlile, eram să fac această nebulie să mi-l apropiu. Și cine știe? Cine poate cei cu siguranță în viitor? Poate că... Dar a venit acea femeie.

O roșeață de foc coloră obraji Suzanei. Gamaliel urmă:

— Din momentul acela ce legătură putea să mai fie între El și noi? Primirea pe care a făcut-o El acelei păcătoase, arată că nu cunoaște nici macar legea. El nu cunoaște sau disprețuiește tradițiile noastre. Și, mai mult decât toate acestea, El a comis în ochii mei suprema greșală. El a zdrobit armonia vieții Sale, neștiind să înlăture și să se fie în afara și mai presus de compromisurile vătmătoare. Tu nu erai în sală; tu n'ai putut să vezi pe acea creatură, sărutând picioarele Lui, spălându-le cu mirezme și cu lacrimile ei, cu părul desfilat.

— Am întrezărit-o prin poarta curții dinăuntru, zise Suzana cu greutate.

— Mult mai bine pentru tine că s'a întâmplat așa, vei câștiga mai multă învățătură din aceasta decât din toate discursurile mele. Dacă acest om ar fi fost profet, ar fi știut ce fel de femeie era aceasta. Și nu i-ar fi îngăduit să vie la dânsul, expunându-l totodată unei atingeri necurate și disprețului învățătorilor. Cred că doar nu prelinde să schimbe legile vieții noastre? Petele nu se șterg. Și dacă noi, Rabini, nu vom păzi bunele moravuri, cât de departe va ajunge în curând corupția poporului! Bătrânii ne spun că ori ce schimbări sunt primejdioase. Eu, cred că fiecare trebuie să respire în libertate și să știe să-și păstreze tactul. Dar să tulbure sufletele, răsturnând așezămintele exterioare de apărare! Să ne atingă pe noi, învățătorii, în prestigiul nostru și chiar în casa noastră!.. Încă macar dacă ar avea autoritatea vârstei! Dacă ar fi aproape de ceasul acela, când țărnicurile noastre omeșii se luminează de străluciri veșnice, atunci s'ar putea crede că El vede ceea ce nu văd sufletele noastre nesigure. Iotadah...

(Va urma).

De prin țară.

Maramurăș.

Stimate d-le Codreanu,

De aici din Maramureș, leagănul copilăriei lui Dragoș-Vodă, pământ sfânt pentru noi Români, — azi cutropit de cel mai periculos strein: jidanul — vă serie un învățător, venit din Oltenia să-și facă apostolatul pe aceste meleaguri.

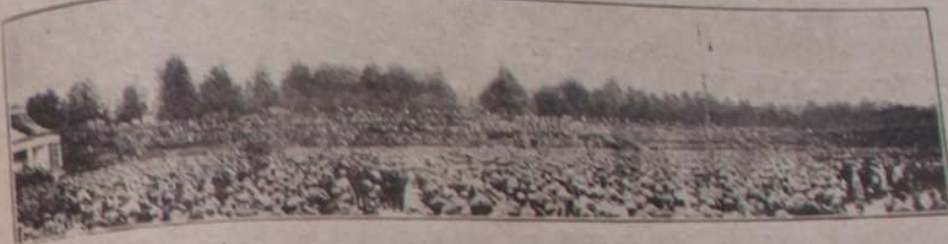
Inspăimântat de cele văzute aici, unde jidovimea e a tot puternică, riscând de a fi bătut și chiar omorât atunci când îndrăznești a protesta contra nelegiuirilor lor; îngrijorat de viitorul acestui neam, de care oameni politici, orbiți de aurul lucitor al ludei, nu se interesează și nu văd pericolul;

vă rog a mă înscrie, ca simplu soldat, în Legiunea „Arhanghelul Mihail”, sub steagul

(Citiți urmarea în pag. 14).

Mișcarea antisemită din Germania.

După desorganizarea partidului antisemit german în urma conflictului din 1924 dintre conducătorii săi Ludendorff și Hitler, — acesta din urmă a reorganizat cu energie rândurile

risipite ale luptătorilor, ajungând azi a avea o organizație extraordinar de puternică. Congresul din August, dela Nürnberg, de unde arătăm aci aceste vederi, a dovedit cu imbelșugare că mișcarea antisemită germană e azi, după relacere, mai puternică decât oricând.

Clișeele noastre arată: Sus: Vederea unei părți a uriașei întruniri antisemite din August dela Nürnberg a „Partidului Muncitoresc German Național-Social”, condus de Adolf Hitler, la care au luat parte 127 mii de oameni.

Mijloc: Sala Congresului Delegaților.

Jos: Vedere dela defilarea organizațiilor în fața conducătorului Hitler: secția muncitorilor dela minele din Ruhr. (În No. viitor vom reveni cu alte detalii și clișee luate din revista „Illustrierter Beobachter” a acestei organizații).

căreia vreau să iau parte activă la lupta cea mare, pe care o duc Legiunea și de care depinde soarta acestui neam.

Ca credință'n Dumnezeu și Arhanghelul Mihail, că vom învinge, aștept ziua cea mult dorită când veți da semnalul și vom începe lupta.

Stoicescu Toma,
Invățător.

Săcoi-Maramureș, în 9/XI 1927.

Darabani (Dorohoi).

Ce este, dle Senator Romus Bălănescu, cu oborul de vite dela Darabani?

Pentru ce a căzut hotărârea ca acest obor să fie așezat în partea de răsărit a orașului, hotărâre luată de Minister în toamna anului 1926? Și d-le Primar, voiți veșnic să faceți pe placul stăpânilor ijdani cari vă dau pâinea și pentru aceasta înfrângeți interesele și ale igieniei și ale majorității Românilor?

Nu aveți bani? Dar cele câteva case pe care voiți să le expropriați cu cele câteva prăjini de pământ, vor costa peste jumătate de milion.

Sunt bani, sunt deajunși bani în țara aceasta, intrați fie pe mâna ludei murdare, fie pe mâna unor politicieni fără scrupul, fără Dumnezeu și fără Patrie.

Totuși nu uitați că în clipa în care se va ridica lăsat neamul acesta de proști și de săraci de sub povara nedreptăților acumulate de veacuri, nu veți avea pe pământul românesc nici loc pentru morminte.

C.

Buzău.

Procese interesante. — În ziua de 9 Decembrie 1927, ora 9 dim., se vor judeca la Jud. Ocol Buzău, din Palatul Comunal, două procese și anume:

1. Procesul în care jidanul Moritz Marconici (chiorul) este acuzat de rănire gravă deoarece în luna Iunie a. c. a trecut cu automobilul, strivind pe elevul de liceu Cristescu Alexandru din clasa V-a.

2. Procesul în care jidanul Leilau Schwartz este acuzat de tentativă de omor, deoarece în ziua de 31 Decembrie 1926 (ziua plugului de anul nou) a tras cu revolverul asupra grupului de 13 plugari, toți tineri devotați mișcării naționaliste și pentru-că în grup cu alți jidani (și jidoafce), au rănit pe parte din plugari, restul fiind salvați din ghiarele lor de către poliție.

Deocamdată ca apărător al acestor cazuri este d-l Dr. invalid V. Petheu, inimosul luptător dela Ploiești.

Aceasta ține loc drept orice altă invitație pentru publicul creștin ce e rugat ca în acea zi, când se vor judeca sigur procesele, să vie în număr cât de mare.

V. Niculescu.

Telegrame

primite cu ocazia zilei de 8 Nov.

L. A. M. Iași.

Cu tot sufletul lângă Dvoastră, rugăm pe Dumnezeu să vă călăuzească pașii pe calea luminoasă a izbândei și admirabilul vostru devotament să fie pildă celor ce luptă pentru binele și propășirea neamului.

General Dr. Macridescu.

Corneliu Codreanu, Iași.

Uniunea Națională a Studenților Creștini din România trimite salutul ei datorit unui vechiu luptător al cauzei naționale.

Președinte Lorin Popescu.

L. A. M. Iași.

Trăiască Legiunea.

Frăția de Cruce, București.

L. A. M. Iași.

Sf. Arhanghel să ocrotească Legiunea intru izbăvirea poporului românesc.

Ștănescu, Chirulescu, Iordache,
studenți București.

L. A. M. Iași

Tot sufletul și toată dragostea noastră vă înconjoară. Rugăm pe Dumnezeu să vă îndrumeze, pregătindu-vă sufletele pentru ziua cea mare.

Dumnezeu să îngrijească de Legiune, de căpitan și de mușchetarii devotați.

Voinea, Moisă, Panciu.

Corneliu Codreanu, Iași,

Cu ocazia primei zile onomastice a Legiunii, Vă urez spor și izbândă.

Ciurled Roznov.

L. A. M. Iași.

Din adâncul sufletului unui român conștient de înădușala și pericolul ce ne amenință neamul, trimit cele mai vii urări de izbândă Legiunii, convins că harul sfântului Mijlocitor ne va arunca cât mai neîntârziat sorții unei mântuiri prin sabia ce-și va întinde-o fără milă asupra sufletelor necurate.

Vasile T. Stan, stud. teolog.

S'a mai primit o scrisoare duloasă din partea camaradului Chiforu, bolnav în spitalul din Oradea, din partea D-rei Mitea Severin, Spiru Peceli (Galați) și altora pe care nu le putem publica din lipsă de spațiu.

Remarcăm scrisoarea părintelui Ganea din Milova iscălită de președintele și secretarul L. A. N. C. care ne scriu:

Vă rugăm deci să luați act că organizația noastră în corpore se va prezenta la 8 Noembrie la Biserica cerând ajutorul Sf. Arh. Mihail, de-odată cu D-voastră.

Legiunea mulțumește tuturor celor cari s'au gândit în ziua de 8 Nov. la lupta noastră și cari cu credință și-au ridicat gândul către cel care ne protejează din ceruri.

Informațiuni.

În numărul trecut al revistei naționaliste-antisemite dela Cluj „Infrățirea Românească”, a apărut un articol foarte elogios relativ la activitatea publicistică a camaradului nostru *Corneliu Georgescu.*

Acum câteva zile am primit în tren abonamentul unui Domn *Stoica*, tânăr de 21 - 24 ani, de fel din orașul Tecuciu, actualmente funcționar la un birou C. F. R. din București.

Deoarece s'a perdut adresa sa, rugăm pe cei cari o știu, să ne anunțe pentru a i-se putea trimite revista.

F. D. C. sunt rugate să și anunțe adresa Dlui Radu Mironovici, Căminul Cult. Creștin, Iași.

„Academia ortodoxă”, societate academică a teologilor români din Cernăuți, pentru anul în curs și-a ales următorul comitet:

Președinte, Moțoc D. an IV.

V.-președinte: Țătu Gh. an IV.

Secretar I. Zabolotniuc C. an II.

Secretar II. Brumă M. an IV.

Casier: Moresc D. an II.

Bibliotecar: Volosciuc D. an III.

Controlor: Butnariu N. an IV.

Econom: Brăteanu A. an IV.

Președ. sec. literare: Țătu Gh. an IV.

Președ. sec. muzicale: Iercușan Tiberiu,

Președ. comisiei revizuitoare: Gherusi-nescu T.

Urăm noului comitet activitate rodnică în rolul lui — ca exponent al unei societăți teologice — de luminător al masei mari a poporului și totodată de apărător al credinței și religiei noastre strămoșești.

Cu Dumnezeu înainte!

Cenzurat de protorul plasei Orăștie (ss) DAMIAN PETRU.

Tipărit în Tipografia „Libertatea”, Orăștie.

Iași, 15 Decembrie 1927.

Pământul Strămoșesc

ORGAN AL LEGIUNII „ARHANGHELUL MIHAIL”
PENTRU APĂRAREA PĂMÂNTULUI STRĂMOȘESC

„Din zai de-am fi scobaritori,
Că moarte tot suntem datori,
Tot una e dac'ei murit
Fiecu ori moș îngârbovit,
Dar nu-i tot una leu să mori
Ori cine 'nlințuit!”

Decebal către Popor.
(Ch. Cișinău).

„Spre inimile cele
necurate care vin in-
tru preacurata casă a
lui Dumnezeu, — fără
milă întind' sabia mea!”

(Cartile ce se adă pe
Icoana Sf. Arhang. Mihail
din Biserica Inocențului
de la Alba-Iulia).

Înscris ca organ de propagandă Partea noastră din
este arată în ce direcție sunt scopurile de luptă.

Anul I.

Nr. 10.

— Un număr 6 Lei. —

Ce trebuie să știe și să facă

un legionar sau un viitor legionar până la 15 Ianuarie 1928:

Ce trebuie să știe:

1. Că Legiunea, fiind în prima ei fază, în mod firesc nu este o organizație de mase, ci o școală de cadre, adunând și pregătind pe viitorii conducători ai mișcării naționale.

Soldatul de azi al Legiunii, mâine va fi un comandant la postul său.

De aceea, atunci când își va alege prietenii, să nu caute mulțime, cantitate, ci calitate.

2. Iar în privința recrutării lor să știe că nu-i bine nici să-i gonească prin atitudine de sfidare, nici să-i roage: căci principiul vostru este „libera selecțiune” cei buni se vor alege singuri și vor veni netrași de mâneacă.

3. Că Legiunea este la începutul ei, că noi suntem puțini, că ea e a noastră a tuturor, că trebuie fiecare să alerge cu munca lui, cu puținul lui pentru a-i pune cărămidă peste cărămidă spre a o face mare, frumoasă și puternică. Să ne fie dragă nouă și să le fie temută dușmanilor.

Că pentru aceasta nu e suficient ca s'o fi slujit o singură dată ci este nevoie de continuitate în muncă și în jertfă. În ziua în care n'ai făcut nimic pentru Legiune să nu fii mulțumit.

Ce trebuie să facă:

1. Se apropie sărbătorile. La sate și la orașe Legionarii sau cei ce voiesc a deveni Legionari și doar prin vrednicie îi vom putea cunoaște — vor organiza un cor, o șezătoare, un bal, un plușor în folosul Legiunii, pentru ca de Anul nou 1928 să-i facem cadou cu toții aceiace s'a hotărât de către conducere. Un cadou frumos, necesar și urgent.

2. Frățiile de cruce vor lucra la fel.

3. Surorile Legiunii vor coase, vor lucra ceva și vor pune la loterie.

4. Doamnele din secțiile de ajutor ne vor ajuta în același senz patronând și îndrumând munca celor tineri.

Legiunea Arhanghelul Mihail.

Pământul Strămoșesc

Apare la 1 și 15 ale lunii.

Tot ce interesează revista se va adresa:
CORNELIU Z. CODREANU,
Căminul cult. Creștin, Iași (Moldova).

ABONAMENTE:

1 an 140 Lei — 6 luni 70 Lei.
3 luni 40 Lei. — 1 număr 6 Lei.

Congresul general studentesc dela Oradea-Mare.

PREGĂTIRILE

Pregătirile congresului care a avut loc între 4-6 Decembrie la Oradea-Mare, au fost făcute de către consiliul Uniunii Naționale a studenților creștini din România, având de președinte pe dl Lorin Popescu și format din reprezentanți ai tuturor centrelor Universitare românești.

Un pro-congres și mai multe conslătuiri au avut loc încă din timpul verii, la cari s'au fixat diferitele probleme, urmând a fi discutate la Oradea.

Aceste probleme au fost împărțite spre studiu centrelor studentești.

Pregătirile plecării din orașele universitare, au fost făcute de către președinții centrelor.

Din Iași, București, Cluj, Timișoara, Arad și Chișinău au plecat trenuri întregi de studenți.

Drumul până la Oradea a fost în general liniștit. Atâta doar că au mai fost puși la locul lor câțiva jidănași, cari după cum se știe înăbușă cu mulțimea lor și cu lipsa de cuviință toate trenurile.

SOSIREA LA ORADEA

Cei dintâi sosiți la Oradea au fost Eșenii. Apoi a sosit Clujul și Legiunea Arhanghelul Mihail, Bucureștii și celelalte centre.

Studenții din Oradea în frunte cu președintele lor, dl Petrușca, li-au făcut o frumoasă primire tuturora. Orașul a fost pavozat cu steaguri tricolore. Prin mijlocul acestor steaguri, cari azi înlăfiau liber pe un pământ pe care o mie de ani au fost oprite, studenții Români au trecut în marș cu muzica militară în frunte. Autoritățile din Oradea au dat un larg concurs studențimii. Ele au aranjat încadrarea și masa celor aproape 4000 de studenți cari au luat parte la congres.

I-a ZI A CONGRESULUI

Duminecă dimineața toți studenții au luat parte la slujba bisericească, după care au manifestat în jurul statuiei Regelui Ferdinand, Iăritorul României mari, pentru apărarea granițelor în contra ori-cui ar îndrăzni să se atingă de ele. Au vorbit dnii Lorin Popescu și Petrușca.

Pe la orele 12 mulțimea se îndreaptă către teatrul comunal, unde în prezența P. S. Episcopii Ciorogariu și Frențiu, a autorităților și a unui numeros public, s'a deschis congresul. Au luat cuvântul dnii Petrușca, președintele centrului Oradea, Cronț, președintele centrului București, care printre altele spune: „Suntem invadați de către un neam străin, jidanii. Și nu

putem noi să fim robii cari să clădim palate pentru venetici, ca apoi din aceste palate să fim bășjocuriți.”

Di *Ivan*, președintele centrului Cluj, aduce salutul studențimii clujene, care a luptat, luptă și va lupta cu îndârjire pentru eliberarea pământului românesc.

Di *Usatiuc*, președintele Asociației Studenților Creștini din Iași, salută congresul în numele Iașului românesc și aduce elogii prof. Cuza.

Di *Fotiade*, preș. centrului Timișoara, își încheie vorbirea cu „România a Românilor.”

Di *Fătu*, președintele centrului Cernăuși, aduce salutul studențimii bucovinene.

Di *Băleanu*, salută în numele Chișinăului.

Di *Nortî*, aduce salutul Românilor de peste hotare, a sufletelor respirate pe întinsul peninsulei Balcanice.

Di *Lorin Popescu* propune ca președinte de onoare al congresului pe dl Prof. Cuza. Congresul aplaudă.

Di *Dănulescu* propune președinte de onoare și pe dl Prof. Cătuneanu dela Cluj, președintele L. A. N. C. Statutară. Congresul aplaudă.

Se propun apoi și se primesc ca membri de onoare următoarele persoane:

P. S. S. Episcopul Roman Ciorogariu (Oradea), P. S. S. Dr. Traian Frențiu (Oradea), dnii Prof. Paulescu, Prof. Șumuleanu, Octavian Goga, Corneliu Zelea-Codreanu, Ion Simionescu, Vălcovici, Prof. Simion Măndrescu, Prof. Cădere, Inginer Filipescu.

Mai vorbesc apoi dl General Moșoiu, dl Primar al orașului Oradea, dl Lobonțiu, pref. județului, dl Prof. Cădere, Dr. Titus Malai, prof. la Gherla.

Se trimit 2 telegrame: Una dlui Prof. Cuza la Iași, alta dlui Prof. Cătuneanu la Cluj.

După masă.

După amiază dl *Bicleanu* (Iași) a tratat mai multe ore îndeajuns de documentat și cu mult suflet chestiunea *numerus clausus*. *Numerus clausus* este formula de apărare a culturii românești și a clasei conducătoare băștinăse. De altfel numai o formulă transitorie, trebuind a fi imediat legiferată.

Di *Medrea* (Cluj) cere guvernului să ia urgente măsuri pentru legiferarea lui, pentruca neamul românesc, sătul de vorbe și promisiuni, să nu-l execute prin forță.

A II-a ZI A CONGRESULUI

Di *Cronț*, președintele centrului București, tratează chestiunea: Orientarea politică a studențimii, susținând punctul de vedere al centrului București, și anume: Studenții sunt datori să nu se înscrie în partidele politice, ci să dea concurs numai organizațiilor politice antisemite, Liga dlui Prof. Cuza și Liga dlui Prof. Cătuneanu, pentru a se păstra unitatea cel puțin în mijlocul studențimii, susține ca conducătorii acestora să nu facă parte din nici o grupare până când cele 2 Ligi nu se vor uni.

La aceeași părere s'au raliat centrul Cluj, Cernăuși, Oradea și Arad. Iașul s'a opus, cerând libertate deplină de a face parte din ori-ce organizație antisemită.

Au luat cuvântul la această chestiune dnii Usatiuc, Mucichescu, Delateișani, Popescu-Mozăceni, Ivan, Vidican, Medrea.

În timpul desbaterilor apare dl Prof. Cătuneanu, președintele L. A. N. C. statutară și al

doilea președinte de onoare al congresului, fiind salutat cu ropote de aplauze, în special de către studenții dela Cluj, București, Oradea, Arad și Cernăuși.

Chestiunea orientării politice a studențimii se tranșează, grație dlui Dănulescu Cosbuc, în felul următor: Studenții sunt datori să ajute toate organizațiile antisemite politice. În cât privește conducătorii studențimii, dacă până la 1 Oct. 1928 organizațiile antisemite, azi desbinate, nu se vor uni, aceștia nu vor mai putea face parte din nici una din organizațiile azi dezbinat. — Formula a fost primită cu mare însulețire de către toată studențimea.

Sala cere dlui Prof. Cătuneanu și C. Z. Codreanu să se pronunțe asupra unirii.

Di *Cătuneanu* a declarat că d-sa va consulta organizația și că în definitiv și până acum a făcut tot posibilul pentru această unire.

Di *Corneliu Z. Codreanu*: Legiunea nu are alt dușman, decât dușmanul neamului românesc. Urează succes încercării studențești de a face unirea.

A III-a ZI A CONGRESULUI

Di *Ivan*, președintele centrului Cluj, a susținut cu foarte multă competență și documentare chestiunea propagandei culturale, propunând cercuri de studii studențești pentru cercetarea tuturor problemelor naționale românești și aprofundarea lor. Sala a subliniat cu aplauze prelungite discursul președintelui clujan.

Se mai discută chestiunea religioasă și economică.

Di *Medrea* (Cluj) discută chestiunea foarte importantă a tratatului dela Trianon în legătură cu cererile jidovești ale Ungariei. D-sa a făcut unul din cele mai distinse rapoarte asupra situației internaționale, afirmând cu documentări și entuziasm drepturile imprescriptibile ale Românilor asupra celei din urmă fărâme de pământ din Ardeal.

Di *Nartî* expune o științifică dare de seamă asupra situației Românilor din Balcani, cerând intervenția Românilor din România în sprijinul lor, deoarece ei se află într'un moment istoric critic din cauza libertăților școlare și religioase, suprimate de Sârbi, Bulgari și Greci. S'a mai distins în timpul discuțiilor dl *Vidican*, stud. Cluj, care a luat cuvântul în repețite rânduri.

Legiunea Arhanghelul Mihail, reprezentată printr'un grup de 25 legionari, a păstrat în tot timpul discuțiilor o desăvârșită liniște, neluând cuvântul la nici o chestiune.

Un epigramist aflător în sală, dl Hulea, izbil de această tăcere, a făcut următoarea epigramă Legiunii:

Voi stați în sfera purității
Păstrând tăcere permanentă,
Dar ne erțați când noi o credem
Tăcerea voastră... elocventă.

SFĂRȘITUL CONGRESULUI

Seara la ora 10^{1/2}, după-ce toate chestiunile au fost desbătute, congresul s'a închis. Studențimea a manifestat și, ajătată de către jidani, cari au tras chiar și locuri de rezolvare, a distrus tot ce era jidovesc în Oradea, cu toate împotririile autorităților. Dimineața în trenuri speciale a plecat în diferite direcții, spre centrele respective.

Eșenii și bucureștenii ajungând în Cluj, unde din nou au fost provocați de jidani, au intrat în oraș printre cordoane și au distrus casele și Sinagogile jidovești. *Rothermere*, jidanul din Anglia, care s'a ridicat în contra drepturilor românești asupra Ardealului, provocând indignarea unanimă a unui neam sălbatic când e vorba de apărarea brazei lui românești

pe care veacuri a robit, acest Jidan se poate felicita azi. Iar de-o mai îndrăzni odată, e bine să știe, că nu va rămâne picior de Jidan în această țară.

Congresul studențesc dela Oradea s'a terminat, după cum se poate vedea, cu bine, spre bucuria tuturor Românilor.

Din acest congres 2 idei generale s'au desprins:

1. Românii sunt hotărâți să nu mai sufere stăpânirea jidovească în această țară.
2. Românii nu vor tolera ca cineva să se atingă măcar cu cuvântul de integritatea statului românesc.

Legionar

10 Decembrie, ziua de mare răspântie.

Se vede că darul cereș — căci nu poate fi numit altfel — prin care, spre uimirea chiar și a celor mai fanatici naționaliști, s'a înfăptuit dintr'odată, în curs de câteva luni, întregirea Neamului, — a trebuit și trebuie să dovedim în fața lui Dumnezeu, prin crunte încercări, că l-am vrednicit, macar în bună parte.

Astfel această mare lavoare a fost însoțită de o îngrozitoare sarcină: am moștenit o țară politiceste desrobită, dar cu orașele pierdute și rămase în cucerirea unui vrăjmaș și mai îngrozitor decât cei răpuși; am avut fericirea de a ne îmbăta privirile de beția tricolorului stăpân peste Clujul/procursorilor lui Atila (și câte alte satisfacții, pretutindeni) dar în acelaș timp fericirea ni-se oprea în gât, când, brusc, ne săgeța prin inima încă strânsă de bucurie, un tablou năprasnic: aproape totul nu e decât un nerușinat și mincinos fard tricolor tras cu sula pe exteriorul cetăților vrăjmașe necucerite... Inscipții, atâtă totul, ale noastre; tot restul al lor, încă totuși al lor...

Nici în celelalte manifestări ale vieții neamului crudul dualism nu ni-a cruțat iluziile... Clasa dirigentă? În loc să fi avut parte de partide la înălțimea eroismului risipit cu belșug în toate pulsațiile vieții de atunci, în loc ca ele să fie un bloc viguros și sănătos pe care să se clădească noua țară într'o atmosferă de vigoare și sănătate, — am avut nenorocirea de a avea sau o clasă dirigentă ardelenescă cu principii viciate, și francmasonice (ex.: una din condițiile lor — nu ale poporului ardelen — dela Alba Iulia unirii: „minoritățile se vor administra și judeca în limba lor națională”,

și multe altele similare), sau una basarabească cu sufletul pe jumătate dus dincolo de Nistru, sau apoi o clasă dirigentă a „vechiului Regat” degradată și ea în corupție și false idei despre rostul naționalității și al culturii naționale creștine.

Astfel, problema Jidanilor stăpâni peste orașele și avuțiile țării (și peste o bună parte a sufletului ei, prin decadența spiritului creștin), pentru Iuliu Maniu, Brătieni, Vaida, Inocent, Nistor, Averescu etc. (somitățile puterii politice), nu a găsit altă soluție decât Constituția dela 1923, ba, pentru cei mai mulți, aceasta nici nu mai e o problemă; iar permisiunea dată unui nou milion, proaspăt, de Jidani, neimpus de nici o Ligă a Națiunilor, invadat de peste Nistru și Ceremuș, aceasta era o simplă operație administrativă de curent umanitarism, fără inconveniente pentru țară. Ungaria învinsă și-a permis a merge (cea dintâi, în neprevăzut) în fața jidovitei Ligi a Națiunilor, cu problema lui Numerus Clausus, — dar somitățile clasei noastre dirigente n'au îndrăznit a o face nici după ce Ungaria și Polonia câștigaseră la Ligă recunoașterea legalității acestei măsuri, în raport cu clauza minorităților. Micimea de suflet a conducătorilor neamului nostru (sau de nu, apoi totala alterare a concepțiilor lor politice), a mers astfel nedesmintindu-se, din greșală în greșală, compromițând tot mai mult viitorul neamului, atât de favorizat de Dumnezeu abea înainte cu câțiva ani, și, merge și astăzi înainte, cu aceeași sînistă perseverență în rău. Iar în acest timp valorile puterii dușmane se abat tot mai mult peste ce a rămas încă necucerit din avuțiile materiale, sufletele decad cu o iușeală îngrozitoare în necredință și corupție, iar dușmanii țes și pândesc întărindu-se...

Decembrie 1922 a fost în această atitudine otrăvită, o zi de mare răspântie pentru neamului românesc. Ea a însemnat pentru noi înaintea marilor probleme vitale altele în frunte cu uriașa problemă jidovească. Contă, Eminescu, Hajdau, și toți românii, nu au fost deci sortiți a fi înormânți și perfide, iar față de încăpăținarea celor două partide de a-și susține opiniile ridicole în fața spiritului dela 10 Decembrie a însemnat, în esență, spiritul dela 10 Decembrie, mai bine zis creșterea unei noi concepții, mai bine zis creșterea ei, și declarația de război a acestei concepții contra celei a partidelor și a suferințelor alterate din partide. Ei cu „libertate egală tuturor” și „fructele nilote” nemărginită și cu tocirea sentimentului de naționalitate și de credință, — și cu deștinarea unei lupte neîblânzite pentru a recupera pământul și patrimoniul spiritului românesc și creștin aflător în plină decadență și spre cosmopolitism (mai bine zis spre zăpăceală) și materialism distrugător. Ei, amicii și cointeresaiți lui Fischer, Anhau, Groedel sau Berelowitz, noi apărătorii stăpânirii Românilor asupra avuțiilor și casei sale.

Studenții (și toți Românii din „mișcarea națională”, căci 10 Dec. nu e zi de renaștere a spiritului național numai în studenți, ci în toată întreaga, cum s'a dovedit indeajuns), trebuie să știe aceasta: nu e nimeni, afară de ei, care să apere și să ducă mai departe spre izbândă acest duș nou, singurul mântuitor. Partidele nu-și părăsesc nici unul poziția lor, împotriva căreia ne-am ridicat noi, spre a primi crezul dela 10 Decembrie.

Deci, țineți-vă bine pe noile poziții în fața spiritului vechiu, să se mențină, să crească și să biruiască spiritul nou, al nostru al celor dela 10 Decembrie 1922.

Na uitați că, în afară de Jidani și de ceilalți dușmani secundari, spiritul nou are încă drept dușmani perfizi și puternici: compromisiunile oferite de partide, tentația situațiilor materiale strălucite ce vă ispitesc din vitrinele taberelor politice, și uitarea simțămintelor curate ce vi-au pulsă în vine la 10 Decembrie, isvorâte din adâncurile tainice ale unui neam ce-și simte pieirea.

Studenți și Români! Spiritul dela 10 Dec.

1922 vă cheamă la apel, să-și numere credincioșii! E zi de strângere a tândurilor pentru luptele viitoare și de însemnare a păcatelor pentru judecata ce va veni odată chiar și aci pe pământ!

Legiunea „Arhanghelul Mihail”, născută din spiritul acestei zile, nu a fost și nu va fi niciodată absentă dela acest apel!

Legiunea Arhanghelul Mihail.

— Marșul înainte. —

Vineri 24 Iunie 1927 a luat ființă în mod formal și public mica oștire de apărare a pământului strămoșesc: „Legiunea Arhanghelul Mihail”.

Am zis formal și public deoarece ea exista în stare embrionară încă din toamna anului 1923 prin legături peceluite pe vecie între zidurile Văcăreștilor.

Ce a făcut acest embrion până la 24 Iunie, se știe! Este deajuns să reamintim uriașă muncă a Căminului dela Iași, Biblioteca Generală Nouă și toată mișcarea de conștiințe care a izbutit să se înalțe pe culmile Galatei, Focșanilor și Severinului. Fără a ne atinge întru nimic de rolul jucat în acest avânt de către persoanele cărora le păstrăm o neatinsă stimă, nu putem nega preponderența pe care au avut-o cei cari își marcau în toate împrejurările în mod discret activitatea prin „A. M.”, adică „Arhanghelul Mihail”, protectorul neînfricoșat al nostru și al neamului.

Punctul de plecare la 24 Iunie: O situație penibilă datorită conflictului din mișcarea națională.

Sus între conducători, două tabere care se atacau una pe alta cu furie oarbă și cu patimă.

Ios, mulțimea imensă a Românilor luptători, speriați, buimăciți și demoralizați. Nainte un dușman puternic băștând din palme și pregătind un firesc și formidabil contra-atac.

Momentul era greu. Ce puteam noi face?

Să trecem de partea dlui Cuza pentru a ne năpusti asupra taberei adverse? Pentru a ne năpusti asupra Generalului Macridescu, această figură maestrosă a mișcării; a ne năpusti asupra Prof. Găvănescu, ilustru pion al naționalismului și al gândirii românești; asupra profesorului Șumuleanu, Cătuneanu, personalități fără pată în viața politică a acestei țări? Puteam noi să ne unim cu tabăra adversă pentru a striga în cor: Trădătorii! Vânduții Jidanilor! Speculanții! Inapani, Pehlivani! după cum au îndrăznit s'o facă dnii din Liga dlui Cuza?

Sau am fi putut noi să ne ridicăm în contra celeilalte tabere deși, după a noastră părere, cu mult mai vinovată, pentru a lovi în Prof. Cuza?

Nu, n'am făcut-o. Și în aceasta stă toată mândria noastră. Și n'am făcut-o pentru două considerente:

1. Pentru-că noi n'am uitat o clipă că ne găsim în fața a milioane de Români cari au luptat și jertfit, și din respect pentru ei nu puteam da un astfel de spectacol.

2. Pentru-că noi n'am uitat că ne aflăm în fața dușmanului țării și că nu ne este permis a ne da în spectacol în fața lui, desgolind slăbiciunile noastre cunoscute din prietenii și din legăturile de eri, ci am zis:

— De mă reped asupra dlui Cuza și-l zdrobesc, dușmanul triumfă. Se repede dl Cuza asupra mea și mă zdrobește, dușmanul triumfă. Mă reped asupra dlui Cătuneanu, dușmanul triumfă. Atunci?

Atunci mica ostire a răsărit ca din pământ cu nota ei precisă în mijlocul acestui vacarm desguștător: „Fața la Dușman!”

Luaj un exemplu: Ce-ar fi fost dacă în fața Germanului năvălitor, comandantii dela Mărășii la un moment s'ar fi năpăstuit asupra frașilor lor dela Mărășești.

Iată situația exactă a conflictului dintre conducătorii mișcării naționale. Dar din mijlocul nelămuririi generale și al depresiei morale, un pluton de oameni hotărâți ocupă po-

ziție cu fața la dușman și se înjepenește în tranșee!

Iată exacta situație a Legiunii.

Mândria noastră, am spus și o menționăm în acest act pe care o istorie a mișcării naționale îl va judeca mâni așa cum se cuvine.

Mândrie pentru-că astfel am oprit mersul din ce în ce mai îndrăzneț și mai amenințător al Jidanului care socotea că de acum mai găsește nici un obstacol în drumul său de cuceritor obraznic al tuturor puterilor țării și de distrugător salanic al sufletului național. Și mândrie pentru-că prin neînduplecată atitudine, neatacând pe nimeni și nerăspunzându-nici unui atac, am ocolit cel mai dureros și mai desguștător tablou din istoria politică a României.

Și dela 24 Iunie până azi, străbătând greutățile inerente unui dezastru politic, fără nici un sprijin, fără bani, ci numai cu încredințarea și voința de oșel a Legionarilor, am mers înainte în „marș forțat”.

La 24 Iunie s'a înjghebat primul nucleu al Legiunii la Iași.

La 1 Iulie s'au cimentat cele dintâi legături la Focșani, București, Cluj și Câmpu-Lung.

La 1 August s'a dat viață revistei „Pământul Strămoșesc” care a continuat, continuând și va continua să apară regulat.

La 1, 2, 3, și 4 August s'a câștigat victoria dela Mănăstirea-Neamțului, la Congresul Studențesc unde au trebuit să se topească răutatea și unelșirea unor camarazi puțin valorici.

Iar de atunci și până azi s'au stabilit legături în 50 de orașe ale țării, în care Legionarii așteaptă ziua sorocită pentru a-și primi săcușorul cu țărână sfântă.

Acum, în calea viitorului nostru stau multe greutăți să ne oprească drumul. Dar voi, Legionari, nobili prin înalta înșelegere a situației, nobili prin curajul voștru de a brava palmele ochilor răi și furtunile timpului, nobili prin neclintita voastră hotărâre de a sta în slujba

crucii și a Patriei, nu veși cruța nici timp, nici bani, ci vărsând în valuri energie, veși face ca mica noastră Legiune să străbată în marș triumfal, înflorindu-i gloria.

Deci privește la munca hotărâtă și adu obolul tău, Legionar.

Corneliu Z. Codreanu

Care Ardeal?

— Răspuns ziarului „Patria” dela Cluj. —

Cu prilejul marilor demonstrații naționale antisemite din ultimele zile, în legătură cu Congresul studențesc, — ca răspuns intolerabilei situații în care am fost lăsați să ajungem, de către partidele politice, jidovimea orădană îndrăznind să primească pe studenții români cu lovituri de cușit, focuri de revolver, sau apoi cu apă fiartă și bande de birjari organizați pentru atac, — ziarul „Patria” dela Cluj a fost, afară de zierele jidovești, cel mai plin de rea credință și perfidie dintre toate zierele românești, față de studenții români. Cu gravitate și lacrimi în ochi, dl Ion Clopoșel, directorul „Patriei” și corespondentul clujan al „Dimineții” jidovești, — lasă să se comunice într'un articol pe 2 coloane, în pagina I. a numărului dela 10 Dec., că Ardealul desaproabă, Ardealul e revoltat de faptele studenților, voința Ardealului e liniște și dragoste fără limite și condiții, că Ardealul nu vrea să comită greșelile asupritorilor de eri, că Ardealul cere pace și libertate tuturor concetățenilor, că Ardealul... Ardealul... morții Ardealului... etc. etc.

Să ne permită dl Clopoșel, Paukerow sau cine-o fi anticul care cântă „Jalea Ardealului” îngrozit de reacțiunea națională, — să ne îngăduie a ne întreba în numele cărui Ardeal vorbesc dâșii? Care Ardeal? Care Ardeal suportă atât de blând înștrăinarea patrimoniului național, pierderea orașelor, umilșirea sentimentului românesc și batjocorirea creștinismului, de către stăpânii orașelor, avușilor și partidelor politice românești: Jidanii? Care Ardeal aproabă principiul „Patriei” de „libertate-egalitate-fraternitate” nefărmită, adică libertatea națiunii străine și dușmane de a ne cucerii, creșterele de „avuții”, de a ne degrada cultura și creșterea și de a ne ataca la noi acasă, — sau

egalitatea cea mai făjarnică, corespunzând unei progresive desmoșteniri și alungări a noastre din pozițiunile hotărâtoare ale vieții naționale, — sau apoi fraternitatea cu ucigașul care ne-a înlăntuit, jefuit și batjocorit, atacându-ne pentru-că îndrăznim a ne mai întruni în orașele românești unde el e stăpânul exclusiv? Care Ardeal simte și vorbește astfel? Glasul nostru, al miilor de studenți ardeleni — da, da, ardeleni, domnule Clopoșel, ardeleni, iar nu „grecocolei regăjeni”, și încă ardeleni (ce monstruoșitate!) complex unii sulletește cu bizantinii, bulgăroșii, găgăușii și țigani din „Vechiul Regal” și celelalte provincii, — acest ardelenesc glas al nostru nu valorează nimic în culoritul opiniei Ardealului, nu-i așa?

Am înșeles: partidul dv. e tot una cu Ardealul, glasul lui trebuie să fie numai decât „glasul Ardealului” (probabil tot atât de mult cât durerea dv. e durerea Ardealului și a Neamțului), iar mâne, când veși fi la guvern (căci, să nu disperăși, odată veși veni totuși) interesul de căpătuială al partidului va fi desigur egal cu interesul... „Ardealului”, interesul... „Țării”. Mă îmbogățesc eu peste noapte, se îmbogățeste... „Ardealul”, se consolidează... „Țara”! Am înșeles, încă de multi, manevra dv. de autobalonare spre a părea că în vastul dv. pântec gol s'au îngrămădit toate energiile și pulșașile unui neam. E așa de simplu de înșeles: de n'ași face așa, ce-ași mai avea de scris și vorbit în eforturile politice ale partidului? E vechia metodă a liberalilor, avreșcanelor și tuturor similarilor dv. în momentele de conflict cu voința națională.

Deci, curaj, dați-i înainte cu metoda, și o să ese bine! Noi n'avem nici o pretențiune, afară de una:

Acestui „Ardeal” ultra-umanitarist și tolerant fără condiții, negator al primejdiei de moarte jidovești, — noi, rușinoasa excepție, a noi ardelenii „hulșigani” și anti-autonomiști, a micii țiganilor munteni, grecocolelor bucureșteni și găgăușilor moldoveni, — îi dăm o întâlnire după prima sa guvernare politică viitoare, care, ca și guvernarea Consiliului Dirigent, îl va clasa și guvernarea ochii mulșimii (deocamdată încă desigur în ochii mulșimii) în tagma și „prestigiul” parțial ameștit de el) în tagma și „prestigiul” popular al tuturor partidelor politice iudaizate, alături de „șobolanul” Duca, bunul prieten al lui Weitzmann și al Francmasoneriei jidovești, și alături de Generalul Averescu, cel care o-

dată când, în timpul guvernării sale, a vizitat Romanul, nu mai lăsa de pe genunchi, la banchet, și nu se mai sătura de drăgălășia unei mici Rîcușe de 4 ani, cu părul roșu și pistriul, fiica bunului său amic personal, vre-un Herșcu Ghidale oarecare.

A atunci să auzim, din nou, acea parte a maselor ardeleni care azi, încă, amăgită, merge alături de dl Clopoșel în nădejdea că va veni o zi când clopoșelul (nu clopoșelul: dovadă că e amăgirea!) să sune scăparea ei din înșelăciunile minciñoșilor.

NOUL ARDEAL — al nostru al scandalagiilor regăziteziști, — care de 5 ani se încăpăținează dărz de a nu se supune „Chemărilor“ politice ale **VECHIULUI ARDEAL** (durere, atât de deosebite de chemările sale curate de pe vremea Ungurilor), — acest nou Ardeal, scăpat de infecția culturii iudeo-ungurești, se va vedea dacă mai tolerează pretențiile înfumurate și concepțiile denaturate ale celor educați în lojile francmasonice budapestane, și deci influențați atât de ușor de spiritul utopic al lui Wilson combinat cu parazitul străvitor și profitor al idealurilor, adică cu spiritul perid al jupânilor de felul lui Rabi Stephen Wise sau Sir Eric Drummond, (influență suportată de altfel cu atât mai comod, cu cât e însoțită de atâtea nesfârșite avantaje momentane)...

Noi așteptăm, siguri pe noi și liniștiți, această întâmplare, acest glas al viitorului nu prea îndepărtat.

Ion I. Moța

Legiunea noastră refuzând de a se supune somației prin portărei, despre care am vorbit pe larg în n-rul trecut, — dl Prof. Cuza, Președinte al comitetului Căminului, s'a adresat Justiției cerând evacuarea noastră forțată. **Tribunalul Iași a respins însă această cerere.**

Nu în zadar veghează candelile, credința și hotărârea luptătorilor noștri, la picioarele icoanei Sfântului Arhanghel din tainița casei noastre...

Nou tovarăș de luptă.

„Pământul Strămoșesc“ aducând la cunoștința cetitorilor săi apariția, în Cluj, a unui nou ziar de luptă națională „**GĂNERAȚIA NOUĂ**“,*) al „Asociației Studenților localnici dela Universității „Regele Ferdinand I“ din Cluj“, scris cu colaborarea dlui prof. I. C. Cătuneanu și a studenților cunoscuți ca luptători tenaci pentru idealul naționalist și creștin, — salută cu căldură pe noul camarad de front.

Dumnezeu să ne păstreze veșnic unite eforturile, și să ni-le facă biruitoare.

*) Abonament: Instituțiuni 500 Lei; autorități 400; funcționari 300; studenți 200 Lei pe an. Adresa: Cluj, Str. Casianu 3.

Din Maramureșul robii. Se năruie ultimele celăți ale românismului.

Uscași și gălbejiți de foame și alcool s'apleacă adânc de spete sub povara țapinei și a toporului cu muchea grea de fier. Atât le-a mai rămas nenorocițiilor de români din Maramureș: țapina și toporul, cu cari să-și pregătească propria lor pieire. Cuprinși pe neașteptate de valul năvălirii galișiene, s'au văzut așa pe negândite lipsiți de bunurile lor și reduși la rolul de sclavi pe propriile lor moși de odinioară. De pe vârful creștelor pleșuve, a căror podobă de mult a fost rostogolită de țapină în torentul apei din vale, Maramureșul privește azi cu ochi cerniți de jale peste înfînderea nesfârșită a munșilor mai ieri toți românești și azi ajunși pe nedrept în stăpânire jidovească, plânge, dar în zadar, strigă după ajutor, dar nimeni nu-l aude și apoi cuprins de desnădejde își îngroapă amarul în lira otrăvită a jupânului, frângându-și pe băutura ultimele residii de avut și de puteri.

Sale din cari au pornit pe vremuri descălecătorii Moldovei, sunt azi pe două treimi

de jidani. Moșiile vechilor moși și ale cari odinioară împărșeau dreptatea prinobile Maramureșului, sunt apacurate de venetici și nimic în acest colț de țară nu se petrece azi fără voia unui nou vodă care a usurpat puterea vovezilor români de odinioară, pseudo-baronul Groedel, atotputernicul rege al exploataților forestiere, care din Budapesta, unde își are așezarea, conduce opera de despoiere nemiloasă a Carpaților noștri, cu imense beneficii pentru el.

Cine e acest Groedel? Venit din Galișia cu traista în băș în anul 1871 de unde îl alungă sărăcia și dorul de bani nemunciși, după obiceiul tuturor celor de un sânge cu el, s'a pus bine cu ungurii bătându-se în piept că și el vrea să fie „magyar ember“ și câștigând astfel sprijinul lor. Ungurii, bucuroși că pot spori pe această cale seminția lui Arpád, l-au primit cu brațele deschise și i-au dat mână liberă să facă ce va vrea cu proștii de valachi, cari nu voiau să renunțe în ruptul capului la limba și obiceiurile lor, în schimbul avantajelor maghiarizării. Jidanul s'a și folosit de ocazie și prin diferite înșelătorii a ajuns în scurt timp stăpânul a zeci de fabrici de cherestea și proprietar de întinderi nemăsurate de păduri din Carpații noștri.

Veși crede poate că odată cu desființarea nelegiuitorilor hotare dintre Ardeal și România-mamă s'o fi curmând și cu jignitoarea putere a lui Vodă-Groedel. Dimpotrivă, acest jidan din Budapesta este mai tare azi de cât pe vremea celei mai cumplite asupririi ungurești. Secretul reușitei lui și în România-Mare a fost tot corupția și banul, mijloace de cari s'a folosit cu roade atât de îmbelșugate și sub Unguri. A pus în fruntea întreprinderilor sale din România, plătind cu lefuri grase și fără să ceară nici o muncă, mulțime din oamenii noștri de seamă. În fruntea tuturor interpușilor săi, strălucita spre rușinea neamului nostru fostul ministru de Domenii, A. Constantinescu de odinioară, apoi tot neamul Mihály-eștilor, din cari unul e și acum prefect de județ, propopul „român“ Șteț, senator liberal, care a avut nerușinarea să țină vorbiri în ungurește în sinagogă. Nu e de mirare deci, că Groedel cu ai lui au obținut dela Comitetul Agrar peste 15.000 jugăre din pădurea care pe vremuri era proprietatea lui Bogdan-Descălecătorul.

Iată cum s'au întâmplat lucrurile: Ludo-

vic-cel-Mare craiul Ungariei, după ce zadarnic a căutat să înfrângă cu oștire puterea lui Bogdan, care a scos înțururile Moldovei de sub ascultarea Ungurilor, a confiscat averea vovevodului răsvrătit și a dăruit-o lui Balc, vovevod al Maramureșului rămas sub ascultare ungurească, precum și celor trei frați ai acestuia. Urmașii nu și-au împărșit între ei moștenirea primită ci au stăpânit din tață în fiu în devălmășie zecile de mil de jugăre și pășune. Numărul moștenitorilor s'a ridicat cu vremea la mai multe mii, toți Români locuitori ai satelor Vișăul-de-sus, de-mijloc și altele.

Ungurii nu priveau cu ochi buni înțina acestor mari moșii românești, mândria și țăriia noastră, de aceea au căutat cu toate mijloacele să le fărâmițeze. Știind că cel mai ușor mijloc de a destrăma puterea unei case e ca să pui stăpânire întrinsa pe un fel de cui al lui Peșelea, au ajutat pe toate căile intrarea cu vicșug, sau cu forța chiar, a jidanilor în devălmășia româneșii. După ce în leul acesta Groedel și tovarășii săi jidani au ajuns proprietari a peste 15.000 jugăre din moșia rămasă neimpărșită de mai bine de 500 ani, a cerut în 1876 ieșirea din indiviziune, din devălmășie și înscrierea unei părți din moșie pe numele numai al lor Români s'au opus, căci nu înțelegeau ca moșiile străbunilor lor să treacă în mâni jidovești și s'a pornit procesul care nici azi nu s'a terminat, după ce a durat mai bine de o jumătate de veac.

În 1911 tribunalul din Sighet li-a dat câștig de cauză jidanilor, hotărând ieșirea din indiviziune, dar Curia (Curtea de Casație) ungurească a casat (nimicit) această hotărâre. După război, cum moșia românească stăpânită în devălmășie urma să se exproprieze și să se împarț, Groedel și tovarășii săi au prezentat Comitetului Agrar sentința de ieșire din indiviziune a trib. Sighet din 1911, fără a a- rătă însă că acea ședință era desființată de Curia ungurească. Comitetul Agrar în urma „stăruințelor“ depuse de oamenii baronului jidan a declarat scutită de expropriere pădurea de 15.000 de jugăre stăpânită de cei vre-o 100 de oameni de ai lui Groedel și a expropriat partea cealaltă a moșiei, care mai rămăsese Românilor. Acum, procesul e la Casația română. Iată cum autoritățile românești au făcut aceea ce nici Ungurii nu au îndrăznit să facă, (dovadă că în 1911 Curia dela Budapesta a

deslințat hotărârea Trib. din Sibiu), au smuls moștile românești cari timp de 560 de ani au fost adevărate cetății de apărare ale românismului, dându-le Jidanilor. Să așteptăm acum hotărârea Casației dela București, ultima slăbă nădejde.

De aceea să nu ne mirăm, dacă Maramureșul din care odinioară porni-au furtunatic vijelioasele cele ale Descălțătorilor, cari au smuls cu putere un slerț de Țară românească din mâna sfinților crai ai Ungariei, să nu ne mirăm zic, dacă acest colț de Țară ne dă azi abia umbre, cari se strecoară hăulind cu ochii supși, cu fața oiliță, din sat în sat, cerșind, răpuși de sărăcie și de boli.

Furași și schingiuiți de venetici, prigo-niți și batjocoriți de către autoritățile românești, Maramurașenii, perzând ori ce nădejde de mai bine, așteaptă doar ceasul în care Dumnezeu să pună însăși capăt chinuții lor vieți.

Ei nu trebuie însă să uite, că dacă mai marii de azi ai țării l-au dat uitării, sufletul acestui neam sângerează alături de ei și acest suflet revoltat de lunga nedreptate va și să trimită acolo în munții robiți o mână de fineri, cari să prefacă în părjol asuprirea și să răzbune amar nedreptatea.

Corneliu Geogescu

La încheierea revistei aflăm că Românii urmași ai lui Bogdan au pierdut, în zilele acestea, la Casația din București, procesul lor deschis de peste o jumătate de veac. Împărțirea domeniului secular se va face deci, Jidanii luând 93%, iar Românii numai 7%, și aceste 7%, expropriate în folosul comunelor. Durerea ne e jâră margini. Cei ce găsesc formale juridice pentru ori-ce situații, nu au putut găsi oare nici o soluție pentru a înlătura această rușine națională?

Cei ce în „Patria” dela Cluj ca și în toate actele partidului lor atacă veșnic „lichelismul din Vechiul Regat”, n-au găsit cu acest prilej o mai consecventă atitudine decât de a-și plasa, ca apărător al Jidanului îndapestean Groedel, pe profesorul universitar (fost titularul lor „anti-lichelism”). Cât de unificator sunt însă acești șgomotoși Ardeieni cu liberalii și cu toți ceilalți tovarăși ai Jidanilor, se vede clar. Ce nădejde se poate pune în ei, de asemenea se vede. Și încă un lucru: Nu-și dau seama cei ce macar prin reglementările lor au prisionat Casația (alții ordeleni ca d'olde Mihály, Hojiegann, cât și alții politicieni, „regăjenii”) că dau moștilor cari predică nebunia că era mai bine sub Unguri? Ceeace Casația maghiară a recunoscut, de ce a trebuit să fie deslințat de către Casația română? De ce? Pentru-că România e trădată de propriii săi conducători!

Legiane, ia aminte!

R. MONLAUR

„RAZA”

— Întâmplări din timpurile evanghelice.
In românește de
Monahia Zenaida Radu

(Urmas 6)

El se oprî, ca vrăjit și el, de o vedenie lăuntrică, vorbind aproape în șoaptă:

— Iotadah! Ce privire avea! El sorbea vorbele acestui străin, ca și cum ar fi bălădă chiar din izvoarele vieții. A înfins brațele spre dânsul, cu cuvinte tainice. Și în vreme ce el mă simțeam atât de depărtat de acest Galileian, s'ar fi zis că sufletele lor se înlăneau departe de noi...

Deodată, Gamaliel fu cuprins din nou de amintirile înduioșetoare și de îndoelile neliniștitoare.

— Dacă tu fii la acest tânăr învățător ar fi fost cu mult mai bine pentru noi să nu ne fi dus; mai ales să nu fi auzit acest cuvânt: „Păcatele tale s'au iertat”. Dar cine poate să ierte păcatele? Acest om este nebun! Nicăci profesii n'au îndrăznit să vorbească astfel. Ei predicau pocăința. Profesiile ziceau: „Pocăinți vă. Părăsiți căile voastre. Domnul vă va ierta.. poate!” Dar Acesta trece cu adevărat toate marginile. Să fie un om care vorbește? Să fie un Dumnezeu? Crede El că va crea o viață nouă? Un suflet nou?

— El l-a creiat poate, întrerupse Suzana. Ai observat tu pe Maria din Magdala?

— Nu, zise el cu mândrie. Ce-i pasă cuiva de această femeie? Aș fi voit cu adevărat s'o înlătur, pentru simpatia ce mă atrăgea spre acest Galileian. Dar în sfârșit ce-mi pasă?

— Am suferit atât, încât am privit o căutând să înțeleg, zise Suzana. Și, poate că am înțeles...

Un vântisor răcoros bătea din când în când, aducând cu el miros de crini și de zambile. Marginea cea mai îndepărtată a orizontului se topea într'un aur arămiu. Micile valuri ale lacului se sfărâmau la picioarele calilor, cu vuetul monoton al veșnicei lor reînnoiri. Și glasul ei părea mai armonios, legănând de această armonie.

— Atât de mult am suferit! Numai de căl am înțeles ceea-ce era această femeie.

...văzusem altă dată, și m'am întors de că-
ca. Privește cineva la aceste creaturi? Nu
că era atât de frumoasă! Când a intrat,
s'a dus spre Dânsul, m'am cutremurat
de mânie. Ea zdrobea admirația mea înflăcă-
ta, ucidea visul meu! Acest profet era dar
om ca ori care altul? Vedenia lui Daniel
venit în minte, vie și atât de crudă! Sta-
ția de aur avea picioare de lut... Ea se clă-
ta, ea se dăruia în inima mea. Căci această
femeie era culmea nelegiuirii.

Foarte blând, Gamaliel întrebă:

— Tu iubeai dar pe acest tânăr învățător?

Ea nu plecă frumoșii săi ochi curaji:

— Dragă frate, par'că eu știu? El îmi
este mai mult decât totul în lume, mai mult
decât viața, mai mult decât tine, care m'ai le-
gănat și m'ai iubit ca o mamă. Dar nu te
înlătur; El este pentru mine altceva decât tine,
ceva sfânt ca neapartinând pământului. Naș
putea să-l amestec într'un vis omenesc. Mi
s'ar părea că fac un greu păcat. Ah! cât sunt
de mulțumită, că în sfârșit pot să-ți vorbesc!

Când l-am văzut, când l-am auzit, toate aspi-
rațiunile înalte, care n'ar fi existat în mine,
tot ceea-ce voi uitaji a desvolta în învățăturile
voastre, lăsând sufletele să moară: credința,
dragostea, curăția profundă, toate acestea s'au
deșteptat în sufletul meu, ca la o bătae din
aripi. El spune cuvinte de viață, El înviorează
trupurile, dar cu cât mai mult încă sufletele!
Am impresiuni atât de extraordinare! La prima
Lui privire asupra mea, am crezut că vâul
care ne ascunde pe Sfântul Sfinților, a atins
obrazul meu. A fost o înspăimântare sfântă și
prea fericită. Cine este El? Este acela care
trebuie să vie?..

Gamaliel surâse cu un gest de indulgență:

— Oh! această cântare a ființelor care
iubesc! Nimic nu este mai presus de idolul lor!

— Crede totuși că am suferit mult, reluă
ea. Când am văzut pe această femeie sărutând
picioarele Lui, am lăsat porțița să cadă, mi se
părea că un vâl înghețat cădea dintr'odată pe
inima mea și că totul s'a întunecat înăuntru
meu ca într'un mormânt. Nu mai voiam să
văd, nu mai voiam să aud nimic. Dar am în-
vățat-o apoi în prima curte, când eșea. O,
frate! Ce poate însemna oare această minune?
Nu mai era acea femeie. Ea era transfigurată
prin căința sa și atât de atrăgătoare!.. Ea nu
nimerea drumul: și apoi sta la gânduri într'o

rușine de moarte, de felul cum să iasă ea ast-
fel pe uliță, cu părul deslăcut. Se opri un mo-
ment. Nul dânsa nu l-a atins! ea nu putea
să-l atingă, El este prea mare, El este cel ce
a atras-o la lumină... Femeea și ietele lui Si-
meon se apropiaseră și au răs de dânsa cu
dispreț. Ea nu s'a tulburat; ci privea printre
lacrimi, cu aerul rugător al unui animal bălăd.
Atunci i-am înfins vâul meu pentru ca să nu
mai fie privită pe stradă ca o creatură de o-
cară. Și i-am zâmbit, lătră să știu cum am fă-
cut aceasta... Mi se părea că surâsul lui îmi
răspundea...

— Ai dat tu vâul tău acestei creaturi!,
strigă Gamaliel cu desgust.

— Nu mai este „această creatură”. Este
Maria. Și aceasta am simțit-o. O mare lumină
mi s'a descoperit. Eram așa de mândră de
viața mea curată, de aceea ce tu numești na-
tura mea de inger; mă simțeam atât de mân-
dră că nu sunt la fel cu cele care cad!..

— Tu ai dreptul, reluă Gamaliel cu un
surâs de mândră duioșie.

— Nu, nu-l mai am. El a venit să ne
ia acest drept. În fața acestui mare profet, noi
toți nu suntem, mai mult sau mai puțin, decât
ființe slabe. Răul pe care noi nu l-am făcut,
adeseori Domnul l-a înlăturat din calea noas-
tră: și te-am binecuvântat pe tine, care ai fost
în viața mea protecția divină în contra răului.

Cu un gest foarte gingaș, Gamaliel luă
micuța mână și o duse la frunte, apoi la buze.
Și finând mâna sinceră care o condusese până
atunci, Suzana privi pe Gamaliel cu ochii ei
curaji:

— Frate, nu trebuie să mă mândresc de
curățenia vieții mele; însă nici tu nu te mân-
dri cu știința ta. Nu mai zice „Acest Galileian”,
nu mai zice „acest neînvățat!” El posedă o
știință pe care toate căștile nu și-ar putea-o da,
știință care este în El, și care strălucește că-
te-odată în noi înșine. Mai mult am învățat,
te-odată în noi înșine. Mai mult am învățat,
mi se pare, în acele din urmă săptămâni decât
în cursul anilor. Iși dau aceste nepricepule închi-
puri astfel după cum mi se arată. Mi se pare
că o zi nouă luminează sufletul și lucrurile. Mă
înșel oare? Te rog cu umilință, spune-mi.

Gamaliel rămase câteva momente tăcut,
cugetând în el însuși. Apoi, grav și ca luând
o hotărâre grea:

— Bine zic părinții noștri Dumnezeu să
ne ferească să vedem femei dogmatizând! Dar

hîndcă am comis această imprudență de a te instrui, ascultă cel puțin de principiul care regulează toată viața mea: *Fă-ți o autoritate pentru a scăpa de indoială și nu plăti dijma fără a o măsura.* Trebuie să lași să treacă, să lași să cadă toți acei cari lovesc tradițiunile părinților noștri. Iohanani, Ismail, cei mai celebri, — și de altfel toți fariseii și bătrânii poporului, — ar vrea să extermină pe acei cari merg în contra Legii: Tora, și a obiceiurilor încă mai sacre ale rabinilor. Ei ți-ar predica ura pentru aceștia. Eu îți cer numai indiferență și înțelepciune. Nu mai revedea pe Acel care chiar fără voia ta te atrage la fapte nesocotite. Rămâi neschimbată, și pentru aceasta nu crede în nici o făgăduință: rămâi mai presus. Nu renega credința noastră asupra vieții: „Noi nu suntem ca ceilalți!“ Ea ne menține la înălțime. Ea ne apără de multe căderi: Acest fiu din popor nu poate să înțeleagă lucrurile. Tu, rămâi fiica marilor învățători. Timpul ne va arăta restul.*

Rămase între ei o lungă și tristă tăcere. Inima zdrobită se reînchidea, îndoiala cuprinsese din nou sufletul simplu. Se putea oare să aibă ea dreptate în contra marelui învățător, atât de nobil și atât de duios pentru dansa? Suzana încercă o ultimă stăruință, cerând să vadă pe Ioahani, părintele și prietenul lor, căutând aci o ultimă scăpare în mijlocul acestei desăvârșite desorientări a sufletului său. Gamiliei primi cu grabă, aflins de suferința ei și lericit de a o disira. Hotărâră ziua, hotărâră și ceasul; și apoi o tăcere grea căzu din nou între ei. Strălucita sârbătoare a acelei zile de vară se stîngea într-o apăsare jalnică. Valurile lacului, unul câte unul, se sfărâmau la picioarele lor, monotone și liniștite ca un plâns de copil...
(Va urma).

Dela Biroul de propagandă.

Din inițiativa dlui C. Z. Codreanu a luat ființă acest birou în anul 1924, cu scopul de a răspândi, prin Biblioteca „Generația Nouă“, până în cele mai îndepărtate colțuri ale țării, problemele de ordin național și de apărare. Biroul are, în afară de cele câteva numere apărute în bibliotecă, o mulțime de cărți tratând problema națională, precum și o mulțime de broșuri privitoare la diferitele procese studen-

tești ce au avut loc în decursul anilor. Mai jos dăm lista cărților cari se află la Birou. Cei cari doresc să le aibă se vor adresa dlui C. Georgescu, avocat, Căminul Cultural Creștin Legionar sau subsemnatului:

1. Imnul Studențesc.
2. Pericolul Satanei, I. Sava.
3. Un om și o acțiune, C. Georgescu.
4. Vremuri de restricte, C. Georgescu.
5. Sinagoga și Biserica, vol. II Prof. Dr. Paulescu.
6. Scrisori studențești, C. Z. Codreanu.
7. O credință nouă, I. Istrate.
8. I și II sută de păreri despre jidani, Căp. inv. Beleuță.
9. Cazul dela Iași, Nelu Ionescu.
10. Atentat împotriva dlui A. C. Cuza.
11. Numerus Clausus, A. C. Cuza.
12. Numerus Clausus, — Cuvântul Stud.
13. Cele 3 crime.
14. Porcii... de Arhibald.
15. Veniți să culegem flori, Cor de Budalâ.
16. Cazul Manciu și altele.

În afară de acestea se mai găsesc o mulțime de ilustrate reprezentând pe studenții trecuți prin închisori și Căminul Cultural Creștin. Biblioteca „Generația Nouă“ va fi continuată imediat ce mijloacele ne vor permite.

Prin cumpărarea cărților amintite mai sus, al căror conținut trebuie cunoscut de orice bun român, nouă ni-se aduce un serviciu mare, fiind totodată un îndemn în continuarea acțiunii noastre curat românești.

I. Th. Banea.

Informațiuni.

Legiunea urează, de Sfintele Sărbători, țării întregi apropierea ceasului când îndurarea Cerului să ne îngăduie a face biruitoare steagurile noastre.

Legionarilor Arhanghelului Mihail, Legiunea nu le urează „fericire și viață lungă“, ci, cu acest prilej, le reamintește cuvintele lui Mihai Viteazul către căpitani și ostașii lui în vremuri de bătălie:

„Nu vă urez viață, căpitani mei,
Dimpotrivă moarte, iată ce vă cei“.

Nașterea Celui venit în viața pământului.

tească spre a muri pentru alții, să sâdească și întărească acest spirit de abnegație, descătușare și jertfă, în sufletele voastre, Legionari!

„Generația Nouă“, ziarul plin de suflet românesc al studenției clujene, publică următorul act oficial al Centrului studențesc „Petru Maior“ din Cluj:

„Studenția română creștină din Cluj, fiind împiedecată să serbeze 10 Decembrie, se leagă cu jurământ să continue lupta pentru realizarea dezideratelor formulate în 1922.“

„Centrul stud. „Petru Maior“.

Acesta e cel din urmă număr ce se mai trimite celor ce nu ni-au plătit nimic dela început până acum, deși au primit revista regulat fără a o refuza.

Pe cei ce n'au plătit decât pe un sfert de an și a căror plată s'a terminat cu Nr. 6 al revistei, îi rugăm din nou a ne trimite banii mai departe, pentru a nu fi siliți ca dela anul nou încolo să le oprim și lor revista.

Pe cei ce au plătit pe jumătate de an (începând dela Nr. 1) îi rugăm să ia la cunoștință că abonamentul lor expiră la n-rul 2 dela 15 Ianuarie 1928 și îi rugăm să ne trimită de pe acum banii pe mai departe.

Calendarul nostru pe anul 1928.

Este Calendarul întocmit de părintele Moța, directorul „Libertății“ dela Orăștie.

Îi zicem „al nostru“ deoarece el corespunde întru totul vederilor noastre românești și creștine.

Acest calendar care este o carte întreagă cuprinzând nenumărate frumuseți, nu trebuie să lipsească nici din casa intelectualului și nici din lipsească din casa săteanului. Și mai ales nu trebuie să lipsească din casa aceluia sătean care este „cineva“ în satul lui, fruntaș, îndrumător pentru ceilalți.

Căci în calendarul acesta el va găsi foarte multe lucruri înalte despre politica țării și a

lumii precum și tot felul de întâmplări de pe tot pământul. Toate acestea îl vor pune la curent încât și el la rîndul lui va putea să se prezinte în lume și să discute cu oricine orice chestiune.

De aceea nu avem destule cuvinte de a îndemna pe toți cetitorii noștri să-și ceară cât mai neîntârziat acest calendar.

Prețul este de 16 lei.

De voiți să vi se trimeată recomandat, prin poștă, atunci adăugați încă 10 lei. Deoarece însă și pentru unul ca și pentru 5 este aceeași taxă la poștă, de 10 lei, sfătuim-vă și cereți 5 oameni odată căci vă vine numai câte 2 lei poșta de fiecare, în loc de 10 lei.

A se trimite banii înainte la „Tipografia fii „Libertatea“ în Orăștie (jud. Hunedoara).

Cei ce cumpără 10 sau mai multe, le capătă cu 13 Lei unul (și 10 Lei peste toate de recomandare).

Cerurile trebuiesc făcute în grabă, deoarece s'au vîndut pînă acum 10.000, fiind frumosul calendar foarte căutat.

Chestiuni de organizație.

— Toate Domnișoarele cari voiesc să se constituie în organizația „Sororile Legiunii“, să ne anunțe pe adresa Revistei pentru a primi directive. Până atunci să înceapă de îndată munca Legiunii pe țară, pentru a putea astfel lua parte la a doua bătălie a Legiunii.

— Înaintarea în gradele Legiunii se face pe principiul vechimei, al muncii și vredniciei fiecărui.

— Legionari și prieteni ai Legiunii, răspândiți cât mai mult printre cunoscuții revista noastră. Idemnați pe cei ce o primesc să-și trimită abonamentul.

— Cei ce voiți a intra în Legiune luați parte la „munca Legiunii pe țară“. Căci nimeni nu poate fi primit fără muncă și un stagiu de onoare.

— F. D. C., cari n'au primit directive să se adreseze de urgență Dlui R. Mironovici, Căminul Cult. Creștin, Iași.

Genzurat de pretorul plasei Orăștie (ss) DAMIAN PETRU.

Tipărită în Tipografia „Libertatea“, Orăștie.

Pământul Strămoșesc

Apare la 1 și 15 ale lunii.

Tot ce interesează revista se va adresa:
CORNELIU Z. CODREANU,
 Căminul cult Creștin, Iași (Moldova).

ABONAMENTE:
 1 an 140 Lei — 6 luni 70 Lei.
 3 luni 40 Lei. — 1 număr 6 Lei.

Situația la Căramidărie.

S'a lucrat până când trimitem materialul la revistă 50.000 cărămizi. S'a început încărcatul lor în cuptor. Două vagoane lemne au fost încărcate de către legionari în stația Socola și îndreptate spre Ungheni.

Printre legionari domnește un spirit de avânt și de mare înălțare sufletească, cu toate lipsurile, inerente începutului.

Toți sunt conștienți că au pornit din sărăcie și din greu la înălțarea unei opere nemuritoare. „CETATEA SFÂNTULUI MIHAIU” cea dintâi universitate anti-semită din lume.

Câtă vreme vor trăi zidurile ei, închizând în ele nu trupul soției Meșterului Manole, ci sufletul cel mai curat și jertfa sfântă a celei mai idealiste părți din tinerimea neamului românesc, — cum spune Francezul — ambiția obraznică a sectei va fi umilită și învinsă.

O mână de soldați vor sta neconținut de veghe în miez de zi, și în miez de noapte.

România trebuie redată Românilor!

„Tineretul Liberal“.

Câteva aprecieri cu ocazia constituirii
 lui la Cluj.

Există în țară la noi: Tineret Socialist, Tineret Țărănesc, Tineret L. A. N. C., și acum în ultimul timp se creiază *Tineretul Liberal*.

Cred că și până acum am avut ocazia de a ne afirma punctul nostru de vedere față de partidele politice. Noi nu spunem numai

atât: *Legiunea — „nu este partid, nu vrea să fie partid, nu va fi nici odată partid“*...

Ea spune altfel: *Legiunea este contra partidelor. Contra tuturor partidelor!*

Înțelegându-se prin aceasta două lucruri: că este contra sistemului introdus în viața noastră de stat, politică, națională, economică și morală, de către partidele politice de jumătate de veac încoace, și că în bătaia armelor noastre ele sunt puse, fără nici o preferință, pe picior de absolută egalitate. Aceasta este con-

strucția noastră și nu volesc să aduc o acuzație nimănui, care o fi având și altă construcție, și altă tactică și altă răspundere decât a noastră. Voim însă, să se știe, că judecând partidele sau tineretul aceluia de ele, suntem absolut obiectivi față de oricare.

Ei, bine, din această obiectivitate afirmăm: Cel mai nenorocit și în stare de mai dureroasă decizie, este Partidul Liberal.

Pentru următoarele motive:

1. Acești tineri sunt niște învinși! Prin însuși faptul înscrierii lor, au capitulat în fața ademinerilor unei vieți materiale mai ușoare. Recrutarea lor se face cu ocazia acordării unor funcții plăcute binișor și care realmente îi scot din sfera mizeriei materiale, nu morale, în care trăiesc.

2. Această tinerețe trăiește fără ideal. Idealul ei, este realizarea promisiunilor căpătate: Se înscriu într'un partid puternic, vor ajunge în scurt deputați, situații bune, etc. Dar acest soi de ideal este locmai contrariul idealului.

3. Acest tineret este scos în afară de școala jertfei. Tineretul Socialist, Țărănist, profund greșit, Tineretul L. A. N. C., oricare tineret, pentru atingerea idealului său, bine sau rău înțeles, trebuie să treacă prin botezul sacrificiului. Și trece, poate în fiecare moment, înfruntând greutățile, foamea și lipsurile de tot felul. Tineretul Liberal nu înfruntă nimic și pe el nu-l așteaptă nici un botez.

4. Pe dânsul îl așteaptă însă soarta vecinică a capitulațiilor rușinoase. Liberalii, dacă se mențin astăzi victorioși pe poziție, este pentru că în tinerețea lor au fost copiii idealului, ai greutăților, ai jertfei. Mâne însă, liberalii vor dispărea. În mod natural și automat. Prin recrutarea acestui tineret, își pregătesc singuri moarile.

Iată deci o școală nenorocită pe care politicienii români o fac tineretului, sacrificându-

și pentru menținerea situației elementare prezente, viitorul întreg.

Dela acest tineret țara nu poate aștepta nimic, decât rușine și capitulare.

Și fața lui de azi, rușinoasă, voiește să și-o ascundă în dosul justificării: „bun este programul Ligii, frumos al Legiunii... dar irealizabile, — trebuie să fim realiști”, uitând în același timp, că însuși faptul trecerii lui acolo constituie cea mai profundă neînțelegere a realității politice de astăzi, fiind a fi continuatori ai operei liberalilor, în timp ce țara românească nu are nevoie de continuare, ci de o radicală schimbare, în viața ei politică și morală.

Dar, oare programul Legiunii este irealizabil? Dacă Legiunea n'ar putea fi decât o simplă fabrică de soldați și de idealiști, gata de a frânge toate greutățile vieții, de a primi cu drag ori-ce jertfă pentru țara lor, și nici odată gata de a săruta mâna cuiva pentru un blid de linte, — fie ea chiar de aur, — rezultatul acesta va fi incomparabil mai bun, decât rodul ficăloasei lor înjosiri.

Dar va veni mâne o vreme, când fragilitatea morală și debilitatea fizică a omului trăit în bine, se vor izbi de brațele vânjoase de pieptul de oșel și de sufletul călit și încercat, al Legionarului trăit în mizerie și nevoi, dar care n'a cunoscut nici odată capitularea.

Trimitem deci Tineretului Liberal, salutul nostru de Legionari: *La revedere pe câmpul de bătălie!*

Corneliu Z. Codreanu

Invățăture pentru Legionari.

Nu întrebuința nici odată pentru tine personal, un lucru care aparține Legiunii.

Pentru Legionar nu există sfertul academic.

În dicționarul Legionarului nu există cuvântul „nu pot”.

Iluzia de cărămidă.

— Dovada inexistenței Legiunii A. M. —

Cei ce au înțeles să se umilească pentru izbânda dreptății, devenind salahaori (și încă dintre cei mai copleșiți) pentru dragostea lor de ideal, au terminat în zilele astea, pe șantierul dela Ungheni al Legiunii, primul cuptor de cărămizi cari urmează de-acum a se arde, spre a se transforma mâne în ziduri de Cetate.

Acest prim cuptor de cărămizi a fost poate cel mai greu pas din noua noastră bătălie, fiind primul. Ceilalți vor urma mai ușor, iar astiel se va împlini coșmarul dușmanilor noștri (dintre cei cu svastica, cât și cei cu steaua lui David), coșmar de care, cu toate ironiile și negările, se temeau totuși. Spuneai, Domnilor, că Cetatea noastră este și va fi o simplă iluzie? Perfect, recunoaștem și noi, însă: o iluzie de cărămidă. (Și dacă ar fi numai atât, o simplă iluzie de cărămidă!)

Dar s'ar părea că zidurile Cetății Sf. Mihaiu cari se întrevăd în zare, vor fi redus de astădată la tăcere pe cei cu iluzia de cărămidă? Nici decum. Cea mai nouă invenție a lor este, că *nici nu mai existăm*. Ne ocupăm aici de produsul acestei imaginații, deoarece vrem să mai distrăm puțin pe salahorii noștri. De surprinși nu suntem surprinși, deoarece cunoaștem de mult puterea acelei imaginații, care de atâta vreme bate câmpii în mișcarea națională gășind dușmani acolo unde nu era decât devotați, sau apoi prietini și luptători devotați acolo unde nu e decât minciună (ex. Bejan, reformatorul de moravuri), fățarie (ex. Sandi cel ce dă cu piciorul în maestru de îndată ce îi e amenin-

țată candidatura la deputăție) sau nebunie (ex. „cutavistul” Cutava dela Constanța). (Cerem ertare cetitorilor că dăm exemple doar atât de puține; nu însemnează că prin aceasta îi acoperim pe alții).

Să vedem acum în ce chip s'a fabricat formula inexistenței noastre în respectul aparat de formule logice cari desfid ori-ce concurență. Foarte simplu: se face o amestecătură de pismă, răutate și baftocură, i-se adaugă o bună doză de esență sofistică și câteva picături de scrinteală. Se amestecă bine și se pune la foc pentru a produce o febră de 41 grade, temperatura optimă a halucinației, apoi, după răcire, formula e gata fabricată și se poate servi opiniei publice garnisită cu câteva argumente peremptorii ca de pildă aceasta: „Iluzia de cărămidă” deși e de cărămidă tot iluzie, tot fantomă este, căci în definitiv Fizica nu dovedește oare, acum mai în urmă, că toată materia, fie ea chiar cărămidă dela Ungheni, nu e decât o esență eterică foarte asemănătoare unei năluci, unei simple iluzii? Astiel deci Cetatea fantomă a Sfântului Mihaiu e de fapt inexistentă, un simplu gășăun ca și toată Legiunea, icoana, „Arhanghelii și Arhanghelitele”.

Deci argumentul nostru: *primul cuptor de cărămizi terminat la Ungheni*, pentru dâșii e nimic, căci zero cu zero în cazul cel mai bun e egal tot cu zero.

Dar de-acum, frați Legionari, de-ajuns cu răsul! Sfertul de oră de odihnă a trecut. Deci fără zăbavă, la muncă! Pentruca „iluzia de cărămidă” să devie mâne, prin munca și jertfa voastră, *realitate de foc purificator*.

Ion I. Moța

Faceți fiecare câte un abonat nou!

Salutăm mișcarea cea nouă din Franța.

MISTICISMUL MEDIEVAL, D-le ȚIERANU!

Amicul nostru dela Paris, dl Mihai Nicolau, avocat și D-rand în Drept, ne anunță apariția unei reviste intitulată „Le Coq” (cucușul) și începutul unei mișcări de energie a Francezilor contra elementului semit.

D-sa ne trimite în traducere articolul următor, apărut în fruntea revistei sus amintite și semnat de dl *André Gancher*, conducătorul acestei mișcări:

Les raisons du Coq.

Noi suntem Francezi curaji. Numai Francezi. Aceasta însă nu înseamnă că noi plasăm idealul nostru, al cetății, înainte de tot, deasupra a orice.

Nici de cum. Înainte de tot, deasupra a orice, über alles, noi credem foarte simplu că este Dumnezeu. Noi o spunem. Și mai întâi îl respectăm.

Mai mult, aceasta nu înseamnă că noi pierdem din vedere existența drepturilor și chiar interesele altor oameni, cari sunt frații noștri și pe cari trebuie să-i iubim în Dumnezeu, în *Christo*. Nu! Numai acestei noi religii, așa zicând umanitară, care merge așăzând ura de clasă, adică războiul la maximum de intensitate, războiul social în același timp universal, noi declarăm a-i prefera spiritul veșnic al creștinismului, care predică „Pacea între oamenii de bună voință”.

Această pace, trebuie în același timp a o crea și a o apăra.

Iată pentru ce noi am ales cucușul ca simbol al activității noastre. Când strămoșii noștri, incomparabili meșteri ai trecutului, terminau o biserică, așezau cucușul în vârful clopotniței: *Le Coq, Gallus, le Gaulois*.

Acest calamar latin încanta spiritul acelor artiști și acelor muncitori galo-romani, constructorii monumentelor noastre celor mai sublime, catedralele.

Cocușul, simbolul rasei și al celor mai nalte calități ale sale: curajul, vigilența.

Vigilență, este strigătul aceluia pe care îl vedeți așa de mândru și de tremurător, pe coperta noastră, puternic interpretat, după broșura celebră a lui Tremiet. Acest cucuș, cocușul nostru, așa de musculos și războinic, strigă din toate puterile sale:

Francezi veghiați!

Este cazul de a fi treaz și de a se păzi mai pentru Franța, nu numai pentru Europa. Pentru toată lumea.

O sectă, în special recrutată printre potentanții Finanței și ai Speculației, visează la stăpânirea Pământului, prin cucerirea aurului și acapararea bogățiilor. Această conspirație universală contra libertății și fericirii popoarelor, are șefii săi. Am putea să-i numărăm, să-i numim. Dedesubtul acestei feodalități invizibile, pe care dl Poincaré o numește în discreție: *Finanța internațională*, se zărește distinct rețeaua cu inelușele nenumerate a societăților secrete de toate felurile, masonice, martiniste, pozitivistice, teosofiste, pe care ea le ține și plătește...

Secta și șefii săi au câștigat o primă parte în Rusia, unde au instalat revoluția comunistă și a cărei situație ne dă o idee exactă, despre soarta rezervată planetei noastre în cazul dominației lor.

Dacă ar câștiga partida în Franța, acești domni își închipuiesc, că ar câștiga partida în toată lumea. Se poate să aibă dreptate... dar noi nu suntem „mujici”. Secta să bage de seamă: La noi, pe pământul cocușului, ambiția ei obraznică și smintită, va fi umilită și învinsă.

Ea dispune de aur. Fie! Noi dispunem de sânge!

Iată duelul. Dar puterile aurului sunt de o progilitate minunată. Pentru a le învinge va fi suficient de a le numi.

Aceasta este treaba noastră.

Noi suntem aici pentru aceasta.

Paris, 2 Iunie 1928.

André Gancher.

Domnule Țieranu! Ce tâmpiți sunt Franceziiăștia... cred în Dumnezeu și în cucușul spânzurați pe biserici... „misticism medieval”.

Domnilor Jidani. Ce zicești de această frază: „Secta să bage de seamă: La noi, pe pământul cocușului ambiția ei obraznică și

smintită va fi umilită și învinsă. Ea dispune de aur. Fie! Noi dispunem de sânge!”

Nu-i așa?, niște necivilizați, barbari, etc. *Români!* Nu găsiți oare în rândurile a acestui Francez, limbajul și hotărârea legionarului?

Înscrieți-vă în Comitetul de 100!
Mai trebuesc 2 Români.

Ce văd eu în „Cetatea Sf. Mihai”.

Trăim într-o vreme când, mai mult ca totdeauna, pe zi ce trece, grija de cele materiale tinde să subjuge cu totul mintea, ființa întreagă a omului. Nimeni aproape nu se gândește, nu lucrează decât în direcția asigurării unui trai cât mai comod, mai îmbelșugat, merit să satisfacă persoana fizică și numai aceasta. — Unii, duși de curent, mai mult sau mai puțin fără voia lor, alții vădit, cu bună știință, se silesc să distrugă, să alunge din ei, toate sentimentele bune, tot ceace i-ar îndemna către o viață, în care și sufletul să-și găsească un loc de acțiune, dacă nu în bună parte, cel puțin alături de celelalte preocupări. Și această tendință de încătușare, a tuturor aspirațiilor către o lume mai ideală, e întovărită de valuri de corupții, în care moda ajunsă caraghioasă și imorală, ocupă un prim loc, ca un mijloc sigur de captare și distrugere a voinței, a demnității omenești.

În locul cinstei, muncii, bunăstării, iubirei, disciplinei, astăzi se cultivă minciuna, intriga, calomnia, hoșia, lașitatea, răutatea, destrăbălarea, pe care le înălnești cu atât mai mult, cu cât te urci mai sus pe scara societății. — Să te mai gândești oare că într-un asemenea mediu ar mai putea avea răsunet ideii și sentimentele mai înalte, pentru care, spre a fi înțelese și cultivate, trebuie o bază morală și o educație cu totul alta decât aceea ce se face

astăzi? — Dar, totuși, când ai un suflet și o conștiință, poți să privești cu nepăsare cum răul se întărește, ameninșând să cuprindă totul în mrejele lui și să nu te pui în slujba cinstei și dreptății, când ființa ta întreagă își cere aceasta? Nu.

Și iată, că din sbuciumul luptei, deasupra noianului de răutăți, se vede ridicându-se o Cetate, la zidurile căreia lucrează de sârg o mână de oameni, lăcuși, pe fețele și în ochii cărora se vede însă hotărârea, curajul și credința nestrămutată în Dumnezeu, că vor izbândi cu bine lucrul. Chipurile lor se luminează încetul cu încetul, văzând cum din nimic s'a înfiripat și se înalță clădirea, visată în ceasurile de împilare și durere. — *E Cetatea „Sf. Mihai”*, nădejdea noastră, lăcașul sfințit, unde își vor găsi adăpost, gonite din lume, credința, cinstea, munca, adevărul și dreptatea, și tot idealul unei generații care nu înțelege să-și piardă sufletul ei și al neamului întreg, și odată cu el pământul acesta, pentru care veacuri de-a rândul s'au sbuciumat și jertfit atâtea vieți. — Acolo va fi o viață nouă, unde răul dinafară nu va pătrunde, căci se va lăvă amarnic de zidurile ei. — Va fi un centru, de unde se va răspândi, în toată țara, suflul renașterii vieții românești, și al ideii de apărare națională, o școală a disciplinei ostășești și a credinței în Dumnezeu, având ca principiu de bază morală „munca și jertfa”. — Va fi o Mănăstire a neamului românesc, ce va dăinui în veac, un adevărat lăcaș de închinare și reculegere sufletescă. De aceea chiar, propunem, ca toți Români, cari ne-au înțeles și ne vor ajuta în mână, cari ne-au înțeles și ne vor ajuta în această muncă a noastră, să fie numiți *clitori* ai acestei falnice Cetăți, marioră a luptelor de apărare și păstrare a naționalității noastre.

Mihail Tanasachi,
licențiat în Drept, Legionar.

Doamne și Domnișoare Române,
lucrați câte ceva pentru Legiune.

Cel dintâi ajutor care a sosit pentru „Cetatea Sfântul Mihai”.

Am pornit cam curios la lucru: Fără bani. Numai cu brațele și cu neclintita credință în Dumnezeu și în Dreptatea noastră.

Și cu încă ceva: cu conștiința că vom înălța ceva nemuritor. Nemuritor nu atât ca tradiție materială, ci ca acțiune morală care va ține dintr-un zidurile ei de stâncă.

Am crezută, că această Cetate va vedea rezolvată, de odre înșși copil pe cari i-a crescut, oia mai mare problemă a pământului românesc.

Am primit dăruiri, în sumă de 30 lei, cel dintâi ajutor pentru „Cetatea Sfântul Mihai” din partea dlui Inginer Florescu din Rădăuți.

Nu știu dacă s'a fi gândit D-sa că acești 30 lei merg direct în zidurile meite să libereze pământul românesc; că acești 30 lei au gloria celui dintâi foc de armă, tras înspre dușman.

Bucovinene, merg la desrobirea Bucovinei tale. Merg fără popas cu sabie de foc și cu sufletul la gură, să rupă geamătul surd al codrilor tăi Bucovină, și să inee în sânge strigătele de desfrâu ale călăului.

Moldovene, merg la liberarea Moldovii tale, pe care de a doua zi ar înflori ca florile viteji și poezii și visătorii.

Robule din Maramureș, urmaș lui Dragoș, merg să te scoată din Robia lui Grödel și să te faci stăpânul țării tale.

Și pe tine dela Abrud, să te scape de Tișler Mor, mănătorul codrilor lui Iancu.

Bine ai făcut că ți-ai legat numele ca un „citor” de această cetate. Căci ea nu este ceva trecător, iar mâinile care frământă astăzi lutul nu se vor vede niciodată. Adu-ți aminte de cuvintele mele: Aici suntem o mână de tineri, dintre cari nici unul nu vom muri cu degetul în gură, privind la despoierea și nimicirea țării noastre.

Axinte Măgură

Faceți fiecare câte un abonat nou!

Dela Surorile noastre.

Un exemplu care trebuie imitat.

Într'un număr trecut am vorbit despre activitatea „Cetățuiei P. B. Hăjdău”.

Astăzi cu bucurie anunțăm că D-goara Ecaterina Constantinescu din Cahul, ne-a trimis suma de 3000 lei provenită din munca D-nei Sale. A cusut lucruri frumoase în timpul liber și cu ajutorul loteriei sau altfel, a făcut suma de 3000 lei pe care ni-a trimis-o.

Ce frumos este din partea unei Românce, care neputând munci cu brațele la cărămizi, se gândește la cei cari muncesc acolo și cari n'au în toate zilele pâine. Ei nu se plâng de asta, dar se bucură atunci când văd înflorind conștiința tinerimii neamului, și îngroșându-se tot mai mult rândurile celor cari încep să facă școala „micului sacrificiu” pentru țară. Măne vom face cu toții școala „marelui sacrificiu”. Ne vom juca de-a sacrificiul, s'o știe bine pretendenții la stăpânirea României.

Deci intrați în școala noastră și urmați pas cu pas toate directivele ei.

R. MONLAUR.

„RAZA”

— Întâmplări din timpurile evanghelice. —

În românește de

Monahia Zenaida Racliș

(Erunare 20)

Atunci, vălul tainic se rupse, Suzana era la câțiva pași de cruce. Toată slăbiciunea, toată frica o părăsise. Lucrurile înfunecate, nepricepute de dânsa, se luminară în fața ei într'o vedenie cerească. Înfunecimile care o încunjurau îi păzură înfunecimi vii. Acestea erau crimele tuturor oamenilor, blestemele, ăfuriseniile, necurăția și mândria, răutatea, înșelătorile, orbirea voită a celor lipsiți de virtute, vorbele necinstite ale mișeiilor, toate înjosirile, toate ocările, toate infamiile omenirii. Și aceste lucruri hidoase se uneau — cu adevărat ca norii acestui cer de furtună — și năvăleau asupra Marelui Suferind, aducându-l fiecare un chin deosebit. El se lăsa în voia tuturor. El se da jertfă tuturor. Pentru păcatul

omenirii își dăduse sufletul Său. Și pentru aceasta venise El: era izbăvirea din răutate, răscumpărarea pe care Messia o aducea poporului Său, tuturor popoarelor. El, nevinovăț în trupată, se afunda în necinste: trupul său tremura, capul său îndurerat se ridica și ochii săi mari a putea găsi un loc unde să se odihnească. Ochiul Său mari, deschisi, cereau un imposibil ajutor, cu greutate El murmură: „Mi-i sete”.

Vai! corpul Său era destul de slăbil, destul de torturat pentru ca acest supliciu să se mai adauge la toate celelalte. Un soldat înținse în vârful unei tulpine de Isop un burele umdat în oțet. Iisus îl atinse cu buzele Sale fără nici o plângere...

Dar cerul auzise strigarea „Mi-i sete!” și fiica profesilor continua să vadă lucrurile nevăzute. Străbătând prin deseale înfunecimi, o rază coboră până la marea Martir. Nenumărate chipuri luminoase se îngâmădeau în dunga de aur: neînținații, blânzii, milostivii, blânzii de dreptate, acei cari în cursul veacurilor, trebuiau să iubească pe Iisus mai mult decât pe ei înșși, să trăiască și să moară binecuvântând numele Lui. Fiecare în parte zicea câte un cuvânt Mântuitorului expirând. Era lăpta de mulțumire a pământului pentru Acela care murea pentru dânsul. Raza se coboră cu încetul de alungul crucii, până la grupul femeilor care plângeau și până la Suzana pe care o învăluu cu totul într'un cerc strălucitor de raze. Această rază mistică era totodată veșnica chemare a Mântuitorului — chemarea pe care El o face tuturor — și fericitul răspuns al celor cari zic: „Iată eu vin”. Și Suzana credea că, fără să știe, dar de dragostea Stăpânului, ea a mers pururea spre calea luminoasă... Această atracție divină o dobândise ea în ziua de pe Muntele Kurn Edin din Galileia, de pe aceste buze binecuvântate ale Domnului, care unea acum în tremurul suprem al morții cea din urmă rugăciune. O dobândise ea din acești ochi cărora nici o tortură nu le putuse răpi neșărurita dragoste. O dobândise din această inimă, care se sbătea acum în cele din urmă încordări luând cu Ea, ca răsplătă a durerilor Ei, pe nenumărații răscumpărați...

Și cu ochii închiși, în albeașă nematerială de fecioară, Suzana își lăsa sufletul să urmeze Raza...

Acum toate ocările încetaseră. Dușmanii se depărtau. Unii își băteau peptul repetând: „Acest om era cu adevărat Fiul lui Dumnezeu”. La picioarele Crucii nu mai erau decât Muma Lui Iisus, Maria Magdalena și Ioan. Suzana nu vedea decât pe Iisus.

Cu sufletul înecat în durerea Stăpânului, dar îmbătațit de lumină și de credință, ea voia să murmure printre lacrimile ei murindului divin un imn de dragoste care să-i legene agonia.

Cea din urmă privire a Lui Hristos înțînă numai pe aceia cari îl iubeau. Ea voia ca El să ducă numai cele mai dulci cuvinte de pe pământ, ca El să adoarmă pe cuvintele de vecinică pace, de încredere în opera Lui și de supremă odihnă. Dar ea se găsea prea mică, prea mizerabilă pentru a atinge inima lui Dumnezeu. Și, în sărăcia nepriceperii ei, împrumutând însăși cuvintele lui Isaita, ea zise cu glas domol și încet:

„Ridică ochii tăi și vezi! Privește, hii Tăi s'au adunat și au venit la Tine.

„Fiii Tăi de departe vor veni, și fiicele Tale lângă Tine se vor înălța.

„Și nașunile vor merge în lumina Ta, și regii în splendoarea înălțării Tale.

„Vor veni către Tine hii celor cari te-au umilit; și toți acei cari te-au batjocurit se vor închina urmei pașilor Tăi!”

Într'o adorație profundă, Suzana sărută picioarele sângerânde. Ea spusese triumful, gloria. Un cuvânt mai rămânea încă de zis...

Un ultim fior ridică corpul muribundului Hristos: Atunci, cu profetul, Suzana înălță către Acela cere se ducea, singurul cuvânt de pe pământ care fu vrednic de Dânsul:

„Iată! Ei vor veni la Tine cu dragostea zilelor trecute...

„Ei vor veni la Tine, ca în tinereșea lor, cu dragostea logodnelor...” (Stărsit.)

Dela Frățiile de Cruce.

Frăția de Cruce „Dunărea”.

Către Căpitanul Frățiilor de Cruce.

Cu inima sângerată de durere, am aflat din ultimele numere ale revistei noastre, ura cu care este privită Logiunea Arhanghelul Mi-

hail și tendința continuă de a-i stăvili calea spre izbândă.

S'a văzut însă, că acestea toate n'au reușit decât să îndârjască și mai mult pe adevărații luptători pentru binele neamului, cari au hotărât să treacă peste toate aceste piedici, ori cât de mari vor fi ele.

Fără de hotărârea luată de Legiune, noi micii legionari din F. d. C. Dunărea, am decis să luăm parte în mod direct la Bătălia 3-a, făcând toate eforturile pe cari ni le îngăduie situația noastră de cei mai săraci români din acest oraș.

Vom veni deci să lucrăm în seria II-a (20 Iulie—5 Aug.) 6 frați, iar în seria IV-a 2 frați și vom căuta să ne procurăm toate mijloacele de existență pentru timpul acestei perioade și dacă ne va sta în putință și un mic ajutor pentru ceilalți legionari.

Cu încredere în izbândă.

Trăiască Legiunea!

F. d. C. Dunărea.

COMITETUL DE 100

Format din acei cari vor să contribuie cu câte 100 lei lunar timp de 12 luni, pentru achitarea ratelor camionetei Legiunii.

S'au mai înscris Domnii:

92. F. D. C. „Victoria”.
93. G. G. Berein, inv.
94. Stănescu Panait.
95. Ionescu Scarlat, arhitect.
96. Preot Ciupolă V.
97. Inginer M. C.
98. Ion a Irinii.

Mai trebuie 2 Români.

Informațiuni.

Cum se salută Legionarii între ei. Dl Amos Pop, din Ludoșul-de-Mureș, trimițându-ne un nou abonat ne scrie mai multe lucruri după care încheie cu salutarea:

„La revedere pe câmpul de bătălie”.

La Piatra-Neamț s'a judecat în ziua de 27 Iunie procesul unui grup de Jidani cari au maltratrat pe 3 studenți Români acum doi ani,

și anume: Herghelegiu, Hudici și Bălănescu. Jidanii au fost apărați de Dnii Ioanin, decanul baroului, Anton și Ioanid.

Din partea studenților au pledat Dnii vocați Emil D. B. Vasiliu, Climescu, Lazariu, Ilie Gârneață și Corneliu Z. Codreanu. Jidanii au fost condamnați la închisoare între 15 zile și 3 luni și la o despăgubire de 300.000 lei pentru Herghelegiu, 20.000 pentru Hudici și 40.000 pentru Bălănescu.

Doă săptămâni grele. Urmile două săptămâni au fost cam grele pentru Legionari, deoarece Cantinele studențești s'au închis... și ajutoare de hrană nu prea au sosit, încât — au fost într'un mic război cu foamea. Și au învins! Așa se învață omul să cunoască viața și să înfrângă greutățile. Și iată pentru-ce nu dela cei trăși în bine și belșug, ci dela acești copii ai suferinței țara va putea aștepta ceva pentru ziua de mâine, iar mulțimea celor săraci va putea găsi crezare și alinare.

La Grădina Legiunii am început să avem: fasole, păstăi, cartofi, bostănei. Incurând pătăgele roșii.

Sperăm că ne va fi de mare folos în privința hranei Legionarilor dela cărămidărie.

Ce trebuie să facă acum fiecare suflet de Legionar. Să ia parte la bătălia III. ori venind în persoană să frământie lutul cărămizii, dacă este în apropiere, ori muncind acasă și trimițând ajutoare celor cari muncesc. Acela care va trece nepăsător, și va face notă discordantă în sublima noastră solidaritate, nu poate fi suflet de legionar.

Cei cari vor veni la lucru, să nu uite să-și aducă: o pătură, o flaneză, haine și ghete uzate pentru lucru, făină de porumb și ceva allmente, iar dacă au posibilitatea un cort.

Dintre Legionari cine are pe acasă mai multă făină de popușoi, ar fi bine să ne trimită, căci nu avem de loc.

ATENȚIE Serviciul de propagandă a Legiunii s'a mutat la Turda. Adresa: D-rand Mișu Crișan, Spitalul Județean, Turda.

Cenzurat de secretarul plasei Orăștie (ss) IVĂȘCOI

Tipărită în Tipografia „Libertatea”, Orăștie.

Pământul Strămoșesc

Apare la 1 și 15 ale lunii.

Tot ce interesează revista se va adresa:
CORNELIU Z. CODREANU,
Căminul cult Creștin, Iași (Moldova).

ABONAMENTE:
1 an 140 Lei — 6 luni 70 Lei.
3 luni 40 Lei. — 1 număr 6 Lei.

UN AN DE EXISTENȚĂ

La 1 August „Pământul Strămoșesc” împlinește un an de apariție regulată.

Nu-i mult. Câteva zile în urmă, între 13 și 30 Iulie, orașul Carcassonne (cetatea) din Franța și-a sărbătorit 2000 de ani de existență. Vom fi având și noi vre-o 2000 de ani în față. Dar timpul cel mai greu este anul I-ii, atunci când trebuie să desțelenești, să tragi întâia brazdă.

În aceste zile de început multe greutăți au venit peste noi, dar revista noastră, uneori mai bogată, alte-ori mai săracă, totdeauna însă mare, a rezistat pe poziție, învingându-le.

Când acum un an, plecând fără nici un ban, în cel mai critic moment al mișcării naționale, am pus pe coperta „Pământului Strămoșesc” Icoana Sf. Arhanghel Mihail, am știut că revista noastră va birui, că i-se vor deschide toate ușile la care va bate, și că va duce ferice și lumină în casele Românilor.

Anul a trecut. O rugăciune în genunchi lui Dumnezeu și Sfântului nostru Protector, un salut tuturor Românilor; celor cari au luat parte la prima bătălie a Legiunii și printre ei și tipografiei dela Orăștie, care cu bunăvoință și îngăduință ne tipărește foata, și, — înainte!

Cântecul de alarmă al „Pământului Strămoșesc” reîncepe. Mai viu și mai răscolitor. În melodia lui să rămânem uniți și să ne întâlnim peste un an cu toți căși am fost, mai mulți, și mai puternici. Fiecare pe poziția noastră cu „fața la dușman!”

Corneliu Zelea-Codreanu

Ce trebuie să facă acum un abonat al „Pământului Strămoșesc”:

1. Să-și achite abonamentul pe anul trecut de urgență, căci sunt mulți rămași în urmă.
 2. Să trimită pe 1/2 an, 1/4 an sau un an întreg, înainte.
 3. Să se pregătească cu manifeste, să vorbească cu prietenii, să le scrie, pentrucă la 1 Septembrie începe Campania de dublare a numărului abonaților.
- Manifestele se pot cere dela revista dela Iași, sau dela dl Drd. Mișu Crișan, Spitalul Județean TURDA, șeful Serviciului de Propagandă.

Ziua Cenușotcăi.

Recunoaștem și noi, că preocuparea de spusele adversarilor, a ajuns la noi în timpul din urmă aproape o obsesie. Ni-se va erța însă această slăbiciune trecătoare, în zilele de azi ale atâtor metehne. Cu toată munca încordată, Legionea e azi cu arma la picior, în refacere și relativ repaos, iar la asemenea vreme se mai îngăduie a te ocupa și de palavra, iar nu numai de oșelul dușmanului.

Astfel, văzând sărăcăcioasa haină de sărbătoare a acestui „număr festiv” al „Pământului Strămoșesc”, ne întrebăm iarăși, ce și-or fi zicând adversarii noștri, ironicii, intangibili adversari ai antisemitismului, răslățații mării prese și ai luxoaselor edituri. Numerele lor festive: adevărate albumuri de artă (grafică, bine'nțeles), iar aceste 8 paginuțe ale noastre: fără macar o copertă deosebită, simple file desgolite ca un piept de sa-lahor cărui truda unui an încheiat nu l-a dat nici macar o cămașe care să-l acopere...

Și vă vedem astfel pe voi, gazetarii de lux, cetitorii rafinați, palavragiilor cluburilor, cărora vi-ar ajunge în mână debilul nostru număr festiv, vă vedem cum vă distrați pe seama lui. Și auzim un răspuns... — „Vă mai lipsește doar coiful de hârtie, sabia de lemn și bățul de călărit pentruca să fiți gata de pornit, cu armura complectă, spre câmpul de bătălie pe care veșnic ne dați în-tâlnire”.

O sărbătoare la Căramidărie: Studentul Paul Fildan din jud. Bihor, după ce a

Dar de ziua ta, „Pământule Strămoșesc”, mai vin și alți urători să-ți în-senineze fața. Dar să-i lăsăm, să nu te mai amărâm cu tot veninul lor în ziua aceasta. E ziua ta... Să-ți facem și noi legionarii o urare, să ai și tu o bucurie. Și ce-am putea să-ți spunem mai alinător decât basmul minunat al Cenușotcăi... Vă potriviți atât de bine. Și să știți, că legionarii pândesc din umbră, neadormiți, să te scoată din zdrențele pe cari nu le-ai putut înori nici de ziua ta macar, pândesc clipa de vraje care-i va chema să te îmbrace în haina de libertate și strălucire ce se cuvine Pământului Strămoșesc...

Ion I. Moja

Faceți flecare câte un abonat nou!

Vești dela Căramidărie.

85.000 cărămizi. Cu ajutorul lui Dumnezeu am ajuns astăzi, 25 Iulie 1928, la suma de 85.000 cărămizi lucrate de Legionari pe călduri tropicale.

Din acestea 40.000 s'au terminat de ars. Primul cuptor se descarcă de către Frăția de Cruce din Galați. Cărămida este de calitate superioară.

Greutăți sunt de întâmpinat mai cu seamă în privința cumpărării lemnului necesare arșului. La primul cuptor s'au consumat 3 vagoane de lemn în valoare de 18 mii lei, dintre cari 12.000 au fost plătite, iar restul luat pe datorie. Pentru al doilea cuptor ne trebuiesc alte 3 vagoane. Credem că vom putea vinde o parte din cărămida arsă, pentru a ne procura lemnele necesare.

O sărbătoare la Căramidărie: Studentul Paul Fildan din jud. Bihor, după ce a

implinit stagiul de Legionar, de 6 luni, a fost încredințat pe timp de o lună cu conducerea Căramidăriei, pentru a i-se încerca puterile. Conducerea Legionii l-a primit printe Legionari, după ce a trecut cu bine și examenul teoretic. A depus apoi legământul și a primit săcușorul cu țărână.

Iată câteva din întrebările la cari a trebuit să răspundă:

În ce constă problema jidovească? Care sunt cauzele ei? În ce constă rezolvarea ei? Chestiunea cooperării, asimilării, eliminării. În ce stadiu se află problema azi în România? În ce stadiu se află mișcarea în celelalte țări? În ce stadiu se află mișcarea națională? Cauzele slăbirii ei? Ce este Legionea? Care sunt pricipiile ei de bază? Ce spune sufletului nostru săcușorul cu țărână?

Galați-Ungheni cu bicicleta. Un membru al Frăției de Cruce din Galați a plecat singur cu bicicleta și, după un marș de o zi și jumătate, a sosit la căramidărie pentru a da ajutor, luând parte la muncă.

Noi „cetitori” pentru Cetatea „Sf. Mihailu”

Primul l'am anunțat în numărul nostru trecut: este dl Inginer Florescu din Rădăuți 30 lei.

2 E. B. Foc. 500 lunar. 3. D. P. Vaslui câte 500 lei lunar pe timp de 2 luni. 4. Ion Budea, meseriaș. Focșani 1000 lei. 5. Spiru Pecieli, Galați 360. 6. C. I. Naum, avocat (Gorj) 100 lei. 7. Ionel Dobre (Deva) 40 lei. 8. Egon Tătar, elev (Deva) 20 lei. 9. Părintele Clement Cucu (Văratec) 200 lei. 10. Căpitan Ciubotariu (Iași) 80 lei.

Toate aceste nume vor fi inserate în pereții cetății cu litere aurite. Marii donatori vor fi inserați pe pereții din sala de recepție, în ordinea donațiunii lor. Celalți pe pereții din adinea donațiunii lor. Celalți pe pereții din adinea țării, de jur împrejurul clădirii. Ca o mărțurie pentru toate timpurile și pentru copiii și urmașii noștri, cari își vor aduce aminte de noi meseu atunci când vom dormi în liniștim. Și cari vă-

zând zidurile acestei „cetăți” și bisericii, vor ști că noi „om luptat și ne am făcut datoria pentruca acest pământ, începând dela malul Nistrului și până la malul Tisei, să rămâne al Românilor: Proprietate inalienabilă și imprescriptibilă a neamului Românesc.

Numele vor fi scrise astfel: Pronumele, Numele, comuna, județul. De aceea, acei cari au de făcut vre-o modificare asupra numelor publicate aici în revistă, să și-o facă din vreme, pentruca lucrul să fie bun făcut dela început. Nu să umbliăm atunci după fiecare să-l întrebăm cum îl chiamă. Sau după ce l-am scris pe părete, să vie să spuie că nu-l cheamă așa.

O hotărâre a conducerii Legionii: Comitetul de 100 care și-a legat nădejdele în mod sincer de acțiunea Legionii, consimțind la sacrificiul îndelungat pentru ea, intră de drept printre ctitorii „Cetății Sfântul Mihailu”. Pentru motivul că banii vărsați camionetei, produc prin ea some care se varsă Cetății.

În al doilea rând intră de drept, cei cari au luat parte la bătălia l-a pentru revistă, precum și toți donatorii de până acum ai Legionii, pentru același motiv.

Cetatea „Sfântul Mihailu” este în acest moment punctul către care converg toate energiiile Legionii, iar Legionea este punctul către care converg speranțele celor mai clar vădători și mai gata de sacrificiu Români.

Fiecare să-și facă datoria. Iar noi ne vom face-o întreagă, până la sfârșitul sfârșitului. Ceeace s'a întâmplat în mișcarea națională, nu se va întâmpla cu Legionea. Nu numai pentruca aici sunt alți oameni, cu alt suflet și cu alt cap, dar și pentruca un conflict presupune 2 părți. Aci când Legionea va fi să aibă 2 părți, una din ele va pieri. Numai pe această bază se poate reface mișcarea națională.

Români, înainte, cu multă încredere!

A trecut un an.

Omul cuminte, la slârșitul fiecărei zile, își face socoteala muncii sale, căutând a vedea greșelile ce eventual le-a făcut, pentru ca mâine să nu le mai repete, bucurându-se de lucrurile bune și după-ce se declară mulțumit sau nemulțumit — după fapte — se odihnește, ca în zorii dimineții viitoare să pornească cu înnoite puteri, la muncă.

În evoluția unei organizații — cadrele căreia cuprinzând poate mil — și existența ei, nemărginindu-se la viața unul singur om — element — ci confundându-se cu a mai multor generații, un raport al activității și faptelor sale, se poate face cu succes, din an în an.

Legiunea noastră se găsește azi — după întâiul an de viață — cu prima pagină scrisă a cărții sale albe și lungi.

Înainte de a pune pecetea cu inscripția „trecut” pe această pagină, este bine să o revedem încă odată, ca din bucuriile și durerile înscrise aici, să luăm putere, pentru celelalte multe cari urmează.

Rândul întâi al acestei pagini cuprinde încrederea noastră nesfârșită care ne-a călăuzit toldeana, întipărită fiind în mințile noastre prin cuvintele: „Avem credință 'n cer și vom învinge”.

După aceea urmează o mulțime de șire, cari cuprind munca titanică a Legionarilor, storfările lor de rezistență și înaintare, și dorința omului cinstit, care, pornind dela aproape nimic, vrea să creeze ceva și — a creat!

Printre cuvinte din loc în loc, sunt ascunse bucuriile noastre. Dela mijlocul paginei înainte, bucuriile să rădesc și totul par'că-i mai întunecat: este furtuna ce s'a ridicat din vecini cu gând de nimicire. Storfările noastre se măresc; veselia amuștește de tot; umerii se încovoie sub greutatea poverii; genunchii se îndoaie; dar fețele crispate, arată voința până la încăpăținare și munca se intensifică!

Slârșitul paginei este din nou mai lung decât cel din urmă. Sunt zările paginei noi cari se arată aici? Sau poate este conștiința țării noastre care a învins furtuna? Poate!

Incep să apară din nou picuri de bucurie. Munca continuă iarăși, în cântece, ca în vârful paginei noi să putem înscrie cu toată cinstea și respectul ce se cuvine „Cetatea Sf. Mihail”. În colțul paginei, ca un păzitor credincios îl vedem pe Șeful nostru, cu zâmbetul omului mulțumit de munca primului an de zile, primind defilarea Legionarilor săi, cari, plini de avânt și cântec, trec voioși la a doua pagină, zicând: Căpitane, mergi înainte! Noi încrezătorii în tine și 'n puterile noastre de Legionari, te vom urma.

Vurpăr, 20 Iulie.

Ion T. Banea,
Student în Medicină și Drept

Cuvântul unui Frate de Cruce.

Lămurire: Frăția de Cruce este o organizație, făcând corp cu Legiunea; ea este formată din tineri sub 19 ani, având ca scop educația lor și pregătirea de a-i transforma în Legionari. F. D. C. formează izvorul Legionarilor. Din mijlocul acestor organizații se recrutează Legionarii.

A te forma în spiritul unei idei, înseamnă a ajunge cu timpul să privești întreg universul și întreaga organizare înfăptuită de mâna omenească, print' o prismă care să reprezinte posibilitatea de îndeplinire a acelei idei.

Când ai pornit pe calea săvârșirii unui ideal și când conștiința ta nu admite ca să-ți risipești energia în direcții diferite fără nici un scop înalt, ci întreaga funcțiune a intelectului și a ființei tale întregi este îndreptată spre o singură anumită, atunci te izbești de piedicile exterioare ale realității de viață, a celor din jurul tău, ce se lăfădesc în noroiul desmățului, nepăsării oarbe și a distrugerii sufletului omenesc.

Criza de eroism.

Și ca să putem străbate, noi Frații de Cruce prin această mocirlă uriașă, trebuie ca sufletul nostru să fie pătruns de spiritul de jertfă, având ca bază cea mai nobilă iubire: Iubirea de Patrie.

Suntem în vârsta adolescenței, câmpul nostru de activitate este viitorul, dar acest viitor depinde de pregătirea pe care o căpătăm astăzi.

Școala educativă a Frăției de Cruce este cea mai înaltă școală de cultură sulească. Din sânul ei va recruta țara pe cele mai ideale liste firi, de cari are nevoie, mai ales azi când este amenințată de pericolul jidovesc. Valul de imoralitate ce s'a întins după război nu este decât un punct câștigat din vastul program al viemului semit. Și dacă acest val se întinde asupra tinerimii noastre, orbindu-i privirea și distrugându-i simțirea, este că această tinerime n'are voința necesară de a-l înfrunța, nu cunoaște munca străduitoare, și nu știe ce înseamnă sacrificiu.

Fie ca noi, Frații de Cruce, să ne călim în suferința morală și materială, să facem ca durerea țării să fie durerea noastră proprie, și astfel oțelindu-ne, să facem ca mâine, când vom fi Legionari, să sbucnească din piepturile noastre focul ucigător de dușmani, de Rele și de Răi.

Scris la cărămidație, la Ungheni.

Fratele Lan,
din F. D. C. Galați.

LEGIONAR,

- Întărește-te în credința ta.
- Fă școala disciplinei absolute. Ea este scheletul de granit a Legiunii.
- Când vorbești cu cineva, privește-l drept în ochi.
- Nu ascunde nimic, nici un gând, șefilor tăi. Spune-le verde ceea ce crezi și ai încredere într'ansii!
- De vei căpăta vre-o însărcinare, ad'o la îndeplinire prin foc, prin fum sau prin apă.
- Nu fugi de lucruri grele, ci ia-le în piept și frângele în două.

poate nici când n'au fost Români mai săraci în sulete viteze, ca 'n vremile de-acum. A secerat, pe semne, războiul aproape întreaga floare a bărbăției de pe aceste plaiuri, că am rămas un neam de oameni secătuiți și puhați, ca o sponghie stoarsă de umezeală, cu care Destinul încearcă să șteargă cele câteva fapte mărețe pe cari am apucat să le scriem și noi pe vremuri pe tabla Istoriei. Nu e de mirare deci, că în țara aceasta, în care toate mișcările de mâne sfârșesc prin a se irosi în zadar, s'a încheiat prin dezastrul de anul trecut și lupta studențească, cea care a dat în curs de 5 ani atâtea nădejdi sfinte sufetelor dornice de mai bine.

Inceputurile mișcării studențești s'au ridicat pe vremuri, la înălțimi de o legendară energie; incolo nimic eroic în viața contemporană a României. Un egoism feroce și o lipsă rușinoasă de ideal și de curaj, domnește în toate ramurile de activitate. În vreme ce popoarele lumii se întrec în jertfe, în vreme ce apele oceanelor și ghețurile deșerturilor polare roșesc de sângele martirilor tuturor neamurilor cari s'au jertfit căutând să treacă peste zăgăzurile naturii, noi stăm și rumegăm produsul lașității și al tembelismului nostru românesc, stăm și privim cum streinii ne răpesc rând pe rând toate mijloacele de existență, ne având curajul să ne sacrificăm pentru apărarea propriei noastre țări.

Pe întinsul plaiurilor țării miroase a mort. Legionari! Spargeți cu săbiile voastre zidul nepăsării ucigătoare! Să între aier curat, să tresalte din nou piepturile mucegăite de dorul de jertfă și nu peste mult noi pagini de glorie vor fi înscrise în Istoria acestui Neam!

C. Georgescu

Doamne și Domnișoare Române,
lucrați câte ceva pentru Legiune.

Încă un legionar.

Sunt rari acei ce intră ca soldați în rândurile noastre, cari să-și închine viața cu curaj Legiunii, în lupta contra străinului ce sapă la temelii statului.

Și puține sunt evenimentele mărețe pentru noi, când sărbătorim înfrângerea și închiote de vitejie, primirea vre-unui nou frate de luptă și de suferință, care ne-a înțeles, cunoscându-ne, și pe care l'am putut cunoaște.

Încă un legionar, pentru noi este o întârire în speranța că izbânda va fi sigură și un semn că glasul Legiunii noastre nu sună în gol, ci este auzit și înțeles de sufletele cinstite.

El este pentru Legiune o forță nouă care s'adaugă celorlalte, ca la un loc să nască uriașă forță a organizației noastre, de care se vor izbi toți dușmanii acestui neam.

«E un eveniment primirea lui Fildan în Legiune, pentru că puțini sunt acei ce înțeleg să rupă cu plăcerile vieții de toate zilele și să se lege „soldat pe viață” alături de alții ca dânsul, la suferință și la bucurie, învelindu-se în hlamida jertfei supreme pentru desrobire.»

Colegul Fildan, fecior al Ardealului, trăit pe malurile Crișului repede, în sufletul căruia licărea încă raza sfântă a iubirii de neam, alături de țărâna de caracter, de curaj și de cinste, a îndrăznit să se coboare între noi din viața de rând a unor liniștiți fără conștiință și caracter, care-și petreceau clipele tinereții lor în sgomotul puturos al bodegilor.

El n'a întâlnit acolo viața ce plutea deasupra celor câțiva legionari.

A fost atras la Legiune de spiritul deosebit și superior ce domnea acolo.

Găsea pe legionari muncind și 'n totdeauna într-o veselă înfrăție.

În șase luni de stagiu, ca viitor legionar, a învățat a fi și el un bun legionar, muncind pentru Legiune, căpătând încrederea Căpitanului și a legionarilor.

INDRĂZNELILE LOR

În „Facla Românească” dela 8 Iulie a. c., dl N. Mucichescu-Tunari într'un articol: „Monstruozitatea dela Piatra-Neamț”, se ridică contra faptului, că nu s'a auzit despre nici o măsură luată de guvern împotriva îndrăznelii cu care Jidovimea de acolo, prin rostul Rabinului său, și-a bătut joc de țară, de statul românesc și de armată chier! Arată ce s'a întâmplat:

De ziua Eroilor, — s'a oficiat la cimitiru jidănesc din localitate (din Piatra-N.), slujbă pentru „eroii morți pe câmpul de luptă (3 de lîfos exantematic și 3 de prea multă fugă).

„La această ceremonie a asistat și armata în frunte cu dl Colonel Fotin. După terminarea slujbei, jidanul Grünstein a vorbit, în numele comunității israelite. Fără mult înconjur, cuvântarea lui s'a transformat într'o vehementă șarjă la adresa țării și a armatei.

„Refuzăm să reproducem acest faimos discurs compus din exagerări și îndemnuri tendențioase, ce întrec raționamentul unui om întreg. Ca să ilustrăm gravitatea lui, este suficient să amintim, că jidanul a fost oprit să-și continue discursul de către domnul Colonel Fotin, care a ordonat totodată armatei ca să părăsească cimitirul.

„Vă puteți închipui cât de grave au fost declarațiile comunității israelite, dacă au îndrăznit pe dl Colonel Fotin să ia o atitudine atât de drastică, deși din ordin trebuia să asiste la acea ceremonie, transformată în agitație anti-românească.

„Armata a părăsit, jidanii rămânând în mod ostentativ. Apoi tot în semn de solidaritate cu cele spuse de jidanul Grünstein, timp de două zile nici unul n'a ieșit din casă.

„Peste câteva zile, în ziarul „Telegraful” (ziar semit) a apărut un articol al jidanului Rică Walter plin de injurii și calomnii la adresa dlui Colonel Iordan, comandantul garnizoanei.

„Ce a făcut guvernul și ce a făcut presa

Celor ce nu înțeleg glasul acestor cifre, — nu avem ce le mai spune!

Cu stăpâniri de ale partidelor politice abilitate de Jidani și primind porunci politice pentru țară, cum primesc partidele de azi, — acel viitor va cădea asupra noastră ca norul negru dela margine de orizont, ce vine cu poalele pline de grindină și o azvârle asupra câmpului, — prăpădind tot în drumul lui...

Lui Groedel.

— Versuri culese de pe Valea-Bistriței. —

Bradule, copac de munte,
Pleacă jos și fă-te punte,
Să trec Bistrița în sus —
Să mă văd din țară dus
Într'o parte depărtată, —
Că prea ni-i înstrăinată
Țara noastră românească
De lița cea jidănească.

Frunză verde lângă-izvor
Mult mi-i jele ș'am să mor
De-oi mai rămânea în țară,
Că ni-i pânea prea amară...
Că din zori și până 'n sară
Tot muncim fără odihnă
Și prânzim fără de tihnă,
Pentru zdreanța jidănească, —
Vai de nașta românească!

Frunză verde grâu și iarbă
Fă iar doamne să se peardă,
Să se șteargă ca de vânt —
Căși jidani la munte sănt,
Că suntem sături de jug
Și de tras mai greu ca 'n plug
Cu țapină și sanciu!)
Până nu mă mai simț viu!

Bistriță, apă aurie
Lacrămi multe-ți curg și ție,
Tu cu noi una jeleşti...
Câte plute tu pornești
Toate-s de mâni creștinești
Lemn din codrii românești
Pentru fabrici jidănești!..

(Facla Rom.)

) țapină și sanciu sunt unelte cu care se ajută munteanul la lucru în pădure și trasul butucilor.

El n'a dat îndărăt în nici o împrejurare grea în tot acest timp. A muncit statornic și fără șovăire la grădina noastră, și-a dat obolul lui de legionar sărac, pe cât putea și când trebuia, pentru Legiune.

Și-a dat examenele cu bine și apoi a fost delegat la Căramidăria din Ungheni.

«Și-a îndeplinit cu demnitate și pricepere obligațiile și după o lună de muncă grea în arșița dogoritoare a soarelui, Căpitanul, în urma unei consfățuirii cu legionarii, a înțeles a-l primi cu toată cinstea în rândurile legionarilor.»

Acolo, la Căramidărie, în ziua de 14 Iulie, în mijlocul fraților săi de luptă, Fildan a fost supus unui examen al cunoștințelor sale în domeniul național-antisemit și din principiile Legiunii, fiind primit în mod solemn ca legionar, oferindu-i-se săcușorul cu țărână sfântă.

Frate Fildane! În numele legionarilor mai vechi, îți zic: fii binevenit în mijlocul nostru; în noi vei găsi întotdeauna o îmbărbătare în clipe grele și te vei veseli cu noi de-odată, în clipele de bucurie.

Iulie în 20.

Ioan Bordeianu,
Absolvent în chimie.

Faceți fiecare câte un abonat nou!

Moldova noastră dragă!

— Unde-o să ajungi?!

Bacalaureatul la Bacău. El oglindește în chip dureros viitorul cultural al Moldovei.

Ziarul „Viitorul” publică rezultatul examenului de bacalaureat la Bacău, unul din orașele reprezentative ale Moldovei. Pentru ca cei pe cari îi privește, să vadă ce atenție deosebită le dă ziarul guvernului, îi publică cu numele pe toți cei reușiți la bacalaureat în Bacău:

Sunt, 20 de Români și 28 Jidani!

În acest tablou se vede, ca într'o oglindă, starea de azi a scumpei noastre Moldove — și mai ales se oglindește îngrozitor viitorul Moldovei pentru neamul românesc!

Pământul Strămoșesc

Apare la 1 și 15 ale lunii.

Tot ce interesează revista se va adresa:
CORNELIU Z. CODREANU,
Căminul cult. Creștin, Iași (Moldova).

ABONAMENTE:
1 an 140 Lei — 6 luni 70 Lei.
3 luni 40 Lei. — 1 număr 6 Lei.

Situația la Cărămidărie.

Oprirea fabricii cărămizilor: La începutul săptămânii trecute situația cărămidăriei era următoarea:

40.000 Cărămizi arse erau în cuptor. Încă nu erau răcite pentru a putea fi scoase.

35.000 Cărămizi narse erau așezate în șură.

45.000 Cărămizi erau însă afară sub cerul liber. Dacă cele din cuptor și cele din șură se aflau la adăpost, acestea din urmă erau în pericol. În cazul unei ploii mai puternice am fi putut avea 50% pierdere.

De aceea s'a dispus încetarea imediată a fabricii cărămizilor, iar cele două *Frăți de Cruce* „Dunărea” și „Victoria”, care se aflau la Ungheni, au primit ordin de a trece la descărcatul cărămizilor arse.

Deoarece însă acestea nu erau răcite, le-am scos din cuptor fierbinți, cu ajutorul cârnelor.

În timp de 4 zile toate cărămizile au fost scoase afară și așezate în stive. În alte 5 zile cuptorul a fost încărcat cu cărămida care rămăsese descoperită.

Datorită sârguinții acestor două *Frăți de Cruce*, cari și-au făcut datoria deosebit de bine, ploaia, de care aveau atâta nevoie holdele și care a venit din belșug în părțile Moldovii, n'a cauzat nici o pagubă cărămidăriei.

Reînceperea lucrului: se va face pe săptămâna viitoare, după ce se vor putea procura ceva învelitoare din stuf sau șindriță.

Arsul Cuptorului II: Se crede că va începe încurând, deși această operație este cea mai grea pentru Legiune. Arsul unui cuptor cere 3 vagoane de lemn a 6000 lei, total 18.000 lei. În plus 4000 lei arsul cuptorului, care nu se poate face decât de către un specialist.

Sunt multe greutățile pe care trebuie să le străbatem pentru a ajunge la „Cetatea Sfântului Mihail”.

Un pensionar de 58 ani. A sosit la cărămidărie zilele trecute dl Constantin Vasiliu, fost mecanic în calea ferată 35 ani, actualmente pensionar în vârstă de 58 de ani. D-nia Sa este Legionar din seria I-a 1927. A luat parte la bătălia I-a, II-a și astăzi s'a supus apelușii Legiunii și a venit să ia parte la bătălia III-a.

Este un tablou mișcător, înălțător, să vezi părul alb al acestui bătrân în linia I-a a muncii alături de Frații de Cruce și tinerii Legionari, cari toți îi pot fi nepoți.

Ce curată, ce sfântă este chemarea Legiunii, dacă la glasul ei răspund fără murmur, cu bucurie, dela cel mai tânăr și până la cel mai bătrân Legionar. N'o fi oare numai acest fapt sulul nou al unei mișcări naționale să-năltoase?

Un alt bătrân de 72 de ani ni-a trimis și ne-a sosit la cărămidărie tocmai în timpul cel mai critic, când se terminaseră și banii și alimentele, un sac cu făină de porumb de 50 kg. De bucurie toți cărămidarii i-au scris o scrisoare de mulțumire.

În sacul cu făină am găsit și o scrisoare care începe cu titlul așa de dulce:

„Iubiții mei copii ai României persecutate și jurate,

„Vă trimet acest săcușor cu făină în acest timp greu, ca un ajutor. Să-l mâncați cu sănătate și voie bună și bunul Dumnezeu să vă ajute la toate cele ce gândiți și cu Dumnezeu înaintea, cu credință în El, că El ne dă de toate după voința lui și după faptele noastre de la Dumnezeu.”

Apoi trece la chesliunea Căminului:

„Aliați că eu am colectat și pentru Cămin 670 lei, și acuma, cetind ce vor să facă Dnii

În laja acestei nelegiuiri? — Întreabă revista numiți.

Guvernul nu a făcut nimic. A tăcut chitic, lăsându-ne cu obrazul palmuit, ca să nu zicem sculptat, de pui de vipere, ca nu cumva apărându-se și apărându-ne, să se supere cei ce sunt cu atâta supunere rugați să ne dea un ban împrumut...

Iar „presa”, patriotica presă de partid, nici n'a luat știri de întreaga infamie. Foile evreești nu, știind de ce, cele „naționale” din gură, nu nici ele, ca să nu-și supere suratele!.

Informațiuni.

La Câmpina prietenul nostru dl Sandache a scos o foaie intitulată „Din când în când”. Este un buletin informativ al mișcării naționale din acea regiune, care apare când poate, pentru a sluji ideea de apărare a națiunii române. Salutăm curajul tânărului începător, urându-i izbândă.

La Cernăuți în ziua de 30 Iunie a avut loc congresul Arcașilor din Bucovina. S'au luat hotărâri importante în materie de organizare. Salutăm pe conducătorii acestor organizații și pe vrednicii arcași din satele Bucoviniene.

Tot la Cernăuți. În ziua de 13 Iulie dl Doctor Haralamb Vasiliu, fost deputat de Botoșani, și Profesorul Cărlan, fost deputat de Suceava, au fost atacați de un grup de peste 200 Jidani, ziua în ameză mare, în centrul orașului. Pentru motivul că aveau „vastica” la automobil. Jidanii obraznici strigau: „Dar ce credeți că aici vă găsiți în România noastră?” Grație intervenției autorităților, cei 2 membri marcanți ai mișcării naționale, împreună cu soțiile lor, au putut scăpa cu viață.

În acest timp au fost răniți de către Jidani sergentii *Ilie Teleagă* și *Pantelie Vasile*. Trei Max, căruțaș, Mendel Cohofeld și încă unul, trimiși în judecata micului parchet.

Înscriem la răboj. Și sperăm în timpul când ceata de venetici va fi trimisă în Judecata noastră! Atunci vom arăta noi, unde e „România noastră”.

Din Munții Motilor, la Ungheni. La învățător din munții Motilor, com. Sălciva de sus, jud. Turda, a venit la Ungheni să vadă cu ochii pe Cărămidarii cari lucrează pentru Cetatea cea nouă.

În numărul viitor vom publica impresiile sale în Revista noastră. El a dormit cu noi pe paie și a mâncat din mămăliga noastră. Melele lui este Gheorghe Amancii.

La Ivesti (Tecuciu). În ziua de 21 Iunie sub-kirurgul Șerbu Gh., pe când își făcea datoria mergând să facă injecție unor copii suferinzi, a fost atacat de un grup mare de Jidani, în mijlocul orașului. Aceștia au început a-l lovi în cap cu ce aveau în mână.

Au sărit în ajutor Români: Toader Cărăboi și Teodor Botez, cari merită toată lauda noastră. Jidanii cari au fost prinși lovind sunt: *Vender Maersohn*, *Șmil Șapira* și *Bercu Șopira*. Locuitorii cer să vină un avocat dela „Cetatea Sfântul Mihail”.

Din Deva. Tânărul student Ionel Dobrescu trimite Legiunii un dar de 57 cărți și broșuri folositoare, pentru Biblioteca pe care vom inaugura-o la anul în Cetatea noastră.

Din Sibiu. Din partea Academiei Teologice „Andreiane” ortodoxe primim anuarul anului trecut. În introducerea dl profesor Doctor Terkilă tratează cea mai importantă problemă a viitorului nostru: *Criza religioasă-morală a tinerimii române*. Numai această singură introducere, dacă ar fi retipărită și împrăștiată printre tineri, ar aduce mari foloase. Restul cărții e de asemeni de mare valoare pentru profesioniști, cari vor putea înțelege că școala din Sibiu este o școală „model” care poate împrăști multă sănătate morală printre Români.

MULȚUMIRI

Muțumim D-lor: I. Făcănar, prof., 30 lei; Ileana I. Gh. Teodosiu, 20 lei; Niculae T. Chiculă, 10 lei; Ing. Florescu, 30 lei; Ion Preda Mușenița, 100 lei; Ilie Bunea, învățător, 30 lei.

Cenzurat de secretarul plaselor Orăștin (ss) V. IVAȘCOIU

Cuza-Bejan, îmi pare rău de ceace am făcut. Voi scrie dlui Moța și-l voi întreba ce va fi de făcut când dnii Cuza-Bejan vor câștiga procesul, că eu am crezare că nimeni nu au dat în cinstea lor bani, ca să fie ei stăpâni pe Cămin.

(Scrisoarea continuă). La urmă iscăleşte:

Gheorghe Vasiliu, 72 ani,
agricultor.

Oameni buni în chestiunea Căminului atâta vă spunem: în viața noastră de până acum am suferit multe nedreptăți. Ni-s plepturile uscate de bădi și de temniță. Totuși ceace face dl profesor Cuza cu Căminul, este cea mai mare nedreptate pe care am văzut-o până acum în viața noastră și cea mai dureroasă lovitură din toate căle am primit până azi.

Ei, Dl-or, ne-ați dat în judecată și ne târâți într'un proces de care râde lumea și triumfă Jidanul. Pentru ce? Pentru a ne scoate afară din 3 camere mici, pe care le ocupăm noi cu Revista și Legiunea, din cele vre-o 30 de camere.

Din care Cămin afară? Din Căminul a cărui înfășare, o spunem fără jenă, ni-se datorește în cea mai mare măsură nouă: cari am avut curajul de a-l începe, cari nu ne-am dezbrăcat de haine într'un moment de entuziasm pentru a lucra 10 zile, ci am fost elemente de rezistență și de continuitate în toate zilele și în toate nopțile, fără de care acest Cămin nu s'ar fi putut ridica. Iar banii s'au strâns în bună parte datorită curentului național care a crescut în timpul celor 15 luni de închisoare pe care le-am suportat, pentruca a doua zi să fim insultați și scuipați și scoși afară din Cămin.

De către cine? De oameni, despre cari n'am auzit prin mișcarea națională că ar fi făcut cândva vr'un sacrificiu sau ar fi dat vre'o dovadă de credință față de dânsa. Ce monștruozitate morală!?. În mare majoritate niște oameni fără pic de bună cuviință, cari căzând în mișcarea națională ca dintr'un copac, se bat cu pumnul în piept repetând cu emfază o formulă: „Noi studențimea care am luptat” uitând tocmai esențialul: că ei n'au luptat de loc și că aici este acumulată muncă și este acumulat sacrificiu, față de care nu este permisă obraznicia.

Acesta este cazul Asociației Studenților Creștini din Iași, înființată de noi la 1922, con-

dușă de noi în timpurile cele grele ale mișcării studențești și pentru salvarea onoarei careia au fost „Văcăreștii” și pe urmă Gylata, etc.

„Ca pe urmă să vină să excludă din numărul ei pe Studenții Români aflați în Legiunea Arhanghelul Mihail. Când? Câteva săptămâni după ce președintele ei a făcut la mezină întrunire comună cu Jidanii, și grevă comună cu Jidanii. Și pentru ca în urmă cu câteva săptămâni membrii de ai ei să joace foot-bal cu Jidanii (cu Echipa Macabii), și ziaristul Jidan de la „Lumea” să intre în Sediuul Asoc. din Căminul Cult. Creștin (Din care ne scoate azi pe noi afară) și ca o sfidare supremă comunicatul de excludere, să fie trimis și publicat în ziarele Jidovești.”

„Acest caz m'a determinat pe mine, cel-ne-iscălesc mai jos și, pe prietenii mei (președinte de onoare) ca să ne retragem, fără zgomot, dar definitiv din mijlocul acestei Asociații de necuviincioși și de obraznici, luând cu noi tot ce-am adus moralicește timp de 6 ani de lupte și de suferință. Pentru ca acești eroi ai necunoscutului să vadă bine ce le mai rămâne de a doua zi.

Se va zice: „un om politic nu face așa”. Răspund: Nu alerg după popularitate, și în special m'ar desonora stima și prietenia acestor oameni.

Protestând altfel, cu „tactică”, aș simți cum se apleacă și se refrage morala din fața imperflinței. În țara în care oamenii datoriei împlinite sunt așa de puțini, nu poate fi admisibil ca ei să fie scuipați și insultați de a doua zi de către toți nechemății și „ambuscații”. Această școală nenorocită care se înfiripează azi sub „înalt patronaj”, va fi înăbușită. Vom înăbuși-o noi.

Ei, dar să presupunem, d-le profesor Cuza că veți câștiga victoria. Adică ne veți da afară din Cămin, pentru a face loc într'insul școlii de mai sus și băncii inginerului Bejan. Nu veți avea însă fericirea de a vă bucura de o asemenea „victorie”, pentrucă abia atunci veți vedea cât de amară este victoria câștigată pe nedreptate și în contra lui Dumnezeu.

Noi nu ne vom opune, dar vom ridica cu multe greutate, cu foame și cu chinuri, o altă casă.

Vor trece ani. Patimile se vor stânge și se odată cu noi, dar undeva pe un deal va rămânea o casă în amintirea nedreptății comise: Monumentul nedreptății.

Corneliu Z. Codreanu.

Din cele cari nu se uită.

Acum câteva săptămâni văzând marile greutatea pe care trebuie să le suportăm, ne-am luat inima în dinți și am făcut o cerere pentru câteva vagoane de lemne necesare arșului Cărmizilor. Am trimis-o la București.

Ne gândeam: În Țara asta din care veneticii își scot mii de vagoane pe zi, se vor găsi și pentru noi câteva vagoane.

Nădejdi prea mari nu aveam. Dar strânși mereu de sărăcie — omul sărac se agață și de un pai — prinsesem nădejdi.

Am primit însă vestea dela București. Cererea noastră a intrat în mâinile unui inginer silvic care a scris pe ea că „nu apropă”. Iar delegatului nostru i-a spus, că el nu poate lua parte la fapte imorale.

A doua zi ni-a sosit la Iași răspunsul a cesta și ni-a părut rău că am cerut lemnele.

Pe noi ne costă un vagon 6000 lei, din care 4000 lei transportul și 2000 lemnele. Deci prin acea petiție ceream o reducere de 2000 lei. Ne-ar fi costat numai 4000 lei vagonul.

Nu-i nimic, va trece și asta. Vom mânca mai puțin, sau nu vom mânca de loc, vom munci cum ne va duce capul ca să ne câștigăm banii, dar refuzul acesta brutal nu va trece, pentrucă el vine dela un om al cărui nume îl trecem deocamdată sub tăcere.

Un domn din București L. B. vorbind despre săcușoru cu țărăniță sfântă a spus:

— „poartă la gât un sac cu impuritățile din dosul hotelului Bejan”. Acesta va fi pe-depsit. Numele lui va fi dat la iveală mai târziu.

Alt Domn nu ne mai chiamă pe nume, ci ne spune pe scurt la toți „ucigașii aceia”. „Ce voiți să ajungeți ca ucigașii aceia”. Și-acest nume se va da pe față la vreme.

Alții adresându-se către un necunoscut: Auzi d-le niste excroci cari excrochează lu-

mea adunând bani pe liste de subscripție. Și acești domni vor fi dați la lumină.

Altul dela București, despre care se zice că ar fi jurat credință, etc:

„Auzi Die, se închină la Icoană. Ce prostie!”

Și dimineața sună din goarnă crezând că așa se rezolvă problema Jidovească.

Sunt dureroase toate aceste lucruri. Noi le-am ascuns o vreme, pentru a nu da o reprezentare urâtă. Lipsa de bun simț însă s'a întins și provocarea a devenit din ce în ce mai obraznică. El bine! Dureroasă sau nedureroasă, năjunea românească va trebui să supoarte această operație. Spre binele ei. Obraznicul nu mai poate înainta. El va fi învins și pus la locul lui.

O hotărâre a Legiunii care se va întinde:

Extragem din procesul-verbal alături în condica cărmizăriei.

8 Aug. 1928.

Tot în această seară, fiind toți la masă, afară lângă șura cu cărmizi, am propus:

Toți cei prezenți să se lase de fumai începând din această seară. Această hotărâre să se întindă la toți Legionarii F. D. C. și prietenii Legiunii.

Din banii ce s'ar fi cheltuit cu tutunul, să se crezeze un fond intangibil al Legiunii.

Sperăm că acest fond va fi destul de mare, deoarece numai un grup restrâns dintre noi fumează zilnic în valoare de 100 lei. Corneliu Z. Codreanu, Neculai Totu, Vasilache Traian, Al. Atanasiu, Ilie Atanasiu, Valentin Sorani, C. Vasiliu, Ion Kristodorescu.

Grupurile de Legionari cari vor adera la această hotărâre vor strânge zilnic sau săptămânal fondurile prin casierul respectiv. La fiecare 3 luni fondul se va vârsa Legiunii. De acest fond nu se va putea atinge nimeni.

O parte frumoasă. În seară când s'a luat această hotărâre, toți cei prezenți au chemat niște oameni cărora le-a dat cadou tabacherile și tot tutunul pe care-l aveau.

După ce toți tinerii au iscat angajamentul, Dl Vasiliu, la care noi nu ne gândeam că ar putea să se lase de tutun la vârsta de 58 ani a luat condeiul și a lăscălit spunând: „Dar eu nu-s Legionar?” După care și-a dat și el tabachera și tutunul cadou.

Dar în afară de partea materială, în afară de faptul sănătății fizice a omului, chestiunea mai are și o latură morală:

— Războiul binelui împotriva tentațiilor răului.

— Lupta spiritului împotriva cerințelor cărnii.

— Cine nu se poate desrobi din robia tutunului, acela nu se va putea desrobi din robia iudevească. Orice desrobire externă presupune o desrobire internă.

— Ca legionari mai găsim în acest fapt: Școala voinței de a învinge, a încăpăținării de a rezista.

Controlor: Unul singur: Conștiința ta de Legionar.

Faceți fiecare câte un abonat nou!

O ADRESĂ

a I. P. S. S. Patriarhul Miron.

Mai mulți lucrători Români nedreptățiți s'au prezentat I. P. S. S. Patriarhului Miron, ca făcând parte din Înalta Regență, și i-s'au plâns. După cum arată ziarul „Curentul” din 11 Aug. a. c., I. P. S. S. a pus următoarea rezoluție pe cererea muncitorilor și a trimis-o la Ministerul Muncii:

„Să dea Dreptate Românilor în țara Românească”.

Și mai la vale:

„În unele locuri, așa numiți fruntași Români, fac parte din consiliul de administrație al unor întreprinderi similare, unde în loc să avertizeze interesele românești, servesc ca paravan pentru afacerile incorecte ale întreprinderilor. În unele părți s'au constituit adevărate colonii de străini (cetățeni străini) indezirabili și periculoși siguranței Statului, care lezează interesele și ale Românilor”.

Această notă este un document al vremii.

**În legătură cu noua L. A. N.
Prea te pripiești
d-le Tătăărăscu.**

Ziarele ne-au adus la cunoștință că în memorabila seară de 4 Aug. 1928 s'a înființat (în localul Siguranței Generale a Statului, adăugăm noi), sub rafinată președinție a dlui Tătăărăscu (care însă ne temem că macar de data aceasta, s'a dovedit a fi cam Gușă), s'a înființat ce? Nici mai mult nici mai puțin decât noua L. A. N., adică „Liga Apărării Naționale și Sociale”.

Repetăm, pentru a risipi nedumerirea celorlor: la 4 August, patronul Siguranței Generale a Statului nu știu cum făcu dar se pomeni că îl păli o mare descoperire și anume că națiunea românească are nevoie urgentă de o Ligă care s'o apere de o mare primejdie socială ce s'a ivit la orizont. Imediat, în aceeași seară de vacanță adepții respectivi ai noului maestru înură congres iar a doua zi presa ne pune în fața faptului împlinit. Scopul acestei Ligi a Apărării Naționale este întreit:

- 1. Apărarea populațiunii împotriva agresiunilor aero-chimice;
- 2. Organizarea în Arcășii (decii și arcășii!) a tinerilor socoliși meritoși de noua Ligă;
- 3. Colonizări la frontieră.

Deci un amestec de gaze asfixiante, arcășii de-ale Siguranței și de colonizări la frontieră, atât întreitul scop unitar de apărare națională al Ligei Tătăărăscu.

Scopul, copilăresc, al noii înjghebări sare în ochi. Dl Tătăărăscu crede însă că trece neobservat, iar opinia publică va înghiți hapul anesteziant. Evident, dacă toți polițiștii noștri ar fi să albă un spirit de pătrundere atât de greoiu cum a dovedit de astădată a avea Șeful, dacă articulațiile mecanismului spiritual ar fi să fie la toți agenții noștri de siguranță atât de reumatice cum, macar în acest caz, s'a arătat a avea dl „ministru”, — atunci și-ar putea lua adio dl Romulus Voinescu dela reputația d-sale de șef al uneia din cele mai perfecționate (se zice) ramuri a administrației Statului.

Între adevăr, de Ligă cu arcășii avea oare nevoie națiunea noastră spre a o apăra de gaze

asfixiante? De ce numai decât să ne apăram în fața atacurilor de gaze organizând arcășii? Arcășiiile sunt ceva atât de puțin modern și deci foarte suspect la dl Tătăărăscu, om de ultima modă. Obositul profil dela Capșa, și de ultima modă. Obositul profil dela Capșa, și de ultima modă. Obositul profil dela Capșa, și de ultima modă. Obositul profil dela Capșa, și de ultima modă.

dar ce scop superior l-a determinat pe omul nostru să îmbrace țăarii, bundja și să ia în mână-i albă ghioaga de Căpitan de arcășii spre a porni contra gazelor? Am amintit mai sus despre nu știu ce anesteziant, leac adormitor. Ei bine acesta e cuvântul care luminează întunecimile noului fascism ministerial. Și anume:

După ce, datorită păcatelor și blestemului care pare a pluti încă asupra acestui neam, mișcarea națională, singura înjghebare politică de care se teme partidul liberal, singura înjghebare pe care n'ar fi putut o arunca după ureze nici un fel de anumită protecțiune, după ce deci, acu-i un an și mai bine, mișcarea națională antisemită o luă razna spre prăpastie, dl Tătăărăscu avu, cu siguranță, cea mai fericită și ușoară clipă a vieții sale politice. De îndată ce văzu căruța Ligii veritabile eșind de pe drumul drept pe care înainta cu putere spre balonetele tremurătoare ale dlui în chestiune, și apucând-o costis și spre abis, dânsul, punând în aplicare calități foarte puțin polițiste, închise dosarul LANC-ului dela Siguranță și îl clasă la arhivă: „Mișcarea națională a pierit”, conchidea raportul final, atrăgându-și de bună seamă gloria acestei mari victorii a românismului.

Și apoi, cu frica omului care se teme să nu i-se trezească mortul pe care abia isbutise a-l răpune, dânsul refuză a se mai uita în prăpastie spre a vedea ce s'a mai ales cu noi, cu mișcarea, cu Liga? Se încăpățina a se sugestionă că s'a terminalat cu nebunia anilor trecuți, că nu învie morșii. Obosise bietul om și cuși, că nu învie morșii. Obosise bietul om și cuși, că nu învie morșii. Obosise bietul om și cuși, că nu învie morșii.

mulțai mormântul ei, pentruca o dureroasă reculegere în fața scumpului mormânt să nu mai poată veni să tulbure simțămintele atât de curioase ale oamenilor. Căci adesea dintr'un fleac, dintr'o vagă scântee de aducere aminte se reaprind focuri mistuitoare, mai mari poate decât cel dinlăi. Deci trebuia fără întârziere ștearsă din inima Românilor și ultima amintire, ultima legătură cu nebuna mișcare națională răpusă. Și deaceea, confundând mișcarea națională cu L. A. N. C., dl Tătăărăscu decise a crea el o Ligă a Ap. Naț. cu întârziere la fel cu cealaltă, având chiar și arcășii, etc., pentruca amintirea despre vechea Ligă, despre mișcarea antisemită, să se risipească în întregime, după ce mai întâi va fi trecut prin confuzia creată de existența a tot felul de Ligi ale Apărării Naționale. Nu va mai ști biata lume ce să mai creadă cu atâtea arcășii, unele ansemele alele contra gazelor, ba mâne se va mai întemeia poate, desigur tot la Siguranță, și o Ligă a Apărării Naționale contra muștii columbace, o alta contra stupefiantelor sau contra frigurilor de bală, evident liecare cu arcășiiile ei. Și astfel, din această ameslecătură de Ligi, arcășii, de nuclee de Apărare Națională, va isvoră o confuzie și o uitare generală a tuturor „Ligilor”: lăfă planul.

Celilor să ne țiete dacă îl facem să-și diardă timpul cu analiza unor asemenea combinații ridicole și de o caraghioasă pretenție de înalt simț politic. Vina e a inventatorului din memorabila zi de 4 August.

Și, nu ne-am fi ocupat de acest complot dela interne dacă în tendința lui de a lovi, cu oricărită neghiobie, în L. A. N. C., n'am fi descoperit nu intenția de a lovi în Liga actuală a d-lui Cuza, ci intenția de a isbi în întreaga mișcare națională.

Acum, pe deasupra întregii țesături a președintelui suprem al noii L. A. N., care e atât de zorit să șteargă compleci din amintirea Românilor ori-ce aducere aminte despre vre-o „mișcare națională” a anilor trecuți, — acum ne întrebăm, spre încheiere:

De ce oare dl Tătăărăscu, și cu-el evident toată legiunea de politicieni, se teme atât de mult de simpla MEMORIE, de simpla aducere aminte a oamenilor, în legătură cu L. A. N. C. și mișcarea națională? Ce poate, d-le Tătăărăscu, simpla

memorie, ce stălii vei li văzând oare d-ta în simpla amintire a unor bieți Români? Și apoi, admitând că „Liga Tătărescu” ar isbul să steargă ori-ce aducere aminte despre o mișcare antisemită pe care s-o admitem apasă, crede oare dl Tătărescu că acel Român care riscă a se reaprinda atât de ușor la o simplă aducere aminte despre un trecut drag, acela n'are să se reaprindă în lafa faptelor zilnice și viitoare prin cari monstrul roșu al Israelului provoacă zilnic demnitățile și pune zilnic în cumpănă grija de viitor a Românilor? Nu-ți dai seama d-le Tătărescu de non-sensul situației d-tale care, cu o mână cauși să sufoci ori-ce urmă de antisemitism românesc, iar cu alta, forțat de împrejurări, și lăsa intenție de altfel, desvălul Românilor uneltirile actuale ale „conșilor” idani din străinătate contra Tronului și patriei românești?

Prea te-ai pripit d-le Tătărescu cu L. A. N. și arcașii dela Siguranța Generală! Ai o singură scuză: frica de mișcarea națională atot sancționatoare. Încolo toată țesătura nu e decât confuzie, ilogism, copilărie, și, ceea-ce pentru d-ta e mai grav: naivitate politică și ridicul polițienesc.

Ion I. Moja

PUBLICĂM

o scrisoare importantă a d-lui Ion Butnaru, care după cum se poate constata din procesele verbale, a ajutat mult înălțarea Căminului Cultural Creștin.

Domnule Codreanu,

Am citit detaliile pe care le dați în chestiunea Căminului Cultural Creștin. Cunosce aceste detalii, le recunosc, după cum cunosc și sacrificiul ce ați făcut împreună cu camarazii de suferință pentru marea operă românească la care nu s'a gândit nici una din generațiile trecute.

Din inițiativa d-tale și a celorlalți 5 camarazi, ați ridicat Căminul de azi, ajutați fiind de elevi, eleve și de public. Dând dovadă cu aceasta, că Românul când vrea, face cu nimic mult.

Cauzele cari v'au determinat să luați această hotărâre le cunosc: Lipsa unui local propriu, în care să vă puteți aduna, sfatul și de unde să nu fiți amenințați cu evacuarea.

Un asemenea local nu l-ați fi putut închinat când toate casele din străzile principale din Iași aparțin neamului lui Iuda. La această oserțioarea de azi o fac în virtutea acelei contribuții.

M'a surprins când am citit prin ziare că tocmai pe d-ta să te evacueze, pe acel care ai creat acea casă și i ai pus temelii. Și tocmai cine să te evacueze? Pretinsul donator al terenului, care a căutat să tragă numai foloase pe urma donației.

Poate că donatorul dl Inginer Bejan s'a gândit că acea casă ar fi mai bine utilizată pentru un varieteu, decât pentru scopul pentru care s'a clădit.

Și atunci fiind d-ta zidul de apărare al ei și-a propus să te evacueze și descurajându-te să părăsești și casa și mișcarea.

Însă după cum te cunosc, cred că planul d-lui Inginer pentru d-ta este o glumă pe care o va plăti îndeajuns de scump tot dl Inginer. Și nu precis că dacă d-ta nu te înalpi din Franța Căminul nici azi nu era acoperit și ar fi ajuns o ruină. Am fost martor când ați venit și ați început acoperișul lui, dându-ne tuturor o satisfacție. Căci ni-se rupea inima văzând cum plouă înfrinsul, crapă pereții și se putezesc bărnele.

Nu se poate ca să fii d-ta scos din acest local. Ne opunem noi și îți cerem și d-tale să te opui. Căci noi n'am dat bani pentru ca să faci Bejan varieteu acolo. D-tale ne-ai cerut ajutoare. Noi și-am dat. Azi îți cerem noi să stai acolo și să nu lași munca noastră în mâna oricui.

O gravă destălnuire a d-lui Butnaru.

Și ca să se vadă intenția donatorului terenului d-l Bejan (acaparatorul), voi destălnui un caz pe care încă lumea nu-l cunoaște.

Acum doi ani un membru al Ligei Gîgarescu, atât el cât soția lui, erau pe patul de moarte. În una din zile ne pomenim toți membrii cari compuneau Comitetul Ligii din județul Iași, convocăți de d-l Bejan. D-sa ne pune la cunoștință cazul soților bolnavi, cari și-ar fi exprimat dorința să doneze Ligii apărării Naționale creștine casa ce-o avem ca proprietate în strada I. C. Brătianu Nr. 27.

Dl Inginer Bejan ne prezintă un proces

verbal pe care să-l semnăm că acceptăm donarea pentru Ligă.

Am rămas surprins de o asemenea donație, și am pus întrebarea: Cum se face că acei doi oameni nu au nici un soi de rușe?

Ni s'a răspuns de dl Inginer Bejan că eu au pe nimeni pe suprafața pământului”.

Și înțelând buna credință a comitetului ne smulge semnăturile pe acel proces verbal și ducându-se cu el ne pomenim că actele s'au făcut pe numele magazinerului Bejan ca cumpărător în schimbul sumei de 5000 (cinci mii lei).

Mai târziu am aflat că în urma decedării au rămas doi copii cari cerșesc pe străzi. Ce are de zis marele filantrop și doator?

Acuma înțeleg intenția donatorului terenului pentru Cămin. Înțeleg pentru ce a fîmțit morții să fie în consiliul de administrare al Căminului, să conducă lucrările și mai vărtos să fie castelul.

Înceind fac apel strigând la toată lumea din toate puterile mele să nu lase ca această casă să rămâie pe mâna lui Bejan.

D-tale îți urez curaj, de care știm că nu ești lipsit, iar casa de unde voește a te evacua este a noastră a tuturor, cari am contribuit cu brațele copiilor noștri, alții personal cu ale lor, iar cea mai mare parte cu punga lor — și pe care o dăm spre locuit și pășirare foștilor și viitorilor studenți creștini lupiațori pentru pământul Moldovii.

Cu deosebită stimă:

I. Butnaru, proprietar, Iași.

La rândul nostru:

1. Cerem să se explice ce este cu casa donată Ligii?

2. Ne luăm obligația ca să aducem la lumină și alte fapte și mai grave ale Inginerului, profesorului, veteranului, donatorului și filantropului Gr. Bejan.

Lumea spune că odată un drac a făcut un clopot donație unei biserici.

CUVINTE ÎNTELEPTE

Oâina bea apă și se uită la Dumnezeu.

Pe cap bun stă bine și-o căciulă rupită.

Dela „Legiunea Arh. Mihail”.

S'a înaintat următoarea adresă tuturor Legionarilor și F. D. C.:

Pentru a se înălțura ori-ce discuție și pentru a se înălțura sistemul adunării de fonduri dela public prin liste de subscripție sau altfel, pentru a se înălțura sistemul cerșitoriei deși neruzinas atunci când este vorba de țara ta, dar neluând necesar pentru Legionarii cari știu să muncească aducem la cunoștință tuturor:

1. Legiunea n'a lansat nici o listă de subscripție pentru Cetatea St. Mihail sau pentru altceva.

2. Tot ce s'a făcut până acum este provenit din efortul Legionarului, al F. de Cruce și al susținătorilor Legiunii.

3. Legiunea nu primește donațiuni. Sumele primite sunt rezultatul muncii Legionarului, este obolul său, sportul său lajă de organizația de care s'a legat. (Leg., F. D. C. sau susținător al Leg.)

4. De aceea Legionarii, F. D. C., Surorile Legiunii și Susținătorii ai Legiunii, intensifică munca voastră în toate direcțiile.

Legiunea Arh. Mihail (Centru).

O SCRISOARE

dela dl Profesor Manase Ciungariu din Huedin.

Dle Codreanu!

Noti cel din Huedin contribuim cu această sumă, (1160 lei) pentru a ajuta pe aceia, cari și-au pus de scop al vieții lor, cel mai înălțător ideal al românismului. Curățirea țării noastre de microbii discordiei dintre trași și al nimicitirii materiale și morale.

Voința de fier, de care ați dat dovadă de nenumărate ori, se va oșeli și mai mult prin noua bătălie, arătând lumii ce poate să facă românul când vrea, iar streinii se vor frezi din visele cauzate de scamatorul Rothermere, aducându-și aminte, că urmașii lui Ștefan Cel Mare mai trăiesc încă, pentru a da dovada că voința unui neam devine lege, când îi ei uniți urmează acelaș scop.

Să vă dea Dumnezeu ani mulți, pentru ca să puteți desăvârși opera începută.

D-sa încheie adresându-se legionarilor:

Frați Legionari!

Operele mari naționale, s'au realizat, prin jertfa celor mai buni fii ai patriei. — Fiți și pe mai departe exemplul viu, pe care imitându-l și alții, să poată fi așezat românismul la locul său, pentru care loc a luptat o mie de ani. Ce-a fost greu s'a învins, mai rămâne să se curățească noua casă mărită de goz și ploșnițe, ș'atunci vom avea cea mai frumoasă și puternică țară din lume.

S'ajute Dumnezeu!

Huedin, la 1 August 1928.

M. Ciungariu,
profesor.

Vechii abonați cari nu și-au achitat pe întreg anul trecut sunt rugați să achite cât vor putea mai repede abonamentul.

Cei ce pot de asemeni sunt rugați să trimită înainte.

TOȚI suntem chemați de Legiune la o mică și scurtă încordare în luna Septembrie:

CAMPANIA DE DUBLARE A NUMĂRULUI ABONAȚILOR!

Pentru aceasta: scrieți cărți postale la cunoșcuți recomandându-le revista, cereți manifeste dela Iași, cereți carnete de abonamente.

COMITETUL DE 100

format din acei cari vor să contribuiească cu câte 100 lei lunar timp de 12 luni, pentru achitarea ratelor camionetei Legiunii.

S'a mai înscris Domnul:

100. Amos Horațiu Pop.

Inscrieri nu se mai pot face.

Acest comitet va ocupa totdeauna un loc de onoare în organizația Legiunii. Conducerea Legiunii a hotărât, în semn de recunoștință și răsplată formarea unei insigne speciale pentru membrii Comitetului de 100.

Dela Frățiile de Cruce.

S'au primit rapoartele F. D. C. Doloneș, Tisa și Radu-Negru.

Toate F. D. C. vor cere dela Centru manifeste și se vor pregăti în vederea Campaniei de dublare a numărului abonaților revistei. Se pot cere și carnete de abonamente.

Dela Surorile Legiunii.

Cetățuia „I. B. P. Hăjdău” a primit la sânul ei o nouă membră dșra M. N. Cu această ocazie d-sa a lucrat o fervă pe care a trimis-o la Iași.

Cetățuia „Carmen Silva” ne face o propunere: Cetățuile formate într'un oraș să lucreze în mod discret pentru crearea altor cetățuiri în orașele vecine.

Noi „clitori” pentru cetatea Sf. Mihailu.

D-nii: 11 Vasile State, 500 lei. 12 Leștean (Focșani) (un sac de făină grâu 1200 lei). 13 Inginer Mihailă Itru, 500. 14 Iordache Ch. (Galați), 100. 15 Const. Gheorghiu (Vaslui-Dumbrăveni) 100. 16 Victor Petrescu, 60. 17 Gh. Cercel (Galați) 30. 18 Gh. Vasiliu (Dobasca), 50 kg. făină păpușoi. 19 Brănescu Petru, 20. 20 Grecu Visalon, 20. 21 Soc. Sf. Gheorghe, Dubești, 20. 22 Aron Mărină, președintele L. A. N. C. Ciuguzel, 30. 23 Vice-Președinte Ioan Moldovan 30. 24 Mănăila Toma 20. 25 Susana Brânzeu, 120. 26 Iustina Botos (Banat) 20. 27 George Ududec, 50. 28 Iuliu Stănescu (Mărșani Dolj), 100. 29 Gh. Potolea (Berești Covurlui) 160. 30 Iulius Igna (Hunedoara) 520. 31 Ion Băbăran (Soveja) 20. 32 Manase Ciungariu, profesor (Huedin), 100. 33 Vasile Pastină funcț. 500. 34 Teodorescu 20. 35 Inginer P. Stravic, 100. 36 Doctor al Andrei 100. 37 Dr. avocat Gavril Gall, 100.

Toate aceste nume vor fi înscrise pe pereteii cetății sf. Mihailu cu litere aurite. Unii pe pereteii din afară de jur împrejurul clădirii, alții în sala de recepție.

Cenzurat de secretarul plasei Orăștie (ss) V. IVĂȘCOIU

Tipărită în Tipografia „Libertatea”, Orăștie.

Pământul Strămoșesc

Apare la 1 și 15 ale lunii.

Tot ce interesează revista se va adresa:
CORNELIU Z. CODREANU,
Căminul cult. Creștin, Iași (Moldova).

ABONAMENTE:
1 an 140 Lei — 6 luni 70 Lei.
3 luni 40 Lei. — 1 număr 6 Lei.

Simplă bosumflare?

Nu e de mirare ca omul la nenorocire să nu întrebe cine sunt și ce pot salvatorii veniți cu trâmbe și fanfare să-l salveze (după o prealabilă reclamă asupra atotputerniciei lor de salvatori irezistibili și radicali). Supt de boală și de neîngrijire, nenorocitul când vede că, după nepăsarea generală de mai înainte, vine cineva care-i vorbește mângăetor despre suferința sa și-l îmbărbătează făgăduindu-i că-l va libera din chinurile boalei dându-i iarăși sănătate și putere. — atunci nu e de mirare că acest nenorocit sărută cu lacrimi mâna făgăduitorului de mântuire și-l sancționează în sufletul său, slăvind-l. Și nu e de mirare nici faptul de a-l vedea, cu glasul stins, cerând binefăcătorilor să se pună la lucru fără întârziere, îndepărtând dintre ei ori-ce neînțelegere, desbinare, care aduce amânarea salvării sale sau o compromite chiar.

De aceea, cu toate că noi nu purtăm nici o vină pentru izolarea noastră de cei cari ne gonesc (până și din Căminul nostru), totuși nu ne mirăm deloc de tânguiri pe cari adesea le auzim venind, cu profundă sinceritate și durere, dela bieții Români. Ei nu vor să știe multe, îi doare să asculte chinuloarele argumentări, ei ne dau dreptate tuturor, dar, pe de-asupra ori-cărora nedreptăți, umiliri, lovituri suferite pe nedrept, ei ne cer înălțimea morală de a răbda totul, de a nu ne lăsa cuprinși de revolta demnității, de a nu ne izola într-o înclăștată bosumflare.

Și desigur n'am putea rezista rugăminților pornite din ochii pierduți în orbite, ba am găsi poate o soluție chiar și paradoxului de a sta alături de cei ce nu conținesc a ne lovi și isgoni, dacă la baza altitudinii noastre n'ar mai fi și altceva, un element de mare importanță, hotărâtor pentru însăși existența celui suferind, o convingere neșovăitoare despre ineficiența metodei și a sistemului de salvare al celor cari ne-au isgonit tocmai pentru că am încercat cu cinste și pe față a introduce în SISTEMUL LOR acest element al SISTEMULUI NOSTRU.

Adversarii noștri să nu triumfe frecându-și mâinile că ne-au prins în laț cu cuvintele de mai sus. Știm prea bine la ce ne expunem spunându-le, dar totuși le spunem. Auzim prea bine riposta vre-unui îndignat: „Nu vă este rușine obrazului, niște băeți abia eșiți din Universitate să vorbiți de sistemul nostru îndrăznind a critica sistemul profesorului bătrân care v'a învățat allabetul adevărului naționalist!” Le știm prea bine pe acestea, cât și pe celelalte la cari ne expune altitudine noastră. Dar, așa suntem noi și azi cum am fost și în trecut, atunci când, deși poate desaprobați în conștiința unora, eram totuși apărași cu vervă dubioasă: Adevărul din sufletul nostru, convingerile noastre, le urmărim și ni le imprimăm tuturor faptelor, cu fruntea ridicată. Greșim, poate, ceea-ce e posibil unor oameni? Prea bine, vom suporta urmările greșelii cu seninătatea sufletului curat. Dacă însă nu greșim, să știe toți că nici un obstacol nu ne intimidează. Auziți bine: nici unul! Și, du-

... suntem foarte departe de a putea recunoaște că am vrut să facem o incursiune fără rost în sistemul lor.

Dar să arătăm acum care este elementul sistemului nostru nou, pe care-l considerăm esențial pentru apărarea și salvarea națională-creștină, element care nu numai că a lipsit din sistemul de organizare al Ligii, ci l-am aflat chiar călcat în picioare și desconsiderat.

Este ELEMENTUL MORAL.

Lipsa acestuia, — iar nu simpla reacțiune a demnității, simpla noastră „bosumfiare” din cauza loviturilor și infamiilor ce ni se află, — iată substratul esențial al izolării noastre.

Când, pornindu-se dela dubioasa teorie care înălțura ori-ce preocupare de asanare morală, preocupându-se exclusiv de asanarea economică prin care ar fi să se obțină automat și cea morală, — când, pornindu-se probabil dela acest principiu de orientare, ni s'a spus că trebuie să tolerăm chiar și hojiile în interesul superior de a evita mișcării un compromișator scandal public, atunci, da, nu negăm, ucenicii s'au revoltat în conștiința lor contra sistemului maestrului și au refuzat de a se supune, cerând cu încăpăținare satisfacerea elementului moral nesocotit. De geaba ni se expuneau „interesele superioare ale mișcării”, spunându-ni-se că atunci când, grație unei diplomatice conduceri fie chiar machiavelice, se va ajunge la eliminarea și asanarea economică, vom obține cu toții, ca și întreaga națiune, automat, asanarea morală, eliminarea duhului pierzării din domeniul culturii care „își are rădăcina în economie”. Simțul nostru moral, cât și convingerea noastră despre inutilitatea unui efort de asanare culturală care merge col la col cu păcatul (deoarece ce noi nu admitem concepția materialistă a culturii isvorâte din economie), ne-au făcut să nu cedăm și să cerem cinsle și onoare în sistemul mișcării naționale. De aceea am

... fost isgoniți, de aceea suntem urmăriți și de aceeași palimă, spre a li scoși afară din țară și din proprietatea noastră. Pentru că am vrut să aduce cu noi un alt spirit, am încercat să introducem elementul moral în preocupările naționale de până acum.

Iată de ce așadar, fără a mai vorbi de deosebirile de tactică a luptei, grupul Legionar reprezintă un criteriu nou și, după noi, indispensabil unui sistem de luptă pentru mântuirea națională.

Prăpastia e deci adâncă. Căci, repetăm deși nu criticăm evident întru nimic sistemul lor în elementul său de reformă economică (indiscutabil, și pentru evidențierea căruia vom slăvi totdeauna pe savantul nostru fost profesor), în elementul său de identificare a monstrului jidănesc conspirator contra lumii, — totuși ne desparte, în cugetare și faptă, o profundă deosebire de vederi asupra unui element nici decum accesoriu al celui economic: capital, independent, hotărâtor în ori-ce speră de mântuire umană: elementul moral. Noi putem să ne dedicăm exclusiv unui program de asanare a economiei naționale uitând și chiar sacrificând acest element moral, a căru asanare e primordială, deoarece ce nu admitem că acest din urmă element e un produs al celui dintâi; nu admitem că o economie națională asanată va produce și o cultură (cu baza ei: morală) asanată, după cum nu admitem că principalul element moral-creștinismul, ar fi un produs al vre-unei economii naționale oricât de asanată. >

Iată deci prăpastia. Este ea de trecut? Puțină nădejde, căci doar n'o să schimbăm noi, și acum, la apusul vieții, un cap fie el oricât de genial și obiectiv. Iar adevărul nostru desemenea nu-l putem trăda.

Iar deoarece ce acest grav conflict nu se poate lămurii îndeajuns într'un articol de revistă, suntem gata ori-când, în cazul neșă

... de mai sus, să arătăm opiniei publice, într'un larg, întru cât foștii noștri conducători au nesocotit și nesocotesc acest element moral.

Prin aceasta totodată vom aduce bietului Român mângăierea de a se convinge că asanarea din mișcarea națională a fost un efort mai mic decât tolerarea, de dragul unei armonii seci, a falsei direcții ce se dădea eforturilor de mântuire a neamului, ducând la o pierdere sigură și încă pătată de rușine.

Ion I. Moța

Cuvinte de îmbărbătare.

D-na Dr. Elena Bratu din Cluj, ne scrie pe dosul couponului:

„Trimit 200 Lei abonament la revistă. Sunteti speranța noastră, acelora care dorim să izbutim pe această cale pe care o credem dreaptă, dar nu putem, că ne lipsește energia și curajul trebuitor. — Dumnezeu să Vă dea voastră ceea-ce ne lipsește nouă, să puteți ajunge să scăpați țara de rușine și de nevoi.

Dr. Elena Bratu, avocat.”

Faceți fiecare câte un abonat nou!

IN OPRESSORES *)

În frunte înălțării!

Albastru ni e steagul, Români —

Sătuți de nemernici stăpâni,

Să prindeți topoarele 'n mâni,

Să 'nghițe de spaimă călăii.

Din culme de munți și din gurile văii

Cu pletele 'n vânt

Puternici să iasă potop pe pământ,

În frunte înălțării!

Albastru e cerul pe care jurăm,

Și-albastră mânia pe care-o chemăm,

Și-ajute-ne Domnul din cerul albastru,

C'albastru ni-e steagul, Români!

*) Publicată după moartea sa în revistă „Viața Românească”, Iași, Martie 1920.

La mijloc bărbații!

Ni-e galben drapelul, Români!

S'asvârî veneticii păgâni

Să fie pe-acea stăpâni,

Se 'ndeasă spre țară, spurcații!

Se 'ntorc în mormânt, să se vade tații

Și plâng în mormânt —

Sari, neamule-al meu! Ca vârtelul de vânt

Să sară bărbații!

Ca ceara de galbeni s'alerge nebuni,

Străinii, și 'n goană pe toți să-ți curzi

Cu galbena groază, cu galbena moarte,

Că galben ni-e steagul, Români!

La luptă cu toții!

Drapelul ni-e roșu, Români!

Nici mișă să n'aveți de căni,

Nici jale de oameni păgâni,

Să piară țărării și hoji!

Copiii ca noi, și ca dânsii nepoții

De-acum până 'n veac!

Deprindă-se 'n ura cea țără de leac,

La luptă cu toții!

Văzut-ați voi sânge pe drumuri curgând?

Orășe dușmane văzur-ați arzând?

E roșu și focul, și sângele roșu,

Și roșu ni-e steagul, Români!

George Coșbuc
(Inedit)

Situația la Căramidărie.

În fine chiar, fără aprobarea dela Casa Pădurilor, sau mai bine zis chiar cu refuzul dui Inginer Silvic să ară și al doilea cuplor de cărămizi.

LEGIONARI

Voi mergeți înainte, căci sunteți fcați ca să învingeți. Cel ce vă ărește și cearecă a vi se pune de-acumzeșul, este sornit înfrângerit.

Doamne și Domnișoare Române,
lucrați câte ceva pentru Legiune.

O scrisoare

din partea unui fost „Frate de Cruce” actualmente student în Franța, adresată Legionarilor cari lucrează la cărămizi.

Iubiții mei frați,

Mare-mi este necazul și grija, când văd situația țării noastre, care strigă zi și noapte „ajutor”.

Greu îmi este când mă simt departe de „Pământul Strămoșesc” și de clocotul luptei care se duce acolo pentru apărarea lui.

Știu că lipsesc luptătorii. Și mă întreb, de ce-or fi lipsind? Ori nu suntem noi urmașii celor dela Războieni, dela Rovine, dela Turda, cari în momente grele au apărat cu pieturi de oțel pământul Patriei?

Cum se face că astăzi marea majoritate a Românilor amuțesc în fața uzurpatorului semit?

Nu mă descurajez însă. Văzându-vă pe voi cari munciți acolo, scumpii mei frați, la Ungheni, lângă Candela cu untdelemn și la umbra sfântului arhanghel Mihail care veghiază, mi se umple sufletul de o mare nădejde.

Așa îmi spune mie glasul inimii mele.

— Școala voastră, a Legiunii, este școala care trebuie astăzi neamului nostru.

— Sabia voastră va pătrunde adânc până în măduva răului.

— Voi veți spulbera rușinea de azi, ce cade peste noi și veți avea curajul de a vă opune prin fapte, nu prin vorbe, valului iudaic atotdistrugător.

Voi veți da naștere unei vieți noi inspirate din adevăr și din virtute.

— Călăuziți de aceste nădejdi, ori de principiile voastre, am avut și noi curajul de a înființa din mica noastră economie, în ciuda dușmanului, „Asociația Studenților Români Creștini dela Toulouse”. Și pătrunși de durerile fraților din țară, am muncit pentru a pune în fața străinului, oglinda țării noastre în adevăratul ei cadru.

Acum fiind vacanță, totuși departe de țară, regret că nu sunt alături de voi, frații mei de cruce, pentru ca să pot da ajutor la opera și la nădejdea noastră a tuturor: „Cetatea Sfântul Mihail”.

Îmi este cu fală gândindu-mă că am putut da micul meu ajutor pentru Căminul dela Râpa Galbenă, căruia la rândul meu nisip cu roaba.

Cele întâmplate cu acest Cămin, au stărnit indignarea unanimă a tuturor oamenilor cu cari m'am întâlnit și cari, fiți siguri, că Vă urmăresc cu simpatie și cu nădejdi.

Cu dragoste de frate:

Atanasie C. Duțulescu
student al Institutului Electro-Tehnici
Toulouse (Franța), în 10 Aug. 1928.

METODE

Cazul din Poenari-Muscel.

Defectul principal al neamului jidovesc, frica, descoperindu-le partea vulnerabilă, determină presa jidovească în special, de-a deprecia înfruibunțarea metodelor tari.

Pentru obiectivitatea cu care privim problema, trebuie să adăugăm, că atunci când jidanii formează o mulțime iresponsabilă și sigură că e la adăpost de riscuri, iau un caracter ofensiv ce desvăluie adevăratele bestii. Exemple: cazul dela Piatra-Neamț cu tânărul Hergheliegiu și ceilalți; cazul învățătorului Bodruța dela Teleneștii basarabeni, etc.

Dar iată un caz care pune în evidență că și jidanul din „înalta societate” — singur, pune în aplicare metoda tare... când e sigur de reușită.

Cazul a fost redat și de marile cotidiene, dar pușini vor fi știut că frații Jean și Nicu Beligrădeanu, sunt jidani sadea, sau cum le place să-și precizeze naționalitatea: „români de religie mozaică”.

Minele de cărbuni din com. Poenari, jud. Muscel, sunt exploatare de frații Beligrădeanu. Cât belșug se revarsă din bogăția pământului românesc asupra țăranilor români, o pot dovedi fețele gălbejite și supte ale locuitorilor respectivi — și câtă lipsă și mizerie îndură bieții jidani, se poate vedea în deosebi din instalațiile și palatele șipătoare de confort ce le aparțin și cari atrag atenția tuturor celor ce trec prin părțile locului.

*

Profesorul de liceu Simion Sonescu, originar din com. Poenari, fiind în vacanță acasă, pentru vorba „jidani” — care nici într'un caz nu putea supăra pe un Român — a fost bătut până la sânge de către „românul de religie mozaică” Nicu Beligrădeanu, punând un grup întreg de muncitori unguri dela mină, să-l jână nemișcat, ca nu cumva să riște ceva... — E de remarcat deosebitul cavalerism al acestui reprezentant al aristocrației jidovești. — Ba și mai mult, a poruncit de l-a închis pe profesorul român, într'un beciu, de unde n'a putut fi eliberat de cât de mulțimea sătenilor, cari auzind au venit împreună cu jandarmul, și cărora, acelaș cavaler căuta să se opună pe baza... respectării legilor țării.

A doua zi la ancheta plutonierului jandarm sosește fratele jidanului cavaler, Jean Beligrădeanu, care pe un ton arrogant și necuviincios insultă pe cel ce instrumenta afacerea, pentru că nu s'a sculat în picioare când a intrat „conu Jean”.

*

Ambii vor merge la judecată. Românii așteaptă cu calm și încredere hotărârea justiției, care de sigur nu va avea în vedere nici situația lui „Conu Nicu” și a lui „Conu Jean”, și nici faptul că ei fac parte din poporul ales și sfânt; dar de sigur că se va avea în vedere cavalerismul unuia și respectul și cuviința celuilalt față de autorități.

Decât pentru noi se desprinde și un învățământ: deși desprețuite pentru ochii pro-

simii românești, metodele tari sunt întrebuințate și de plutocrația jidovească, atunci când li-se par necesare.... Deci de ce să se supere când aceleași metode vor fi aplicate de autohtoni — și îi asigurăm cu mai multă competență — când aceste metode se vor impune ca singure ce ar remedia o situație, sau chiar numai ar putea aduce satisfacția cerută de jigniri cărora nu li-se poate da un alt răspuns?

Răspunsul va veni cu o promptitudine și conștiențiozitate surprinzătoare pentru cei cari dovedesc că le plac metodele tari.

Iar tu frate Simioane, fîne mereu candelile aprinse... căci nu se știe când va veni cel așteptat, cu biciul de funii.

Emil.

Rubrica economică.

Situația recoltei pe anul 1928.

Statistică. — Aspecte și concluzii.

Deși începuturile extrem de bune ale anului agricol sămănaseră nădejdi mari în sufletele agricultorilor noștri, lipsa de ploaie din ultimul timp a făcut să se spulbere multe nădejdi în multe părți, iar propaganda făcută de mijlocitorii jidani a adus o adevărată panică în rândurile muncitorilor dela orașe, asupra cărora se răsfrâng așa de greu anii de secetă și de criză agricolă.

În interesul adevărului și pentru bunăstarea spiritelor, s'au publicat statistice oficiale din care se constată că, cu toată vremea nefavorabilă, recolta anului acestuia, și în special a pâioaselor, e cantitativ superioară celei din anul trecut. — Astfel anul acesta s'a produs mai mult decât anul trecut: grâu 90.000 de vag., orz 40.000 vag., seară 7.000 vag. și ovăș 7.000 vagoane.

Socotindu-se cantitățile necesare consumului intern, rezultă că am avea încă aproape 200.000 vagoane de cereale disponibile, care s'ar putea exporta. — fără să mai amintim că recolta porumbului va fi cel puțin egală cu cea din anul trecut, de oare-ce anul acesta s'au cultivat peste 20.000 hect. în plus.

Privind aceste date, ar trebui să ne bu-

curam că anul acesta e un an bunisor agricol, ba da posibilitate țaranului român, rob pământului pe care-l muncește din greu, să răsuflă ușurat în parte macar, de multe necazuri și nevoi, pe cari și-le va acoperi cu bănișorii câștigați pe surplusul de cereale.

Dar, cei cari cunoaștem situația adevărată, nu se facem visuri de geaba. Noi știm de pe acum, când cerealele n'au fost strânse încă, că cel ce va profita de dârnicia cerului și de rodul muncii cu sudoare, nu va fi neaptea țaran român, ci jidanul trândav și parazit, care așteaptă, ca pajișenul în plasa sa, să-i vină prada, fără ca el să se ostenească macar până la ea.

Acum, când sob arșița soarelui de August, țaranul scoate boabele de aur din spice, pregătindu-le să le transforme în bani, dintr'un capăt la altul al țării, în orașul mare ca și în satul mic care opoștește macar câteva familii de trăitori, — (pajișeni cu nasul încovoiat) e ferbere. — Sinagogile, casele lor de conspirații, ciocotese de staturile lor. Acolo făuresc ei acum planuri diavolești de jefuirea harnicilor și truditorilor țărani, — încât mâine la Arad și Tighina, la Hotin și Severin, în ori ce parte și în ori ce loc, prețul grâului va fi invariabil fixat 5 sau 5 $\frac{1}{2}$ lei — kgr. Și aceasta va dura până la începutul lui Decembrie, când gerul erній va obliga neîndurător pe bietul Român să-și dea pe nimic munca sa de un an, ca să-și poată cumpăra o haină pentru copilași înghețați de frig, bine înțeleș dacă până atunci va fi putut scăpa de execuția perceptorului, tot așa de neîndurător și de tăios ca crivățul ernei. — Lucrurile se vor schimba abia la sărbătorile Crăciunului, când țaranul român va rămănea mirat, trebuind să plătească 16—18 Lei kgr. făina din grâul pe care el l-a vândut cu 5 lei.

Toate acestea se vor petrece cu o precizie matematică, dacă vreți, așa cum s'au petrecut anul trecut, în ceilalți ani și de ani de-urând, fără ca cineva să ia vre-o măsură de stăvilire a râului.

În țara cu tot felul de societăți: de protecția animalelor, de creșterea peștilor, îmbunătățirea rasei cânilor, etc., se trece neobservată ingenuncherea și sărăcirea sistematică a celor ce sunt temelia statului românesc. Ce-au făcut, ori ce fac, pentru cei ce au stăvilit cu pepturi de granit urgia dușmanilor cutropitori, partidele politice? Oare politicianii mincinoși și lacomi

se mai gândesc vre-o clipă și la cei la cari vin din 4 în 4 ani să le promită câte 'n lună și 'n stele, să le fure încrederea și voturile?

Legionarul Florea

Din turnul de veghe.

Fixare de întâmplări importante, ce scapă atătora din vedere.

Guvernul român era în căutarea împrumutului de stabilizare și de refacere, la care n'a ajuns încă Balaurul cu nouă capete, „Alianța Israelită Universală“ era la pândă. Știa pe Vintilă Brătianu ca bărbatul politic care flutura de ani de zile — mai ales dela războiu, așadar dela mărirea Țării încoace, stindardul principului plin de mândrie: „*Prin noi înșine!*“ și trebuia să-i frângă steagul și să plece grumazul stegarului. Și se vede că au reușit mai mult decât se putea bănui despre Vintilă Brătianu. Pe noi nu ne interesează înfrângerea politicianului V. Brătianu, ci faptul că prin el se arunca în grumazul țării i frământul umilitor. Că ce s'a petrecut după culise, cetitorul atent va înțelege din scurtele și liri ce le înșirăm aci:

— Ziarul „New-York Times“ scria la 26 Maiu 1928, următoarele:

„Evreii de aici sunt favorabili împrumutului României. Raportul „Uniunii“ (Evreilor de acolo) girează împrumutul de 60 milioane dollari. Dr. Wise (Weiss) conduce acțiunea.

„Schimbarea de atitudine e datorită asigurărilor date de guvernul din București.

„Un acord cu dovezi reciproce de bunăvoință a fost încheiat între guvernul român și „Evreii români din America“, societate care până acum era foarte ostilă guvernului român.

„Raportul Societății Evreilor români din America, a fost văzut și girat de „Congresul Evreilor Americani“ a cărui prezident este Rabbi Stefan S. Wise.“

La 28 Maiu, așadar cam în același timp, se telegrafiază din Londra:

„Asociațiunea „Joint Foreign Committee of the Board of Jewish Deputies an Anglo-Jewish Association“ (din Anglia) și a ținut de

unăzi adunarea anuală. Secretarul general Lucien Wolf a dat un raport amănunțit despre situația Evreilor în diferite părți a lumii.

„Di Wolf în raportul d-sale spune, că situația Evreilor în România s'a îmbunătățit în mod considerabil. Guvernul a luat măsurile convenite ca să nu se mai repete desordini pe la Universități, și după toate aparențele, măsurile luate au adus roadele convenite...“

Dela jumătatea lui Iunie, Leon Fischer Președintele „Uniunii Evreilor Români din Statele-Unite“ e prin țară, la „inspecție“. El cercetează bărbași politici de toate partidele și culege asigurări dela ei. A cercetat și pe șeful țărăniștilor dl Mihalache. A plecat apoi din țară împăcat și bine liniștit, că din nici o parte pe Evrei nu-i mai amenință nici o primejdie...

— La 25 August Ministrul României la Berlin, Comnen, a oferit în saloanele Legației o mare „serată muzicală“... „Invitații“ Legației „române“ au fost jumătate jidani! Doar și ziua „seratei“ a fost aleasă pe placul lor: Sâmbăta...

Tot atâtea semne evidente de biruință a politicii mari evreești asupra politicii Țării Românești.

În lumea mare

rezultatele străduințelor nevăzute ale „Alianței Izraelite Universale“ sunt la fel de marcate. Mai nou celim, că:

— La Conferința Interparlamentară din Berlin, în ședința dela 26 August a. c. deputatul Wiltrau a vorbit de problema minorităților din felurite state; s'a arătat nemulțumit de starea în care aceea se află. A cerut ca „Liga Națiunilor“ să creeze o Comisiune permanentă a minorităților, — adică un organ de control al finutei tuturor statelor față de minoritățile din ele. Cine nu vede că prin asta se dorește instituirea unui for de protecție a „minorității“ celei aflate în toate statele, a Jidanilor! Dar — mai ales a celor din România, unde ei sunt mai mulți ca ori-și-unde!

— Insuși „pactul Kellog“ contra războiului, e o invenție a jidanilor americani și un instrument în mâna „Alianței“. După ce s'au înlipt bine în corpul Americii, ei au lipsă de

pace, ca să poată suge în liniște și America și toată lumea. Și asta și-o asigură prin „pactul Kellog“, marea realizare a „Ligii Națiunilor“, ca Guvern mondial, chiar așa cum îl cer și „Protocoalele Înțelepților“ lor. Prin Ligă și Paci ei pot acum ocărui popoarele mai bine chiar ca prin intrigile ducătoare la războaie. Din războiu mai ieșea biruitor și câte-un popor neplăcut lor, ca cel românesc, — dar din ghiarele „Guvernului Mondial“, Liga, bine mascată, ca să nu se vadă că e așezământ evreesc, — nu mai scapă cu una cu două!

Numai orbii nu văd aceste semne de vremuri rele!

Cetind ziarele...

— Simțim cum ne scufundăm —

Într'o revistă din București (Facla Românească) dl I. Negreanu-Bârsan strigă „*Să salvăm Oltenia!*“, țara lui Tudor, cea pe care lumea românească o știa — și o mai crede, — curat românească. Dl Negreanu vrea să trezească pe Români cu grijă de viitorul acestei țări, din acest vis al lor. Oltenia e în primejdie de a ajunge soră cu Moldova și în ce privește năvata de jidani asupra ei.

„Cetatea Banilor, Craiova, a devenit — ne spune glasul de alarmă, — cetatea lui Iuda! — Severinul în care a fost achitat C. Z. Codreanu, e azi pângărit de aceste liște. Statuia împăratului Traian din mijlocul orașului, a fost murdărită de doi pui de năpărcă. — Râmnicul-Vâlcea a ajuns colonie de jidani. — Drăgășanii aveau năințe de războiu 3 jidani, azi au 32, și ei duc lupta aprigă pentru doborârea Românilor din comerț...“

Și așa mai departe — și prin Oltenia.

„Națiunea“ (Cluj), arată că din 560 de farmacii câte sunt azi în Ardeal, abia 70 sunt românești! Și doar farmaciile sunt monopol de stat! Toțișii bunii noștri paznici ai statului și ai națiunii ce-l susține, dau chiar și acest monopol jidanilor.

„Dreptatea“, ziarul partidului naț.-țăr. din București, în o scrisoare din Sighet descrie cum e sprijinit Groedel de oamenii holără-

tori în chestiile statului: Prefectul Mihályi (omul de încredere al liberalilor) face totul ca monstruosul proces al composesorilor și pădurilor, să lasă cât mai bine pentru Groedel. Și acest domn Mihályi are la spate pe subsecretarul de stat Cipăianu, numit și „îngerul lui Groedel”. Având asfel doi „îngeri” lângă sine, unul de-a dreapta și altul de-a stânga, Mihályi și Cipăianu, — Groedel doarme liniștit, că poporul român din Maramureș se poate sfârși în mizerie, căci până la el nu se coboară îngerii dela București... Ei se opresc mai sus...

„Cuvântul Moldovenesc” din Chișinău (Basarabia) scriind despre cum ar trebui să fie azi în Basarabia, — adecă nu cum este!, — spune:

„Nu sântem împotriva Ovreilor, Rușilor sau altor străini veniți și opoșiți în România noastră, însă trebuie să se știe, că *bucata de pâine întâi și întâi s'o avem noi, apoi ei!*, iar locul de frunte la masa obștească să revină nouă și nu lor! Străinii să înțeleagă, că noi suntem stăpâni, gospodarii Țării, iar ei, oaspeții modeștii, să-și știe locul!”

„Bunurile Țării: pământul, lemnul, etc. să fie folosite de Români, să treacă în mâna masei românești de-adreptul, fără mijlocirea trântorilor de speculanți!”

„Să se simtă și să se vadă înfățișarea Românului totdeauna și pretutindeni”...

Le cere acestea gazeta fraților noștri Moldoveni din Basarabia, fiindcă azi nu le aul

„Cuvântul Satelor”, ce apare în Bănat, scriind despre „Reșița” spune:

„Dacă întâlnești un muncitor cinstit lucrător în Fabricile Reșiței, îți spune: „Ne crapă obrazul de rușinea străinilor, de ce se face aci la Reșița”...

„S'a trimbiat prin toate gazetele despre „naționalizarea” Reșiței, — dar asta e numai pe hârtie.”

O pildă: S'au expropriat la Bocșa-română câteva intravilane pentru loc de locuințe muncitorilor. Oamenii și-au zidit căsuțe pe acele locuri. Dar după 3 ani sunt scoși din case

și casele lor dărâmate!, — căci cei tari mari la Reșița, încă tot streinii, majoritate dani, — așa au polțit și așa li-s'a făcut.

Adecă: de-ți pleci urechea spre glasurile inimilor românești din Oltenia, din Basarabia din Ardeal, sau din Bănat, — aceleași strigăte de durere se ridică din pământul strămoșesc de pretutindenea... Dar nu le aude nimeni. Doar noi, cari suntem încă prea slabi pentru a le pune capăt. Ci vom fi odată și tari, — când poporul ne va înțelege bine și ne va urma. — Și atunci face-vom noi, ca strigătele de durere din atâtea colțuri ale țării, în strigăte de biruință să se prefacă!

Noi „ctitori” pentru cetatea Sf. Mihailu.

No. 38 D-na Eugenia Colonel Coroana, 400 lei, în amintirea surorii sale Letiția, pentru îmbunătățirea hranei Legionarilor dela cărămizi în ziua de 26 August. 39 C.—H.—România, 1500 lei, costul a o mie de cărămizi, făcute și transportate pe locul de zidire (în rate lunare). 40 Ioan Pleșia (Românești), 260 lei. 41 Ion Zelea-Codreanu, 300 lei. 42 Protopop Irimia Hogiu, 100 lei. 43 D-na Emilia Coroi, institutoare, 100 lei. 44 Preot Mihai Băjenaru, 100 lei. 45 D-na Cornelia Bărgăuanu, profesoară, 100 lei. 46 D. Lazăr, maistru, 50 lei. 47 C. Lascar, institutor, 100. 48 C. Asimiriu, profesor, 100. 49 Gh. Neștianu, prof. 100. 50 I. Popescu, prof. 100. 51 Gh. Cristian, prof. 100. 52 C. Sandu, institutor 50. 53 Profesor C. Alexandrescu, 20. 54 Profesor D. Simionescu 20. 55 N. B., adv. 60. 56 Vasile Ganciu, învățător (Tutova) 20. 57 Ilie Mureșan (Turda) 60 lei. 58 Urziceanu Vasilie (Panciu) 60. 59 Zosim Bărdaș 60. 60 Gh. Peșoianu 14. 61 Sf. S. Părintele Ghevadie Caraza starețul Sf. Mănăstiri Bistrița 1000 lei. 62 V. I. Tănăsescu student. 100. 63 Cristiana Sima, 50. 64 Vasile Anghe, 40. 65 Dr. Vasile Nosa, 100. 66 Ighiceanu, 20. 67 Bologa Valer, 100. 68 George Rus, 100. 69 N. N., 20. 70 Tr. Potra, 50. 71 At. Cilibescu, 60. 72 Marcu Ion 50 lei.

Conzurat de secretarul plasei Orăștie (ss) V. IVAȘCOIU

Tipărită în Tipografia „Libertatea”, Orăștie.

Pământul Strămoșesc

Apare la 1 și 15 ale lunii.

Tot ce interesează revista se va adresa:
CORNELIU Z. CODREANU,
Căminul cult Creștin, Iași (Moldova).

ABONAMENTE:

1 an 140 Lei — 6 luni 70 Lei.
3 luni 40 Lei. — 1 număr 6 Lei.

Știința este opusă sentimentului religios?

Acum doi ani ziarul „Figaro” dela Paris, a deschis o mare anchetă asupra chestiunii de mai sus.

Din partea marilor oameni ai științei au sosit răspunsuri numeroase și deosebit de interesante. Ele constituie o măturie formidabilă în favoarea religiei și în contra necredinței.

Iată câteva răspunsuri:

1. „Nu există nici o incompatibilitate între știință și religie; acesta este un fapt demonstrat prin experiență. Pascal, Ampère, Cauchy, au fost oameni profund religioși și în același timp foarte mari savanți.

„Nu este mai puțin adevărat, că se vede în mod constant afirmându-se în literatura modernă, incompatibilitatea absolută dintre știință și religie. Aceste declarații nu emană dela veritabili savanți, ci de cele mai multe-ori dela scriitorii străini ori-cărei cunoștințe științifice”. (H. Le Chatelier, chimist, profesor la Sorbona).

2. Antagonismul dintre știință și religie nu există decât în spiritul acelor cari doresc acest lucru. (H. Lecomte, botanist, profesor la muzeul de istorie naturală Paris).

3. Asupra chestiunii care mi-se pune, am luat deja poziție, scriind un întreg volum recent, intitulat „Creștinismul”, pentru a demonstra tocmai că nu există nici o incompatibilitate între religie și știință. (L. de Launay, geolog, profesor la școala națională superioară de mine Paris).

4. „Cum s'ar putea crede în numele științei, că ea ne oprește de a crede?

„Chiar dacă ar fi să nu judecăm ideia religioasă utilă moralei, o simplă grijă de scrupul științific ne-ar face să protestăm.

„Dar când vedem tot ce s'a sfârșit în sufletul atâtor oameni, atâtea motive de speranță și de consolare cuprinse de îndoială..., când vedem în același timp morala în prăbușire, familia secăuită, denatalitatea crescândă, datorita neclară, cum să nu ne întrebăm, ca Jourès, dacă nu s'a făcut o nedreptate, întreprinzându-se „bătrâna melodie” care legăna mizeria omenească?

„Dar aceasta însemnează oare, că ideia religioasă n'are nimic adevăr în sine, că ea este o pură ficțiune utilă moralei? In ce mă privește, mărturisesc, că mă simt atins profund de acest necunoscut care ne cuprinde și de vocea conștiinței mele.

„Nu mă întrebaji cum concilies acest sentiment și toate consecințele sale, cu exigențele mele de om de știință, pentru-că ceea ce îl justifică, este tocmai că la fiecare pas trebuie să-ți zici: Nu știu — Nu văd — Nu înțeleg”. (George Claude, fizician-chimist, primul care a realizat sinteza amoniacului).

5. „Religia este pentru mine un fel de îmbibare definitivă de certitudine și de lumină. Ea odihnește sufletul și-i furnizează deslușiri asupra aspectelor științei însăși”. (Haton dela Goupillière, matematician și fizician, decan al Academiei de științe).

6. „Acei cari, adeseori, condamnă religia, nu fac aceasta decât din spirit de orgoliu, ca

și când știința omenească ar fi capabilă să furnizeze o soluție la toate enigmaticele vieții!” (M. G. André, chimist, vechi colaborator a lui Marceliu Berthelot).

Faceți fiecare câte un abonat nou!

Da, sunt nelămurit.

„Religia este baza culturii”,
A. C. Cuza.

„Naționalitatea este puterea creatoare a culturii umane”.

A. C. Cuza.

„Eliminarea jidanilor din domeniul culturii, e o problemă de existență pentru noi. Eliminarea din domeniul culturii implică însă: eliminarea din domeniul economiei naționale, unde cultura își are rădăcinile ei”.

A. C. Cuza.

Articolului meu din urmă — în care între altele am afirmat că noi nu putem accepta concepția d-lui A. C. Cuza în materie de cultură: *concepția materialistă a culturii izvorâte din economie* — i-se obiectează că nu este adevărat că d-l Cuza are despre cultură o „concepție materialistă” și mai ales că e absurd a spune că d-sa ar fi susținând, implicit, că însuși creștinismul e produsul unei naționalități sprijinite pe o economie națională oarecare.

Asigurăm pe oricine că nu ușor ni-a fost a ne hotărî să ne atingem de sistemul doctrinar al fostului nostru profesor. Din ce va urma însă (căci deocamdată vom răspunde scurt) credem că oricine va fi în măsură de a vedea dacă am căutat cu îndrăzneală un nod în papură pentru a învinovăți pe nedrept, sau apoi am căutat a lămurii o profundă problemă greșit soluționată. (Și repetăm: nu criticăm întru nimic aci doctrina cuzistă în partea ei referitoare la problema parazitismului economic jidănesc, ci numai partea ei referitoare la cultura și deci la problema *asanării morale*).

Am spus că vom fi scurți și suntem: vom

pune doar această întrebare sprijinită pe cele trei citații din A. C. Cuza, indicate mai sus.

N'am avut oare dreptate a spune că d-l Cuza are o inacceptabilă concepțiune despre cultură (mai ales despre izvorul ei) când d-sa spune precis: *„Religia e baza culturii”* (adevărat incontestabil, o recunoaștem cu tărie noi); apoi mai spune d-l Cuza: *cultura (cu baza ei: religia) e produsul naționalității*; și în fine spune tot d-sa: *„cultura își are rădăcinile în economia națională”* (fără de care nu e posibilă existența naționalității). Deci, conchidem noi, logic: *religia ca bază a culturii, e și ea produsul naționalității și a economiei naționale* (după concepția cuzistă). Și, după ce am conchis astfel, am înțeles clar pentru ce d-sa nu dă nici o importanță *elementului moral* din strădaniile noastre de salvare națională. D-sa își spune că asanând economia, asanează totul, deoarece economia asanată va produce o cultură asanată, ne va reda sănătoasa bază a culturii: religia stăpână pe suflete, totul automat drept consecință accesorie a eliminării jidanilor din economie. De ce ne-am preocupat deci de elementul moral? De ce n'am tolerat pe șeful „crailor” dela spurcatul „hotel” Bejar în funcțiunea de prim-consilier ai mișcării de salvare națională, de ce n'am închis ochii asupra excocheriilor și hofțiilor, de ce ne-am sinchisit de propria noastră moralitate personală, când, pregătind eliminarea economică a jidanilor, pregătim fericirea supremă și totală a nației? Iată un fel de a raționa pe care-l respingem cu dispreț, și care a distrus aproape tot ce „mișcarea națională” a clădit până acum.

Și, închei: da, sunt nelămurit cum a putut un cap genial ca al d-lui Cuza să se degradeze la o asemenea hidoasă concepție asupra culturii. Ni-ar face, nu o plăcere, ci o *binefacere sufletească* dacă ne-ăr lămurii. Și, cu mare fericire vom cere scuzele cuvenite dacă ne va convinge că suntem victima unei sfâșioase confuzii.

Ion I. Moja

Plecarea capului în jug. Încă o faimă a liberalilor, spulberată de evidența faptelor.

Dintre partidele politice dela noi, liberalii erau jinuși, — căci așa își lăceau înșși faimă, — că au o mare doză de antisemitism în sentimentele și în programele lor economice și politice. Și, o mărturisim bucuros, în oarecare măsură îi credeam și noi de atari. Organizația lor puternică economică pur românească, îi îndreptățește a fi până la un punct oarecare adevărați „naționali”, și ca atari fiind departe de ei pe Evrei, ba luptând a-i răpune pe aceia.

Dar politica anilor mai din urmă începe a roade tot mai mult la baza credinței și faimei acesteia a liberalilor, — spre marea părere de rău a tuturor Românilor, așadar și a noastră, cari prețuim și ne bucurăm dacă vedem că un partid politic oarecare, are cât de cât în programul său lupta de apărare națională împotriva evreimei cotropitoare și ne înfristăm de ori-ce plecare de steag în fața acelei cotropiri.

Și la liberali vedem cu adâncă părere de rău, în timpul din urmă o tot mai desperantă plecare de steag în fața asaltului ce Evreimea din țară și de pe glob, îl dă asupra Țării Românești și a politicii statului român.

O dureroasă dovadă de acest fel ne aduce ziarul oficios al partidului liberal, „Viitorul”, care în numărul său dela 10 Sept. 1928 are următoarea știre politică pe care el o publică cu o vădită „satisfacție”:

„Ziarul „New-York Times”, publică următoarele cu privire la situațiunea Evreilor din Basarabia:

„După rapoartele primite de „Ort. Reconstruction Fund” din New-York, reese, că în Basarabia există 16 școli comerciale și tehnice, pentru băieți și fete de origină evreiască, iar numărul școlariilor se ridică la 1145.

„Reformă agrară din România a

Just o binefacere populației evreești, și numai în Basarabia se găesc azi peste 10,000 plugari evrei, cari trăesc din munca pământului.

„Agronomii guvernului și ai Asociației „Ort” au înhițat depozite de mașini agricole pentru plugarii evrei; deasemenea ei în conferințe și dau instrucțiuni asupra metodelor de lucru cele mai prielnice acelei regiuni.

„Dr. H. Moskowitz, președintele comitetului Național al Asociației „Ort”, care a vizitat de curând coloniile evreești din Basarabia, declară că, cu toată recolta mediocră din ultimii ani, *fermele model (înțelege evreești) au produs de trei ori mai mult ca restul provinciei.*

„Guvernul român a alocat, în urma acestui succes, o suprafață îndoit de mare coloniilor pentru experiențe în cultura intensivă”.

Așa spune ziarul „New-York Times”, lăudând guvernul român (liberal de azi), pentru deosebita purtare de grijă ce o are față de — Evreii din Basarabia.

Numai orbul nu vede legătura între politica „plugărească” a Evreimei în Basarabia, și cea din provinciile vecine din sudul Rusiei. Și acolo Evreimea e îndrumată de „Intelepții Sionului” spre plugărie. Și acolo se face totul pentru a înstăpâni pe Evrei și pe pământ, pentru a nu mai putea fi mișcați de acolo și a ajunge ca mâne să poată spune și ei: Al cui e pământul, a acelaia e țara!

Și guvernul liberal, ca și cum nu ar înțelege acest lucru, face astfel de rosturi Evreimei în Basarabia, încât i se aduc, iată, cele mai călduroase și, se vede, cele mai meritate laude de către „Ort”-ul evreilor americani.

Iar ziarul său „Viitorul” e fericit că poate înregistra aceste laude la adresa guvernului, și spune ascultătorilor săi cetitori:

„Aceste informațiuni ale marelui ziar ame-

rican, dovedesc, că peste ocean începe să se canoască din ce în ce mai bine *modal liberal* în care România tratează minoritățile.

„Calomniile acelor cari au inventat „progromurile”, au fost învinse de adevărul faptelor”.

Și băgați de samă abilitatea redacției: Incassând „lauda”, spune că aceea arată în ce chip liberal tratează România „minoritățile” — ca să nu spună că lauda îi vine pentru chipul liberal (și de sinucidere națională) cum sunt tratați Evreii! Căci ziarul american numai de acela vorbește și numai pentru acela copere cu laude pe nașionalii noștri „liberali”. Doar că alineatul următor tradează gândul ascuns al redactorului, când spune că, dară, știu azi și americanii, că nu-s adevăratele știri despre „progromurile” trimbițate în lume. Așadar nu de „minorități” e vorba, ci de una singură, de cea mai temerară și periculoasă, față de care cedăm tot mai mult, de cea evreiască.

Ce dureroasă plecare a gâtului partidului liberal în jugul evreesc, și ce dureroasă spulberare a falmei acestui partid, că ar avea o bună doză de antisemitism în programul său!

Răutate omenească.

Către „Cetatea Sfântul Mihai”.

Într'unul din articolele noastre trecute arătam, că acum 4 ani, când am început facerea cărămizilor pentru „Căminul Cultural Creștin” am fost învăluit de ironia răutăcioasă a multora din cei „mari” cari azi își revendică dreptul de a ne izgoni pe noi din acel Cămin.

Acum văzând că d-nii de mai sus sunt porniți pe judecăți și pe scandaluri publice, ne-am hotărât ca să-i lăsăm în pace și să ne facem un alt Cămin, sub denumirea „Cetatea Sfântului Mihai”.

O mână de oameni cu inimă, văzând munca începută din nou, ne-au ajutat.

Dar Dl. A. C. Cuza în „Apărarea Națională” din 29 Iulie 1928 dă următoarea înțelegere din partea Căminului Cultural Creștin, pe care o supunem și noi judecății publice.

Căminul Cultural Creștin, Iași.

„Pentru a nu se face confuzie cu privire la construcția clădirii „Căminul Cultural Creștin” din Iași — al Soc. de sub presidența d-lui A. C. Cuza:

Se aduce la cunoștința publicului, că clădirea „Căminului Cultural Creștin” din Iași s'a terminat din Cărămidă, și e pusă sub acoperământ. Apelurile ce se fac la public în vederea construirii unui alt Cămin la Iași, nu au nici o legătură cu Societatea „Cămin. Cultural Creștin” Iași, de sub presidența d-lui Prof. A. C. Cuza.

(Apărarea Națională din 29 Iulie).

Acum să judecăm puțin.

Deci, după ce din inițiativa noastră înălțăm un Cămin, al cărui proprietar te facem noi, din dragostea noastră, d-ta, care n'ai avut nici inițiativa, care n'ai muncit prea mult, și care în toată această uriașă operă nu ai decât un rol de mâna a 10-a (în cel mai bun caz) după cum cu prisosință vom dovedi pentru ca toată lumea să știe, d-ta ceri fără nici un pic de milă, în disprețul dreptății elementare și al moralei, evacuarea noastră din Căminul înălțat de noi, din cuibul nădejților noastre.

— Noi, văzându-ne chemați prin judecăți, pentru a nu da un spectacol descurajant Românilor, ne împăcăm cu soarta, și pornim la o muncă extrem de grea, ridicarea unui alt Cămin: „Cetatea Sf. Mihai”.

— D-ta văzând 20 de oameni cari s'au grăbit să ne ajute cu câte 20 lei, te faci loc de mânie și trimiți spre publicare acest comunicat, pentru ca nu cumva cineva să ne ajute și pe noi spre a ne face un Cămin.

Și mai târziu.

Joi 2 August apare în „Universul” următoarea notiță:

Acțiunea L. A. N. C.

„Comitetul conducătorilor Ligii Apărării Naționale Creștine, s'a întrunit în sala Bejan sub presidența d-lui A. C. Cuza și a hotărât să întreprindă o vie acțiune în toată țara.

„S'a decis accelerarea acțiunii judecătorești pentru intrarea în deplină posesiune de către Ligă a Căminului Cultural Creștin dela Râpa Galbenă, cămin, care este revendicat și de conducătorii Asociației Arhanghelul Mihail”.

Și iară să judecăm.

Liga are ca scop principal: Eliminarea Jidanilor din toate domeniile. Dar după cum se vede, cu Jidanii s'a sfârșit. De acum a mai rămas: *eliminarea noastră din Căminul nostru*. Domnilor, în numele cărui Dumnezeu porniți la o asemenea acțiune? Pe ce morală vă bazați? Cu ce puteri voiți să aduceți la îndeplinire o asemenea abominabilă nedreptate?

Făuritori ai unei nedreptăți fără samăn, voi nu mai aveți nici odată dreptul de vă ridică în numele *Dreptății sfinte*. Cine este capabil de o asemenea nedreptate, nu mai poate face nici odată dreptate neamului românesc.

Marea nenorocire care amenință Căminul.

Inginerul Bejan și-a amenajat în Cămin, local pentru a-și introduce Banca sa proprie. Această bancă vom dovedi cu acle că a jupuit fără milă, ca nici o altă bancă, țărâniea din județul Iași.

Dar imaginea celei mai mari nenorociri stă în faptul următor:

De câteva zile intră în Cămin, ca în casa sa proprie, și chiar cu aer de proprietară, sfidându-ne pe noi (cei alungați de dl Cuza) *administratoarea cocotelor* din Hotelul Bejan, căreia ni-i rușine s'o mai spunem și pe asta: un „*înalt personaj*” îi sărută mâna.

Astăzi intră „șefa” cocotelor. Mâne vor

întra una câte una cocotele celelalte, și Căminul nostru, înălțat cu cea mai sântă muncă, și cu cel mai curaj bani, va ajunge *focul de imoralitate și de desfrâu* în capitala Moldovii.

Martori cari au văzut cu ochii lor această femeie în Cămin, sunt d-nii *Spiridon Popescu și N. Petraycu*, care nu fac parte din organizația noastră.

Iată marea nenorocire.

Ce facem noi în fața unui asemenea caz?

Dacă lăsăm Căminul în mâna Inginerului Bejan, acest Cămin va ajunge o nenorocire și o rușine. Dacă nu-l lăsăm, atunci continuăm și mărim scandalul public, căci d-lor ne poartă pe la ușa tuturor tribunalelor. Ce facem? Aceasta este marea întrebare. Sufletul nostru este încărcat de răspundere. Lăsăm Căminul, sau îl apărăm?

Corneliu Z. Codreanu

Izolarea noastră.

Dela un timp, în mișcarea națională se vorbește de două morale, care mbracă două categorii de luptători ai aceleiași idei, oglindind mentalități deosebite.

Articolul recent al domnului I. I. Moța, „*Simplă bosumflare*”, publicat în revistă, rupe pânza misterioasă ce-acoperea pentru mulți adevărul, explicând atitudinea noastră de izolare, față de cei ce vor să ne nghită.

Că noi ne-am creat, printre ruini, cărarea noastră dreaptă, cu toată improșcarea de noroi a celor pătimiși, se știe.

Legiunea s'a smuls din amalgamul șubred de eri, punându-se pe baza solidă a unui element nou, marcând un sistem nou în mișcare.

„Avem o morală poate curioasă pentru vremurile în cari trăim, — câteodată ar fi să se creadă că, Legiunea merge cu pași prea repezi față de cursul firesc al vremii.”

Și tocmai pentru-că noi ne-am făurit o barcă a crezului nostru, blindată cu oțelul persistenței și al tăriei noastre, cu care înaintăm

printre valorile de răutate și de dușmănie, fie ele din oceanul străinilor, ori al prietenilor, pentru aceea în jurul nostru s'a țesut, cu răutate, povestea unei... **nebulii mistice.**

Și cu drept cuvânt, mișcarea națională — marea mișcare de odinioară, — și-a pierdut din puterea ei tocmai din cauza vechiului sistem de acțiune, lipsit de un criteriu moral și superior.

În timp ce fraudele se țin lanț, ca o consecință a materialismului imoral, lipsa de respect și de bun simț ne copleșește pretutindeni; în timp ce adevărul și dreptatea sunt cu dispreț înconjurate, cinstea e o floare rară astăzi, iar celula de viață a națiunii, familia, cu morala ei, este roasă și nimicită de către desfrăul celor înșiși chemați s'o regenereze. — Și aceasta sub ochii noștri!

Atâta putregaiu e'n societatea noastră, încât pretindem ca, măcar în mișcarea națională ce tinde spre o complectă reformă a spiritului vremii, să domnească elementul moral ce nu se găsește în partide. Când acest element e însă neglijat, ucenicii revoltați vor cere întronarea lui, ori îl vor întronă ei!

Există însă, în fiecare colț al țării acesteia, și câte-un suflet cinstit, care de-acolo, de departe, urmărește în tăcere triumful spiritului nou al Legiunii, a tot ce-i învechit și păcătos.

Noi ne urmăm drumul înainte, cu toată prigoana „vânătorilor de legionari“, ignorând existența sau inexistența lor, pentru-că pe noi ne interesează dușmanul comun, căruia i-se mai dă încă, adesea, apă la moară.

Iași, 10 Septembrie.

Ioan Bordeianu, legionar.

TĂRANI

Feriți-vă de samsarii jidani cari vă ies înainte la bariere pentru a vă cumpăra grâul și popusoii pe prețuri de nimic, spre a vă vinde tot vouă **pânea** mai târziu cu preț înzecit.

Ei plătesc grâul cu 5 Lei kg., pentru ca voi să plătiți pe urmă **tărățele** cu 10 Lei kg.

Feriți-vă de jidani: Mai presus de toate, nu pentru-că amenință pânea noastră, ci pentru-că amenință viitorul nostru ca neam.

LEGIONAR

Să nu faci niciodată nedreptate în viața ta.

Nu te uita la vorbele lumii, la răutatea ei. Când conștiința ta îți va spune că adevărul și dreptatea e cu tine, tu nu te vei retrage și nu te vei pleca. Vei rezista pe poziție ca o stâncă.

Nu ataca. Rezistă. Dar de va veni vremea atacului, te vei transforma în fulger. Vei lovi! Vei rupe! Vei arde! În urma ta să nu rămâie decât cenușa dușmanului.

Dela frații din America.

Onorați Domni!

Cetind „Libertatea“ No. 29, — la apelul d-voastre sub „*Cei cu bună înțelegere să mai ajute*“, sunt și eu cu bună înțelegere în cauza și lupta d-voastră. La rândul meu alăturat vă trimit un cec în valoare de *una mie Lei*, pentru care vă rog a-mi trimite un număr al Revistei și luminei d-voastră, și de a mă considera ca abonat pe un an de zile. Nu știu prețul Revistei în prezent, însă cred că din suma aceasta, mică cât este, va ajuta mult în cauza noastră, rugându-vă de-a lupta și pe mai departe pentru idealul d-voastră și al cauzei Românești în general. Să trăiți la mulți ani. Primiți vă rog salutul meu frățesc de pe plaiurile aceste îndepărtate.

Detroit, Michigan, 4 August 1928.

Iosif Mândruț,

Box 73, 5303 Russell St. Detroit Mich
Statele Unite Ale Americi.

O altă scrisoare dela America
în chestia Căminului.

Stimate Domnule Codreanu,

Am înțeles că dlor voastre vi-ar fi de folos recipisele pentru banii cari i-am trimis la Cămin. Dar iată ce e. Dv. întrebați pe dl Moșă

să caute în No. 13 (Foia Interesantă) număr de Paști anul 1925: atunci am trimis 2000 Lei Ana și Avram Costea, Omaha. Apoi, în 24 Septembrie 1925 No. 39 „Libertatea“ am trimis 13.000 Lei (treisprezece mii Lei). Noi credem că nu-i rău dela doi oameni bătrâni bărbat și femeie, 67 de dolari dela noi și 14 dolari pe tablouri dela oameni.

Cred că va afla dl Moșă (scrieți carte, să caute după număr).

Domnule Codreanu, așa să spuneți la Judecată: noi nu am trimis banii aceia, nici pentru dl Cuza, nici pentru Bejan, noi i-am ajutat pe aceia cari au suferit bătăile și s'au umplut temnițele cu ei, pentru-că vreau să facă Țara Românească ca să nu mai fie Palestine, cum e azi.

Doamne ajută-le. Banii aceia sunt pentru studenții cari au lucrat la cărămizi. Și noi am trimis ca să-i ajutăm. Ajute-le și Dumnezeu, că-s vrednici de laudă.

Am înțeles și noi că ați plecat din nou cu voie bună la cărămizi. Ferice de cei ce rabdă și nu se supără. Dumnezeu știe inima omului. Plată va lua după faptele lui.

Dragii noștri frați, băgați de samă să nu vă mai amăgească cineva.

Trăiască Legionarii.

Trăiască Conducătorii.

Avram Costea.
So, Omaha, Nebr.

CUVINTE ÎNTELEPTE

Vrednicia, măcar și la prieten a fi, pururea laudată este.

Dacă fiecare tânăr și fiecare tânără de azi, ar căuta să-și cultive inima și creierul cu aceeași grijă, cu care își cultivă unghiile, am avea o generație minunată.

Mai mulți se înecă în băutura decât în apă.

O inițiativă și un apel.

Din scrisoarea ce urmează cetitorii noștri vor putea aprecia valoarea inițiativei a doi buni Români din Berești—Covurlui, Dni Gh. Potolea și I. Balan, cari spun: „Din prisosul nostru am făcut aceasta“. Fie ca vrednicii Români din Berești, să aibă cât mai mulți inițiatori.

Stimate D-le Codreanu,

Cu poșta de azi 4 cor. am expediat la adresa d-voastră o scrisoare de valoare ce conține 2 Certificate provizorii (Gh. Potolea și I. Balan) ca acționari ai Băncii Lig. A. N. C., București Str. Regală Nr. 18.

Valoarea certificatelor e de 15 acțiuni achitate integral, adică 3000 (trei mii) Lei. Cu aceste sume am contribuit la fondarea unei instituții creștinești ca aceea a Băncii L. A. N. C. și tot pentru acest scop le donăm, transmitându-le Legiunii Arh. Mihail.

Din prisosul nostru am făcut aceasta, și tot din prisos credem că toți bunii Români au contribuit la această instituție.

De aceea ne place a crede, că toți acei „Buni Români“ se vor gândi a se dispensa de aceste acțiuni și a le dona Legiunii A. M., spre a o ajuta în aceste momente grele, din punct de vedere material.

Prin trimiterea acțiunilor de mai sus, înțelegem și recunoaștem de proprietar „Legiunea Arh. Mihail“.

În speranță că ceea-ce am făcut noi cu acțiunile de mai sus, vor fi aprobate și urmate de toți bunii români creștini, pentru Idealul Național creștinesc, zicem:

Trăiască Legiunea Arh. Mihail.
Trăiască Căpitanul Ei,
Trăiască Toți Bunii Români,
Dumnezeu să ne ajute!

Berești, 4 Sept. 1928.

Gh. Potolea, I. Balan.

Pentru bani, punem după ușă și cărțile didactice ni se cenzurează de Iidan?

Conziliul Eparhial al bisericii ortodoxe române din Bucovina a fost întrunit în sesiunea extraordinară pe zilele de 6 și 7 Septembrie, pentru a hotărî, că: să mai dea evreului Anhauh pădurile imense ale bisericii, sau să înceteze a mai pune lupul păstor peste averea oilor?

Și Conziliul eparhial a avut o inspirație lerică, care-i face onoare: a hotărî să nu mai prelungească Contractul expirat al vechiului arendaș evreu, ci să-și exploateze pădurile parte în regie proprie, parte prin Cooperativele sătești, formate din proprii credincioși de prin apropierea acelor păduri.

E o măsură, pe care o scoatem la iveală și noi cu laudă, ca, poate singura notă bună și vestie promițătoare a vremilor din urmă, de ani de zile, — în lupta ce ne interesează și pe noi, de emancipare din ghiarele iudovimeii.

— Dar nici hotărîrea Conziliului Eparhial din Cernăuși nu a putut trece fără rușinea sa. Ea făcuse un membru al Conziliului, așadar un reprezentant al poporului credincios, care l'a ales și trimis în acea Adunare Eparhială. Ed. Alecu Procopovici, om cu carte multă, profesor la Universitatea din Cernăuși, — așadar nu un om de mâna a zece. Numitul domn s'a făcut luntre și punte, pentru ca Adunarea să nu se abată de la vechea cale... Și pentru a-i speria pe sfinții Adunării, a aruncat lei și lei de acuzațiuni și suspiciuni asupra Cooperativei, respingând ori-ce încercare de a colabora cu ea.

Era avocatul „înfocat” alui Anhauh. Omul se închina vîștelului de aur a aceluia...

Se vede că își are și Universitatea din Cernăuși Parhonii săi, — dela carii las' de n'or învăța tinerii studenți iubire de neam și de lege și mândrie de creștini și de Români.

Dr. Filderman, deputat în parlamentul „liberal”, știind că „credința” lui de a fi sprijinitor guvernului, trebuie răsplătită, — a înaintat guvernului o cerere, prin care prelinde, ca în cărțile școlare să nu se mai admită de comisiunile de aprobare a acelor, părți care jignesc sentimentele populației evreești!

Și onoratul Ministeriu al Instrucțiunii publice a aprobat cererea, atrăgând atenția comisiei de revizuire a cărților didactice, să ceară autorilor să nu mai introducă în acelea pagini neplăcute obrazului subțire evresc...

Ca mâne o să ceară Ministerul Culelor, să oprească pe preoți de a mai vorbi ceva de rău despre Evrei în predicile lor din biserică. Mai știți?

Doamne și Domnișoare Românce, lucrați câte ceva pentru Legiune.

Noi „citori” pentru cetatea Sf. Mihail.

73. N. Gh. Nicea, Bazargic 160 lei ajutor.
74. D. Bunduc, Dorohoi 400 lei rezultați dintr-o serbare populară.
75. Gh. Potolea, Covurlui 100 lei.
76. Consi. Ursescu, Câmpulung 200 lei.
77. S. Marinescu, P.-Neamț 70 lei.
78. D-ra Hortenzia Pop, Cluj 100 lei.
79. D-ra Margareta Marcu, Galați 2000 lei din vânzarea unui tablou brodat cu ramă pirogravată.
80. Părințele Tomaziu, Dorohoiu 3 stergare lucrate frumos.
81. Iosif Mândruș, America (Detroit Mich) 1000 lei.

Nu uitați că Revista „Pământul Strămoșesc” nu se mai află spre vânzare pe la chioșcuri și librării, de aceea tot Românul să se aboneze la ea, cerând-o direct de la Iași, pe o simplă cartă poștală.

Cenzurat de secretarul plasei Drăgăștie (ss) V. IVĂȘCOIU

Tipărită în Tipografia „Libertatea”, Orăștie.

Pământul Strămoșesc

Apare la 1 și 15 ale lunii.

Tot ce interesează revista se va adresa:
CORNELIU Z. CODREANU,
Căminul cult. Creștin, Iași (Moldova).

ABONAMENTE:
1 an 140 Lei — 6 luni 70 Lei.
3 luni 40 Lei. — 1 număr 6 Lei.

Județul C.-Lung din Bucovina își spune cuvântul apăsător — în chestiunea Căminului.

Multe au fost scrisorile individuale primite de noi, ca mângăiere sau încurajare față de imensa nedreptate care ni se face. Până acum nici o organizație însă nu și-a spus cuvântul. Dar iată că județul Muntenilor din Bucovina, care la 1923 s'a ridicat cu vigoare pentru a apăra cererile drepte ale studenților, mergând până la Consiliul de miniștri, — se ridică astăzi, și în fraze de energie își spune cuvântul.

Publicăm procesul verbal al Consiliului județan din Câmpulung. Amintim că acest județ a fost și este cel mai puternic județ al L. A. N. C. și al întregii mișcări naționale. Mulțumim din suflet acestor bravi Români, cari au înțeles să apere dreptatea.

Organizația L. A. N. C. a județului Câmpulung (Bucovina)

Către

Toți președinții județeni L. A. N. C.

Domnule Președinte,

Prin procesul verbal care vi-se trimite anexat, organizația L. A. N. C. jud. Câmpulung vă face cunoscut, că toți membrii ei — în număr de peste 6000 (șase mii), înțeleg să ducă lupta și pe mai departe, — păstrând cu sfințenie jurământul prestat în fața Altarului și pe Steagul cu Svastica.

Org. L. A. N. C. jud. C.-Lung dorește în rândul întâiu: Unirea tuturor forțelor luptătoare antilemice și naționaliste, — căci numai prin

unire și înțelegere deplină și sinceră — L. A. N. C. își va ajunge scopul! Sperăm că și Dv. veți proceda la fel, dovedind astfel, — solidaritate în țelul sfânt și mare pe care-l urmăm.

Câmpulung, în Sept. 1928.

Comitetul jud. L. A. N. C.
Câmpulung-Bucovina.

Valer Danileanu, inv.
Câmpulungul-Moldovei.

Organizația L. A. N. C. jud. Câmpulung — Bucovina.

Proces-verbal.

Vechiul comitet și delegații com. ai L. A. N. C. din jud. C.-Lung, întruniți astăzi la 29 August a. c. pentru a se constitui în Consiliu județan și luând act de diferendul dintre dl A. C. Cuza și „Legiunea Arhanghelul Mihail”, au hotărît următoarele:

1. Se amână în semn de protest constituirea consiliului județan L. A. N. C. până la aplanarea definitivă a diferendului dintre dl A. C. Cuza și Legiunea „Arhanghelul Mihail”.

2. Având în vedere că procesul intentat în contra Leg. „Arh. Mih.” pentru evacuarea Căminului Cultural Creștin din Iași, este considerat ca nedemn și neavenit pentru spiritul de dreptate și naționalism al L. A. N. C., se cere retragerea imediată a procesului și reluarea de legături strânse și indisolubile între L. A. N. C. și Legiunea „Arhanghelul Mihail”.

3. Se va cere dlui A. C. Cuza, președ. suprem, luarea de măsuri neîntârziate pentru rezolvirea favorabilă a chestionii mai sus sti-

putate și răspuns asupra felului cum a fost tratat diferendul.

4. De felul răspunsului d-lui președinte A. C. Cuza și de felul cum se va tranșa suszitul conflict, depinde organizarea pe viitor a L. A. N. C. din județul C. Lung (Bucovina).

5. Prezentul proces-verbal se va trimite în copie d-lui președinte A. C. Cuza, d-lui Corneliu Zelea Codreanu, tuturor organizațiilor L. A. N. C. din țară, și se va publica în ziarele naționaliste creștine din țară.

Câmpulung, 29 August 1928.

Preșd. întrunirii: *Secr. întrunirii:*

Sevaciu Petru. *Oct. Danileanu.*

Membrii și delegați:

Valer Danileanu, *Ilie Candrea,*
Gavril Odochianu, *Poenariu Gheorghe,*
Nistor Șandru, *Petru Mirilă*
Leon Ursescu, *Const. Ursescu,*
Sofronie Robota, *Grigori Bercu.*

Faceți fiecare câte un abonat nou!

Pacea eternă.

Cățiva conducători, pretinși „mari oameni de stat”, viața cărora se scurge în discursuri și deplasări, împreunate cu solemnități la cari superficialitatea primează, au inventat între pernele moi ale „expreselor” ce-i transportă de aici, colo, — să-și arate talentul oratoric și să iscălească pacte și tratate: **pacea eternă.**

Pentru ei de aici înainte nu mai există războiu. Omenirea bazată pe cele mai înaintate concepții de umanitate și frățietate, va forma un stat unic și universal, trăind laolaltă toate națiunile într'un fermecător „dolce far niente”. Ura va dispărea; deosebirile de rasă la fel, și popoarele pământului, unite prin cea mai curată iubire, vor juca o imensă horă, în jurul mormântului, lângă care, pe un monument măreț va fi scris: aici repausează Măria Sa Războiul, mort în urma unui scurt și greu

morb numit „pactul Kellog”. „Memoria în veci binecuvântată”.

Ce fluzii! Nu vom căuta să arătăm nebulnia acestei păci. Chiar natura ar putea fi mai puțin crudă cu „nimicurile” acestor oameni „mari”.

Dar în disprețul lor, în timp ce Kellog primește un toc de aur, pentru a-și iscăli tratatul său, la Londra se fac mari manevre, la Paris la fel, Germanii sunt în toiul exercițiilor, Rusia în plin războiu, iar Spania cuprinsă de revoluționari.

Pacea eternă este — o himeră.

Viața însăși este cel mai mare războiu. Este inerent firii viețuitoarelor și cel mai admirabil mod de selecțiune.

Cel puternic trăește și rezistă.

Cel slab și prăpădit piere.

De aceea, în fața păcii eterne, noi punem veșnicul războiu.

Ion Banea

LEGIONARI!

Nu uita nici odată pe aceia cari și-au făcut bine!

Situația la Căramidărie.

S'a descărcat al doilea cuptor. S'au distins camarazii *Savin* și *Dariu*. Incepe încărcatul cuptorului al 3-lea. Și iar vine grija celor trei vagoane de lemne.

Da! În țara pădurilor seculare, din care atâția se îmbogățesc, nouă ne plânge inima după două lemne și ne înecă grija.

Iar Inginerul X. dela Casa pădurilor (cu legături pe acolo) răspunde Legionarilor, cari s'au dus să-i ceară sprigin, — că el nu poate lua parte la opere imorale (adecă la înălțarea Cetății Sf. Mihail).

Nu-i nimic, d-le inginer. Noi vom munci, și vom lupta, și vom învinge.

Deci prin inima tuturor greutăților, fără ajutor, cu Dumnezeu înainte, Legionarii!

Moldova noastră.

Capitala Moldovei jine cu ori-ce preșă devie și capitala Iidovilor ce-o stăpănesc.

Intriga țesută de ei între conducătorii mișcării și-a dat roadele-i nefaste, sfârșind printr'o complexă desbinare, care le-a permis să-și ridice din nou nasul, pregătindu-ne surprize de talia celei de mai jos.

Și cum cultura este aceea ce menține conștiința națională, Iidanii se pregătesc să-i dea lovitură chiar în însuși cuibul ei — cetatea Iașilor — strecurându-i germenele alterării și deci înstrăinării.

Călătorul străin de Iași poate s'admire cu durere în suflet teatrul jidovesc ce se ridică sfidător în plin centrul orașului, care mână va lua locul vechiului Teatru Național, ce se află, — datorită tembelismului nostru tot național — în plină descompunere.

Și de-ar fi numai atât!

O notiță de ziar ne anunță „Irumoasa” inițiativă luată de „Uniunea Evreilor pământeni” de a înființa tot în Iași, o *Universitate Populară*.

Sufletul acestei nobile idei este — spre fericirea unora și nefericirea altora — Părintele Pișculescu zis Gala Galction, tolerat profesor Universitar la teologie.

Consfătuirea a și avut loc în Saloanele lui... Kiva Ornstein, probabil viitor profesor Universitar.

Rămâne să se clădească și o mare Sinagogă pentru a încheia triumghiul simbolicei culturi de mâine, ce-și va revărsa razele asupra bordeelor sărace, ascunse în întunerecul sateelor noastre, pline de analfabeți.

Și aceasta în timp ce alături, pe ruinele unei biserici creștine, Iidanii depozitează gunoătele lor, în batjocura celor mai sfinte sentimente.

Pentru noi Legionarii, rămâne o grijă: Să ne împărțim grupul nostru în 3 cete de

veghe, la fiecare din cele trei mari focare de crimă în contra neamului nostru.

Teamă-se însă până și șerpilor din pământ de furia nebună a poporului ce-și vede altarele dărâmate și batjocorite da străini.

Noi vă anunțăm: Clădiți voi, s'avem ce dărâma noi.

Ioan Bordeanu

Tot în chestiunea Universității populare.

Tinerimea română față cu noile probleme culturale.

La Iași cu ajutorul lui Dumnezeu se va deschide o nouă „Universitate”. Va fi însă populară, sub auspiciile *Uniunii Evreilor pământeni* și condusă de Gala Galaction, care va fi o chezeșie de *naționalism intransigent!* Ce însemnează o universitate populară pur jidovească în Iași?

De ce nu la Cernăuți, Dorohoi sau în alt loc? La Iași, pentru că aci este centrul mișcării antisemite. Scopul acestei universități este de a lupta contra naționaliștilor în însăși cetatea lor. Desigur că această universitate nu va fi lipsită de fonduri, pentru coruperea tinerilor studenți lipsiți de mijloace. Deci dacă nu vor mai veni contingente antisemite, de unde își va recruta mișcarea elemente? Cât despre unii conducători ai studenției leșene, nu mai prezintă nici un pericol pentru Iidani. Ce ne rămâne nouă de făcut, acelor cari suntem pe pragul de a intra în universitate? Față de ofensiva Iidanelor și față de slăbiciunea conducătorilor? Singura noastră scăpare este de a ne alătura de noua și hulita organizare antisemită, Legiunea arhanghelului Mihail, a cărei conducători au dat dovadă de cel mai intransigent naționalism posibil, sacrificându-și persoana la toate ocaziile, când a fost nevoie.

Cât despre Universitatea Populară a Evreilor pământeni, condusă de dl Gala Galaction, unealta Iidanelor, anunțăm că nu-și va putea jine cursurile...

Cu cel mai profund respect:

Nicolae Ursu,

elev cl. VIII., din comuna Cincu, județul Făgăraș.

SCRISOARE

dela un student din Belgia
in chestia Căminului Cultural Creștin.

„Victoria aparține celor
mai stăruitori”.

Napoleon

Mult ați suferit în lupta pentru desrobirea neamului românesc; dar suferința în loc să vă înfrângă, mai tare v'a oțelit, obținând astfel încrederea, iubirea și stima neamului obișnuit.

Am citit din revista „Pământul Strămoșesc” că sunteți alungați din casa ce cu sudorile și grijile voastre ați construit-o. Vă zic: nu disperati, ci amintiți-vă cu ce ați început și clădit „Căminul Cultural Creștin” din Iași?, aduceți-vă aminte că l-ați clădit cu iubirea voastră nețărnută de neam și țară, cu credința neclintită în puterile voastre proprii și cu acel avânt de entuziasm, curaj și îndrăzneală, ce numai din sufletele voastre tinere, curate și nobile a putut țâșni, deci cu aceleași mijloace veți rezidi casa din care nimeni nu vă va putea alunga.

Nu vă plângeți și nu blestemați pe nimeni, căci o zicătoare românească spune: „Dumnezeu nu bate cu băta”. Nimic în lumea aceasta nu se face fără a urma răsplata. Nu uitați cuvintele Scripturii care zice: „Feriți cei ce flămânez și setoșează după dreptate, că aceia se vor sătura”, și „Feriți cei blânzi, că aceia vor stăpâni pământul” (Mat. 5 (3-12)).

Tu Căpitane, împreună cu legionarii Tăi sunteți blânzi și ați arătat că sunteți setoși după dreptate și doriți din tot sufletul a o întrona în țara noastră; perzistați deci, căci ceasul când neamul românesc, sătul de toți netrebniții, mișei și minciñoșii cari l'au amăgit și supt vlaga împreună cu blestemații Jidani, va vedea că singura lui scăpare e numai în voi, — susținătorii dreptății.

Ce exemplu mare și frumos ați dat voi prin altruismul vostru, dedicând viitorul, sănătatea și întreaga voastră viață, sublimului ideal ce urmăriți: acela de a scăpa neamul, țara și cul-

tura românească de cel mai perfid dușman din câți a avut: „de Jidani”.

Voi cari ați dat deja atâtea exemple de iubire nețărnută față de Tron, Neam și Țară, voi cari ați dat dovadă de atâta abnegație și sacrificiu, oare veți dispera acum când sunteți dași afară din casa ce înși-vă ați construit-o? Nu, niciodată voi nu trebuie să vă îndoiiți de dreptatea, idealul și oțelitele voastre forțe ce păstrați.

Luați exemplul dela neamul nostru românesc, — pentru eliberarea căruia luptați, — care cu toate că în decursul veacurilor a fost atacat de dușmani cari doreau să-l distrugă, — puterea lui vitală și încrederea în propriile lui forțe l'au mântuit, astfel că, după atâtea suferințe și sacrificii, a ajuns la realizarea visului său secular „ROMÂNIA MARE”. Iar acum când barca neamului românesc e mai atacată de valurile lumii invidioase și pizmașe — de către dușmanii lui interni și externi, — acum când Jidanii cred că România s'a transformat într'un adevărat Canaan al lor, voi trebuie să fiți și mai neclintiti și dârzi în lupta voastră grea, dar dreaptă; căci voi sunteți fiii cei mai demni de numele străbunilor noștri și nu uitați că va veni, ceasul când barca fiind aproape scufundată, cărmacii nedemni și nedibaci de azi, vor fi nevoiți a preda conducerea ei fiilor bravi ai nației române.

Spre a da un exemplu despre cei cari au speranța neclintită în victorie, voi recita un pasagi din cartea americanului O. S. Marden „Succesul prin voință”: „Ce îndrăzneală la doi tineri fără educație și fără vază — cari s'au înțâlnit într'un modest pension din Boston — de a se răscula contra constituției țării lor?, constituție care era susținută de către studenți, oameni de stat, cler și aristocrație! Ce șansă de reușită aveau ei, încercând a lupta contra hotărârilor și sentimentelor unei națiuni întregi? Iusă acești tineri erau înflăcărați de un sfânt entuziasm pentru un nobil ideal, acela de a șterge sclavagiul din Statele-Unite.

„Unul dintre ei, BENIAMIN LUNDY, răspândise deja în Ohio un ziar intitulat „The Genius of Universal Liberty” a cărui ediție întregă a purtat-o în spinare la depărtare de 20 mii de fiicare lună. El a făcut pe jos 400 mii până la Teunessee pentru a mări numărul abonaților săi. Acesta n'a fost un tânăr ca oricare. — La Baltimore împreună cu William L., Garrison, continua mai departe opera sa.

„La vederea sclavilor cari parcușeau străzile, a corăbilor încărcate cu acești nenorociți amulși din mijlocul familiei și casei lor, pentru a fi duși în porturile din Sud, scenele desguștătoare a vânzării lor la meza, au făcut o impresie de neșters asupra lui Garrison, și acest tânăr, — a cărui mamă era prea săracă pentru a-l trimite la școală, dar care i-a știut sugera să se contra împilării, — s'a hotărât de a consacra întreaga lui viață pentru a câștiga libertatea pentru acești sărmani oprimați.

„În primul număr al ziarului său, Garrison reclama emanciparea imediată și atrase astfel asupra-și indignarea și mânia întregii națiuni. El fu prins și aruncat în închisoare. Un nobil John G. Whittier a fost atât de atins de această arestare, că și el fiind prea sărac pentru a putea plăti suma necesară eliberării lui Garrison, scrisese lui Henry Clay, rugându-l a plăti amenda pentru eliberarea lui Garrison.

„La Boston fără bani, amici și influență, într'o mansardă mică, Garrison scoase ziarul „LIBERATORUL”. Iată declarația acestui tânăr în primul număr al ziarului său: „Voi fi atât de sever ca adevărul, atât de neînduplecat ca

Campania de dublare a numărului abonaților — este în toiul ei.

Lucrați cu perseveranță pentru pătrunerea din urmă al anului (Oct.—Dec).

Faceți fiicare măcar un abonat nou. Fiecare își deschide astfel rubrica sa în cartea Legiunii.

LUPTAȚI!

justiția. Sunt de bună credință. Nu voesc a mă folosi de echivoc. Nu voesc a mă scuza; nu voesc a suprima nimic din părerile mele, și vreau să fiu ascultat”. Ce îndrăzneală la un tânăr care avea contra lui o lume întreagă.

„Stimatul Robert I. Hayne, din Carolina de Sud, scrisese lui Otis, primar al orașului Boston, că el aflușe un tânăr sărac imprimând acest ziar neînsemnat într'o celulă întunecoasă, iar ca ajutor avea un băiat de negru și niște persoane de toate culorile cari aveau puțină influență.

„Dar acest tânăr sărac, care mânca, dormea și imprima într'o „celulă întunecoasă”, a reușit a fi ascultat. De aceea el trebuia să fie suprimat. „Asociația de pază” din Carolina de Sud a oferit o sumă de 1500 dollari aceluia care-l va prinde și proscrise pe toți aceia cari vor lăsa să circule „Liberatorul”. Guvernele a două state au pus preț pe capul lui. Magistratura din Georgia oferise 5000 dollari pentru arestarea și condamnarea lui.

„Garrison și colaboratorii săi fură denunțați peste tot. Un preot numit Loveiog fu o-morât într'o adunare din Illinois pentru că apăra cauza libertății, față de cei cari persistau în ideile contrare. În vechiul „Leagăn al libertății americane” oamenii bogați, puternici și instruiți din Massachussets se ridicară atât de înverșunați contra „abolitioniștilor” (partizanii desființării sclăviei), că un tânăr avocat de mare talent ceru cuvântul și pronunță un discurs ne mai auzit. Națiunea întreagă era în culmea înfrigurării. Intre pionerii din Nord și plantatorii din Sud, lupta fu lungă și teribilă, chiar și în depărtata California. Drama se sfârși prin războiul civil.

„Când războiul fu sfârșit, după 35 de ani de eforturi neobosite și eroice, Garrison fu invitat de către Președintele Lincoln spre a merge să vadă drapelul american fluturând din nou pe Fort Sumter. Un sclav emancipat îl felicită de bunăvenire, iar cele două fiice ale acestuia — cari nu mai erau o mază de vândut — prezen-

tară lui Garrison o minunăta cunună de flori”. Din aceasta se vede că cei doi tineri americani au luptat toată viața lor cu entuziasm, încredere în ei și stăruința ajungând însăși la îndeplinirea idealului lor: „slăbirea lanțurilor sclăviei în Statele Unite”.

Tu Căpitane!, împreună cu amicii Tăi n'ai fost aruncat dintr'o închisoare într'alta pentru ideile voastre? Și cu toate acestea ați eșit învingători, căci lupta ce urmați e dreaptă și sfântă.

LEGIONARI! Aveți încredere în voi; persistați în lupta voastră pentru salvarea patriei; fiți mândri de țara voastră și trecutul ei, fiți optimiști și priviți totdeauna partea bună a lucrurilor, păstrați nestinsă flacăra entuziasmului și naționalismului vostru tânăr, aveți încredere în căpitanul vostru, — care vă dorește numai binele, vouă și întregului neam românesc, — ascultați cu sfințenie ordinele lui, căci numai prin supunere oarbă și disciplină veți ajunge la îndeplinirea idealului ce urmați, servind de exemplu generațiilor viitoare și obținând astfel o pagină de aur în Istoria țării românești.

CĂPITANE! LEGIONARI! Stărușiți și îndepliniți-Vă datoria, c'a voastră va fi izbândă!

Stefan Mânzat,

stud. la Institutul superior de Comerț din Aavers (Belgia).

Moisă Raff.

Care colț de Galizie l-o fi avortat, nu se știe, destul că s'a pripășit pe aici, prin finuturile Vasluiului de câțiva ani și caută de atunci mereu să ne fericească cu prezența lui. În câțiva ani umilul ucenic de morar s'a metamorfozat în mare proprietar. Azi este mare și tare, proprietarul unei mori și a câtorva zeci de hectare de pământ.

Fie an bun sau rău, Moisă Raff câștigă. Pe vreme de belșug cumpără graul țaranului pe te miri ce, pentru ca să i-l revândă pe vremuri de strâmtoare cu prețul înzecit.

Dar banu-i ochiul dracului, Moisă Raff de azi nu mai aduce nici pe departe cu cel ce a fost ieri. Toate notabilitățile județului se pețonează pe la casa sa și jidănașul de ieri e azi „dija” aristocrat. Bucurându-se de protecția celor sub pielea cărora a reușit să se înfișe, și-a putut multă vreme permite luxul de-a plăti pe toți acei ce nu voiau să-și aplece genunchii în fața atotputerniciei sale. Îngâmfarea jidanului a ajuns la culme, când un judecător, pe care nu-l putea suferi, pentru că nu voia să-i facă hafăruri, a preferat să plece decât să mai aibă zilnic de furcă cu dânsul.

De atunci jupânașul asvârle cu copitele în nori. Nu este om pe care să nu-l împrăște cu veninul trufiei sale. Mai nou pe un perceptor, care s'a dus să-i pună sechestru pentru sumele pe cari le datora statului, l-a alungat, înjurându-l și amenințându-l cu bătaia. Iar ca încheiere i-a strigat:

„Am să te dau afară d'n serviciu, obraznicule, cum l'am dat afară pe judecătorul X!” (Din respect pentru magistratură nu publicăm numele judecătorului basjocorit astfel).

Iată deci, cum un morar jidan îndrăznește să-și bată joc de funcționarii și magistrații Români. — Justiția are cuvântul.

Scrisoare din Brașov.

Un bun Român din Brașov, care ne roagă să-i trecem numele în tăcere, ne scrie, făcându-ne următoarea propunere, asupra căreia vom reveni în numerile viitoare, ea fiind de o mare valoare și din punct de vedere moral.

Iată scrisoarea:

„Sunt bărbat trecut de 63 ani... Sub dominația ungurească — în care am trăit — vedeam cu întristare împilarea neamului, și mai cu seamă a țaranului român, care puțin sprijin afla la intelectualii ieșiți din sânul său, fiindcă domniile noastre (în parte foarte preponderantă) nu voiau, rareori nu puteau, să-și strice

capitalele cu dominatorii, folodată împilării neamului.

Azi, cu o durere care-mi mistue sufletul, văd că neamul românesc e amenințat de un pericol mult mai grozav, de un inamic aproape de neînving, dar numai fiindcă Domniile noastre mari, ieșiți și ei din popor — nu stau neplăcători față de durerile neamului, ca în cazul nostru, ci sunt foarte activi ca părtași în împilarea neamului, la sugrumarea națiunii-mamei.

Dv. ați format lupta titanică pentru a împiedica prăbușirea națiunii și a României, vădând de a lupta mai mult cu frații de sânge deveniți matricizi.

Dacă nu ar fi exemple vii în timpurile noastre, cum sunt președinții republicelor turcă și albaneză, etc., deveniți regeneratori ai națiunii lor, — aș crede, că sunteți niște fanatici cu idei fixe nerealizabile. Cugetându-mă însă la rezultatele uimitoare ale faptelor președinților amintiți, și că Dv. organizați pleiada muncitorilor neamului în mod sistematic, — începe a-mi licări o rază de speranță, că și națiunea română se pare a-și fi găsit pe salvatorii ei.

În urma acestei raze de speranță dorința fierbinte mi-ar fi, să deviu Legionar, dar văd că nu-mi este cu putință.

Știu însă că scopul sacru ce-l aveți în vedere — reclamă ajutor.

Drept urmare a acestei convingeri, cu dragă inimă ofer o mică și modestă fundațiune de 12.000 Lei, sub condițiunile următoare:

1. Fundațiunea va purta (după moartea fondatorului) numele: ...
2. Fundațiunea va rămânea totdeauna ca depunere, dar cel puțin la trei institute solide românești creștine, în părți egale.
3. Procentele se împart în două părți egale, dintre cari una jumătate se adaugă la

LEGIONAR,

luptă cu tot sufletul tău pentru îndrumarea mișcării naționale pe calea sănătoasă a Legiunii.

capital, iar a doua jumătate se folosește pentru scopurile Legiunii Arhanghelul Mihail.

4. La caz că Legiunea proprietară se desființează sau nu va respecta literalele fundaționale, această fundațiune trece în proprietatea Asrei (Asociațiunea transilvană pentru cultura poporului român) Sibiu, str. Șanuga, 8.

Legiunea se obligă a încunoștința în primul pătrar a fiecărui an pe Astra despre felul de administrare a fundației.

5. Acestei fundațiuni nu i-se adaugă nici când alte donații, decât ale fondatorului sau cel mult ale consăngenilor lui și nici nu e interzis a o contopi cu alte fundațiuni.

De prezintă în.... Brașov la 28 Aug. 1928.

(Iscațit).

P. S. Doreșc ca până la moartea mea fundațiunea să poarte numele: „Fundațiunea unui Român îndurerat”.

Informațiuni.

La 11 Septembrie s'a judecat din nou la Judecătoria, Procesul Căminului. Dl. Cuza s'a prezentat din nou însoțit de dl. Bejan, pentru a susține evacuarea noastră din Cămin. D-sa a susținut prin 3 martori, d-nii Colonel Niculcea, Radovici și Huidei cum că:

1. Donațiile cari s'au făcut de către public, nu s'au făcut pentru noi, ci pentru Soc. „Căminul Cultural Creștin” de sub președenția dlui prof. Cuza.
2. Că această societate a lucrat căminul și... pare-se că am fost și noi pe acolo, pe la lucru.
3. Că organizația noastră nu exista pe atunci.

La 14 Noembrie s'a admis contra dovadă cu martori.

Logodnă Sâmbătă 22 Septembrie, în mijlocul legionarilor, s'a săvârșit logodna camaradului Ion Banea legionar cu D-ra Mărioara Cichindelean, soră a Legiunii.

În conformitate cu prescripțiile organizației noastre urăm tinerilor logodiți ca tot ce vor face să facă în slujba Legiunii și a Patriei.

DIN BĂRĂI (Cluj).

D-ra Hortensia Pop, ne-a trimis la Iași o pernă foarte frumos lucrată. Ne scrie și o scrisoare în care ne aduce aminte proverbul românesc: „Cine înalță steagul, să tragă și sabia”, și termină: „Când veți suna alarma, să știți că sunt și eu printre cele ce vă vor urma”.

Nuntă. În Munții Moților se căsătorește un aprig luptător de al Legiunii, camaradul nostru Gh. Amanței învățător, cu d-ra Ana Bora. Nunta are loc în comuna Sălciua, jud. Turda. Dl Drand Misu Crișan a asistat ca delegat din partea organizației. Urăm viață lungă celor împreunăți în ziua de 30 Sept. și fie ca unirea lor să nu aducă o încetineală sau delasare a luptei, ci din potrivă, o mai cruntă împotrivire. Pregătiți-vă pentru luptă, căci goarna va suna.

DIN GALAȚI

Domnișoara Marg. Marcu a ținut ca tot timpul cât ai noștri au lucrat la cărămizi, să lucreze ca o adevărată soră a Legiunii pentru „Cetatea Sf. Mihai”. Astfel a lucrat un tablou pictat și l-a încadrat cu ramă pirogravată, după care a căpătat pe el frumoasa sumă de 2000 lei. Câte domnișoare din țara asta n'ar putea face la fel?...

Inscrieți-vă 100 de domnișoare să faceți la fel ca D-ra Marcu și va vedea străinul acestă baijocuritor, ce însemnează Legiunea.

LA DOROHOIU. Viitorul Legionar D. I. Th. Bunduc a încercat să dea o serbare în comuna Horbova, pentru Cetatea Sf. Mihai. Printre numerele de program era și piesa „Vremuri de restriște” alui Corneliu Georgescu.

Jandarmul Pomârleanu, șeful postului din Godinești, a oprit serbarea spunând: „În nici un caz nu se poate da serbarea antisemită în România și în special în raza mea...”

Camaradul Bunduc a dat serbarea fără „Vremuri de restriște” și a trimis 400 lei „Cetății Sf. Mihai”. Și totuși: Ce vremuri de restriște!...

„RAZA”. A apărut în volum frumos legat. Costă 100 Lei volumul. Se poate comanda

dela C. S. Maica Zenaïda Racliș, Mănăstirea Văratec (jud. Neamț). Indemnăm pe toți buni creștini s'o cetească.

DIN SLIVNA (Covurlui).

Primim: Scriu la toți Legionarii și tinerii studenți creștini, luptători ai cauzei naționale antisemite legionare, un puternic „Doamne ajută”. Cu bine, pace și sănătate, căci văd că Legiunea merge spre progres, la fel și revista și lucrul la cărămizi. În conf. cu scris. D-voastră am adunat dela ai noștri obolul de 400 lei pe cari vi-i trimit.

Rog trimiteți manifeste necesare pentru începerea campaniei de dublare a numărului abonaților.

Trăiască Legiunea!

Viitor Legionar I. Gh. Teodosiu.

LA IAȘI toate vitele dela abator se taie după ritualul Jidovesc. Jidanii mănâncă partea din nainte a vitei, iar Românii partea din dărăt. Ce rușine și ce ofensă adusă bieților urmași ai arcașilor lui Ștefan cel Mare.

Dar încă ceva.

Rabinul Tennen și Hahamii care oficiază tăierea vitelor, sunt plătiți de către Primăria orașului Iași. Cerem lămuriri. Altfel vom reveni cu documente.

MULTUMIRI

Legiunea mulțumește Doamnei Eufrosina Ciudin din Focșani și Doamnei Maria Col. Blezu, pentru frumoasele daruri lucrate de mână. Sunt pietre puse la temelie Cetății Sf. Mihai.

STUDENȚII dela Teologie,
ELEVI din Seminarii,
COPII din toate școlile, — cereți dela
Maica ZENAIDA RACLIȘ

Mănăstirea-Văratec
(jud. Neamț)

volumașul „RAZA”, — pentru a ceii în ea, povestită neîntrecut de frumos, viața lui Isus. (Traducere din limba franceză). Prețul 100 Lei.

Cenzurat de secretarul plasei Orăștie (ss) V. IVĂȘCOIU

Tipărită în Tipografia „Libertatea”, Orăștie.

Pământul Strămoșesc

Apare la 1 și 15 ale lunii.

Tot ce interesează revista se va adresa:
CORNELIU Z. CODREANU,
Căminul cult Creștin, Iași (Moldova).

ABONAMENTE:
1 an 140 Lei — 6 luni 70 Lei.
3 luni 40 Lei. — 1 număr 6 Lei.

ERI ȘI AZI
cu prilejul unor reminiscențe universitare!

Mulțimea de tineri, cu sufletul plin de ideal, se pregătesc să urce treptele bătrânei Universități.

Fiecare-și va alege felul de viață după construcția sufletescă, după educație și suferință din afară.

Pentru unii profesori, un prilej nimerit de a-și recruta adepți — după culoare, — pentru alții încercări de a canaliza viața studențească în direcția contrară mersului corespunzător spiritului vremii.

Printre aceștia din urmă se numără și el Prof. Dr. Bacalogu, în sufletul căruia foamna și-a picurat melancolia, desvelindu-i reminiscențe din trecutul cufundat în negura vremii.

D-sa, printr'un foileton de gazetă, încearcă să evoace viața studențească de altădată, rupând un crâmpieu dintr'ansa, care-ar caracteriza — în toată intensitatea — activitatea rodnică a acelei studențimi, potrivit menirii sale.

Acel crâmpieu e o excursie la pădure, în mijlocul studenților ce nu făceau deosebire între confesiuni, cu versuri improvizate, preamărind frăția perfectă între colegii jidani și creștini, cu veselie, vin și iubire...

E profesorul care recomandă elevilor săi, pe lângă studiul arid, o viață exuberantă, plină de bucuria tinereții, în timp ce la temelie statului sapă străinul, iar poporul e sbătându-se în ghiarele mizeriei amare...

Situație de nepăsare și inconștiență, a

struțului ce-și ascunde capul în nisip, de o indiferență condamnată față de stăpânirea străină, ce se substituie celei românești.

E o vină să îndrumezi fineretul pe căi potrivnice neamului, împiedecându-l să-și creeze și nezească singur drumul în pașul ritmic al vremii, care mâine va fi al lui, bătrânii colaborând spre amurgul vieții.

E exemplul bătrânului cu mentalitatea învechită, care tânjește, dintre pernele moi și calde, după viața de altădată, când pericolul jidovesc nu ajunsese la gradul de intensitate de azi.

Niciodată sufletul mai marilor noștri nu mi-a părut mai sărac în dragoste de neam și înțelegere a realităților, ca la citirea acelor rânduri, dintr'un ziar jidovesc.

Nu mai e timpul petrecerilor și nici noi nu vedem în ele menirea noastră, pentru-că ne-am trezit în bubuit de tun și-am avut sub ochii noștri, din frageda copilărie, icoana celor mai decăzute moravuri, fruct al toleranței noastre.

De ce încercați să plantați în viața de azi, moravuri din trecut, când ele nu se potrivește?

E ca și cum ați cărpi o haină nouă cu petece de diferite culori.

Articolul d-lui Bacalogu a provocat un răspuns destul de elogios din partea unui jidan, ridicând în slavă pe „distinsul” profesor dela Iași, pentru valorosul concurs dat lor la distrugerea propriului său neam.

Ioan Bordeianu

Faceți fiecare câte un abonat nou!

Un glas de Român.

Iubiți copii ai neamului,

Trădesc într'un târgușor unde cred că peste 20 de ani nu se va mai auzi dulcele graiu românesc, deoarece sunt 400 de Români și 293 de Jidani. Fiecare Jidan are 3 până la 8 copii, pe când Românul câte unul, doi, și aceia slabi și bolnăvicioși. Eu rog pe Dumnezeu să vă ajute vouă și nouă tuturora, să ducem la bun sfârșit lupta începută.

Deși în mijlocul iadului, tot mai găsim ceva Români dela care am colectat suma de 900 Lei, pe care vă rog a dispune să se verse la cărămizi, iar 700 lei abonați la „Pământul Strămoșesc”.

Ivești, 28 August 1928.

Căpitan Tichel.

Primum la revistă scrisori de acestea aproape în fiecare zi, venind din toate colțurile pământului românesc, în special însă din Moldova.

De pretutindeni aceeași îngrijorare pentru ziua de mâine, aceeași durere: „peste 20 de ani nu se va mai auzi dulcele graiu românesc”.

Dumnezeu voiește ca noi să fim elementele receptoare ale acestor dureri românești răscolitoare de suflete și să creștem cu această hrană în fiecare zi. Nu se poate ca ceea ce adună zilnic aceste scrisori în sufletele noastre, să nu izbucnească odată cu putere vulcanică și nu se poate ca aceste suflete din jurul „Pământului Strămoșesc” și al Legiunii Arhanghelului Răzbnător, să nu încerce o eșire eroică din lanțurile grele în care se sbate, se frământă și piere neamul românesc...

Dar... știu ce te muncește pe tine bătrâne cu părul alb, care mă cercetai dăunăzi, și îmi puneai întrebare peste întrebare, pentru ca să poți ghici un lucru: „oare când va fi această eșire eroică?”

Știu... voiește sufletul tău să vadă lupta noastră, voiește să ia parte la ea, voiește să

soarbă din fericirea ei, și voiește să plece liniștit în alte lumi.

Răspunsul nostru, Jurământul nostru este: Nu vom dezerta nici unul dintre noi. Iar când va sosi ceasul cel mare și sfânt, ne vom arunca în luptă năvalnic, dela cel dintâi și până la cel din urmă. Cu toții de-a valma.

Atunci va vedea lumea ce pot vulturii albi. De aceea adormiți liniștiți, bătrâni. Un singur lucru: Lăsați-ne un cuib solid: „Cetatea Sfântul Mihail”.

Corneliu Z. Codreanu

„Numerus clausus”.

Două cuvinte cari încălzeau, prin vraja mistică în care erau învăluite, atâtea inimi românești. S'au coborât de undeva din văzduh, pe când mișcarea studențească, asemenea unei izbucniri de vulcan, fără țință și fără pregătire, era în căutarea unei formule de luptă. Cuvintele magice au prins. Repetate de mii și mii de guri, s'au întipărit cu litere de foc pe stindardul luptelor studențești. Cu aceste vorbe străbune ca îndemn, urcaț'a mișcarea suișul idealului, pentru ca să se prăvălească apoi cu ele în mormânt.

Pentru cei mulți și simpli, dar curași la suflet, „numerus clausus” a fost o alifie cu care erau să se vindece toate rănile neamului. Nu pot uita cuvintele unui bătrân, delegat al țăranilor bucovineni ca să ceară la București „numerus clausus” în școli. Întrebat cu fină ironie de Ionel Brătianu, că ce este acel „numerus clausus” — moșneagul a răspuns cu vorba-i trăgănată:

„Dapă-i dă, cucoane, ce să fie? Asta însemnează, că ai mei și ai altuia ca mine copii, să nu ajungă sluji la Jidani!”

Și totuși „numerus clausus”, chiar dacă s'ar fi primit așa cum îl cerea studențimea, era pușin, prea pușin, pe lângă marile nevoi ale neamului. Ca și cum ai vrea să tămăduiești un bolnav cu o linguriță de doctorie.

Banii țării-s ai lor, puterea a lor și noi ceream și noi dreptul de a învăța în școli așezate cu ei, ca și ei.

Dar, iată, — himera celor cinci ani de luptă studențească — s'a stins. Doar ici colo, se va mai apare în răsîmpuri pe câte un colț de moșione, căutând să-și ascundă neputința, invocând simpurile de vigoare cari s'au scurs.

Zadarnic! „Numerus clausus” nu poate creuși!

La noi e așa de putred gardul, încât nu se mai poate repara. Se așteaptă doar un vânt înfuriat de iarnă, ca să-l aștearnă cu totul la pământ.

Pericolul jidovesc nu poate fi înlăturat prin mici operațiuni. Ne trebuie un chirurg despicător și îndrăzneț, care se curețe răul printr'o adâncă și măiasră tăietură de bisturiu.

Bisturiul e dat la tociță și mâna care-l va purta prin rană, va sosi la timp!

Georgescu

Alte acțiuni
ale Băncii Apărării Naționale Creștine
donate Legiunii.

Legiunii „Arhanghelul Mihail”.

Subsemnatul Spiru Peceli, în calitate de acționar al Băncii L. A. N. C. din București, donez Legiunii „Arhanghelul Mihail” din Iași, un certificat cu Nr. 927 de 25 acțiuni în valoare de 5000 Lei, pentru mărirea fondului Cetății Sf. Mihail, ce se va construi la anul viitor în Iași.

Așadar, de astăzi înainte Legiunea Arhanghelul Mihail a devenit proprietara de drept a acestor acțiuni.

Drept care am semnat acest act.
9 Octomvrie 1928.

ss. Spiru Peceli.

O dorință.

Cu această ocazie dl Peceli ne mai trimite și următoarea scrisoare, cu manifestarea dorinței sale. Amintind Românilor că dl Spiru Peceli este mutilat de război, îi aducem pe a-

ceastă cale mulțumirile noastre și expresiunea respectului nostru pentru sacrificiile făcute.

Galați, 9 Octombrie 1928.

Către Legiunea „Arh. Mihail”.

Am făcut această donațiune în valoare de 5000 Lei, numai ca să iau parte ca bun Român, la marea operă românească, ce este pe cale de a se înfăptui, prin construirea Cetății Sf. Mihail, unde atâtea viăstare tinere se vor încălzi la focul național românesc și creștinesc, care a scăzut atât de mult în ultimul timp, din cauza partidelor politice, care s'au unit cu Jidanii, neșinând seamă de pământul pe care s'au născut.

Acești politicieni au căutat să înăbușe prin sânge și băiți, mișcarea națională, uitând că un izvor înăbușit, răsuflă mai cu putere în altă parte.

Așa că ori ce ar face împuțerniciții zilei, mișcarea națională, prin forța lucrurilor, merge tot înainte și prinde rădăcină în ciuda tuturor dușmanilor.

Odată cu această donațiune, am și o rugăminte către Căpitan și Legiune, pe care cred că o veți respecta cu cea mai mare simțenie, și anume:

La moartea mea, Legiunea să trimită la Galați o delegație de Legionari și cu drapelul cu svaslică, mă vor conduce până la locașul de veci.

Prezenta scrisoare vă rog să se păstreze la Arhiva Legiunii, ca document.

Devotat prieten al Legiunii
ss. Spiru Peceli.

Campania de dublare a numărului abonaților - este în toiul ei.

Lucrați cu perseverență pentru pătratul din urmă al anului (Oct.—Dec).

Faceți fiecare măcar un abonat nou.

Fiecare își deschide astfel rubrica sa în cartea Legiunii.

LUPTAȚI!

Avem dreptul a urâ pe Jidani, sau nu?

Fiindcă sunt încă — din nenorocire — foarte mulți Români, cari nu-și dau seama de pericolul jidovesc și fiindcă fiecare Român conștient are datorita a arăta acest pericol, vom încerca a arăta că „da” într'adevăr avem dreptul a urâ pe Jidani și a ne apăra contra lor.

•Mulți Români zic: voi vă ziceți creștini, iar Christos zice „Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși”, și chiar să iubiți pe vrăjmașii vostri, zice el, binecuvântați pe cei ce vă blastămă, faceți bine celor ce vă urâsc, și vă rugați pentru cei ce vă neîndreptălesc și prigonesc. (Mat. 5, 44). Cum puteți dar a vă zice creștini, când voi nu urmați percepțiile religiei voastre, ci din contră, voi propagați boicotarea a tot ce e jidovesc și ura cea mai înverșunată contra fiilor lui Israel?

• Pentru a răspunde la această întrebare și a arăta că chiar religia creștină ne îndreptățește a-i urâ, vom recurge la cuvintele Sf. Apostol Pavel, care zice: „...deci frașilor rămăneți statornici și țineți predaniile pe cari le-ați primit fie prin cuvântul, fie prin cartea noastră. (2 Tesal. 2, 15). De eretic după o sfătuire două te jerește. (Tit. 3, 10). Și dacă de Biserică nu va asculta, să-ți fie fie ca păgân și vameș. (Mat. 18, 17), iar Christos zice: „Cine nu este cu mine, e contra mea”.

Deci Biserica și însuși Mântuitorul nostru ne spune că pe eretic să-l considerăm ca „păgân și vameș”.

Jidanii nu sunt ei oare păgâni și eretici, cari nici după 19 secole — de când se propagă învățătura lui Christos — n'au voit să o recunoască și să între în sânul Bisericii, preferind a rămâne în iudaismul lor strămi și egoist, conducându-se conform învățăturai fariseilor lor, ai căror strămoși au răstignit pe primul și cel mai bun creștin din lume, pe Christos, Mântuitorul omenirii, — ei îndepli-

nind prin aceasta percepțiile Talmudului lor, care zice: „Pe cel mai bun dintre creștini, să-l ucizi”.

Dar ni-se va răspunde: cum să se fi putut încreștina Jidanii, căci ei au fost întotdeauna și în toate timpurile prigoniți de creștini? Da, au fost prigoniți de către creștini, dar numai pentru că strămoșii lor au răstignit pe Christos, ci și din cauza caracterului lor parazit, deoarece-ce ei din cele mai vechi timpuri s'au ocupat cu uzura și specula fără scrupule, cu cari despoiau atât pe păgâni, cât și pe creștini. Iar spre a răspunde la întrebarea de mai sus, ne referim la un singur caz și anume: cu toată că Papii au ordonat persecutarea a tot ce nu e creștin și au introdus „inchizițiunile”, necreștinii au fost întotdeauna cruși în orașul sfânt Roma. Acolo au fost liberi și neperscutați ca și creștinii, numai că unii Papi le puneau — Jidanilor îndeosebi — impozite mari, din cauză că se ocupau cu uzura și specula și erau multe plângeri contra lor. (Les victimes d'Israel de Roger Lambelin).

Dar nici acești Jidani „protejați” n'au intrat în sânul Bisericii lui Christos și nici n'au manifestat vre odată dorința de a deveni creștini, cu toate că trăiau în orașul cel mai catolic din lume. Iar Jidanii cari s'au botezat și au trecut la creștinism, au făcut aceasta — nu din convingerea lor în învățătura lui Christos, ci:

1. Fie din cauza persecuțiilor, cum a trecut la creștinism un mare număr din ei la Bordeaux, în secolul al XV-lea, practicând legea creștină numai de ochii lumii, iar când au încetat persecuțiile, au trecut din nou la iudaism, abandonând creștinismul; —

2. Fie spre a spiona pe creștini, ca, aflându-le slăbiciunile, să-i învrăjbească mai bine și să-i poată distruge mai repede, după cum zice rabinul-șef din Constantinopol, prin răspunsul său dat Jidanilor din Sudul Franței, cari se plâneau că creștinii îi persecută și le dărâmă sinagogile: „...voi spuneți că vă distruge sinagogile, faceți-vă copiii preoți (creștini), ca

să le distrugă bisericile lor”. („Dreptul rasei superioare”, trad. de Prof. Cătuneanu).

Iată dar cauzele cari au determinat pe pușinii Jidani, cari au trecut la creștinism, să se boteze în legea lui Christos. Probabil că au fost în decursul veacurilor Jidani cari au trecut la creștinism, conștienți de dreptatea și înălțimea învățăturii lui Christos, dar numărul acestora e infinit de mic.

Din toate acestea se vede clar:

1. Că Jidanii au avut posibilitatea a se încreștina;

2. Că chiar și atunci când au fost siliți la aceasta, au făcut-o numai cât timp au avut sabia lui Damocles de-asupra capului;

3. Că au păstrat și păstrează o ură neînduplecată contra Bisericii și învățăturii lui Christos, iar dovada cea mai vie e recenta persecuție contra catolicilor din Mexic și contra creștinilor ortodocși din Rusia, unde bisericile au fost transformate în teatre, cinematografe și danșinguri, preoții creștini alungați, pe când sinagogile lor au rămas neatrinse, și rabinilor lor nu li s'a făcut nici un rău;

4. Că au persistat pururi în învățăturile lor eretice, cuprinse în Talmudul lor egoist și drăcesc. Insuși Mântuitorul, El Dumnezeu-omul, când n'a mai putut suferi necredința și cruzimea faptelor satanice ce săvârșeau, a exclamat: „O, neam necredincios și desfrânat, până când voiți fi cu voi? Până când vă voiți suferi?” (Mat. 17, 17).

Așadar:

1. Jidanii fiind cei mai aprigi dușmani ai Bisericii și creștinismului;
2. Jidanii fiind cei mai încăpăținați eretici, — noi, conform religiei noastre creștine, avem dreptul:

I. Să ne apărăm,

II. Să-i urâm,

și III. Să-i considerăm

„CA PĂGÂNI ȘI VAMEȘI”.

Lille, 30 Septembrie 1929.

Ștefan Mânzat, stud.

BUCOVINĂ

La o tufă de sulfină

Car cu patru boi
S'a oprit și fi se 'nchină,
Bucovină, Bucovină,
Leagăn de eroi.

Ți se 'nchină, că se duce
Nevoiașul car
Către valea dela cruce,
Unde omul o s'apuce
Drumul spre hotar.

Ah, Ștefane Voedoadă
Scoală din mintean
Că dușumul de noroadă
Inima din el i-o roade
Bietul pământean.

Scoal' și buctumă-ți feciorii
Din Honor la Reni,
Sună să răsune norii
Să-ți deștepte roșiorii
Dela Răsboeni.

Și la muchie te arată,
Fioros pe sur;
Prinde-ți paloșul din spață
Și 'nvârtește-te odaiță
Roată împrejur.

Că Jidanii și Rutenii
Pripășiți pe-aici,
Zic că-s dâștii pământeni,
Iar că noi și Moldovenii
Suntem venetici.

Alei, Doamne, dă de frânge,
Frânge-i dela brâu,
Că noi plugurile-om strânge
Și-om mai sămăna prin sânge
Ghindă'n loc de grâu!
Dutilu Zamfirescu.

Doamne și Domnișoare Române,
lucrați câte ceva pentru Legiune.

Banca Bejan și matrapazlăcurile jidănești.

Suntem în plin proces de evacuare a Legiunii din „Căminul Cultural Creștin”. Bejan, inițiatorul procesului de evacuare, și până la toate răspântiile (vezi ziarul „Apărării Naționale”), că trebuie scos Codreanu și ai săi din Cămin, pentru ca să rămână acest lăcaș „al studenților și numai al studenților!”

Până la instalarea studenților vedem însă că „mecenatele” își instalează în Cămin zărafia sa înființată cu pomposul nume „Banca Apărării Naționale Creștine”. Toată lumea știe că această așa numită bancă, spoliază pe bieții nevoiași cari îi cad în capcană, mai rău decât ori-care cămătar jidan, nu ori-cine știe însă că această instituție a „apărării naționale creștine”, este în relații cu jidanii. Pentru acei cari nu știu aceasta, vom istorisi un caz edificator:

Trăia în Iași în str. Zugravi nr. 19, un jidănaș, numit Ilie Șmilovici, care, ca ori-ce negustor „cinstit” din rasa sa, învârtea diferite „afaceri”. Imprumuta Românul nevoiaș o mie, jupânul Ilie îl pune să semneze poliță de zece. Cum lesne e de priceput, Șmilovici nu prea era cu scrupule la executări și-i vindea Românului și cenușa din vatră, până plătea cele zece mii. Astfel a nenorocit și pe doi gospodari din Scânteia, pe Mihai și Gheorghe Novac, jupuindu-i și pe ei de mai multe zeci de mii, pentru câteva mii, cât în realitate datorau. Plăteau Românii, plăteau mereu, dar jidanul scotea alte și alte polițe măsluite. Când n'au mai avut din ce plăti și când copiii le-au rămas fără bucăjică în gură, s'au repezit la Iași la jupân și... l-au băgat în boală. A dispărut jidanul de atunci, și dus a fost!... Dar iată că după un timp, se văd frații Novac executați din nou, pentru polițele dela jidan, și — spre marea lor indignare, — următorul este de astă dată „Banca Apărării Naționale

Creștine”, de sub direcția d-lui inginer Grigore Bejan, „donatorul” desinteresat al terenului pentru Cămin, administratorul și mai desinteresat al clădirii construite de studenți și — mâna dreaptă a d-lui prof. A. C. Cuza.

Iată documentul:

26/IX. 1928.

„Dlul M. Novac, Scânteia, Vaslui.

„Cartea de judecată Nr. 339/928, investită cu formula executorie Nr. 416/928, mi-a fost cesionată în totul. Vă invit deci că cel „mai târziu până Luni, 1/X. 1928, să veniți la „mine pentru a achita această datorie, capital „fiind 2900 și cheltueli dob. 7—800 Lei. Am „speranța că nu veți da loc la noui cheltueli.

„Birou dela 9—12 a. m.

„Cu stimă ss. Mih. Nicodim,
cassier la Banca „Apărării Naționale Creștine”,
Bulevardul Elisabeta Nr. 2, Iași.”

Adresa de mai sus o păstrăm la redacție, la dispoziția ori-cui, iar din Cartea de Jud. Nr. 339/928 a Jud. Ocol I. urban Iași, ori-cine poate vedea, că cedentele creanței de mai sus este jupânul Ilie Șmilovici.

Prin urmare Bejan, părtaș al matrapazlăcurilor jidănești, — **afară din Cămin!**

Geor.

Sibiul jidovesc.

— Necinstirea sărbătorilor creștine. —

Pornind din Maramureș, unde puhoiul galițian a nimicit totul, pe zi ce merge Ardealul intră tot mai mult în stăpânirea jidanilor. Comună după comună, oraș după oraș, ținut după ținut, pierе veselie, sănătatea și viața românească, peste cari se stăpânește tot mai mult murdăria, depravarea și nimicirea dușmanului parazitar.

Oradea, Huedinul, Săltmarul, Sigheul, Clujul, Tg. Mureșul au căzut de mult pradă, iar mai recent orașul Sibiu, așezat într'un ținut cu majoritate absolut românească, a închinat și el steagul, primind situația de slugă, față de aceia cari până eri erau aproape necunoscuți pe meleagurile acestea.

„Liturgia sintetică”.

Peste o sută de fruntași ai bisericilor din întreaga lume, întruniți la Geneva, în numele „Uniunii bisericilor pentru pace”, au ținut ca să deschidă Conferința printr'o liturghie așa zisă „sintetică”, deoarece a fost compusă din pasagi luate din cărțile sante ale tuturor religiunilor.

Nu discutăm originalitatea acestei liturghii de sinteză, dar așa din curiozitate întrebăm, oarece anume părți din Talmud au contribuit la formarea și constituirea liturghiei?

Curiozitatea noastră crește și mai mult în fața neputinței de a ști, cum a fost oficiată această liturghie și de cine? Căci liturghia sintetică presupune preot sintetic, ceea ce credem că nu s'a găsit.

Ceea ce știm este, că după liturghie au urmat discursurile. Au vorbit reprezentanții tuturor raselor și continentelor și marele rabin al Angliei Dr. Herz, ajungând la concluzia, că bisericile sunt datoare să tempereze noșionismul prea exagerat, de care este stăpânită politica de azi!..

Se punea ca la Geneva, în ultima analiză să nu ajungem la „internaționalismul” tot „sintetic”?

Ion Banea

Informațiuni.

Situația la cărămidărie. A început toamna și frigul. Voinicii noștri s'au întors pe la vetre. Pe deasupra cărămidăriei, care vuia de contacte și de chiote, e liniște și trist. Moș Sava a dat foc ultimului cuptor.

Cu acesta am terminat cu ajutorul lui Dumnezeu, munca din toamnă. În numărul viitor va apărea o dare de seamă detaliată.

Un om care s'a dus. A plecat bătrânul Ovanex, un suflet care în repezite rânduri a ajutat mișcarea noastră și a încurajat-o.

Ne facem o pioasă datorie către sufletul care ne-a iubit și pe noi și care a prețuit lupta

Cetatea, în care după lupte grele, acum 150 de ani, li s'a permis Românilor să-și zidească o bisericuță *Jără turn și Jără clopote*, pentru ca glasul lor să nu supere pe Sași și Unguri, orașul în care-și doarme somnul din urmă, nenfricatul luptător împotriva Ungurilor stăpânitori Dr. I. Rațiu; Sibiul care a adăpostit prima organizație de conducere românească — Consiliu Dirigent — azi prin Consiliu orașenesc a șters printr'o înșăsură de condeiu, sărbătorirea praznicului Sf. Cruci, fixând târgul de mărfuri pe ziua aceasta, pentru a cruța ziua următoare, care era „Sâmbăta cea mare” a jidanilor.

Praznicul nostru pe care creștinii îl sărbătoresc cu post, în amintirea dureroasă a apogeuului suferințelor omenești ale lui Isus — răstignit pe cruce de jidani — este necinstit prin atotputernicia jidanilor, cari s'au încuibat și aici, cu concursul unor urmași ai Iscarionului, pentru salvarea și cinstirea zilei de sâmbătă!

Socotind că în Consiliul orașului sunt mulți Sași, cari nu cunosc sărbătorile noastre, s'ar putea zice din partea cuiva, că a fost o *scăpare din vedere, o imprudență*. Însă ziarul din loc „Lumina Satelor” spune: „întreg târgul vuia de svonul, că hahamii Judeilor au cumpărat Primăria și Prefectura din Sibiu „cu 40 mii de Lei” ca să nu amâie târgul pe ziua de sâmbătă”.

Este cunoscut dictonul „de unde nu-i foc, nu iasă fum” sau zicătoarea latină „vox populi, vox Dei” și cunoscând modul de corupere practicat de jidani, precum și slăbiciunea onora în fața arginților, ușor putem da crezare celor spuse de popor.

Suntem gata însă să scuzăm pe cei dela Primărie, căci în fruntea lor este un Sas, care nu este prieten al poporului nostru; dar în fruntea Prefecturii avem un Român, scriitor cunoscut și după cât știm cu studii în Teologie.

Comentarii? Le credem de prisos!

Legionarul Onișor

noastră, zicându-i: Mergi cu bine și cu liniște în lumea cea nouă și adu-Ți din când în când aminte de cei pe cari i-ai lăsat aici jos și cari se roagă lui Dumnezeu pentru Tine.

Bucurie în familia Legionarilor. În zilele celor mai grele suferințe a luptelor studențești, ca vremea închisorii la Galata, printre cei mai devotați sprijinitori și ostenitori pentru dânsii, era d-șoara studentă Elvira Ionescu dela Iași și profesorul Dr. Șumuleanu. Ce bucurie a avut grupul tinerilor soți de lupte și de suferințe, când aflară în vara asta, că unul dintre dânsii, fratele legionar Gârneață, își va sârba cununia cu d-șoara Elvira Ionescu, având nași pe d-na și dl Dr. Șumuleanu, unul din cei mai credincioși sprijinitori ai mișcării studențești și naționale peste tot!

Nunta s'a sărbătorit în 30 Sept. în comuna Dumeni, lângă Dorohoi, la casa părinților miresei. Au venit să fie față la bucuria neînfricatului lor soț de luptă, toți frații săi de cruce dela Văcărești și Galata: Corneliu Codreanu, C. Georgescu, I. I. Moța, Tudose Popescu și Radu Mironovici, apoi delegații de studenți dela Iași și București și mulți cinstitori și prețuitori ai iubiților miri și a mișcării din care fac parte. Stimatul naș în vorbirea cu care a salutat pe mirii întorși dela sfântul altar, a scos în evidență tot frumosul lor trecut. La masă vorbiri multe, calde și pline de nădejdi, a căror miez par'că se oglindește viu în cuvintele părintelui I. Moța (Orăștie) care a spus: *Fericiți nașii cu astfel de fini, și fericiți finii cu astfel de nași și nuntași!*

Exemplul Târgului Ivesți. În Ivesți (Tecuciu) s'au găsit o mână de oameni, unii mai cu dare de mână, alții cu mai puțină dare de mână, cari la glasul unui bătrân căpitan, au adunat suma de 900 Lei, pentru Cetatea Sf. Mihail.

Ce exemplu admirabil pentru toate târgurile tixite de Jidani, pentru toate aceste viespare infecte, care cangrenează trupul bietei Moldove!

De ce oare nu zvăcnește și aiurea bătaia inimii românești? O! Știm că nici la Ivesți nu bate prea tare, dar ori-cum ea n'a murit. Mai este o speranță, o slabă speranță, dar mai este. Aiurea însă au amorțit toate speranțele. Așteptăm ora învierii. În toate satele și

în toate târgurile Moldovii, trageți clopotele străjeri singuratici și deșteptați la luptă pe tot Românul.

Un nou confrate. A apărut la Obilești jud. R.-Sărat, sub direcția tânărului N. Dimitriu Fotin, o mică revistă intitulată „Poporul Român”. Incă o suliță îndreptată spre hidra cu șapte capete. Urăm noului confrate să sfarme un cap din cele 7.

Vom urmări cu mult drag lupta sa în aceste vremuri de furtună și-i vom veni în ajutor în ceasul cel greu.

Cu Dumnezeu înainte!

Corneliu Zelea Codreanu, și-a deschis un Birou de avocatură și de notariat la Ungheni, în apropierea Căramidăriei, spre a servi pe sătenii din satele vecine.

În acest birou, în care se fac tot felul de acte, vor face practica advocațională o parte din studenții Legionari!

Noi „citori” pentru cetatea Sf. Mihail.

Danii: Vasile Gh. Pop, 50 Lei; George Bogdan, Orădea, 50 Lei; Dinu Gh. Ionescu, București, 160 Lei; Palade Manole, plut. scriitor, 60 Lei donație revistei; Societatea „Sf. Gheorghe” din com. Beriu, trimite din sărăcia ei, Legiunii Arh. Mihail, 200 Lei ajutor la ridicarea Cetății Sf. Mihail. Președ. I. Dumitru; Grigorief Eusebie, Caplani (Cetatea-Albă), 30 Lei; Theodora C. Eșanu, P.-Neamț, 500 Lei; Eufrozina Ciudiu, 100 Lei; Agripina Țimpău, C.-Lung, 110 Lei; M. M., 200 Lei; Buda Ion, 100 Lei; Ghiță Liga, 200; Iordache G., 200; Băltăceanu, 100; Gh. Frangulea, 100; V. Fenechi, 100; C. Ionescu, 50; Czităcreanu, 20; D. Calmăc, 50; dna Caliopta Calmăc, 50; C. Boscu, 20; d-na Maria C. Boscu, 20; Ion I. Munteanu, 20; Anton Tanasă, 20; Vasile Parola, 20; Savin Burlui, 10; D. Boiciuc, 10; G. Schilu, 20; Stefan Tiga, 5; Căpitan Tuchel, 100; S. Iordache, 20; N. Plopeanu, 10; Tanase Gh., 10; Toader Gheorghiu, 20; Alex. Fenechi, 40; Gh. Hotnog, inv., 20; M. Epure, 10; Anghel Matei, 15; Bl. Preda, 20; Gh. Potolea, 100 Lei.

Cenzurat de secretarul plasei Orăștie (ss) V. IVAȘCOIU

Tipărită în Tipografia „Libertatea”, Orăștie.

Pământul Strămoșesc

Apare la 1 și 15 ale lunii.

Tot ce interesează revista se va adresa:
CORNELIU Z. CODREANU,
Căminul cult. Creștin, Iași (Moldova).

ABONAMENTE:
1 an 140 Lei — 6 luni 70 Lei.
3 luni 40 Lei. — 1 număr 6 Lei.

8 Nov. Sf. Arh. Mihail și Gavril.

(Ziua Legiunii).

Legionarii vor sărbători ziua Legiunii la Căramidăria din Ungheni. Plecarea din Iași la ora 7 dimineața. Uniforma Costumul național.

Legionarii din restul țării, în grupuri sau individual, vor merge la biserici și vor sărbători această zi după porunca inimii lor. Este ziua Ingerului nostru, care ne îndreaptă pașii și ne poartă spre biruință oastea.

La ora 12 fix, după ciasul oficial, toți Legionarii și prietenii Legiunii din țară, își vor așinti privirile și gândul spre Căramidăria de pe malul Prutului, acolo unde în clipa aceasta se află Legiunea și de unde pornește din pământ înălțarea Cetății Sf. Mihail, — ca simbol al atașamentului și supunerii noastre față de Legiune, ca manifestare a solidarității noastre și ca aducere aminte a datoriei pe care o avem de împlinit.

Dare de seamă rezumativă
asupra mersului Legiunii dela Iulie 1927
până la Octombrie 1928.

Cel dintâi an de viață a Legiunii a trecut. În ziua de 8 Noembrie 1927, la Sf. Arhanghel Mihail, cei dintâi legionari au depus legământul. De atunci și până azi o mică trupă de oameni tineri, izolați de toată lumea, ne-având

nici o legătură cu nici un fel de organizație, și nici o rădăcină în lumea veche, urmărește cu drag, cu credință și cu foc, idealul ei. Ea tinde să fie izvorul de viață nouă a neamului băștinaș dintre Nistru și Tisa, peste care s'au iostăpănit puzderia de venetici, de hoți și de mișei.

Mica trupă poartă numele Arhanghelului Mihail, biruitorul puterilor Răului, răzbuătorul nedreptăților.

Ea urmărește în tăcere un sfânt ideal și își așteaptă ceasul, când va fi chemată să-și măsoare puterile în lupta de înclăștare cu dușmanul.

Până atunci ea caută a se întări în tranșeele sale și în credința sa.

După 1 an de activitate, urmează să ne oprim și să privim înapoi:

Revista. Este cel dintâi pas care s'a făcut. Pușinii noștri prieteni au strâns rândurile și au putut să asigure apariția regulată a Revistei „Pământul Strămoșesc”.

Camioneta a fost a doua bătălie. Ea a fost cumpărată și stă ca un tanc gata de a porni la luptă.

În jurul compărării ei s'a format un „comitet de 10” compus din cei mai curați și mai inimoși Români. Acest comitet rămâne ca un nucleu de elită în jurul Legiunii. Membrii săi vor primi în curând un semn distinctiv, o insignă a parte, ca simbol al frăției lor într-o sprijinirea năzuințelor Legiunii.

Memoriul către străinătate. Deși ceasul Legiunii este ceasul cel de mâine, și activitatea

și nu este astăzi decât activitate „de pregătire”, totuși în clipa în care deznămii Țării atenua cu oarbă furie cinstos și Dreptatea ne-justi Române în străinătate, în lipsa altora, Legiunea s'a ridicat și a făcut față împrejurărilor. Un Memoriu către străinătate, explicând toată problema jidovească, a fost trimis tuturor Universităților, tuturor ziarelor creștine și organizațiilor naționaliste cunoscute, din întreaga lume.

Desigur ar fi trebuit o propagandă mai vie, mai intensă, dar legionarii au făcut-o în măsura abilității lor puteri de începători și de oameni săraci.

„Cetățile Sfântului Mihail”. După cum dovedirea strălucirii divine a Lui Iosif, vine dela născut și lașterea Lui, deci indirect vine dela murdăria trădare a lui Iuda, tot așa existența Cetății noastre își are originea în putina și răutățile omenească.

Aceasta nu înseamnă că trebuie să proslăvim trădarea și putina și păcatul, zicând că de s'ar fi fost ele, s'ar fi existat nici strălucirea de apoi.

Nu putem proslăvi păcatul, pentru că strălucirea cu care Dumnezeu a început biruința, este făcută anume spre condamnarea și spre nimicirea, radicală și definitivă, a Răului.

Legiunea își avea un mic adăpost în Căminul Cultural creștin. Ea mergea cu pași repezi spre izbândă. Dar această încercare de tăiere a avântului ei, a venit de așurea.

Acei cari au plănuit-o și au zis: Băieți a-ceștia sunt săraci; noi dacă îi vom da stăină din Căminul Cultural Creștin, nu vor mai avea bani să și facă altul și organizația lor se va distruge. Revista „Pământul Strămoșesc” va muri!

Și Legiunea a fost dată în judecată spre a plăti cele trei cămăruțe din cuiul de care își legase așa de multe vișuri.

Dar oamenii s'au îngelat. Căci aurul nostru era în sufletul nostru. Și am pornit cu el ca să ne zidim dela început o casă, pe care

Dumnezeu ne-o înconjură cu nimic de strălucire, pentru ca să și arate mai luminoasă biruința Sa asupra încălcărilor de Dreptate. Și pentru ca zidurile ei să fie pentru aceștia ca o veșnică condamnare.

Și desigur aceeași forță Divină a voit prin aceasta să sfințe, să marcheze și să împoe despărțirea noastră de acei cu care fusesem ei un trup.

Și ne spuneau atunci când pretindeau ca să plecăm din Cămin: „Auziți, dlor, 12 inși să albe pretenția de a și avea organizația în Cămin. 12, auziți bine. Să ocupe 3 camere*. Și cei 12 au plecat cu palmele goale la cămăruțării la care făcuseră și cămăruța Căminului din care erau scoși, pentru a începe din nou frământatul lăutului în așiza soarelui.

Astăzi sunt 120.000 cămăruți arze. Dacă au fost 12, gloria lor este mare. Dacă n'au fost 12 ci mai mulți, atunci... oși mătăși!

Aceste 120.000 echivalență cu suma de 240.010 Lei după prețul pieței Unghezi.

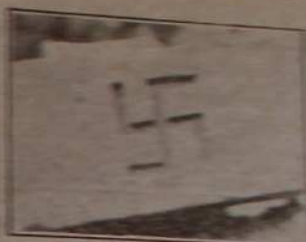
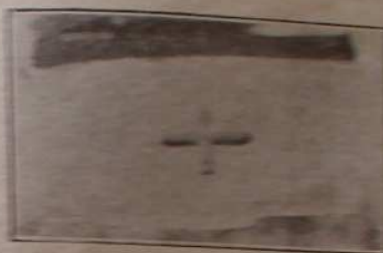
Cheltuieli totale 130.960 Lei, din aceste 60.000 reprezintă numai costul a 10 rogoane de lemne, întrebuintate la arderea cămăruțelor. Plățile făcute până în prezent sunt de 102.969 Lei. Mai rămânând de plată 28.000 Lei la lemne.

„Cășturi de până acum ai Cetății și Mihail au donat în total suma 26.345.”

Restul de 104.615 Lei provine din aportul adus de camionetă, aportul adus de Grădina Legiunii și din contractarea unui împrumut, pe care Legionarii îl vor plăti muncind fiecare.

Din totalul de 120.000 cămăruți, Legiunea va vinde 50.000 pentru scoaterea unei părți din cheltuieli și transportul la lași, urmând ca în primăvara viitoare să se reînceapă lucrul la cămăruți în același timp cu începerea construcției clădirii.

Toate cămăruțele poartă unele semnul crucei, altele semnul svasticii.

Câteva procese verbale scrise în condica cămăruțării de legionarii sau Frățiile de cruce, vor fi în locul în această parte de seamă ori-orii descrieri.

Luăm la întâmplare:

Proces-verbal Nr. 62, de Lavin
27 August 1928.

După 2 zile de ședere la Grădina Legiunii, în care timp am ajutat camarazilor întrucoși cu vinderea marfaturilor, cu venirea Dominiciei ne-am îndreptat spre gură pentru a lua trenul de Unghezi.

În curând vagonul ne desprinsese din sânul arșizei metropole a Moldovii și țicouși, alături de căpitan, căutam să întrebăm de departe Cămăruțării, fița noastră finală către care afăta aspirasem.

Și după o jumătate de ceas, străbătând străzile prăfuite ale satului, în fața noastră se înălța fluturând mărej stindardul tricolor cu svastica-i impunătoare. Ajunsesem. Era drapelul Cămăruțării.

Am vizitat în primul rând „cetățile Kiroșca”, mai mult săpăt în pământ, uniiți fiind de curățenia și orânduiala lucrătorilor.

Noaptea am petrecut-o singuri sub seraii (sub gură) în vechiul culcuș făcut de cei dinaintea noastră.

C. Savin și T. G. Doin (ambii din F. D. C. Dunărea).

(N. R. Kiroșca, este omul nostru de încredere dela cămăruțării. „Directorul”, cum îi spuneau în glumă băieții. „Castelul” era bordeiul său săpăt în pământ, în care trăiește cu femeia și cu o spură de copii și de nepoși).

Proces-Verbal Nr. 53, de Miercuri
8 August 1928.

Schișbul 3 mă trezeste: apa îi apăsese de cu seară. Voiam să încep lucrul la ora 4 dimineața Răzăsescu în urmă cu încercatul captivului. Dar nu se poate lucra. Ploaia nu s'a oprit de loc. Fac o inspecție la stive și constatăm că le acoper pe cele ce s'au descoperit.

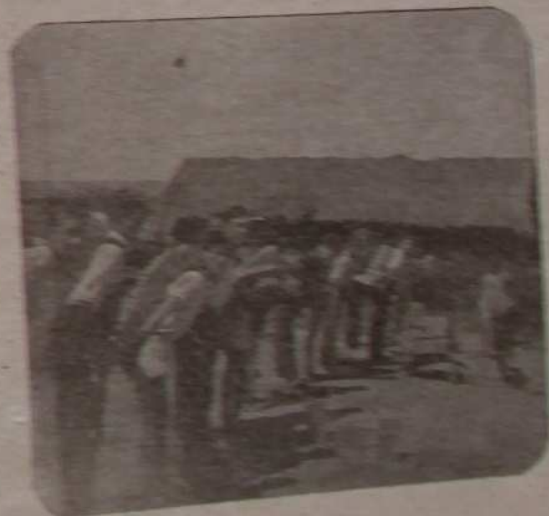
Mog Costache, bătrânul Legiunii, dl C. Vasiliu, care din cauza vântului gros reci se căcase într'o odăie a Castelului Kiroșca, — veni să vadă ce mai facem. Îi pâră că lui mog Costache că nu putem începe lucru. Și apa vorbim mai multe ceasuri. Pe la ora 6 trezesc băieții.

Până la ora 7, am ajuns în captiv 3000 cămăruți.

F. D. C. Victoria; Al. Atanasiu, etc.

Proces-Verbal Nr. 62, Vineti 27 Iulie.

*Mă scul la ora 5 $\frac{1}{2}$. După ce muncim câte o făle de pînă (cu apă) ne apucăm de lucru.

Pentru astăzi nu mai avem însă nici făină și nici alte alimente.

La amiază am mâncat câte o felie din pâinea ce ne rămăsese și ceapă.

F. D. C. „Dunărea”. P. Țocu.

Proces-Verbal 38, Luni 23 Iulie.

Mușchetarii s'au sculat la ora 5 și s'au apucat să desvelească cuptorul, pentru a începe descărcatul cărămizilor. Lucrul merge foarte greu, căci cuptorul este încă tot fierbinte. Mușchetarii lucrează cu scânduri la tălpi pentru a evita arsăturile.

Proces-Verbal Nr. 37, Dum. 22 Iulie.

Ne sculăm la ora 6. Nu se lucrează astăzi, căci e Sf. Duminecă. Rămăși liberi, mușchetarii își aduc aminte de cei lăsați acasă. Așezați pe câte o cărămidă și cu hârtia pe genunchi, fiecare scrie, spre satisfacția celor ce vor primi, că suntem sănătoși și fericiți de felul cum viețuim aici. Totodată se trimit scrisori Frăților de Cruce „Victoria” și „Radu Negru”, și altor prieteni ai Legiunii.

Proces-Verbal Nr. 36 de Sâmb.

21 Iulie 1928.

Ne sculăm la ora 5 și începem a pregăti pământul pentru facerea cărămizilor. La ora 6 Cobeliuc vine cu sacaua cu apă și începem a frământa lutul. Mușchetarul Costea și cu Gheorghe bat la forme, ceialalți le cară și le răstoarnă, iar cei noi veniți sunt deocamdată puși la cărat nisip.

În acest timp mușchetarul Coroi se ocupă cu curățitul cartofilor și a zarzavaturilor necesare unei ciorbe de care numai el știe s'o facă

așa de bună. Lucrul se continuă astfel, acoperindu-se prin cântece și glume oboseala ce se simte într'o muncă cu care nu ești deprins...

Pe la 4 ore lucrul reîncepe și cu același avânt îi tragem până terminăm lutul. La numărătoare găsim că s'a lucrat toată ziua 856 cărămizi.

Fratele Spănu pleacă la fântână cu ulciorul, căci era rândul lui. Acolo vre-o 8 jidani cari știau că studenții iau apă dela acea fântână și că nu vin decât câte unul, așteptau cu mare poftă „să bată și ei un student”. Provoacăți n'au fost, căci aveam ordin să nu dăm naștere la provocări. Atunci Jidanii au procedat „per contrario”. Și cum noi n'aveam ordin special pentru aceasta, am procedat din inițiativă proprie, știind că și căpitanului îi place așa.

Fratele Spănu este trimis din nou singur la apă, iar ceialalți mușchetari rămân în obor. Lucrurile s'au petrecut după cum așteptam. Jidanii au provocat. Dar n'au mai avut timp să-și îndeplinească planul, căci mușchetarul Costea le-a luat apa dela moară, făcându-i printr'o ploaie deasă de palme și de pumni să renunțe la gustul de a mai bate vre-odată vr'un mușchetar!...

De planton fac astă seară *Caroi* schimbul I., Spănu schimb II., Marin I. schimbul III. Ziua s'a încheiat mulțumind Domnului că ne-a ajutat să încheiem și această săptămână lucrând pentru binele neamului și cu toții am strigat:

Trăiască Legiunea.

Frăția de Cruce „Dunărea”.

Proces Verbal Nr. 1.

din 14 Iunie 1928.

Ziua următoare, Sâmbătă am continuat cu Gheorghe reparatul Cuptorului, iar cele 2 echipe la cărămidă.

Reparatul merge foarte greu. Pentru mine în special, care căram lutul, era foarte greu. După două zile de cărat lut cu căldările, degetele îmi păreau rupte.

Masa o iau la Kiroșca. Mâncarea e simplă, dar o mănânc cu multă poftă. Mă simt bine între țărani și într'o casă țărănească. Deși lucrul e mult mai greu decât buchitul anatomiei (examen pe care l'am trecut cu bine acum câteva zile), totuși mă simt mai slobod, pentru că deși căldările cu lut mă taie la degete, le car

țărând și cântând. Noaptea dorm bine, deși pe un pat de scânduri. Mă cam supără scândurile, totuși dorm mult mai bine ca la Iași. Din punct de vedere moral, mă simt bine, deoarece am ocazie să prețuiesc munca și să stimulez pe țăranul muncitor. Din punct de vedere fizic, mă simt și mai bine în urma lucrului.

Legionatul Fildan Paul,
student medicinist.

În atmosfera care se poate desprinde din aceste crâmpete de procese verbale, copiii vișători, Legionarii, muncind și îndurând cu voie bună, clădesc zi cu zi, cu foarte puțin ajutor de aiurea, cuibul care va pregăti, după decenii de rușine, mișcarea ofensivă a națiunii Române.

Grădina Legiunii: Încheind bilanțul Grădinii, s'au încasat din vânzarea zarzavaturilor **15,625 Lei**. Se mai află de vânzare **400 kgr.** patlagele roșii puse la păstrat pe iarnă și **200 kgr.** bulion înfundat la sticle.

Deși grădinile din județul Iași nu au adus anul acesta câștiguri din cauza secetei, suntem mulțumiți de rezultatul material al muncii noastre de acolo. Dorim aceeași mulțumire și domnilor cari și-au întrebuințat timpul în cafenele. Numai un lucru: De pe băncile cafenelei se vor recruta hoții de mâne ai neamului românesc.

În concurență cu Jidanii: Un alt aspect cu oareșcare tăle al activității Legiunii din vara care a trecut, a fost o mică hârțuială economică cu Jidanii. Aceștia dețin comerțul economic cu Jidanii. Aceștia dețin comerțul cu zarzavaturi aproape pe toate piețele orașelor și târgurilor din Moldova și Bucovina. Era pe la începutul lunii August. Precupeții Jidani vindeau în târgurile de munte în special, patlagele roșii cu 50 lei kg.

Trei echipe de Legionari au fost însărcinate cu comerțul de zarzavate pentru combaterea comerțului necinstit Jidovesc. Aceste echipe cumpărau de pe piața Iașului cu 16-17 Lei Kg. încăreau 3-400 Kg. în camionetă și cădeau ca o bombă asupra Jidanilor, scăzând imediat prețul dela 50 la 25 lei.

Legionarii vindeau singuri, cu conștiința cu care stă soldatul în tranșee în luptă cu dușmanul.

Românii inconjurau totdeauna cu drag grupul legionarilor vânzători. Multe Doamne le spuneau: „N'am nevoie de nimic, dar pentru a nu trece degeaba pe lângă D voastră, am să cumpăr ceva”.

✓ Aceste mici încercări ale Legiunii, desigur nu pot rezolva problema Jidovească, totuși ele își au tălcul lor:

Este satisfacția pe care o dai populației românești, jupuită de către samsarii Jidani și sătula de toată murdăria lor, satisfacție care s'a manifestat prin entuziasmul cu care au fost îmbrățișați Legionarii vânzători. Totdeauna erau în jurul lor un grup de 20-30 Români cari îi priveau și îi ascultau cu drag.

Este stângenia, derutarea jupuitorului Jidan în opera lui, prin stricarea bruscă a prețului. De aceea unde apărea căprioara Legiunii încăreată, Jidanii erau morți.

Este înfrângerea acelor cari spun, că noi Românii nu suntem capabili să face comerț și că fără Jidani nu vom putea trăi.

În rezumat, împrejurările au făcut ca Legiunea să aibă anul acesta o împărită activitate: *activitate agricolă*, la grădină; *activitate industrială* la cărămidărie; *activitate comercială*, *activitate politică națională*, prin ziastică și propagandă. Va mai trebui una, și astfel Legiunea va fi stimulat energia națiunii românești în toate direcțiile vieții sale și o va îndrepta pe calea rezolvării problemelor ei celor mai grele. Această activitate s'a dezvoltat în atmosferă de disciplină și de moralitate.

În jurul Legiunii, care înalțează cu pași măiestri, s'au adunat o falangă de oameni de elită, ca sprijinitori ai grupului de tineri.

Cu admirație privim astăzi pe acești bătrâni cari și-au pus nădejde în mica noastră oaste. Și mulțumind lui Dumnezeu, încheiem această dare de seamă cu hotărârea fermă de a pași înainte!

Corneliu Z. Codreanu.

6 nouă campanie.

Cărmidarii la drum.

Când vremea s'a răcit și lutul nu se mai poate frământa cu picioarele, Legionarul pornește pe jos, pentru a lăsa în satele aruncate prin văi, pe câmpii și prin munți, ceva din dorurile lui. El merge să vorbească în numele Legiunii, în numele visurilor noastre.

Aducem la cunoștința tuturor pretinilor Legiunii, că peste câteva zile vor pleca din lași 12 Legionari, cu însărcinarea de a face abonamentele în restanță și de a face noi abonați.

Ei poartă uniformă specială: costum național, cu căciulă, cojoc, traistă și băf.

Aranjați în echipe de câte doi, ei vor străbate următoarele 6 regiuni:

ECHIPA Nr. 1.

Regiunea I. Banat (Aradul până la Timișoara).

ECHIPA Nr. 2.

Regiunea II. Banat (Timișoara—Mehadia).

ECHIPA Nr. 3.

Regiunea III. Turda, cu versantul de vest al Munților Apuseni.

ECHIPA Nr. 4.

Regiunea IV. Bacovina (Suceava—C.-Lung-Dorna—Valea Bărgăului).

ECHIPA Nr. 5.

Regiunea V. Dorohoi—Rădăuți—Storojineț.

ECHIPA Nr. 6.

Regiunea VI. Roman—Neamț.

Alte regiuni vor fi străbătute mai târziu.

Toate aceste echipe vor face marșul pe jos, începând din marginea regiunii respective și conlindând din comună în comună și din sat în sat.

Ele vor raporta la centru din 2 în 2 săptămâni:

Satele pe care le-au străbătut;

Greutățile întâmpinate.

Felul în care au fost primiți;

Unde se află în acel moment;

Direcția de marș.

Aceste rapoarte se vor publica regulat în revistă.

Semne de recunoaștere și de control.

Ei vor purta un carnet special cu fotografie. Carnetul are scris cu literă aurită pe copertă „PĂMÂNTUL STRĂMOȘESC”. Stampila Legiunii înăuntru. O Delegație scrisă. O Iconiță în carton a Sf. Mihail, după Icoana Legiunii. Chitanțiere de abonamente.

Pentru ori-ce sumă plătită se va primi chitanță.

Legiunea Arhanghelul Mihail roagă pe toți Românii, ca să primească, să îndrumeze și să înleznească drumul acestor Legionari, pentru ca ei să-și poată îndeplini misiunea. Prin această mică manevră, să încearcă puterea credinței și a rezistenței lor de soldați.

LEGIONARI!

Mergeți cu Iconița noastră înainte. Ea vă va deschide toate ușile în drumul vostru de luminători. Dar de veți găsi sate care nu vă vor primi și uși cari vi se vor trânti cu răutate în față, durerea să nu vă descurajeze. Să nu

să îndoiți. Vă urmărește la fiecare pas întreaga noastră a tuturor, Legiunea, pentru ca să vă lege toate rănile și să vă aline toate durerile.

Comitetul Leg. Arh. Mih.

Ardelenii și Regășenii.

Ca ocazia împlinirii unui deceniu dela unire.

În nici una dintre provinciile alipite la Ţara-Mumă acum 10 ani de zile, după un războiu așa de greu, încât puțin a lipsit ca să nu coste existența României de eri, — ura dintre băștinași și elementele nou venite și strălucite, nu este așa de acută, ca între ardelenii și „regășeni”.

Dacă se întâmplă vre-o fărâdelege, furt, ceteușită, sau hoție, cu siguranță autorul este regășean. Dacă nu plouă, sau sunt vremuri grele, cei din regat sunt vinovați pentru necredința lor, și, însăfârșit, pentru toate pacostele și metehnele cari se abat asupra nenorocitului Ardeal, numai și numai regășenii aceștia sunt vinovații. Ura aceasta inverșunată este cu atât mai dureroasă pentru aceia dintre Românii ardeleni, pentru cari regășeanul nu este un dușman, ci frate adevărat, bătând în amândoi același suflet, cu cât știut este, că dorința cea mai vie, visul, până și al copiilor din legăn, idealul suprem care frământa întreaga viață a României dinainte de războiu și ținta ei finală, era: Ardealul! Ardealul! Ardealul ne chiamă! Veniți să trecem hotarele vechi, căci frații ne așteaptă cu flori! — erau cuvintele ce sbureau din gură în gură pe întreg pământul României-mici, întărind inimile și răscolind tot mai aprins sentimentul de frate în piepturile tuturor, pentru noi Ardelenii.

Luptătorii noștri prigoniți politicește, erau primiți cu brațele deschise și cu adevărată iubire de frate dorit. Iar mai târziu, când România se afla în plină luptă și soarta războiului părea definitiv pecetluită, prin pierderea și a

„sfertului” ce mai rămăsese din Moldova, în tranșeele pline de noroi, ale Mărășeștilor, Otuz și Mărăștilor, soldații români bolnavi, flămânzi, zdrențoși, cu Trădarea în spate și cu puternicul Teuton în față, luptau cu acea forță de temut, pe care numai iubirea de Ţară și de frate o poate da. Au murit în luptele acestea aproape un milion de frați regășeni, pentru Ţara lor plecată în luptă întru desrobirea noastră de sub jugul dușmanului secular, pentru ca pe cei rămași în urma lor, să ni-i declarăm dușmani.

Este cea mai mare fărâdelege și cel mai greu păcat față de memoria celor adormiți pentru vecie cu ochii înspre Ardeal și cu numele lui pe buze!

Soldații, cari în 1916 au intrat cu armele în mâni în Ardeal, înroșind cu sângele lor pământul nostru și murind eroic pentru eliberarea noastră, se svârcolesc plângând amar în mormintele lor, fața de atâta dușmănie.

Pentru atâta vitregie și durere, noi ardelenii regășenizați, ne alăturăm lângă frații noștri, primind în rând cu ei insultele ce pornesc din partea Ardealului superficial de azi.

Căci manifestarea aceasta nu este și nu reprezintă adevăratul spirit al românului ardelen (ar fi durere!), ci este produsul educației politice ce se dă țaranului român de partidele țării și în special demagogiei jidoviștilor și jidănașilor, — eroi de teapa lui Zipștein — din partidul național țărănesc, cari, în propaganda lor nu se sfiesc a înfățișa indeosebi pe liberalii „regășeni”, drept cei mai mari hoți și criminali ai țării, ducând astfel în mod inevitabil poporul, care-i cunoaște din trecut, pe căi bătătorite de ură și invidie pentru frații lor. Oamenii partidului Național-țărănesc cutreeră Ardealul, îndrumând ura înscută poporului Ardelean pentru dușman, asupra — fraților români. Valul acesta de ură, pe care l-au aruncat asupra Ardealului indeosebi național-țărăniștii, va trebui să dispară în fața adevăratei iubiri, care cel puțin acum, când suntem în preajma sărbătoririi unei decade dela unirea noastră cu Ţara, se va revărsa.

Dorim ca 1 Decembrie să aducă frația necesară, pentru ca sărbătoarea „Unirii” să nu fie o simplă paradă, iar conducătorilor național-tărăniști le cerem să-și facă câte un auto-examen de conștiință, și să răspundă dacă nu-i indeamnă la doliu și pocăință pentru greșala de a fi săpat prăpastie între frați, și cel puțin de aici înainte să nu mai fie ardeleni și regăteni, ci Români și frați buni, căci îi destul!

Ion Banea.

IMPRUMUTUL

Ziarele anunță că mult discutatul împrumut a fost încheiat. Emisarii guvernului s'au întors din centrele unde au tratat cu diferiții bancherii.

Cel mai așteptat dintre ei, a fost expertul jurist al guvernului: *maestrul Rosenthal*, acelaș care a apărat interesele României în diferendul cu Opțiștii unguri la tribunalul mixt din Paris și avocatul, — dat de guvern — A. S. Principesa Elena în divorțul cu fostul prinț de Coroană.

Având în vedere că imanța internațională o deține oculta jidovească, ne putem da seama fără prea multă bătaie de cap, în ce condiții avantajoase s'a încheiat acest împrumut pentru noi, „țara exceselor antisemite”, „a barbarilor” și „huliganilor”, când în fruntea trimișilor noștri este „expertul”... Rosenthal.

Dar o întrebare:

Oare în toată țara românească, nu s'a găsit un român expert?

Ori nu cumva trimiterea „maestrului jidan” îi cu tâlc?

Onișor.

Informațiuni.

Nunta lui Tudose Popescu. Al 5-lea din grupul celor șase dela Văcărești care și-a serbat nunta.

Ea a avut loc la Buzeu, locul natal al miresei d-ra Eusebia Nicolau.

Camarazii din Inchisoare alui Tudose au fost prezenți, de asemeni și reprezentanții studențimii din țară.

Cu mult drag a fost înconjurat Tudose Popescu de către nenumărații săi amici, în această zi sfântă pentru el.

Urăm fericire noilor căsătoriți.

— În ziua de 14 Octombrie dl. Corneliu Z. Codreanu a botezat la Ludoșul-de-Mureș, jud. Turda, copilul Românilui fruntaș Amos Horașiu Pop. D-sa este unul din animatorii mișcării naționale din acel ținut și face parte din comitetul de o 100 al Legiunii.

— Corneliu Codreanu pleacă pentru o lună în repaus după 8 Nov. În acest timp rămân însărcinați cu conducerea revistei Legionarii Eremeiu, Banea și Bordeianu. Ei au primit dispoziții relative la refacerea și mărirea revistei.

• La Legiune rămâne cu conducerea: Legionarul Ilie Gârneață.

— Legionarul Radu Mironovici s'a evidențiat deasupra tuturor în munca depusă pentru Legiune în timpul verii, în care n'a avut nici o singură zi de vacanță. Legiunea îi este recunoscătoare.

Intre 10 și 15 ale fiecărei luni, comitetul de 100 achită ratele sale.

Domnilor abonați. Sunt mulți printre D-voastră cari au rămas în urmă cu plata abonamentului. Aduceți-vă aminte că Revista noastră are datorii la tipografie. În această săptămână trebuie să achităm totul. De aceea Vă rugăm trimiteți-ne de urgență abonamentul D-V. Un abonament neplătit însemnează o piatră așezată pe umerii noștri încărcăți și alfel de multe nevoi...

În vederea refacerii revistei, se caută informatori în toate orașele și satele. Doritorii se vor adresa revistei la Iași, la Căminul Cultural Creștin.

Pământul Strămoșesc

Apare la 1 și 15 ale lunii.

Tot ce interesează revista se va adresa:
CORNELIU Z. CODREANU,
Căminul cult. Creștin, Iași (Moldova).

ABONAMENTE:
1 an 140 Lei — 6 luni 70 Lei.
3 luni 40 Lei. — 1 număr 6 Lei.

Situația Politică.

Din foile săptămânale și zilnice cunoaște toată lumea cum s'au desfășurat evenimentele politice în ultimele două săptămâni. Partidul liberal s'a prăbușit dela putere sub loviturile interne și externe ale opoziției, după ce a făcut dovada rezistenței și îndărjirei, cum n'a făcut-o nimeni în istoria politică a României moderne. În cele din urmă colosul politic a căzut. Cu el s'a dărâmat o lume veche și o serie întreagă de oameni, care prea mult s'au încăpăținat a crede că situațiile lor sunt eterne. Noi vom studia aici efectele posibile ale schimbării de guvern.

A) Efectele cu privire la echilibrul politic viitor.

De zece ani în România avem o situație de instabilitate politică. Forțele politice se agită, se izbesc, fără a putea da nașterea unui *echilibru politic*.

Tendința echilibrului politic de până eri a fost aceasta: Formarea a două partide de guvernământ și anume: O extremă stângă sortită la o veșnică opoziție: partidul țărănesc și muncitorii. O extremă dreaptă: mișcarea națională.

Datorită însă în cea mai mare măsură căderii neașteptate a mișcării naționale, pe care a distrus-o însuși președintele ei, echilibrul politic care tindea să se înfiripeze, s'a sdruncinat. Slăbirea

mișcării naționale a adus înaintea partidului țărănesc și ocuparea de către aceasta a direcției statului.

Acest eveniment va schimba echilibrul politic și îl va fixa după cât se pare astfel: *Liberalii și Național-tărăniștii*, partide de guvernământ. Socialiștii, mișcarea muncitorească și fracțiunea Dr. Lupu, extrema stângă. Mișcarea națională: extrema dreaptă.

Deci, după câte se pare, cel dintâi efect al venirii la putere a Național-tărăniștilor va fi: *dispariția totală a partidului Averescu*. O părere pe care desigur în primul rând averescanii vor primi-o cu o bună doză de ironie.

În ori-ce caz aceasta este părerea mea. Ce să faci! Vorba Românilor: Unde dai și unde creapă. Dai în cap la Liberali și mor Averescanii.

Ce vor deveni actualii Averescani: se vor împărți în diferite grupări, natural după ce vor încerca refugiu în domeniul anti-semitismului, din care vor trebui însă alungați. Pentru că mișcarea națională va trebui reprezentată prin oamenii cari o iubesc și care se vor jertfi pentru ea, nu de către acei cari vin în tranșa pentru-că aiurea nu mai pot trăi.

B) În domeniul realizărilor de mâne.

Ce vor putea realiza Național-tărăniștii? Este o întrebare care poate chinul pe multă lume, dar în special pe național țărăniști.

In materie de legalitate: vor parveni să instaleze un regim pentru moment constituțional. Din ei vor fi aliați a-și forța existența la putere, natural invocând, ca și „liberalii” de azi, „necesitatea rașunilor de stat”. Vor cumpi, până când li vor măna cu totul. Căci „așapozii de azi, devin totdeauna tiranii de mâine”. Liberalii și ei când au pornit-o, au lăsat adepții nelinduplecați ai teoriilor liberale, pentru ca s'o sfârșească ca cei mai odioși reacționari.

Socialiștii francezi au pornit ca să dărâne regimul burghez, pentru ca de a doua zi după ce au ajuns majoritatea în parlament, să fie ei pionii și susținătorii regimului burghez.

O chestiune edificatoare: în fruntea dezideratelor național-țărăniștilor, pe când erau în opoziție figura: *Desființarea Jandarmeriei*. Astăzi la putere fiind, au renunțat, după cât se pare. Di Mihalache nu va mai răni contra Jandarmeriei. În ori-ce caz ne vom bucura pentru ce și cât se va face pe tărâmul legalității.

In materie economică: Nu vor putea face prea mult, fapt pentru care nu-și vor putea menține multă vreme populația. Pentru-că principiile lor de bază sunt *democrația și libertatea*. Azi democrația înseamnă: vorbă multă și treabă puțină. Iar când lumii li place să muncească puțin și să vorbească mult, libertatea nu dă roade prea bune. Un regim de conciliere a mulțimilor către bine este mai eficace, dar e în contradicție cu principiile partidului. O excitare a energiilor morale a nașunii, este și mai bine, dar ei au lăsat totdeauna în deridare musulmanismul.

În ori-ce caz problema capitală în domeniul economic, a vremii de astăzi, este: *Industria producției*, la care na-

țional-țărăniștii vor trebui să se gândească ca la cea mai serioasă problemă a existenței lor.

In materie financiară. Situația actualului guvern este mult dificilă. Liberalii au lăsat visteria statului secătuită. O moștenire căreia cu greu i-se va putea face față, cu tot sprijinul finanței internaționale.

Împrumutul străin se va face, dar mi-i teamă ca ei să nu intre în țară, cum intră căpușa în pielea oil. Să se întepenească cu capul și cu toate zăbărele în trupul nostru, să sugă și să nu putem nici odată a-i scoate afară.

România devine o sclavă modernă la dispoziția Jidănașilor din lume! Ce aiurare! În timp ce avem impresia că ne-am câștigat libertatea internă, cădem pe nesimțite în robia externă a capitalului străin. De aceea datoria guvernului românesc, ori-care ar fi, este ca să apere din toate puterile independența României.

În numerile viitoare vom continua observațiile noastre cât se poate de obiectiv.

În ce privește Legiunea: dacă-i place, ce i place, cât li place-și ce va face când nu-i va plăcea, asta-i treaba ei.

Decamdată o mică alarmă:

Liberalii și averescanii au un obicei. Să-și caute refugiu și refacere în mișcarea națională, în antisemitism, atunci când sunt în opoziție, pentru ce să devie cei mai buni amici ai lui Bercevic, Tzvetsov, Straucher, Schuller, atunci când sunt la guvern. Ei vor încerca cu siguranță și de astădată această lucrătoare Legiunea însă nu le va permite refugiu în domeniul mișcării naționale.

Ei trebuie să demascați și alungați. Mișcarea națională nu este nici garanție pentru holerei și nici loc de conștientizare și de refacere pentru atupiturii și tiranii ei de mâine.

Caracul Z. Codreanu

„AUFRUF ZUR TREUE!”

— „Apel la fidelitate”. —

Mersul logic al lucrurilor, și-a scos la iveală mai zilele trecute un eveniment de mare importanță. În dovedirea din nou, a celor susținuți de noi în repetate rânduri, relativ la coborârea tot mai vertiginosă a societății de azi în întunecimile răchii dela drumul vieții adevărate, spre trinitate mlașagului ale „Împărăției omenești”.

Evenimentul e cu atât mai important, cu cât el a luat naștere în cadrul unei națiuni (fie ea și numai lămură de naștere), pe care nu prea știm din ce motive și-o prezintă anul românesc ca fiind incontestabil „superioră” noii în cultură spirituală: *nașunna adevărată din Ardeal*.

Realitatea desăgredărilor noastre morale, a Românilor, nu prea trebuie mult demonstrată altor națiuni ca să capătuleze recunoscând că ne apropiem pe zi ce trece tot mai mult de punctul fatal al decăderii spirituale a unei națiuni. Pe drept cuvânt, în țara corupțiilor, care e pe cale a se consuma ultimă senzație de sănătate morală, în țara labilului viu al desăgredării morale ale individului, familiei și societății noastre, desăgredare de care s'o scăpat, în bună parte, nici ultimul punct al rezistenței noastre etice, Biserica, în țara tuturor acestora, cei cari mai au medievala mentalitate de a crede, că adevărata morală e cea străbună, iar nu cea a lui Dumnezeu și Marguerite, își pleacă fruntea și recunosc că e negru orizontul neamului nostru. Dar totuși, pe nedrept, aproape toți accepta își îngreunau sufletul și mai mult gândindu-se că nenorocirea noastră puntește numai neamul românesc, în vreme ce altele prosperează, se întresc, se aghează, în timp ce noi ne desăgredăm. Acestora noi totdeauna am făcutul a le aduce mângâierea de a le spune, că problema aceasta, cea mai capitală problemă de viață a ome-

nirii de azi, există în toate țările, sub aspecte pure etice, ca înțeles, dar în fond acesta! Omeneștii pozitivități de azi, sau mai bine zis cu pretenții de pozitivitate, și-a pierdut chemarea morală. Azi nu se mai crește decât în carne și în os și în puterile caraghioase împărăției rașionale omenești! Adevărurile primite prin revelațiile divine (linguile chine care pot conduce la liman viața de aici, acestea știm ca toți bine ce valoare mai au în condițiile actuale, fie ele citir ale marilor noștri profesori. Și această situație sărbătoare prezentată în lume, doar abia și-a calorițiile variată.

Dorata deșire care au spus mai sus că și-o aduce poporul român din Transilvania, acest mândru „Kulturvolk”, care aduce și închipuit a fi mai presus de răchii și promisiile casei infernoare valahe, această dorată e în legătură locală cu grave creșt mai sus arătată, lași deșire ce este vorba.

Cei cari au pășit prin ducă de altele unilate a taberilor minoritare, și-a deșire de a li unii. Șeși pe alii în urea din cele mai pedacionale creșt, nu alii rașionale, ci morale: Biserica lor Evanghelică Lutherană, nucleul vieții lor morale și rașionale, să în țara celei mai mari primății, marea lămură de Șeși vint și o sărbătoare. Și că o sărbătoare nu pentru a se alii alii Bisericii, spre a se repara răchii în Luther, ci spre a păcăli lămură creștinismul și ori-ce Biserica, și a se lăsa, cu discernere, guvernul, pe lași, doar de lămură cupetare, care de mult li sărbătoare și pe ei ce și pe noi celalți creștini mai or-lămură (după certificatul de rașione). E o vorță românească: „Se întămpie omului după inimă lui”. Situațiile lămură nu se menșine multă vreme, desăgredul acum în condițiile omului, sărbătoare prin e lămură aparente minciună și a se de de gol, a respira liber, iar lămură omunilor de azi numai la Biserica și la discipulii ei nu este. De rașione sau de lămură se mai ascunde încă adevărul și că răchii că Cavăntul Sănt guvernă încă lămură. Dar lămură că nu se este cu putință a ascunde multă vreme inimă noastră putreă. Adevărul s'arpe lămură minciună și și-o întămpie: „după inimă noastră”. Căci ceea ce s'a întămpie inimă Săntor, nu e nici lucru nou în Franța. Săntor adevărat marțineză Biserica încă dela sărbătoare vechiului trecut, iar în prezente guvernul Poincaré li pe cale de a răchii, toată lămură nu-că a vint să mai întămpiească această

persecuție păgână), și nici lucru de care noi „Românii, repetând purtarea fără inimă a Sașilor față de năcazurile noastre, să ne socotim scutiți prin oarecare înalte virtuți naționale exclusive. Ne vor ajunge și pe noi aceste zile, când inima noastră rădăciată va apare în toată hidoasa ei reclitate, prelinzând drept de a și arăta în voie tristă i conștinut. De-aceia împărășim cu sinceritate îngrijorarea acelor Sași, cari, nemai putând acoperi sub tăcere, din vanitate națională, nenorocirea lor, își ridică acum pe față cuvântul lor desnădăjdut de apărare împotriva Anticristului care-l subminează.

Iată fapte și citații, pentru a nu fi iarăși bănușiți, fără temei, că vedem toate lucrurile exagerate în rău:

Cel mai mare cotidian sășesc din țară, „Siebenbürgisch-Deutsches Tageblatt” dela Sibiu, publică în fruntea numărului său 16601, dela 2 Noemvrie 1928, un apel, semnat chiar de Episcopul Dr. Fr. Teutsch, în numele Consistoriului Bisericii Evanghelice Luterane din România (se știe că enorma majoritate a Sașilor, sunt de religie evanghelică). E mișcător și profund dureros acest apel pentru o inimă de creștin, începând dela desnădăjdutului său titlu „Aufruf zur Treue”, adică „Apel la fidelitate”, un fel de chemare la ordine a poporului sășesc și până la ultima lui frază: „Bărbați ai Bisericii evanghelice, aduceți-vă aminte de jurământul pe care, cu mâna pe inimă l-ați depus la Confirmarea voastră, de a rămânea credincioși Bisericii Evanghelice! Femei sase, cari v-ați angajat în fața altarului de a nu părăsi pe bărbații voștri în zile de cumpănă, ridicați-vă voi glasul rugător, când bărbatul șovăește și readuceți-l la credință, iar copiii voștri vă vor mulțumi și binecuvânta! Vouă tuturor vi-se adresează Apostolul când spune: „Nu lăsați să vă copleșască răul, ci săpâniți voi răul prin puterea binelui”...

Și, dacă am arătat mai sus care e motivul profund al acestei triste crize, atât de neașteptate pentru iremediabilii optimiști, să arătăm acum pe scurt din ce împrejurări formale a izbucnit la suprafață, această realitate:

O bună parte a Sașilor ne-mai vrând să tolereze ca Biserica să fie principala autoritate conducătoare a poporului sășesc, s'a constituit încă de acu-s câțiva ani în așa zisul „Sachsenbund”, o asociație de organizare națională sășescă, având menirea să reprezinte

acest popor în actele sale de viață socială. La început această organizație nu și-a ales oștilitatea sa față de Biserica Evanghelică a cărei supremație dorea s'o înlocuiască prin a sa. Conflictul însă nu întârzie a se da pe față și a culminat cu Congresul popular sășesc, ținut zilele trecute la Șeica-Mare, ale cărei rezoluții au fost și rămân cu adevărat istorice, nu numai pentru trista istorie națională a acestui popor care se sfânge în desagregare, dar și pentru istoria desagregării, acum în curs, a civilizației creștine. Și cităm din apelul episcopal:

„Așa numitul Sachsenbund, întemeiat acum câțiva ani sub firma „pentru sprijinirea Bisericii și a Școlii” al cărui program însă, care încă dela început amenința cu părăsirea Bisericii, făcea vădit pentru ori cine, că firma amintită nu era decât o mască după care să se poată ascunde mai ușor adevăratele sale intenții, — și-a îndepărtat acum și această mască și, în Congresul său ținut la 7 Octomvrie la Șeica Mare, a tratat pe față și fără șovăială Biserica și Școala. Conform hotăririlor dela acest Congres, urmează să se facă acum părăsirea în masă a Bisericii, după care să se încerce acapararea comunităților noastre împreună cu toată averea lor, luându-ni-se totodată proprietatea casei și curții parohiale, cât și a școlii și a celeilalte averi, apoi școlile confesionale să fie părăsite, iar Statul să fie solicitat a înființa la școlile sale clase paralele pentru copiii noștri...” „In istoria noastră avem înregistrate, pe lângă fapte înalțătoare, și anumite triste manifestări de slăbiciune și rătăcire, — dar o nesocotire atât de fâșie și o atât de nestăpănită provocare la necredință, nu este cunoscută în trecutul nostru”. „Consistorul suprem nu poate trece sub tăcere o asemenea uneltire și își îndreaptă cuvântul rugător către comunități: să nu se lase conduse, prin discursuri rătăcitoare, la infidelitate față de Biserica și neam. Faptul de a părăsi Biserica este o problemă de conștiință...” „Iar atunci când cei inebuniți își vor da seama unde au fost conduși, când însă nu vor mai putea să beneficeze de toate cele cari le-au sprijinit viața aceasta, când nu va mai fi cine să-i boteze și să le dea sfânta cuminecătură, când nu va mai exista frățietate socială și religioasă, când nu-și vor mai putea vedea îngropați morții în cimitirul în care zac părinții și strămoșii lor, — atunci aceștia să cheme în fața scaunului

de judecător al lui Dumnezeu pe toți aceia, cărora vor avea să le mulțumească faptul de a fi fost duși în această neînchipuită rătăcire...” „Biserica noastră va lua doliu pentru fiecare dintre cei-ce o vor părăsi și-i va compătimi pe toți aceia, cari pentru planuri pământești vor voi să urmeze căi pe cari noi le socotim a fi corupte. Dar Consistorul suprem rămâne cu nădejdea, că furtuna de acum, pregătită cu atâta măiestrie, va frânge numai copacii cari sunt goi înăuntru”, — etc.

Toate cele de mai sus le-am citat după originalul nemțesc al acestei desnădăjdute pastorale episcopale și Consistoriului și Episcopului Bisericii evanghelice din România.

Evenimentul acesta e și pentru noi Români de cea mai mare însemnătate. Nu însemnătate politică, nici însemnătate de trufie națională, ci trista însemnătate a prevestirii viitorului apropiat care pândește întreaga Biserica creștină, și, cu ea, întreaga noastră civilizație spiritualistă și nobilă, care e pe cale de complexă scufundare.

Iată problema! Cea mai mare problemă a zilelor noastre, adevărata față a problemei sociale actuale, deoarece elementul moral a fost totdeauna principala temelie a vieții și rosturilor noastre omenești, care dacă se pierde, am pierdut totul: și dreptul de viață, și puterea de a birui, prin propriile noastre puteri, pe dușmanii cari ne încelcă și ne chinuesc, părănd a fi sancțiunea divină a propriilor noastre nemernicii. Evident, de toată această nenorocire, jidanii nu sunt strelni. Deși nu găsești coadă de jidan în aceste Irământări ale Sașilor, descrise mai sus, acesta însă, ca promotor și stimulent neobosit al spiritului vremii, își are și în nenorocirea sășescă actuală, la fel ca în cea românească sau franceză, partea sa copleșitoare. Căci toate aceste scufundări nu sunt decât rodul acestui spirit al vremii, spiritul impietății, al desconsiderării poruncilor etice, al materialismului cărnesc, care ne săpânește pe toți. Jidani și antisemiți, Sași și Valahi, laici și clerici!...

Iar soluția pentru a eși din acest dezastru? Nu contestăm că există, desigur, dar contestăm că ar fi atât de simplistă cum să mângâie unii a o crede. A reda lumii frâna și cărma morală, iar nu numai decât o bucată de pâine mai mult și o economie materială mai bună, iată calea de soluționare a acestei vitale pro-

bleme umane. Cu ce mijloace? Aceasta e chestiunea cea mai complicată, pe care o vom examina altădată.

Deocamdată să mai amintim, spre încheiere, faptul, că asemenea istorice evenimente ca cel dela 7 Octomvrie dela Șeica-Mare, trec aproape neobservate de lumea noastră! Cine nu cunoaște toate detaliile ultimelor evoluții tehnice germane și nu admiră pretinsul progres al poporului german? Dar cui li pasă de spățul de desnădejde al unei Biserici germane? Ce-i pasă unei lumi întregi de moartea unei supărătoare discipline morale, de vreme ce beția picloarelor goale, a cărnurilor omenești din belșug disponibile, a distracțiilor și sporturilor mixte din belșug compensatoare, umple peste măsură viața omului modern, astupându-l până la înădușire, cu hidoasa-i mângâiere, toate golurile lăsate de o viață nobilă care s'a stins.

Noi, cele câteva mumii de muzeu care ne încăpășinăm încă a înfrunta acest spirit al veacului ucigătorilor de Dumnezeu, noi lucrăm însă măcar o clipă alături de semenii noștri Sași, asistând la agonie a tot ce au avut nobil în trecerea lor prin această lume. Apoi ne ștergem lacrima în pripă, căci datorită zilei de urgie de mâne, pentru slujirea căreia ne-am născut, ne chiamă. Și cât ne-am bucura de mult, ca la această pregătire a viitoare înfruntării neîndurate a Anticristului, să avem alături de noi și victimele de azi ale acestui Monstru al întunerecului.

Ion I. Moja.

Spre un sfârșit de toamnă.

Ca o fecioară cu păr bălai și ochii ca seninul cerului, toamna își duce coșul încărcat cu bogății, rod al unei munci de-o vară întreagă.

E timpul când aduni ce-ai sămănat. Câmpiile rămân pustii, ca și vile și livezile. Nu mai răsună de cântec de păsărele și chiot de volnicie.

Noi, legionarii, ca unii ce avem ce aduna, fiindcă am semănat, cu venirea toamnei ne oprim o clipă să facem bilanțul activității noastre de un an.

Sfârșitul toamnei vine sărbătorit odată cu patronul legiunii, Sf. Arhanghel Mihail, prilej

pentru noi ca în cadrul acestei sărbători prietenești, să vedem mersul activității și să arătăm și celor ce nu cunosc ce-am făcut și se poate ști.

Am pornit pe drumul nostru pușini ca număr, căci am înțeles că puterea organizației noastre nu stă în cantitate.

N'am chemat pe nimeni la noi, precum nici n'am primit pe oricine.

Cei ce-au crezut că în legiune e ca în oricare din multe organizații de pe binecuvântatul nostru pământ, s'au ales ca pleava de grâu.

Am început nesubvenționați de nimeni, cu un car de idealism și unul de sărăcie.

Dar din nimicul material, a răsarit puterea noastră morală, prin întărirea în suferință și înfruntarea ei, pe care n'o poate dărâma nimeni.

În ce constă activitatea noastră, acum la sfârșit de toamnă?

O revistă, căreia i-am asigurat din nimic o apariție regulată, scrisă numai de legionari, fără pretenții prea mari, oglindă a simțirii, alitudinii și convingerilor noastre, păstrând prin trânsa legătura sufletească cu cei ce ne înțeleg.

O mașină ca o căprioară sprintenă, ce ne-a însoțit pretutindeni pe drumurile pitorești ale țării, ne-a ușurat deplasarea spre organizarea de cetățui, constituind și o sursă imediată de întărire a legiunii.

Grădina ne-a fost o școală a muncii în aer curat și a înfrățirii prin muncă, o practică utilizare a timpului liber, sădind în noi disciplina și punctualitatea. Ea a fost o afirmare a puterilor noastre și în această direcție, fiindu-ne și o sursă de acoperire a cerințelor imediate, un loc liniștit în preajma examenelor și un refugiu alinător al foamei, ce ne a încercat adeseori.

Cărămidăria ne-a dat, după o vară de salahorie, peste o sută mii de cărămizi. Ele constituie, pentru cei ce știu să aprecieze, o valoare și o „modestă” dovadă de muncă.

Cu ele se va ridica mâne, o cetate a Sf. nostru protector, din care nu vom putea fi scoși prin procese nedrepte, din ură de frate.

Acolo, pe malul Prutului, la frământarea pământului basarabean, s'au întâlnit legionarii și de mai departe, plămădind, în câteva luni, la un loc, o unitate de vederi, în virtutea căreia vor lucra pe plaiurile lor.

În țară, o încadrare a poporului cu legionari, ce întrețin flacăra aprinsă a naționalismului, pregătindu-i fără șgomot, pentru orăzulă purificătoare apropiată.

Cam cu aceasta ne prezentăm la sfârșitul toamnei, cu prilejul patronului Legiunii. Pentru noi e pușin, căci puteam mai mult, totuși e prea mult pentru organizația noastră, în comparație cu altele.

Nei Legionarii ne simțim mulțumiți de rezultate, cu pușini dar buni ce ne cunoaștem reciproc, adepți ai unei morale create de noi în sufletele noastre, conștienți de menirea și puterile noastre, convinși că mergem pe drumul drept în lumina adevărului, fără a urî pe frați, doar pe dușmani și pe vânzători de neam.

Peste grădina cu nuci, la umbra căroră pregăteam examene, toamna târzie și-a aruncat acum suflarea rece.

Frunzele de ceară se 'ntrec să țese covor pământului ce le-a hrănit, câte una mai zăbovind pe vârf de creangă, să-și cânte vântul, doină de jale.

Iar Prutul repede, nu ne va răcori zăduful după fiecare rând de lut făcut și Moș Vasile, cu zăpada anilor în plete, bătrân moldovean de peste Prut, nu va mai trece, în cămașă și cu brâu roș, cu gălețile pline cu apă, să ne mai întrebe de sănătate...

Toamna a devenit stăpână, forșându-ne să 'ncepem o altă activitate, potrivită timpului.

Iași, 25 Octombrie.

Ioan Bordeianu.

Cum s'a sărbătorit ziua Legiunii.

Un număr mic de Legionari au sosit în dimineața zilei de Sfântul Mihail la Ungheii.

După ce au luat parte la slujba bisericească, s'au îndreptat spre cărămidărie unde-i părintele Andrei a oficiat o slujbă pentru biruința Legiunii și pentru „înfrângerea celor potrivnici”.

După aceea, Sfinția Sa a vorbit Legionarilor prezenți despre Ingerul păzitor al Legiunii. La ora 12 fix toți Legionarii au salutat

și au rămas descoperiți timp de 1 minut, în semn de frăție cu Legionarii din întreaga țară.

S'au primit telegrame din multe părți:

Odobesti.

Cu ocazia Patronului rog pe bunul Dumnezeu să trimită harul Său asupra Legiunii Arhanghelul Mihail.

Peceli.

Adjud.

Gândul nostru este alături de acei ce sunt în slujba Salvării Nașunii. Trăiască Legiunea.

Vasilii - State.

Focșani.

Doresc ca Arhanghelul Mihail pururea să vegheze pământul Strămoșesc.

Mihail Caras.

București.

Centrul Studențesc București urează Legiunii izbândă în lupta comună. Trăiască Legiunea.

Peședintele Gh. Sârbulescu.

* * *

Frăția de cruce „Victoria” cu prilejul zilei Legiunii se află la postul său.

Roman.

Izbândă Legiunii. Trăiască Căpitanu.

Legionar Pădurar.

Brăila.

Arhanghelul Mihail să ocrotească pe cei vrednici.

Cristia Mironovici.

Belgia (Anvers)

Curaj, perservență, succes.

Ștefan Mânzat

Câmpu-Lung.

Ridice spada Arhanghelului.

Neculai Totu.

Craiova.

Rog sfântul ocrotitor să întărească inimile legionarilor și a căpitanului lor, ca unii ce duc lupta cea bună și dreaptă Izbândă în viitorul cel mai apropiat.

Vasile T. Stan.

Tâgu-Mureș (Bazna)

Urez Legiunii prosperitate și izbândă de ziua care și-o serbează.

Grigore Bobletec.

Berești - Covarluți.

Izbândă pe câmpul de luptă. Trăiască Legiunii.

Gh. Potolea.

Huedin - Cluj.

Vă rugăm a transmite Legiunii salutul nostru, dorindu-i izbândă asupra dușmanului comun. Trăiască Legiunea și Căpitanul ei și să dea Dumnezeu ca Cetatea Sf. Mihail să fie cea temelie solidă a Românilor, pe care se va clădi adevăratul viitor de aur al Românilor dela Bug până în Balcani.

*Profesor Ciungariu Manase,
Călinescu Ștefan, Marcu Ion.*

Au mai sosit afară de telegrame, rapoarte dela organizații asupra modului cum au sărbătorit fiecare această zi.

O surpriză.

În dimineața zilei de Sf. Mihail, pe neașteptate și-au făcut apariția „Frații de Cruce” dela Galași cari lucraseră astă vară la cărămizi. Bucuria întâlnirii a fost mare. Ei spun: „Am așteptat cu sete această zi în care să vedem locurile pe care am muncit la cărămizi și pe frații legionari”.

Și ne ziceam: Puternice sunt legăturile de iubire care ne leagă pe noi, legionarii. De aceea credem, că nu ne va putea niciodată birui ura lumii.

O studentă ne caută la Căminul Cultural Creștin.

Iași, 2 Novembre 1928.

Stimate Dle Codreanu,

Venită în Iași, prima mea dorință a fost să vă vizitez. Nu cunosc defel orașul, dar din fericire, chiar când veneam dela gară am văzut „Căminul Creștin” cel atât visat de toți Români, întruparea visului sfânt românesc, care par'că mă chema cu o bunătate părintească, contrastând cu restul orașului care îmi era cu totul străin.

Și-am venit la „Cămin” de nenumărate ori. Cu frică și sfințenie am bătut la ușa lui, dar nu primeam nici un răspuns și plecam din el și mai descurajată și mai desamăgită. În sfârșit, astăzi dimineață venind fără nici o speranță și bătând ca de obicei, a apărut un domn din biroul L. A. N. C., care auzind pe cine caut, mi-a răspuns că nu știu „că ei au închis peste

tot și nu mai dau pe aici”? Și acestea spuse pe un ton ca și cum ar fi zis: „ei nu mai au ce căuta aici!” Atunci am înțeles că porțile Căminului erau închise pentru înșiși acei ce și-au pus sufletul lor curat, toată credința și speranța în zidurile lui, dar pentru mâne!

Aceasta m'a făcut să-mi întăresc speranța în viitoarea cetate „Arh. Mihail”, unde dușmanul nu va pătrunde!.

Primiți vă rog salutul fraților și a soroților dela Dunăre!

Trăiască Legiunea și conducătorii ei!

Ana Drăgoi, stud. anul I.
fizico-chimie, Căminul, Regina Maria,
fostă președintă cetățuia „Iulia Hașdău”,
Galați.

D-le Cuza! Sunt mulți acei cari ne vor căuta mereu acolo între zidurile acelea cari îngroapă amintirile noastre, durerile și visurile noastre. Și zidurile vor răspunde cu glas de pustiu: „nu sunt aici”.

Cercetătorii se vor întoarce înapoi cu inima îndoliată, dar vor clocoli în ea toate răz-bunările și toate blestemele: Pentru azi, pentru mâne, și pentru veșnicie. Sunt fapte cari nu se uită nici dincolo de mormânt.

SCRISORI DIN BELGIA

Anvers, 28 Oct. 1928.

Cu începerea cursurilor la Institut, am avut ocaziunea a cunoaște studenții români creștini din Anvers, cari m'au pus în curent cu starea lucrurilor de aici. Sunt 2 grupări de studenți români. 1. Asociația studenților români din Anvers, care e compusă numai din jidani, având ca președinte pe un trădător al cauzei române, un român vândut lor. — Această asociație este foarte mult ajutată de Președintele de onoare, care e consulul General al României la Anvers, care e Jidan, — și le face toate avantajele posibile, atât ca consul, cât și pe cale particulară.

2. „Cercul studenților români creștini” din Anvers, care a luat naștere acum 2 ani și în care sunt numai creștini, foarte puțini, vre-o 14, iar Jidani la Asociație sunt 45.

Prin conduita lor, consulii Români de aici, — căci sunt 3 cosuli, toți jidani, au arătat cât sunt de mari români. În anul acesta prin luna

Mai a fost aici la Anvers avocatul Tores din Paris și a adus aceleași injurii României, ca Maxa Nordan acum câteva zile, de față fiind și *consulii României, cari în loc să protesteze, l'au aplaudat.* Oare mai merită a purta numele de Consuli ai României? Consulul din Lille (Franța) este deasemenea jidan! Iată cine ne reprezintă țara în străinătate.

Ștefan Mânzat.

SERGEANTUL FELEA

11 Noembrie. E Duminecă. În clipa când scriu aceste rânduri trebuia să cunosc pe viitorul Legionar, sergentul Felea, din grupul de aviație Iași. Dumnezeu a voit însă, ca Legionarul sburător, puilul „vulturilor albi”, cu puține zile înaintea nunții sale, să se cunune cu moartea. El s'a prăbușit din înălțimile văzduhului pentru ca în clipa următoare să se înalțe acolo unde n'a putut nici odată să se ridice cu mășina lui: la Dumnezeu.

Este cel dintâi mort din grupul Legionarilor. Și a murit eroic.

Felea, veghează deasupra Legiunii noastre și roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

Legionarii toți, descoperiți, cu mâinile întinse către soare, te salută.

Doamne mângâie pe mireasa și pe părinții lui.

Corneliu Zelea Codreanu.

Cine dorește

să aibă cel mai bun Calendar pe anul 1929, bogat în cunoștințe folositoare și în sfaturi bune, să ceară „Calendarul Național” creștin dela Tipografia „Libertatea”

Orăștie, (jud. Hunedoara).

Recomandăm acest Calendar în numele Legiunii. Legionarii, comitetul de 100 și toți prietenii Legiunii să-l comande la adresa de sus.

Tipărită în Tipografia „Libertatea”, Orăștie.

Pământul Strămoșesc

pare la 1 și 15 ale lunii.

Tot ce interesează revista se va adresa:
CORNELIU Z. CODREANU,
Căminul cult Creștin, Iași (Moldova).

ABONAMENTE:
1 an 140 Lei — 6 luni 70 Lei.
3 luni 40 Lei. — 1 număr 6 Lei.

10 DECEMVRIE

Pe fusul vremii s'a înfășurat firul celor șase ani, cari au trecut de atunci. Pe 10 Decembrie 1922. Studențimea din întreaga țară, printr'o inspirație divină, a formulat, sintetizând în câteva puncte, dorințele pline de durere ale unui neam, care vorbea prin gura ei.

A fost atunci o înfrățire generală, admirabilă înțelegere, țesută cu entuziasm de nedescris.

Părea că peste întinsele plaiuri ale țării, sângerându încă în urma groaznicului măcel, ai cărui actori sau spectatori am fost cu toții, se înstăpânise o nouă viață de luptă, pentru măturarea gunoierului din casa noastră a tuturor, câștigată cu mari jertfe, România-Mare. Durerile trecutului au fost uitate și nimeni nu se plângea de *noul războiu*, pornit pentru unele drepturi sfinte și naturale, în fruntea cărora era „Numerus clausus” față de jidani cari năvăliseră la noi asemenea corbilor aducători de pustiire și nenorocire.

„Numerus clausus” însă, întărit cu jertfe, sacrificii, închisori, eliminări din Universități, bătăi, schingiuri și multe dureri, a rămas să străbată cursul vremii ca o legendă povestită copiilor în serile lungi de iarnă. — Elanul a scăzut, majoritatea luptătorilor s'au epuizat, jalea

se întinse tot mai mult, iar dușmanul triumfă!

Suntem în preajma celei de a 6-a Aniversare alui 10 Decembrie. Probabil se va serba așa cum de doi ani încoace se obișnuște. Mici incidente cu armata, studenții postați la intrările Almei Mater pentru a face drum întors cătorva zeloși, arestări în masă pentru ziua aceea, pentru-ca a doua zi să domnească liniște și frăție între dușmanii de eri.

Facultatea de Medicină din Iași în cei șase ani de studii, are 281 studenți creștini și 196 Jidani, corespunzând la 100 creștini 70 jidani.

De aceeași Facultate depinde învățământul Farmaceutic, care în trei ani de studii are: 198 Jidani și 24 creștini. La 100 Jidani, 12 creștini. Totalul Facultăților este: 304 creștini, 394 Jidani, adică pentru 100 creștini 129 Jidani.

La 10 Decembrie se va cere desigur celor în drept din nou „Numerus clausus”. Am ținut să servesc exemplul de mai sus. El este dureros și revoltător, dar adevărat! Suntem copleșiți de numărul imens al dușmanului; mardăria lui ne sufoacă, obrăznicia-i provoacă revoltă. prin bogăția lui ne umilește, iar slugărnicia unor creștini ne produce scârbă!

Studenți creștini! 10 Decembrie, prin amintirea și moștenirea care ni-o aduce, este o zi sfântă pentru noi.

Să o sărbătorim așa cum trebuie!

Aruncați cu dispreț pretenția ce v'o acordă dușmanul, loviți cu putere mâna care vi se întinde, svârliți în flăcări murdara uniformă-chipiu care vă înfrățește cu ei, și porniți la luptă pentru curățirea gunoaiului iudovesc, iar răsplata Neamului nu va întârzia!

Ion Banea,
Student med.

Situația politică.

La ordinea zilei alegerile. Grupările politice se ciocnesc între ele. Se luptă pentru ca să cucerească fiecare câte ceva din conștiința maselor. Cine va birui și cine va cădea? Aceasta este întrebarea care se pune ca de obicei, dar căreia i-se poate răspunde cu mai multă precizie decât în trecut:

Partidul Național-Tărănesc va avea majorități mari, cu entuziasm mediocru. Este posibil însă ca în ultimele zile și în special în ziua de alegeri, entuziasmul să se generalizeze. În ori-ce caz, sub presiunea curentului general puternic, curentele mici ale grupărilor opoziționiste, vor suferi pierderi simțitoare chiar în ziua de alegeri; ele fiind să fie înghițite de curentul general.

Totuși, niciodată nu se poate crede că guvernul ar fi să aibă unanimități. Opoziția va lua locuri. Dar cari grupări din opoziție?

Liga Apărării Naționale Creștine. Nici odată împrejurările politice n'au fost mai favorabile mișcării naționale, ca azi. Dela începutul ei până astăzi, nici odată soarta nu i-a zîmbit mai mult ca acum. Natural, ce păcat că s'a găsit un om, care i-a tăiat aripile, ca să nu se poată înălța. Dacă dl. Cuza n'ar fi produs desbinarea, căci el este în cea mai

mare măsură autorul acesteia, și dacă d-sa nu s'ar fi năpustit atât de neomenos asupra noastră pe chestiunea Căminului, astăzi mișcarea națională s'ar fi prezentat în luptă strănsă într'un buchet neînchipuit de puternică.

Dar care sunt aceste mari avantajii ale mișcării naționale?

Răspundem: În primul rând faptul, că toate celelalte grupări din opoziție, liberală, lorghistă-averescană, Lupistă, sunt aproape inexistente.

În al doilea rând interesul pe care îl au atât Liberalii, cât și Averescanii, de a susține și încuraja alegerea de deputați Ligiști.

Acest interes rezultă: a) din necesitatea de a mai ridica încă un obstacol în fața acțiunii național-țărăniste, — obstacol care să aibă și rolul de a libera pe foștii guvernanți de urmărirea răzbunătoare a național-țărăniștilor, îndreptându-le acestora atenția asupra pericolului mișcării naționale. — b) din convingerea pe care o au, că loviturile unei grupări neuzate și simpatizate, sunt mai grele și mai zdrobitoare decât ale lor.

c) din interesul pe care îl au de a arăta Jidanilor, că atâta vreme cât au stat ei, Liberalii, la putere, Liga n'a avut nici un deputat în parlament, iar atunci când au venit Țărăniștii, Liga este reprezentată printr'un număr mare de deputați, și mișcările-antisemite stau gata să reînceapă. Cu alte cuvinte, liberalii doresc întărirea mișcării anti-semite, nu pentru că ar voi s'o vadă puternică, ci pentru-că ar voi să arate, că ei știu apăra mai bine pe Jidani decât național-țărăniștii. (Nouă, din punctul acesta de vedere, ne convin aceia cari știu să-i apere mai prost).

De aceea, să nu pară nimănui curios că Liberalii, cari eri ar fi mușcat cu dinții din noi pentru ori-ce manifestare antisemită, azi ne întrebă iscoditori și cu multă bunăvoință: „Ei, nu mai faceți nimic? Nici o mișcare“?

În astfel de împrejurări, natural că o mișcare națională organizată bine, ar fi putut lua între 40 și 50 de locuri de Deputați. Dar pri-

nd situația ei reală — cu aripile tăiate — nu va putea lua, după a noastră părere, decât între 6 și 10 locuri.

Județele cele mai bune ale L. A. N. C. sunt: Bălși, Orhei, Fălțiceni, Rădăuși, Roman, Socoloiu, Storojineț, Iași, Suceava, Botoșani. Ardeal situația este mai slabă din cauza sentimentului național-țărănist. De aceea bine ar fi fost, dacă s'ar fi asigurat în aceste județe câte un loc Dlor prof. Paulescu și Cătuneanu.

Partidul Liberal. Aproape inexistent în Ardeal și Basarabia, are ceva curent în vechiul țarat și Bucovina. Acest curent îi va putea da un număr de 5—8 deputați. Posibil și mai mulți.

Coaliția Iorga-Averescu. Nu are curent în masă. Nu credem să poată lua vr'un loc.

Gruparea Dr. N. Lupu. Nu va putea câștiga 2% pe țară, deci nu va lua nici un loc. În ordinea morală a lucrurilor, aceasta se numește: *Pedeapsa inconsecvenței.*

Gruparea Socialistă. Despre aceasta nu s'a mai auzit de multă vreme nimic. Au trebuit să vină la putere național-țărăniștii pentru a face cunoscutul cartel electoral.

Ce rost să aibă oare acest cartel? Are guvernul nevoie de voturile unei grupări țără partizani? Fără îndoială că nu. Explicația este alta. Dl. Maniu voiește să și creieze o aripă stângă. Altfel ar rămânea descoperit în această parte și expus a fi împins și răsturnat de către grupările de Dreapta. Fără o extremă stângă, care să contra-balanseze acțiunea extremei drepte, echilibrul partidului dela putere este amenințat. Acestea sunt motivele pentru cari actualul guvern încearcă refacerea mișcării socialiste.

Jidanii vor fi bine reprezentați în parlamentul viitor. Ei au multe locuri pe listele guvernamentale în Ardeal, în Bucovina și în Basarabia. Puterea lor va crește sub guvernul Maniu deodată cu obrăznicia. Opera de curățire a României prin cucerirea pământului,

a avuțiilor, a culturii și a influenței politice, se va desăvârși sub acest guvern! Acum e timpul ca ei să pătrundă în toate mădularele noastre, nu, nu pentru-că i-ar susține guvernul, ci pentru-că — nu-i oprește nimeni.

Toluși... Pământul strămoșesc mai are lui. Și duhul lui Ștefan cel Mare mai zboară din când în când pe deasupra Moldovei. Iar Ingerul nostru nu doarme.

Să așteptăm, copii, năvala Iudelor în veci nesădute.

Legiunea Arhanghelului Mihail. Membrii ei, Legionarii, nu candidează nicăiri. Vor ajuta însă Liga Apărării Naționale Creștine, în conformitate cu dispozițiile din circulara Nr. 3.

Guvernul Maniu și Jidanul Rosenthal.

Jidanul Rosenthal, fostul director al ziarelor „*Dimineața*“ și „*Adevărul*“ dușmanul neîmpăcat care a vărsat atâta batjocură murdară peste obrazul neamului românesc, este numit pe ziua de 1 Decembrie 1928 Consilier tehnic și atașat de presă pe lângă **legația României din Washington.**

Nu onoruri, ci pedeapsă cere și așteaptă neamul pentru batjocoritorul său!

Sunt și între Români capacități, care pot pleca în America, la Washington. Pentru ce guvernul trimite o Iudă? Unde este Dreptatea Românului în țara lui?

Când va veni oare acel guvern al mândriei naționale, care să vorbească și să făptuiască românește?

Faceți fiecare câte un abonat nou!

Dovezile capitulării celel neașteptat de rușinoase!

Ni-le arată zilele din urmă:

La București s'a înființat o nouă Bancă Mare: „Continentală”, cu 50 milioane Lei capital.

E a Național-Tărăniștilor. Președinte al Consiliului de Administrație e d. Alexandru Vaida-Voevod, membrii în Consiliu cei mai de seamă fruntași ai Partidului Național-Tărănesc! Se poate numi cu adevărat — după firmă și înfățișare — Banca cea mare, baza puterii financiare, a Partidului Național-Tărănesc!

Dar știți, bunule cetitor, cine a pus paralele? — Marmorosch-Blank! De ce? Ca să aibă și noii afiliați ai Băncii lui Blank, — „banca lor”, să nu-i mai vadă lumea pe toți grămadă în jurul băncii lui Marmorosch-Blank și să nu le tot arunce în față această țirire pe dinaintea exponenților prea cunoscuți ai finanței streine. Să-i vadă lumea la „banca lor” și să creadă că acolo 's la ei acasă. Dar sunt tot în casa lui Blank, doar că într-o casă mai dosnică, din curte, unde nu trebuie să-i vadă stăpânii în toată ziua.

— În Guvernul Maniu se află 5 (zi cinci!) Miniștri de ai lui Marmorosch-Blank! De azi încolo ce vor cere Jidanii, li se va împlini fără murmur, căci cererea lor nu va mai fi pentru guvernul Românii, câtă vreme acela va sta în mâinile Național-Tărăniștilor, o cerere, ci va fi — poruncă!

— Întâia împlinire o arată, când Răducanu, ministrul Industriei și Comerțului (funcționar de-a doua mână la banca Marmorosch-Blank) a pus în vedere că — va schimba legea Minelor, care prea oprea puterea străină-tății de a ne acapara bogățiile din pământul țării. Guvernul Maniu-Răducanu le deschide iară poarta cea mare...

— Guvernul Maniu a luat pe listele de

candidare ai partidului Național-Tărănesc trei redactori jidani dela „Adevărul” și „Dimineața”, ducându-i în cărcă în parlament, — iar pe fostul „Director” (bățut de d. adv. Bacaloglu de a rămas hăbăuc), — l'a trimis Atașat de presă al României — la America!

— „Liga Apărării N. Creștine” dela Iași s'apără și ea niscai Manifeste electorale, cam cu programul cunoscut al „Ligi”, contrar Evreilor. Din ordinul guvernului acele Manifeste au fost conșicoate!, — ca să nu fie atinși cu nimica drăgușii săi Jidani!

Și altele, — un legheon!

Se lasă tot mai grea peste noi negura cea mare formată din nori otrăviți, din gaze asfixiante, menite să amețească de cap poporul românesc și — să-l adoarmă de veci!

Castitatea ultragiată. — Răspuns unui articol din „Curentul”.

La ce bun să se expună în plin public, într'un ziar răspândit, căruia popularitatea ar trebui să-i fie veșnic motiv de îngrijorare și severă censură, teorii bolnave, perverse și mincinoase, bazele pe studii sofistice, din cari în definitiv nu rămâne în sufletul mulțimii cititorilor produse de răsturnarea criteriilor de viață onestă ale trecutului? Oare faptul că autorul unor astfel de articole își degajează responsabilitatea prin aceea că se mărginește a expune cu măiestrie conținutul cugetării veninoase a altora — vre-un străin deștept oarecare, fără a afirma că e și el de părerea expusă, este o scuză suficientă pentru justificarea și a cronicele și a ziarului?

Iată câteva întrebări pe care și le vor fi pus desigur, cei ce nu s'au grăbit a-și gonii din conștiință, de dragul modei, principiile de ortodoxă morală, dacă vor fi avut ocazia să citească articolul „Castitatea perversă” al dlui Ion Dumitrescu, dintr'un număr recent al ziarului dlui Pamfil Șeicariu: „Curentul”. Articolul nu e decât o expunere clară și fidelă (poate chiar prea zeloasă și insistență) a rezultatelor studiilor unui oarecare doctor, francez Paul

Voivenel care, în rezumat, condamnă castitatea ca fiind generatoare de pervertire sufletească. Castitatea are, ni-se spune, ca rezultat: minciuna, obscenitatea, cari toate nu sunt decât „compensații psihice ale castității, perversități virginală”. Chiar și una din crimele cele mai odioase, otrăvirea, e arătată a fi crimă tipică generată de psihologia anormală a celui cast. Puterea vitală a omului — ni-se spune mai departe — fiind înăbușită prin castitate, ea are manifestări compensatoare și sinistre, se caută emoții himerice, satisfacții și isbânzi psihice, artificiale, în locul celor fizice, reale, normale, prin minciună, obscenitate, manii, chiar crimă. Concluzia, implicită, e identică cu noua „filosofie” a lui Leon Blum inspiratorul lui Paul Margeuritte (despre care am mai vorbit): castitatea e ceva fals, contra naturii, generaloarea a unei întregi serii de năpaste și deci e ceva foarte puțin recomandabil.

Minte deci adolescentul? Doctorul Voivenel pune diagnosticul fără șovăială: e vina castității. Vrea părintele să curme aceste minciuni, acest dezechilibru care se manifestă la atâșia copii neînțelegători ai realității, ai intereselor lor, mincinoși, pasionați pentru obscenitate, cuprinsi de nu știu ce febră de a-și consuma mintea cu impeluoase senzații maniace de roman-fouleton, — atunci o singură soluție i-se prezintă, spre restabilirea echilibrului: să se părească aceea-ce a cauzat această febră a minciunii și manilor perverse: castitatea. Așadar au fost niște naivi demni de compătimire părinții și bunicii noștri cari vedeau în minciună începutul răutăților și al pierzării unui copil pe calea sigurei slăbămări. Din potrivă, ea e un semn al sufletului nealterat cast, necunosător al răutăților vieții. Desfrânat și mincinos pare a fi deci un lucru greu de conceput după autorul care a avut onoarea de a-și tolăni știința în prima pagină a marului cotidian românesc.

Așadar clar și fără șovăială: castitatea e un ponos, o idee fixă a popilor (a cuvântului popilor), pe care lumea modernă, în urma concluziilor științei obiective pozitiviste trebuie s'o părească (parcă lumea de azi ar fi așteptat acest îndemn științific pentru a o călca în picioare încă din anii copilăriei). Cu alte cuvinte se aduce o nouă confirmare a învățămintelor, popularizate și până acum cu atâta bizară prodigialitate, de către unii medici ca d'alde Eraclie Sterian și ca mulți alți d'alde,

o nouă confirmare a concluziei la care fiecare om, cât de cât liber cugetător, a ajuns în conștiința lui, pentru a-și justifica pretențiile de infailibilități stălp al Societății, cu toate purtările sale contrare isgonitei morale băbești a bunicelelor.

Compromiterea ideii, deja atât de anemică în conștiința omului de azi, a castității, iată scântea intențională a articolului despre care vorbim. Alături de toate aberațiile de mai sus, atât de diabolic a ticulate într'un sistem ce dă iluzia unei realități vii, — alături de toate acestea, spre a restabili nedumierirea și a combate convertirea momentană, nu se amintește niciun cuvânt de reabilitare a castității, nu se face nici o critică a studiului expus. Astfel dezechilibrul funest, greutatea îndocoii în valoarea învățămintelor primite dela părinți, se depune în sufletul cititorului și se integrează în el, rămânând fixată pentru totdeauna, izvor nescapat de otrăvă.

De ce nu s'a spus cetitorului că de fapt uneori extremități se ating, că de fapt e adevărat că, alături de marile merite ale castității, se ivesc uneori apendice excepționale cu aparență perversă cari confirmă regula. Așa de pildă nu se poate contesta că naiva și nevinovala „exuberanță imaginativă” a celui cast, curat la suflet, care dorește o viață sufletească consistând dintr'un simplu și continuu efort mintal, părește uneori prea mult realitatea materială și „minte”, dar întrucât o face cu suflet curat, cast, el minte absolut inconștient. De ce nu s'a spus că și în nașterea la o viață spirituală superioară (care fără castitate și, ulterior, fără respectarea limitelor morale, este imposibilă) e natural ca ontogenia să repete filogenia, trecându-se prin faze spirituale intermediare neînțelese și momentan degradante, inferioare, perverse, din anumite puncte de vedere. De ce nu s'a spus credulului cetitor că toate acestea nu însemnează că se poate contesta truisumul că în castitate se cristalizează supremele virtuți, că alături de acele anormale faze ontogenice și filogenice spirituale, este peste puțină a desconsidera darurile exclusive ale purității sufletești caste sau ascetice? Iubirea, nu cea falsă, închipuță, caraghioasă mantle a senzațiilor și amețelilor cărnești, ci cea sufletească, nobilă, sancționată, de ce e oare un dar pe care, în regulă generală, nu-l cunoaște și nu-l înțelege decât inima pură a tânărului necufundat încă în păcura vieții „mature”? Desinteresarea, eroismul, idea-

lismul într'un cuvânt, această nobilă înțelepciune supremă care aruncă peste bord greutățile trușești cari te cufundă în pământ spre a se înălța spre adevărul vieții. — de ce oare deasemenea o caracteristică a tinereții? De ce e tinerețea „curată“ și, evident, bătrânețea, maturitatea, murdără? Unde văd filosofii spiritului modern mai multă perversitate și neadevăr, la acest tineret care totdeauna a rupt zăgazurile minciunii, sau la toți trântorii deplin satisfăcuți fizicește, cari își plimbă dorul de adevăr nu numai decât în șantani și cafenele dar chiar și, ca buni părinți de familie, în exclusivitatea lor alergături după supremul lor adevăr: banul. Oare castitatea să fie viza obscurității, minciunii, manilor perverse cari străpănesc societatea actuală?

Da, evident că e în castitate o frânare, o înăbușire, o oprire de consumare a forței vitale a omului. Dar, corolar al adevărului primar al vieții: păcatul originar, reflectat în viața trușească a omului, care trebuie veșnic învins stavilil în noi,^{*)} castitatea e suprema expresiune realizabilă în mod absolut, a datoriei noastre în viață, spre a putea trăi și obține adevărata viață, a sufletului. Taina creștină a căsătoriei stă tocmai în faptul compromisului, necesar vieții comune umane, între castitate și viața pământescă deplină a omului întrupat. Ea e soluția, sancționată, pentru viața comună, a celor mulți, dar e departe de perfecțiunea și calitățile vieții ascetice, caste. E cum nu se poate mai adevărată constatarea doctorului din coloanele „Curentului“, că energia vitală astfel comprimată de castitate își caută compensații psihice. Numai că aceste compensații, departe de a fi „perversități virginale“, consistă dimpotrivă într'o canalizare a forței acesteia spre ceea cealaltă viață (căci numai două sunt): a spiritului, de vreme ce a trupului e închisă.

Și astfel castitatea devine un mijloc excepțional pe care utilizându-l oamenii capabili de a învinge prin voință comunul trușesc din ei, sunt ridicați, prin necesitatea întrebunțării forței lor vitale, spre culmile vieții înalțelor virtuți, devenind faruri și puncte de orientare

^{*)} Admirabila frază a lui Beaumarchais: „Nous ne vivons que de la victoire qu'il nous faut remporter quotidiennement sur les fatalités de notre première origine“, — nu trăim decât din izbândă pe care trebuie s'o câștigăm zilnic împotriva fatalităților primei noastre origini...

spirituală pentru cei din furnicarul trușesc din jos. E un etern adevăr baza planului de organizare a republicii lui Platon, care prevedea crearea unei clase de conducători ai Statului cari să nu cunoască viața de familie (concepție relevantă, atât de surprinzător, de către Napoleon I, și aplicată în organizarea „Universității Imperiale“ create de el, ai cărei profesori, constrânși la viața comună, fără drept de a se căsători și a posedea, erau menși exclusiv în întrebunțări spirituale a forței lor de viață). Aceeași concepție, bazată pe aceleași privilegii ale castității, a determinat celibatul obligator al clerului catolic, cât și crearea acestei admirabile rezerve de spiritualism (din timpurile bune ale Bisericii) care e instituția monahală. Tot ea stă la baza instituirii posturilor.

Iar atunci când castitatea se însoțește de perversitate, de capitulări neînfrânate în fața păcatului (întrucât acestea nu sunt inevitabile apariții trecătoare, fără valoare, despre care am vorbit), ea încetează a mai fi castitate, adică viață înfrânată și nu e decât fostă castitate pervertită de minciună și rău, dar nu generație a lor. „Castul“ care ucide sau minte sistematic, conștient, fiți siguri că nu mai e cast din nici un punct de vedere. Între castitate și perversitate este evident un continuu contact, dar nu contact de interdependență generatoare dintr'o parte sau alta, ci contactul de luptă al unor forțe independente, cu biruințe și euceriri reciproce. A constata deci că în această bătrânie oameni caști ajung a fi cuprinși de perversități, nu însemnează a demonstra nimic împotriva castității. Ea își păstrează valoarea sa, incontestabilă, în sine, și toți știm că după sacrificarea castității încep adevăratele trisii și dezechilibruri sufletești cari nu se mai compensează decât prin reluarea victorioasă a luptei pentru idealism și puritate etică.

De aceea ni-am permis noi a completa acest sumar studiu asupra castității, permițându-ne a mai adăuga, că dacă nouă tuturor ne sunt acri strugurii, să dăm macar dovadă de onestitate și să nu spurcăm (prin asemenea procedee de a studia o gravă problemă) ceea ce n'am fost vrednici să păstrăm, nici să nu răsturnăm eternele adevăruri pentru a ne găsi o satisfacție orgoliului sec de oameni echilibrați.

În orice caz, — spre a relua acum, de încheiere, observația dela început, — e cel puțin foarte curios cum, pe aceeași admirabilă pa-

gindă a „Curentului“ pe care se pronunță acest trist rechizitoriu împotriva principiilor fundamentale ale vieții noastre spirituale, culturale, de până acum, — pe aceeași pagină, cu câțiva centimetri mai la nord și nord-est, se dau aproape bătălii în jurul problemei „culturalizării masselor“ și a regenerării morale a societății noastre, cenzurându-se cu asprime suverană, criticându-se fără cruțare (și cu drept cuvânt de altfel) acțiunile culturale negative sau pasive ale guvernelor, partidelor, etc.

Să fie oare guvernele și partidele singure de vină?

Nu lipsește oare altceva, un stâlp central de foc, purificator și luminător, pentru curățirea și noua orientare a unei societăți întregi cu adevărat deculturalizate și desorientate în mrejele falsei culturi savante sau a animalității desorientate vulgare?

Și se pot întrevedea oare zorii răsăritului acestui stâlp de foc macar în presa noastră, în literatura, știința sau efortul nostru omenesc, spre a curma întunerecul rădăcitor de astăzi? A fost vre-odată omenirea creatoare de asemenea răsărituri, prin ea însăși, sau apoi nu s'a bucurat de lumină decât prin generoasa asistență a soarelui? Și, care dintre noi are pretenția de a fi soare generator de adevăr? De ce se caută deci să se întunece și mai mult cerul destul de sumbru care împiedecă lumea de azi să se bucure de darurile mântuitoare ale singurului stâlp de foc, azi nevăzut, ba chiar necunoscut și uitat?

Ion I. Moșu

Din Chișineu.

Cornelia Silvia. Un părinte ne scrie următoarele dutoase rânduri:

„Am botezat fetița și i-am pus numele Cornelia Silvia. Regret că n'afi putut veni să botezafi. La botez s'au simțit cuvântări de către Preoți și Nași, dorindu-se ca Cornelia să fie una dintre surorile „Legiunii Arhanghelul Mihail“.

Un preot mi-a scris: „Cornelia-Silvia îți născută pentru a deveni o bună sprijinitoare a celor ce înfruntă pericolul înspire apărarea pământului strămoșesc“. După celrean scrisorii, toți asistenții am făcut o rugăciune, pentru ca Creatorul să ajute Legionarii.

Cei 7 copii pribegi.

Lumea, cuprinsă în valul amepilor al plăcerilor trecătoare, își urmează drumul ei obișnuit, fără să mai șină seamă de cruda soartă a celor ce, pe delături, înnoată în mizeria nefericirii lor.

În capitala țării, leagănul celor mai decăzute moravuri, oglinda frivolității marilor eroi fără suflet și fără inimă, se dăpna, mai zilele trecute, firul poveștii celor șapte copii, părăsiți de cei mai dragi, de lume și de soartă.

Rămăși singuri în lume, cu icoana părinților de curând dispăruși, lipsiți de mângâierea și dragostea lor, în oceanul de străini indiferenți și poate răi, în mintea lor tragedă și fără experiența vieții, și-au făcut loc gânduri de pribegie către-un liman salvator: rudele dela lași.

Și într'o zi de Noembrie, cu vânt și ploaie poate, pe șoseaua ce duce spre Iași, pășea sovălnic de nesiguranță, de teamă și fără putere, grupul de copii, străini în țara în care odihnesc strămoșii lor și fără nici o îndrumare dela nimeni.

Noaptea și întindea tripele-i pline de mistere deasupra copilor mizeriei cari maitau ca într'un puslu, atrași de mirajul închipuitului lor țel, pe care nu l'au mai văzut vreodată.

Pe drum au căzut cinei dintr'ânșii, semnându-i cu trupurile lor tragedă, dovada unei supreme stăruiri; cei doi rămași, să spună și altora că e de bună omenirea câteodată.

Noi admirăm sufletul plin de curaj — poate inconștient — al micușilor rămași fără adăpost și sprijin.

Aceasta, în vreme ce mulțimea îmbogățitorilor fără muncă și străni de sufletul nostru, își petrece viața în belșug și lipsă de grije, privind cu rânjet ironic la nenorocii ce se zbat în ghiarele cumplitei suferințe, fără murmur, dar plini de credință.

I. B.

Incă opt otrăviți cu rachiu jidănesc.

Ziarele ne aduc vestea, că în com. Cojușca (jud. Dorohoi), au murit zilele acestea opt țărani otrăviți cu rachiu! S'a stabilit cu ocazia cercetărilor, că rachiuul conținea o puternică otrăvă cu care anume era amestecat, rachiu care provenea dela depozitarul de spirit Rabinovici.

Mulți vor fi crezut și nu prea, când citeau în ziarele și broșurile noastre, că jidanii omoară țărânimea cu rachiu otrăvit, ca să ne slăbească neamul și să pună astfel stăpânire pe țara aceasta, înlocuind după cum scrie în vestitele Protocoale ale mai marilor jidănimii, așa însă iată, li se dă o tristă dovadă acestor neîncredători, de aceea ce e în stare să facă jidanul.

Opt vieți românești s'au stins de-odată mistuite de focul otrăvii turnate în băutura, de mâna lui Rabinovici. Opt familii au fost văduvite de tată și aruncate în ghiarele foamei! Opt dintr'o lovitură! Dar cine știe numărul celor, cari se stâng rupși de veninul jidovesc nu dintr'odată, ci pe indelete, în curs de luni, de ani! — Priviți nenorocitul de Maramurăș! Mai mult de jumătate din locuitorii acestei părți de țară, mor supși de arsura otrăvii!

Dar nu numai în Maramurăș și nu numai la Dorohoi se petrec asemenea lucruri. În toate crășmele jidănești se vând băuturi otrăvite. Când a făcut dl prof. C. Șumuleanu controlul crășmelor din Iași, aproape n'a fost jidan la care să nu li aflat otrăvă în băutura. La unii a aflat chiar sticlucje cu acid sulfuric (apă tare) ascunsă sub leighea, din care turna cârciumarul câteva picături în pshărelul de juică al românului, ca să fie tare „tare”!

Au fost descoperiți atunci și sunt descoperiți în fiecare zi, dar totuși ei continuă să practice acest sistem de stăpânire a țărânimei. — Cauza constă în slăbiciunea noastră. Jida-

danii sunt destul de șireți, ca să se poată strecura nevățamași printre degetele Justiției, care nu de geaba se spune că e legată la ochi. Ici-colo de mai plătesc câte-o amendă, nu se resimt, căci banii îi storc tot de pe spinarea noastră. Guvernul ar avea căderea să aplice cele mai eficace măsuri. Să închidă crășmele jidănești și să scoată această armă cu două tășuri din mâinile lor. Guvernul ar avea căderea s'o facă, dar tocmai el n'o face. De ce? Fiindcă ori-care partid ar fi la putere, caută să fie prieten cu jidanii! În dragostea pentru voturi și bani, cei mari din toate partidele țării, se întrec în a da sprijin jidanilor. Milioanele de țărani români nu-s vrednice de atâta milă câtă să revarsă din înălțimile puterii asupra speculanților jidani. De aceea nu opt, ci știri lungi de români vor avea să se mai prăvălească de acu înainte în mormâni, mistuiți de otrava lui Rabinovici și a altora ca el, pentru ca odată și odată să vină mântuirea nu de sus, de unde zadarnic o așteptăm, ci din adâncurile nepărunse ale acestui neam bajfocorit!

Corneliu Georgescu

Informațiuni.

Libertate pentru toți, numai pentru mișcarea națională nu.

Așa glăsuiau două ziare din capitală acum câteva zile.

Sa caută informatori pentru revistă în toate orașele și în toate comunele rurale.

Cereți „Calendarul Național” creștin pe adresa: Tipografia Libertatea Orăștie, (jud. Hunedoara).

Ctitori pentru Cetatea Sf. Mihail.
Ilie N. Lupu 50 Lei, (Ilișești), George Bogdan, 100 (Nădlac), Ionel A. Vasiliu 60 (Galați), Nicolaie Șanca (Luduș), 60, N. Tomescu (București) 100, Buburuzan Filaret (M-tirea Humorului) 10, Ion Pleșia (Perisecina Orheiului) 1095.

Tipărit în Tipografia „Libertatea”, Orăștie.

Pământul Strămoșesc

Apare la 1 și 15 ale lunii.

Tot ce interesează revista se va adresa:
CORNELIU Z. CODREANU,
Căminul cult. Creștin, Iași (Moldova).

ABONAMENTE:
1 an 140 Lei — 6 luni 70 Lei.
3 luni 40 Lei. — 1 număr 6 Lei.

Acesta nu e sufletul nostru!

Trecem cu oarecare îngrijorare pragul în al doilea deceniu de viață liberă a tuturor Românilor.

Al doilea deceniu... Ne va călăuzi oare și aci norocul celui care a trecut, iar întunecimile vor prinde oare a se mai despica, spre a nu ne învechi iremediabil în slăbiciuni cronice, scump plătite la scadență?

Vorbim despre o oarecare îngrijorare pentru că ne sunt cunoscute prea bine primejdiile uriașei forțe oculte francmasonice și antinaționale care fine în ghiara ei chiar țări inteligente și rafinate cum e Franța, și deoarece vedem o serie de indicii noi cari ne prevestesc că riscăm și noi a ne „occidentaliza” în acest fel. Vorbim despre o enigmă a viitorului, deoarece tot mai mult găsim că lipsește, mai ales la cărturari, sufletul viguros românesc de odinioară, fiind înlocuit cu o fiertură degustătoare a celor mai învechite și triste idei cosmopolite. Această schimbare s'a săvârșit în piepturile late ale multor Români de-ai noștri, mai ales Ardeleni, nu numai aristocrați îngâmfăți cari la 1917 erau în ajun de renegare totală, dar chiar copiii dela țară. Chiar feciorii popii cutare nu mai știu azi ce e ideea națională, ei cari nu de mult ar fi fost gata să sfășie pe profesorul ungar care li-ar fi smuls tricolorul ascuns în cuta hainei și adormeau legănași de ritmul poeziilor patriotice ascunse sub perna de școlar, sau încălzii de vraja vre-unui căpe-

tel de ziar dela București, străbătut ca prin minune prin văgăunile Negoitului spre a le aduce cuvânt sfânt de evanghelle... dela Bucureștii!

Să ni-se ierte așadar, într'un ceas de desiluzie, un gând îngrijorat. N'am fi crezut niciodată noi elevii de pe vremuri ai dlui Sinczky Géza dela liceul unguresc din Sibiu, sau orice alt suflet de copil ori om în vârstă, ardelean, de acu s cincisprezece ani, că va veni o zi când, împlinindu-ni-se visul care ne obseda chinuitor mai ales dela 1913 încoace, să trebuiască să pornim la discuții între noi, dacă trebuie să întronăm pe acest pământ Statul național român, România noastră vrăjită, sau apoi Statul federal al popoarelor carpatine, româno-ungaro-săsești și jidovesc, cum a vrut-o și poate o mai speră d. Iuliu Maniu și celelalte manechine budapestane din jurul lui, profanatorii științei zile dela Alba Iulia.

Și ne e sufletul mohorat, în pragul celui de-al doilea deceniu de existență a minunii noastre de aur, nu numai pentru această melancolie a unei comparații cu trecutul, dar mai ales pentru grija de viitor. Căci un cristal ușor se slarmă. Și comoara ideii naționale care abia începuse a-ne revărsa în vine puterile ei creatoare, se poate ușor distruge. Demagogie, defăimare, inducere în eroare, filosofie modernă, renaștere la „occidentalism”, sau alte sfâșoșeli de dreptate umană și egalitate fanțaronă, toate acestea sunt arme cari, o repetăm, au doborât ideea națională franceză, rusă și în bună parte chiar mondială, și își are acum și la noi, chiar și în literatură și filosofie (nu mai

La 1926 au fost 126.000 de voturi cu urnele furate. La 1927 dezbinăți au fost 54.000 voturi cu urnele furate. La 1928 uniți au fost 32.000 voturi cu alegeri libere.

Când s'a produs cunoscuta dezbinare, venind din Franța m'am prezentat dlui Prof. Cuza și i-am spus textual „Domnule Președinte, mișcarea noastră se distruge”. Domnia Sa mi-a răspuns: „*Fals. Mișcarea este mai puternică ca oricând! Abia acum începe.*”

Crima s'a comis. Oamenii cinstiți și muncitori au fost dați afară, bruscați, înjurați și huiduiți de către lepădăturile obraznice ale societății. Alții, văzând aceasta, s'au retras ei, măhniiți.

Un preot Moța, un Șumuleanu, un Găvănescul, un General Macridescu, au fost taxați ei ca rătăciți sau răuvoitori mișcării, atunci când au încercat să atragă atenția, că Liga merge pe o pantă periculoasă.

Imi trebuie o voință de fier ca să nu strig: „*Vinotații!*” „*Răspunderile!*”

Timpul este prea critic și prea dureros, pentru a ne mai opri acum asupra acestor lucruri. Întău *mișcarea națională trebuie oprită din mașul ei fatal!*

În curând *Legiunea Arhanghelului Mihaile* va lansa un plin de suflet *APEL* către toți Românii, și va porni la o *MARE OFENSIVĂ* pentru menținerea frontului și pentru restabilirea echilibrului moral al luptătorilor.

Corneliu Z. Codreanu.

Nu uitați că Revista „Pământul Strămoșesc” nu se mai află spre vânzare pe la chioșcuri și librării, de aceea tot Românul să se aboneze la ea, cerând-o direct dela Iași, pe o simplă cartă poștală.

Cauzele căderii L. A. N. C.

Suntem de părere, că interesul mișcării noastre și a neamului, este de a vorbi fățiș. Trebuie să avem curajul de a privi drept în față nenorocirea și trebuie să respingem hotărât, macar acum când cea din urmă oră bate (nu pentru mișcarea națională, ci pentru unii dintre noi) sistemul puțin curajos și totdeauna nefericit, de a ne lega la ochi cu diferite formule, de a ne îmbăta cu falsitatea și sofisticăria lor, pentru a ne *ÎNȘELA NOI PE NOI*, pentru a ne ascunde priverile oribile a dezastrului, și pentru a fugi de răspunderea care, ori-cum, va veni. Noi oamenii suntem iertători, dar istoria nu iartă nici odată. De aceea să nu începem: „Am reputat o mare victorie” sau: „Dar nu e nici o înfrângere, numai niște dușmani ai Ligii spun asta, dar în realitate e altfel”, etc.

Ci suntem de părere ca să deschidem ochii mari, să privim cu curaj *nenorocirea* și cauzele ei, să ne recunoaștem greșelile, și — să reîncepem lupta.

Acesta este scopul articolului de față. Vom începe a enumăra cauzele pe care noi le credem, le urmărim de multă vreme, le-am spus neconținut, le repetăm astăzi, și, să fim bine înțeleși, nu pentru a ne răzbuna, ci pentru a căuta calea de mântuire. *CAUZA CAUZELOR*: Înfrângerea de azi, nu se datorește nici Jdanilor, nici guvernului, nici curentului mare pe care acesta l-a avut, nici maselor populare care ne-ar fi tradat, ci ea este *CONSECINȚA LOGICĂ, URMAREA FATALĂ A GREȘITEI CONDUCERI* a Ligii Apărării Naționale Creștine.

În numărul viitor vom continua în mod cu totul obiectiv părerile noastre în această direcție.

Corneliu Zelea Codreanu.

Dela surorile Legiunii.

D-șoara Eugenia Munteanu din Turda, a lucrat pentru Legiune o pernă. Avem până acum 20 de perne și cusături trimise de către domnișoare și doamne românce care înțeleg să-și închine o parte din munca lor pentru cauza sfântă a apărării Pământului Strămoșesc. Așteptăm să împlinim numărul de 100 pentru a deschide o mică expoziție la Iași sau București.

Mulțumim în numele tuturor Legionarilor domnișoarei Munteanu și dăm publicității scrisoarea cu care ne-a trimis perna:

Stimate domnule Codreanu,

Aseară mi-a bătut în geam Moș Nicolae. Era așa obosit de drum și m'a rugat să trimis eu pachetul acesta Legiunii „Arh. Mihail”, de oarece El — bătrân cum e — nu poate străbate, prin nămeți, atâta cale. M'a rugat așa de frumos, cu glasul Lui domol, încât nu l'am putut refuza. — Mi-a mai șoptit încet-șor să Vă scriu, că: „De V'ar aruncă în cale, vitregia vremii, cât de multe obstacole, să mergeți tot înainte, căci D-zeu e cu D-Voastră! Și cu ajutorul Lui, le veți învinge pe toate și veți culege odată laurii biruinței.

Atunci, Vă vor mulțumi și morții din morminte, și glia strămoșească va tresări fericită când se va simți ușurată de perciunii soioși ai dușmanilor lui Crist”.

Așa mi-a spus blândul Moș Nicolae, și așa are să fie, căci crucea Mântuitorului a ieșit biruitoare veacuri de-a rândul și va învinge și acum!.

Podeni, la 3 Dec. 1928.

Eugenia Muntean, inv.

**Doamne și Domnișoare Românce,
lucrați câte ceva pentru Legiune.**

ARDEALULUI

Ardealule, străvechiule Ardeal
Martirizat de hoardele flămânde,
Pământ, în care doarme Decebal
Sub zările senine, surizânde.
Ardealule, Ardealule străbun,
Martirizat de neamul lui Arpad
Pământ sfințit cu urlete de tun
Când sângele curgea fără de vad:

În sânut tău, acum plin de flori
Cu visuri, cu noroc și cu iubire,
Altă-dată se nălțau spânzurători
Și se clădeau întinse cimitire.
Prin codri păsărelele plâneau
Și văduvele suspinau la porți,
Isvoarele în hohote gemeau
Și mamele 'și plâneau copiii morți;

Răspântiile toate 'ți erau pline
De oase și de cranii putrezite
Și valurile râurilor line
Strângeau mereu, dureri nestăvilite.
Pe ceru 'nseninat, pribeagul soare
Era mai pal, mai trist și mai străin
Și holdele pe 'ntinsele 'ți ogoare
În loc să aibă ploae, — aveau venin.

Bisericile 'ți erau închise
Și școlile 'ți erau maghiarizate,
Iar visurile 'ți mureau ucise
Pe drumurile lungi și sbuciumate.
Prin temniți grele 'ți suiau Criștoșii
Cavalurile fără de sfârșit
Și câmpurile toate 'ți erau roșii
De focul, ce ardea neconținut.

Dar astăzi, când s'au dus acele vremuri
Și visul milenar 'ți s'a 'mplinit
Când nu mai plângi și nu te mai cutremuri
Sub lanțul de robie, ruginit.
Te prinde 'n hora veche, strămoșească,

Să iasă din mormânt și Decebal
Și în sânul numai visuri au să crească,
Căl nostru ești de-acuma, drag Ardeal.

A. GURGU

Lascar Olimpiu.

S'a stăna în floarea vârstei, după câteva zile de suferință, a căzut răpus. Cine este acest necunoscut, ce legături are el cu tinerii „Pământului Strămoșesc”?

Și tinerii răspund unanim: Olimpiu Lascar este legat pentru veșnicie de zidurile *Căminul Cultural Creștin*.

Era în primăvara anului 1924. Noi ler-nasem într'un loc în care avusesem puțința de a ne croi mari planuri pentru viitor: o oaste imensă a înfrăgii tinerimi românești (studenți, foști studenți, elevi, eleve, profesori, învățători, învățătoare) care să se opună cu hotărârea sălbatecă invaziunii jidovești.

Această oaste urma ca să se strângă în jurul Sf. Arhanghel Mihai-Răsbunătorului cu sabia de lăc. Icoana și manuscrisul se află și astăzi. Icoana este făcută și desenată înlocuind după icoana aflătoare pe ușa din stânga a altarului Bisericii din închisoarea Văcărești. Ca o dovadă că oastea aceasta din jurul Sf. Mihai, există în mic încă din luna Noiembrie 1923.

Dar când mugurii au încolțit și când în codri a dat frunza, Dumnezeu ne-a liberat.

Ne-am întors în lașul strein și în lașul înstrăinat, cu gândul de a pune în practică planul înmăntat în nopți de-arândul: Legiunea Arhanghelului Mihai!

Dar n'am găsit în acest oraș o casă care să ni se deschidă pentru a fi baza acțiunii noastre de viitor. După multe alergături împreună cu prietenul nostru Alexandru Ghica, un martor al acelor zile, am luat hotărârea de a ne face un mic local: iată *Căminul Cultural Creștin*. Dar să dăm înțeles că ceea ce este al său.

Cum înțelegeam noi în mîntea noastră acest Cămin? O singură cameră în care să ne putem aduna. Din ce s'o facem? Văzurăm la unul dintre noi în curte vre-o 200 cărămizi vechi, la altul la țel, și în multe ogrăzi creștinești vedeam rămășițe de zidire. Ne-am pus în gând să mergem să le cerem din casă în casă, până la vre-o 10.000, număr pe care îl socoteam noi ca de-ajuns.

Întâmplarea a făcut, ca în aceeași zi să ne întâlnim cu Lascar Olimpiu, un credincios soldat al mișcării naționale. I-am spus planul nostru, căci noi îl spuneam la fiecare om pe care-l întâlneam, doar se va găsi vre-unul care să ne dea vre-un sfat și vre-o mână de ajutor. El, Lascar, ne-a răspuns: „Stăți”. Mi s'a părut că în clipa aceeași ochii lui au avut o vedenie, în mîntea lui se înfrăpase un plan mare.

„Ce să adunați 10.000 de cărămizi, unele mai mari, altele mai mici? Mergeți eu mine la Unghești pe malul Prutului, eu am casa mea acolo, vă dau loc bun de cărămizi și veți face singuri nu 10.000 ci 300.000 cărămizi, cu cu care vă veți face nu o odală, ci un palat.

Iată sufletul care a văzut într-o clipă de iluminare Căminul Cultural Creștin, așa precum este astăzi: un palat.

Cel care iscălește aceste rânduri n'am avut decât rolul de a admite planul lui Lascar, și a determina tinerimea să mă urmeze la făcutul cărămizilor la Unghești.

A doua zi seara eram adunați 30 de tineri într-o baracă de scânduri din strada Carol 23, pentru a lua ultimele dispoziții înaintea plecării, care trebuia să se facă în dimineața următoare, 8 Maiu 1924. Dar cum să plecăm când nici unul nu aveam nici un ban. Afundam Lascar scoate din buzunarul lui 250 lei (și el sărac) și-l aruncă cu energie pe masă: „Poștii, să-i aveți de drum”. Aceștia au fost cei dinți bani cari s'au primit pentru „Căminul Cultural Creștin”. Nu ne-au ajuns, căci un singur bilet lași—Unghești costa 24 Lei. Dar am plecat o parte cu trenul, iar altă parte în

conște cu Grigorie Ghica, Corjescu, Nicu Năsturele, pe jos, străbătând distanța de 25 km.

Și-am ajuns la Unghești. Dar n'aveam nici pâine, nici ceain, nici unelte de lucru, nici loc de adăpost, nici bani. Unde ne puteam duce? La Lascar.

Nu unul, nu doi, și nu o zi, nu două, nu trei, ci 30—40 de liniși timp de o vară întreagă am stat în casa lui Lascar, culcându-ne pe jos și făcându-i un deranj fără număr. Soția lui, D-na Lascar, care și ea doarme în cimitirul din dealul Ungheștilor, și ei, nici odată nu s'au supărat, ci ne-au primit cu dragă inimă, au răs cu noi, au visat cu noi, au răbdat cu noi când n'aveam ce mânca, și-au plâns cu noi în zilele noastre de amar.

Astăzi când ca un trăznet ne-a venit vestea, că Lascar nu mai este printre oameni, eu sunt chemat ca să veghez pe acest om pentru binele pe care l'a făcut țării lui și țării noastre. Toți copiii cari vor trece prin Căminul Cultural Creștin, să știe că dacă nu era Olimpiu Lascar, nu exista nici Căminul așa precum este astăzi. De aceea toți să se roage lui Dumnezeu pentru odihna și pacea celor două suflete cari s'au ridicat la cer.

Legiunea a luat, prin mine, următoarele măsuri:

1. Să se facă un parastas la 10 de zile.
2. În fiecare Sămbătă timp de 3 luni câte un legionar va merge la mormântul lui și va aprinde o luminare.

3. Dacă Dumnezeu ne va ajuta ca să mai avem vr'un drept asupra Căminului, din care astăzi suntem alungați, ca nețebnici, vom pune în sala cea mare, două mari tablouri: a lui Lascar și al Soției sale, scriindu-se sub ele, ce au făcut ei pentru acest Cămin.

Și acum mai salutăm încă odată sufletul rău Lascar, noi, Legionarii.

Corneliu Zelea Codreanu.

Faceți fiecare câte un abonat nou!

O amintire.

— Care e bine să nu fie uitată. —

Uneori, când timpul aruncă vîlul uitării peste fapte din trecut, ori omul, din interese meschine, caută să pună adevărate realitate într-o lumină falsă, se cuvine să ne oprim o clipă din mers, lăsând să ne treacă pe dinaintea trecutului așa cum a fost, ca un fir de pe mosorul fermecat.

Și fiind că am trăit acele vremuri alături de mulți cari au uitat că le-au trăit și ei, îi voi lua de mână și-i voi lăsa să se ducă la casa de ieri, cu toate că — recunosc — nu le voi face mare plăcere.

Într-o noapte de Maiu, un grup de tineri, închiși într-o încăpere scundă și neluminată din lași, puneau la cale în taină, înfrățirea unui plan peste puterile lor, care avea să devie mâne Căminul de pe Rîpa Galbenă.

Pe lețele tînturii se citea încordarea și emoția și nu s'auzea decât un sigur glas energic și hotărît ca o lovitură de ciocan, ce se răspîndea în toate încăperile.

Îmi răsună și astăzi, după 4 ani, cuvintele: „Mergeți să ne călăim casa noastră de la cărămidă și până la ultimul cui”.

Nu ne vorbea în noaptea aceea nici el Cuza, nici Bejan; vorbea același tânăr cu scripici de hotărîre în ochi, devenit mai tâziu, pentru voi „nebul și trădător”.

Și glasul lui n'a sunat în gol: a doua zi, ceata de tineri, fără bani și chiar fără alimente, luau drumul spre Unghești, în Basarabia.

Cu această zi începea pentru grupul de studenți de lași, un și nesfârșit de mizeri, dar și de clipe înfrățitoare, brodate pe pânza celor mai frumoși ani ai tinerății.

Din ziua aceea, tîntura care n'avea copilărie a fost plină de coame alături de țelul lui, va găsi acolo piatra de încercare a muncii brute de salar și înclinate de o idee.

Simțeam noi că mulți, după entuziasmul

tinereșc, vor șovăi, izbindu-se de greutăți, pentru ca să cadă prin a se retrage, de nu azi, mâine. — dar se vor retrage.

În fiecare dimineață, la patru precis, la „cartierul general” de lângă gară, răsună acelaș glas, care trezea din somn pe flăcăii înșiși pe saltele de paie.

Ca sub impulsul unui rezort — conștiința datoriei și disciplina — se ridicau fără întârziere, afară de „trei mușchetari cu sânge albastru”.

Și coloana de tineri, cu sapa la spinare, în marș fluerat, străbăteau înstrăinatul târg al Unghenilor în zorii zilei de Maiu, spre Cărămidașia de pe malul Prutului.

Și brațele noastre nu cunoșteau odihna, și soarele ce ne găsea la datorie, își resfrângea razele în mii de culori prin picăturile de sudoare de pe frunțile obosite, în timp ce în lunca din vale, de dincolo de Prut, triluri duioase de priveghetioare acompaniau munca acolora ce-aveau să ridice Căminul Cultural.

Stomacul gol își cerea rația alimentară și nimeni nu ne-aducea lărmă de pâine care să ne-astâmpere foamea.

Ni s'aduceau buchete de flori și vorbe de încurajare, fotografiindu-ne apoi cu loșii în bătaia soarelui, lîhniți de foame, sprijiniți în șapă și cu... florile în mână.

Masa noastră de dimineață se compunea colectându-se dela fiecare câte ceva, dintr'o optime de pâine și șapte măslina, rămase memorabile.

Mai târziu, creștini cu inimă bună ne-au trimis obolul lor modest, în alimente sau în bani, dar nu puține erau zilele în care cunoșteam foamea.

Așteptam în fiecare dimineață înlocuitori, dar zădarnică așteptare: eram aceiași nedespărțiți. În timpul acesta însă, colegii petreceau liniștiți prin berării, la umbră și nu s'abăteau măcar să ne vadă lucrând: Aceștia sunt acei ce-și revendică astăzi dreptul asupra Căminului, la care n'au pus o cărămidă.

Dar ei, alintașii nației și-ai soartei, cu sufletul mic și lipsiți de bunul simț, să n'veșe mai întâi a cunoaște și preșul munca, în care văd o rușine, pentru ca apoi să-i ceară roadele.

Astăzi, când ne vedem amenințați cu evacuarea din Căminul la care-am muncit, când vedem cum spiritul urii și-al răzbunării de rând caută să se suprapună dreptății și adevărului, când unii oameni se coboară până la josnicia de a-și satisface patimile în paguba ideii sfinte, și în dosul căreia s'ascund ca după un paravan, mi-apare în față o crudă realitate.

Oamenii în care noi ne-am pus toate nădejtile noastre, și-alături de noi marea mulțime necunoscută care ne-a ajutat, vin astăzi fără frică de Dumnezeu și de dreptate, fără a fine cont de principiile moralei, să-și însușască dreptul de proprietate asupra acestui Cămin, care trebuie să rămână neamului în slujba ideii naționale!

De oamenii aceștia cu sufletul sterp și lipsit de moralitate, noi legionarii ne simțim despărțiți printr'un zid uriaș ce nu mai poate fi dărîmat.

Dar ziua de mâine va arunca lumina adevărului asupra acestor lucruri, noi păstrându-ne drumul apucați, convinși că ne bazăm pe dreptate...

Ioan Bordeianu

Români, treziți-vă!

Ascultați! Ziarele ne aduc o știre care trebuie să ne cutremure și să umple de mânie pe toată suflarea ce simte românește. Se scrie că mai zilele trecute, în județul Dorohoi, opt suflete de Români au căzut pradă morții, otrăviți de vinul și de rachiul unui jidan. O sumedenie de copii au rămas orfani din cauza otrăvei ce a pus'o jidanul în băutura lor. Veți zice poate: — „Ce se cunosc opt oameni la o țară de 17 milioane?” — Nu-i așa însă. Acești opt se știu, pentru că au murit odată;

câți n'au murit câte unul, câte doi, otrăviți prin cărciumile jidovești, neștiuți de nimeni din țară? Câte lacrimi n'au curs din ochii părinților, rămași fără părinți, din cauza otrăvirii jidovești?

Acuma însă a ajuns cușitul la os. Jidanii începuseră să otrăvească pe Români fără nici o frică și fără nici o rușine. Ne distrug sufletele, ne distrug sănătatea, ne fură munca, ne omoară copiii, ne vând țara și ne fac de tot răsul. Vai țării și vai zic de acei Români, cari nici astăzi în ceasul al unsprezecilea, nu se dau să se scutură de primejdia și se mai bagă prin cărciumile jidovești.

La București s'a descoperit că trei jidani, unul din școlă, Last și Wechsler, otrăveau pe Români cu vin făcut din apă, boială și otravă. Și unde mai puneți că cu așa vin făcut din apă și otrăvită au strâns ei sute și mii de milioane de lei din spinarea celor cari le-au intrat în ghiară. Și pe urmă s'au dat și de cei cari fabricau otrava: de jidanul Schrader și Dl Haimson. Și știați doi au făcut sute de milioane din otrava fabricată și dată Românilor. Dar credeți că nu sunt ei sunt? Se înșeală amarnic cine crede că așa ca asta! Sunt mii și zeci de mii de acești jidani, cari nu urmăresc altceva în această țară, decât să otrăvească pe acei cari nu știu să-i scape de mâine.

Eu am fost astăvară la părinți acasă, la Fălăcița — și de bucurie a adus tata la un jidan un litru de vin, din care eu nu am beut decât două pahară. După aceea jidanul mi-a băut și el... Am băut până în seară vreo opt litri de apă. Ce credeți că cerea atâta apă? Otrava din vin. Eu unul am băut apă; dar cei cari îi trag mereu cu vin, o sfârșesc la rândul lor. Când ar ști apoi oamenii cât rău e să bea țara noastră din cauza băuturilor și otrăvirii jidovești, mă prind că s'ar mai răi de tot din cărciumile jidanilor. Ei nu știu că alcoolul otrăvește și căci așa se cheamă otrava din băuturile jidovești — strică sănătatea, răzvrătește neamul și ne omoară neamul.

Din câte omoruri se fac pe la sale, mai mult de jumătate din ele se fac din cauza beției.

Jumătate din copiii bețivilor mor până la unu sau doi ani după naștere. Chiar cei cari rămân, sunt tâmpiți, schilozi, au ducă-se pe pustii, sunt ucigași, alții înnebunesc și sfârșesc viața prin spitale și închisori, blestemând pe cei cari i-au făcut așa.

A patra parte din recruți sunt respinși dela armată fiind găsiți bolnavi și slăbiți din cauza băuturilor spirtoase. A treia parte din oamenii cari sunt bolnavi de tuberculoză — (oftică, hectică sau ftizie) — au căpătat boala tot din cauza alcoolului. Din câți bolnavi sunt prin spitale — și Doamne mulți mai sunt! — jumătate sunt bolnavi tot din cauza băuturilor. S'a mai făcut o socoteală și s'a găsit că trei pătrimi din femeile stricate (depravate) sunt tot din cauza alcoolului. Câte deraeri de trenuri se fac într'o țară — cum s'a dovedit de repețiteori — ciocniri de automobile ș. a. aproape toate sunt făcute din cauza beției. Și Români beau mereu! Beau, beau, până nu mai văd bine, nu mai simt și nu mai judec. Cheltuie Români câte 16-17 mii de milioane pe beutura într'un an și se plâng mereu că-i greu de trăit. Spun că D-zeu nu dă bucate, dar pentru făcut spirit, găsesc de stricat câte 120 de mii de vagoane de bucate. Avem în țară 245 de fabrici mari de spirit, știute; dar nu avem nici o fabrică de arme, mitraliere, tunuri, aeroplane, automobile și altele. Nu. Noi Români cheltuim banii cei mulți pe beutura otrăvită a jidanilor și când ne trebuie mașini de ori-ce fel, dăm iară mii de vagoane de grâu, rupem iară bucăți de pâine din gura copiilor nostri și dăm pe niște țere, pe care și noi le-am putea face, dacă ar avea cine ne porunci. Căci drept să vă spun, guvernele de astăzi nu pot porunci la lume cum ar trebui. Silești lumea cu ceva peste voia ei, la altă alegere nu te mai votează și... adio guvernare. Când le lăgăduie însă marea cu sarea și lași tot pe voia ace-

lora cari nu știu ce înseamnă interesele țării, mereu ajungî la cărmă.

Avem, auzi creștine, în țară vre-o 53 de mi de cărciumi, știute; dar pe sub mână cine le mai știe câte sunt? Numai într-o singură comună — Sculeni jud. Iași — sunt 85 de cărciumi. Chiar aici în Sălciua sunt vre-o 8—9 cărciume și eu învăș copil într-o casă parohială, unde n'ar putea trăi decât 3—4 oameni și eu învăș în ea aproape 40 de copii.

Ce să-i faci, dacă lumea nu vede și n'ade greul pământului? De aceea strig din toată inima: Români treziți-vă! Uitați-vă la balaurul cu 12 capete cum ne otrăvește și ne omoară neamul nostru Românesc. Voi, Români, cari v'ați vărsat sângele lăcând România Mare, cum de vă duceți în cărciumile jidanilor să vă otrăvească? Voi cari ați scăpat de urgia războiului, nu vă e rușine să muriți otrăviți prin mîghernișele jidanilor? Cel pușin atunci când mori pe câmpul de luptă apărându-și, țara și-se nclină lumea, dar când mori otrăvit de rachia jidanilor, toți scuipe cu dispreț în urma sicriului tău.

Să știe tot Românul, că scăparea e tot în noi. Să nu mai bem bănturile jidanilor, să nu mai cheltuim banii pe fleacuri și să ne întoarcem iar cu gândul la Dumnezeu, căci El nu ne va lăsa de risul celui mai scârbos popor din lume, a jidanilor.

Gh. Amanței,
învățător.

„Sub teroare și mai periculoasă”.

Foia poporală „Lumea și Țara” din Cluj, a scris, după alegeri, un articol plin de juste și românești observări. Sub titlul: „Sub domnia Băncii Marmorosch-Blank” își arată dreapta indignare, că guvernul național-țărănesc a pus pe listele sale naționale din Ardeal 3 jidani sioniști maghiari, — afară de cei puși pe listele din vechiul Regat. Scoate în evidență că acest lucru se întâmplă întâia

oră în Ardeal! Și celelalte guverne, liberal și averescan, au pus pe unii jidani pe listele lor în trecut, dar unde? În Bucovina, Basarabia sau nordul Moldovei, unde se află jidă-nime în număr mare, — dar Ardealul a fost crușat de această rușine. Acum lu impus Söpkész, director la Marmorosch Blank, ca senator al unui județ pur creștinesc, Târnava Mare!

„Lumea și Țara” spune mult adevăr când zice, că azi trăim „Sub domnia Băncii Marmorosch-Blank” și că scăpând de teroarea finanței liberale (care însă, trebuie s'o recunoaștem, e românească), am căzut sub teroare finanței băncii Marmorosch-Blank, care e pentru neam și țară, mult mai periculoasă, fiind curat evreiască.

Ca dovadă că am căzut sub noua robie și teroare, „L. și Ț.” spune, că, după informațiile ce le are din București, d. Iuliu Maniu are dese consultări ca Aristide Blank, Directorul Băncii Marmorosch-Blank, și dela acela își ia sugestiile financiare...

Nu va trece multă apă pe rîurile toate ale țării, și va vedea toată lumea, că — asta e chiar așa, dureros de adevărat.

Nicolae Filipescu.

Legiunea, creatoare de energii și caractere pe bază de muncă, cinste și morală, respectă marile figuri ale românismului, înfășșându-le în aureola faptelor mari.

Spiritul lor superior, plutește mereu printre noi, fiindu-ne Călăuză în drumul spinos și greu ce ne-am croit, proiectându-și lumina genială dincolo de slăbiciunile și patimile mărunte de azi.

Deasupra noastră, a legionarilor, plutește figura marelui român și patriot, destornicului Conducător și om politic, Nicolae Filipescu.

Coborât dintr'o veche familie boerească, Rosetti, — după mamă, a acelor boeri cari știu să moară vitejește apărându-și țara, și fecior al marelui proprietar Grigore Filipescu

Un apel călduros către țărani.

Este adevărat că azi, ca niciodată, sărăcia și-a întins domnia peste tot și mai ales la acei ce trăesc din greu cu munca lor cinstită și dreaptă. Așa și noi o ducem din greu cu mica noastră Revistă, căci fiind sărăci, nu avem cu ce ne acoperi cheltuielile de tipar, cari sunt de câteva zeci de mii, așa că suntem siliți ca să o mai fim așa mică cum este.

Noi ne zdrobim destul ca revista: „Pământul Strămoșesc” să apară cât mai regulat, mai frumos și mai mare, însă și așa cum este, merge greu, căci Revista, din cauza neplății abonamentului regulat (mulți nici pe anul trecut n'au plătit) are o sumedenie de datorii pe care numai noi o știm cum le mai acoperim.

Deci iată ce vă spun, iubii țărani: Plătiți-vă abonamentul cât mai în grabă, cei cari încă nu l'ați plătit, căci pe lângă că vă faceți o sfântă datorie, revista va putea să apară mai bine și mai regulat.

Dași obolul vostru, căci revista „Pământul Strămoșesc” există prin voi și pentru voi. Cât e de mică, găsiți în ea numai cinste, muncă și adevăr. Ajutați-o, căci numai în paginile ei găsiți astăzi cuget și simțire cu adevărat creștinească și românească.

Țărani creștini, faceți-vă sfânta datorie și achitați în grabă abonamentul căci numai așa va putea triumfa munca noastră.

Legionarul Mișu.

Români și Legionari.

A treia zi de Crăciun e ziua lui Ștefan cel Mare și Sfânt Domnul Moldovii. Mergeți în Biserici, aprindeți lumânări și închinați-vă Lui.

Ioan Bordeanu

moștenit dela amândoi călăuzii ce-l înălțau de-asupra treptădușilor politici de azi.

De o cultură solidă, formată în occident, și-a rămas boer pribeag în străinătate, ca atâța călăuzii, ci s'a întors acolo unde-l chemau legăturile de sânge, pentru ca de tânăr să intre în viața politică.

Om de viziune genială, el privea dincolo de realități, prevăzând, în febra mișcărilor din sânul popoarelor, încăerări crude, cu apropiata schimbare a frontierelor.

Urează, la intrarea României în război, suveranului său: „Ori moartea pe câmpul de bătăie, ori încoronarea la Alba-Iulia”.

În 1912, simțind miros de praf de pușcă, înființează „Cuibul Șoimilor” vestitul Liceu Militar dela Mănăstirea dealului — unde și-a făcut educația și căpitanul nostru.

Militar distins, cu suflet pentru țară și armată, își pune tot sufletul său, încălzit de patriotismul glorios al străbunilor, în slujba armatei, ca ministru de război.

Naționalist convins, s'a aruncat cu furtuna-i de entuziasm în ritmul vremii, alături de sufletul poporului său, cerând fără șovăire: Unirea tuturor românilor.

Astăzi, prezența la spatele guvernului, a stafiei hidoase și sburlite, personajii ce-a jucat un rol sinistru în timpul războiului, jigneste memoria marelui dispărut.

Orator destoinic în discursuri celebre și pline de sinceritate, și-a spus convingător și părerea în marile chestiuni ce priveau țara. Frazele lui vibrau de energie, atunci când țara se afla la o mare răspântie.

Ziarist iscusit și de valoare, a fondat ziarul „Epoca” ce moare odată cu înirarea nemșilor în țară.

Bun gospodar, ca primar al Capitalei și ca Ministru al Agriculturii.

Legiunea, din prilejul imortalizării în bronz a figurii marelui boer român, preamărește, în spiritul ce o conduce, memoria lui Nicu Filipescu, alături de marii dispăruiți ce formează izvorul mărețelor exemple dela care noi ne adăpăm.

LEGIONARI!

Conformați-vă direcțivelor pe care le-ați primit.

Pregătiți-vă în vederea ofensivei care va începe.

Purtați pretutindeni, prin mijlocul luptătorilor din mișcare, cuvântul nostru de îmbărbătare și de tărie.

Incurând ne vom ridica împreună, cu mai mare putere ca nici odată, deasupra vrăjmașului triumfător și obraznic.

Trăiască Legionea.

Trăiască soldații ei.

3-4

ianuarie

1929

Din străinătate:

În Germania și Polonia s'a pornit o mare mișcare anti-semită. Conducătorul German al puternicei armate anti-semite, reclamă pentru partidul său conducerea statului german.

Mișcări similare încep la Viena și la Praga în Ceho-Slovacia.

Noii „citori” pentru cetatea Sf. Mihail.

Dimitrie I. Th. Budeac (Molnăie) 29 lei.
D. Z. C. 20 lei. Gh. M. 20 lei. P. T. 20 lei.
C. B. 15 lei.

MULȚUMIRI

Di inginer Mihail Iltu, cunoscutul susținător al Legiunii Arhanghelul Mihail, ne-a trimis 500 lei ca ajutor.

Tipărit în Tipografia „Libertatea”, Oradea

Informațiuni.

La acest număr — ultimul în 1928, — am adăus Mandate Postale, cu cari vă rugăm a trimite de grab: 1. Abonamentul pe 1929: — 2. Restanța pe 1928 (unii și pe 1927).

Tinărul Augustin Hila nu are nici o legătură cu Legionea. N'a fost și nu este legionar. Suntem informați că nu are purtări corecte și că se dă drept om de încredere al Legiunii.

Di student Herghelieșiu din Piatra-Neamț este rugat a-și trimite de urgență adresa la această revistă, în interesul său.

Rugăm încă odată pe toții bogații noștri să-și trimită abonamentul cu prima poștă, altfel nu mai putem scoate revista dela numărul viitor. S'a întârziat intenționat apariția acestui număr din cauza alegerilor.

Se caută informatori pentru revistă în toate comunele și orașele României Mari, Doritorii să se adreseze la revistă.

— În numeroase trecute s'a strecurat 2 mari greșeli datorite Tipografiei, la „Situația politică”.

Legionarii din Iași au sărbătorit ziua de 10 Decembrie într'o atmosferă de adâncă reculegere și întărire sufletească.

— Cei chemați veniți.

Când cereți revista scrieți pe carta postală așa:

Doresc să fiu abonat al revistei „Pământul Strămoșesc”. Vă rog să mi-o trimiteți începând dela No.....

Vi-am trimis banii prin mandat în sumă de (sau: vă trimit banii în termen de 1 lună).

iscălit citeț: Numele-pronumele
comuna..... Județul.....
oficial postal.....

Pământul Strămoșesc

ORGAN AL LEGIUNII „ARHANGHELUL MIHAIL”
PENTRU APĂRAREA PĂMÂNTULUI STRĂMOȘESC

„Din zei de-am fi scoburitori,
C'u moarte tot suntem datori,
Tot una e dar'ai mori
Flăcău ori moș împăritoi,
Dar nu-i tot una leu să mori
Ori căne 'nlanțui!”

Decebal către Popor.
(R. Găină)

„Spre inimile cele
necurate care vin în-
tru preacurata casă a
lui Dumnezeu, — fără
milă întind sabia mea!”

(Revista de pe zile pe
terena Sf. Arhanghel Mihail
din Sibiu în colaborare
cu Al. Iltu.)

Locul apariției din România. Partea îngustă din
ce arată în se direcția sunt regiunile de Sibiu.

Anul III.

Nr. I.

— Un număr 6 Lei. —

BIBLIOTECA
UNIVERSITATII
IAȘI

Iași, la 15 Iunie 1929.

Legionarii cari au primit pachete cu reviste, sunt rugați să le împartă printre cunoscuți și să trimeată banii în termen de o săptămână. Fiecare din noi distribuind un oarecare număr și expedind de urgență banii, — revista va fi asigurată. De aceea: nici un retur! Toți la datorie.

LEGIUNEA.

Dela „Surorile Legiunii“

Doamnele și Domnișoarele române care au crescut în iubirea de țară și care voiesc a lupta luptă de soldat, alături de legionari, s'au constituit în „Cetățui“ sau „cuiburi“ în care duc și ele aproape viață de soldat, supunându-se disciplinei de fier a Legiunii și fiind gata în ori-ce moment a face sacrificii pentru ea.

„Surorile Legiunii“ formează cea dintâi organizație ostășească femenină din România. Două din aceste organizații: Cetățuia Iulia Hajdău și Cuibul Despina Doamna, lucrează astăzi la cel dintâi drapel al Legiunii.

Românce, care doriți a face parte din Legiune, cereți informații.

Dela „Prietenii Legiunii“

Un pumn de tineri: așa a apărut Legiunea la început. În jurul ei s'au asociat însă mai mulți oameni bătrâni, cu situație morală și materială, cari văzând lupta acestor tineri, s'au declarat „prietenii ai Legiunii“. Unii de ei pe față, alții în mod discret.

Și astăzi au rămas necunoscuți.

De aceea în ceasul când apărăm și când deschidem focul, le trimitem salutul nostru plin de speranță pentru viitorul neamului românesc.

Români, înscrieți-vă printre Prietenii Legiunii.

Pământul Strămoșesc

Apare la 1 și 15 ale lunii.

Tot ce interesează revista se va adresa:
CORNELIU Z. CODREANU,
Căminul cult. Creștin, Iași (Moldova).

ABONAMENTE:

1 an 140 Lei. — 6 luni 70 Lei.
3 luni 40 Lei. — 1 număr 6 Lei.

C. Stere

și

PROBLEMA JIDOVEASCA

— O uriașă prăbușire morală. —

— Lucruri de mulți neștiute. —

Guvernarea național-țărănistă a scos la suprafața vieții noastre politice pe un om, a cărui prezență printre fruntașii treburilor noastre publice, arată mai bine decât ori-care alt fapt, îngrijorătoare prăbușire morală în care am căzut. Numele C. Stere se bucură în cuprinsul granițelor țării de o tristă celebritate. În ceasurile de grea cumpănă, povara acestui nume apăsa asupra sufletului românesc ca un blestem.

C. Stere! Trădătorul! Cel care a împănă slăbitele tranșee românești, cari mai păzeau de invazia germană colțul rămas liber al țării, cu Manifeste prin cari îndemna ostașii să alunge pe Rege și să se închine atotputerniciei dușmanului!

Războiul s'a sfârșit, și pentru trădătorul de eri nu s'a găsit nici un ciocan de ocaș și nici un glonte. Iată, s'au împlinit zece ani dela unire, și în vreme ce oasele acelor cari s'au jertit pentru mărirea țării, putrezesc pe întinsul câmpiilor de luptă, trădătorul Stere este proclamat Senator de drept! Este șeful grupării parlamentarilor basarabeni! Cât pe aci să fie numit ministru. Și este însărcinat cu redactarea celor mai principale legi de organizare a statului, pentru a cărui prăbușire a lucrat pe vremuri.

Prin ce minune scăpat-a oare nepedescită trădarea, și mai ales prin ce minune ajuns'a trădătorul în fruntea treburilor statului? — Răspunsul nu e greu de dat în țara în care

demul nu se mai mișcă nici o frunză fără știrea și aprobarea jidanilor, nu pot fi alți conducători, decât cei de talia acestuia.

C. Stere a scăpat dela ocnă și va ajunge în curând ministru (dacă rostul actual al lucrurilor nu se va schimba, și ne încăpăținăm să credem că se va schimba!), pentru că așa vor interesea jidanilor. El este omul lor și de aceea a ajuns acolo unde se află, ridicat fiind pe umeri de jidani, întocmai după cum ar fi fost ridicat la acelaș loc de nemși, dacă soarta războiului nu s'ar fi schimbat.

Dar să venim cu probe: A apărut de curând o cărțuie cu titlul: „Greșeli în politica evreiască“, conferință ținută de Dr. Cl. Blumenfeld la Iași și București, după cum spune el însuși: în fața unui „public de Evrei“, printre cari însă, între altele „personalități de seamă politice“, era și C. Stere.

Să vedem teza „conferinței“, pentru ca să putem judeca atitudinea personajului nostru:

Evreul are două patrii: una țara în care trăiește și pentru care se jertfește, iar a două țara părinților săi (Palestina), pe care o iubește în mod platonice, fără ca această iubire să poată micșora dragostea lui pentru țara în care trăiește. De aceea, ce tristă soartă are bietul evreu din România, care se simte și voeste să rămână român... de religie mozaică, dar oficialitatea îl obligă la tot pasul să se declare evreu!..

Face apoi un scurt istoric al „emancipării“ evreilor din România, declarând că ea „nu a survenit pe urma unui triumf național, când guvernele cred a pași la opera de armonizare etnice. Nu. Emanciparea din 1918 a fost urmarea unui complex internațional, la care a trebuit să se plieze sentimentul autohton... Unii s'au plecat și alții au fost beneficiarii. Atâta tot!

Dintre partidele românești, liberalii au fost

la început blânzi cu evreii, dar au devenit pe urmă antisemiți, iar averescanii „cari au invadat o largă comprehensiune umanitară, cum a fost de pildă în cazul evreilor ucrainieni veniți în țară“, au sfârșit perchezitionând sediul Uniunii E. R. (cu care ocazie s'au descoperit mii de certificate de cetățenie false). — Național-jărăniștii au făcut greșala că s'au unit în alegeri cu sioniștii din Ardeal, streini de sufletul neamului românesc pe care n'au avut încă vreme să-l cunoască, în loc să se rezime pe cei din vechiul regal, pe cari „îi leagă de români un trecut de jertfe comune, de idealuri comune, același avânt, aceeași drogoste de pământul natal, aceea inebriabilă comunitate de simțiri și credință, pe care o dă graiul comun, cugelarea comună“.

Blumenfeld termină „conferința“ sfătuiind pe jidanii, să nu-și mai împrăștie în alegeri voiturile între diferitele partide românești și nici să nu se înglobeze într'un partid politic jidovesc, ci să practice așa numita „politică săsească“, adică să fină totdeauna cu guvernul, pentru că astfel vor fi totdeauna la putere. Nu e cavaleresc? „Distinsul conferențiar“ ilustrează în mod practic această metodă:

„Într'un tramvai la Viena, Solomon și Moritz discută liniștiți afacerile lor. La o halță se suie o bandă de studenți încârligați, în costumul lor cunoscut, având, în scop de ridicolizare, pene de găscă la pălărie. Imediat ce zăresc cele două figuri reprezentative ale comercianților, pornește o ploaie de injurii la adresa întregului popor a lui Israel.“

— Moritz dragă, spune Solomon, de ce suntem noi așa de blestemați de Dumnezeu? Uite, nu ne atingem de nimeni, ne căutăm de nevoile noastre, și totuși insulte peste insulte!

— Nu trebuie să ne facem prea multă inimă rea, scumpe Moritz. *Atâta vreme cât noi mâncăm găscă și ei n'au decât penele, lasă-și să ne insulte“.*

Aceasta este în rezumat „conferința“ lui Blumenfeld. C. Stere, care după cum am arătat mai sus, făcea parte din „publicul de evrei“ din sală, în loc să riposteze cum trebuia repetatelor insulte pe care jidanul le-a adus armatei și neamului nostru, s'a grăbit să scrie o prefață pentru broșura în care s'a publicat „conferința“ jidanului.

C. Stere își începe prefața „plină de o uluitoare erudiție“ aducând elogiul lui Blumen-

feld pentru dragosia pe care o arată țării noastre. „Din fiecare rând al conferinței se simte un Român, pe care-l îngrijește înainte de toate consolidarea statului român“. Deci nu „politică săsească“, ci luptă l' Evreii trebuie să lupte, pentru că ei „au jucat un rol imens în istoria mondială și sunt meniți ca și pe viitor să ocupe un loc de cinste în obștia neamurilor“. „In actuala fază a istoriei mondiale, interesul particular al Evreilor coincide cu interesul general al civilizației omenești. — „Poporul Evreu apare în ochii elitei umanității, ca o cheazăie pentru triumful final al Idealului de Dreptate!“

Aceste laude însă nu sunt suficiente. Povestește cazul unui preot catolic Aimé Pallier care s'a convertit la judaism, fiind numit rabin al comunității evreiești din Paris. Acest preot a îmbrățișat „adevărata credință“, pentru că judaismul integral este singura deducțiune logică din revelațiunea divină, singura învățătură autentică a lui Crist, unica formulă religioasă, care poate îmbrățișa omenirea întreagă. „Isus nu-și odăia n'a înțeles să întemeieze o religie nouă; născut Evreu, el a voit să moară Evreu“. — Creștinismul — doctrină judaică, — confirmă misiunea divină ce o are Israel pe pământ“.

Citează apoi pe *Benchart Brandford*, care este de părere, că nu poate fi evitată grozava criză mondială, decât prin federalizarea tuturor Universităților de pe glob, sub direcțiunea unei supreme Universități mondiale, cu sediul firește la Ierusalim, pentru-că numai poporul evreesc, este demn de un așa mare rol, înfrun-cât „însuși prezența lui într'un stat, constituie un puternic stimulent al unei sănătoase politici de stat“.

Seria citatelor o continuă cu *I. Izoulet* care este adepiul federalizării tuturor bisericilor într'o Societate a Bisericilor, dedublare a Societății Nașunilor, sub egida Mozaismului și cu numele: Moiseum.

În sfârșit *I. L. Jarin* „englezul“, care e de părere, că singurul popor care azi nu ar mai răstigni pe Crist, este cel evreesc, toate celelalte popoare l'ar răstigni dacă ar veni a doua oară.

Concluzia lui Stere: „Acest popor evreesc are pe lume un rol imens de îndeplinit, rolul de preot al omenirii, rol de jertfă pentru timpul final al idealului de dreptate în Univers“.

Concluzia jidanilor: „C. Stere este omul

de care avem nevoie. Încă un efort, ca să-l saltăm pe banca ministerială“.

Concluzia noastră: Stere trădează și acum interesele nației din care face parte, înlocuind după cum le-a tratat în vremea războiului, deci trebuie — tratat în consecință!

C. Georgescu.

P. S. Adaugeți la aceste închinări judaizmului, mărturisirea de credință pe care a făcut-o zilele astea Președintele dlui Stere, dluliu Maniu, prin „Brassoi Lapok“, ridicând pe Evrei în al zecelea cer, tămăindu-i și linguşindu-i în chip uimitor; — adaugă că zilele astea Evreii au sărbătorit cu bucurie mare și cu trufie, la „Templul Coral“ din București, implinirea lor 10 ani decând ei „au intrat în Constituția României“ — și că la praznicul lor, „național“ au luat parte frunzeșii partidelor politice cu d. Duca în frunte, felicitând pe fericiții zilei, — și vedem pe ce cale e împinsă țara și soartea neamului nostru într'nsa.

Vom mai vorbi de aceste apariții pro-citoare de viitor.

Ecce...

I.) L. A. N. C. nu mai există:

1. L. A. N. C. în 8 Maiu 1927 și-a distrus organizația, datorită greșelilor de conducere.

2. Consecința: În trecutele alegeri n'a obținut nici un mandat în parlamentul țării.

3. N'a rămas nici ca ficțiune ideologică. Un exemplu: La serbările Unirei dela Alba-Iulia au participat tot felul de grupări omenești posibile și imposibile, fiecare grup cu steagul lui. Erau mii de drapele, însă nici unul cu „svastica“.

II.) Studențimea doarme.

1. După Oradea-mare, ultimă svăcnire entuziastă a lineretului universitar, a urmat o degradantă părsărire a frontului de luptă naționalistă, marcată prin:

a) Abandonarea colegilor eliminași din Universități.

b) Lipsă de sentimente colegiale față de cei pe cari justiția i-a pedepsit.

Rezultatul acestui absentism a fost imediat și categoric: dizolvarea societăților studențești.

2. Viața universitară a reintrat în faza premergătoare mișcărilor studențești din 1922.

a) Jidanii participă la cursuri.

b) Studenții creștini se întrunesc cu evreii pentru a lua hotărâri de comun acord.

c) Autoritățile universitare (Patres) sunt ostile intereselor studenților creștini; în schimb doleanțele evreilor capătă o rapidă rezolvare (S'au cerut și s'au promis fonduri mari pentru căminele jidovești).

3. Au fost evenimente mari în țară și studențimea, care altădată reacționa și la „o piesă de teatru“, de data aceasta a strălucit prin lipsă.

a) Conducerea țării a fost încredințată unui partid compromis, în care se bălăcesc toate scursurile comuniste.

b) Stere (trădătorul Stere) a electuat „alegeri libere“ în Basarabia.

c) Stere (trădătorul Stere) a intrat iară în Parlament.

d) Stere (trădătorul Stere) a elaborat proiectul de reformă administrativă prin care se schimbă conformația regională a țării.

e) Stere (trădătorul Stere) a prefins minister și era să fie ministru, dacă...

f) Stere (trădătorul Stere) a fost confirmat Senator de drept.

4. Imprumutul extern de stabilizare:

O succintă incursiune în educația politică și în finanțe, coroborată cu starea de fapt dela noi, ar fi putut aduce oricui următoarele concluzii:

a) Imprumutul extern de stabilizare nu aduce nici o soluție bună în restabilirea vieții normale, deoarece concomitent cu investiția de capital străin, nu există un program organizat de muncă națională, care să ne scutească pe viitor de aceeași situație.

b) Condițiunile sub care s'a încheiat imprumutul extern sunt echivalente cu ocupația țării de către popoare sălbatece. (S'au găsit toate ramurile de producție).

c) Dacă „stabilizarea“ era singurul mijloc pentru sistarea trepidărilor terenului de muncă, ea trebuia făcută cu mijloacele noastre proprii.

România întregită și mare și cu atâți „trădători limbogăști”, avea dreptul, în marinimia ei, să le schimbe ștreangul, dacă nu cu conștientarea, cel puțin cu exproprierea capitalurilor (similară exproprierei pământurilor) sub forma împrumutului intern forțat.

Această chestiune a împrumutului privește direct studențimea, deoarece ea constituie generația conducătoare de mâine, în sarcina căreia va cădea plata neghiobiilor generațiilor de azi, și tineretul universitar, care altădată reacționa și la o „piesă de teatru”, trebuia să-și spună cuvântul...

Dar L. A. N. C. nu mai există.

Studențimea doarme.

Sunt oameni cari nasc idei și idei cari nasc oameni.

Mișcarea națională la noi în țară, a fost multă vreme o mișcare pur spirituală, promovată prin eșalonarea dogmatică a ideilor naționaliste, în vederea: eliminării jidanilor, și prin aceasta să se ajungă la creștia unei pături de mijloc românești, deci la restabilirea echilibrului social.

Paternitatea acestor idei îi revine d-lui Profesor A. C. Cuza.

O idee însă, odată ce a căpătat aspectul de dogmă, presupune realizare.

Aici intervine ceea ce spuneam mai sus, că ideile la rândul lor nasc oameni.

Perioada ideologică a fost o perioadă de concepție și maturizare a unei generații de tineri, cari au la baza acțiunilor lor „crezul naționalist” și au ca scop realizarea programului acestui crez.

Părinții ideilor, datori sunt să se recreze, păstrându-și un fel de „plan al doilea” cu o frumoasă perspectivă, decorator și comod.

Dacă această retragere s'ar fi efectuat la timp, ar fi putut fi socotită ca strategică și prin urmare onorabilă.

N'a fost așa.

Azi „planul al doilea” a fost fixat de împrejurări.

În primul plan veghează formațiunea nouă a Legiunii Arhanghelului Mihail, alcătuită din cei mai distinși luptători pentru cauza românească, cari au fost tot timpul în fruntea

mișcării începute în 1922 și cari au avut de suferit în repeșite rânduri chinurile pușcărilor.

Conducător e Corneliu Z. Codreanu.

Ca organizație de luptă, Legiunea descinde, firesc și legal, din cele două mari organizații cu caracter serios: 1. Studențimea Universitară din 1922 până în 1925 și 2. Liga Apărării Naționale Creștine până în 8 Mai 1927, organizații cari și-au făcut datoria la rândul lor și au decedat din lipsă de nutriție.

Și-acum, nu e nimic altceva de făcut, decât să se aștepte împrejurările.

De vor veni, și sigur c'or să vie, ele vor găsi în cale oameni pregătiți solid, pentru ca să le folosească.

Izbânda unei cauze e asigurată, atunci când luptătorii sunt riguroși, bine înarmați și disciplinați.

Ion G. Sava

fost președinte al Asoc. Stud. Creștini.

F. D. C.

Tinerii elevi se organizează în Frății de Cruce. În scop de pregătire și educație românească creștină, ostășească.

Este dureros să privești cetele de „Macabei” organizându-se în toate orașele, ca o armată a Iudaismului, iar tinerii români stând desorganizați, și lipsiți de adevărata educație pe care trebuie s'o aibă un Român în ziua de azi.

De aceea copiii, voi, căroră vă este hărăzit să vă ciocniți mâne cu o lume întreagă, pentru România Noastră, veniți să învățați a mână spada.

Cereți informații de la Legiune.

*Vai, țara mea, înalță-ți fruntea
și rupe lanșurile toate,
Prea greu ne-a apăsât sclăvia,
ni-e sete azi de libertate!
Răsună buciul de alarmă,
eroii altor vremi învie,
Înalță-ți fruntea din țărână,
te scutură din temelie.
Cădea vor hoardele înfrânte,
sdrobi-vom gloate de tirani,
Juca-vom hora desrobirii
peste cadrave de dușmani!..*
Iustin Ilieșiu

Aspecte din Moldova.

La 10 Mai Macabeii defilează cu steaguri alb-albastre.

S'ar părea pentru unii că finem să facem literatură, sub forma, firește, a celei tendențioase, pe când noi de fapt nici nu încercăm a ne socoti în rândul mănăitorilor de condei. Nu doar că ar fi o calitate inferioară de luptători, din contră, dar pentru noi scrisul ori căl de frumos ar fi, ori-cât de documentat ar fi, scris-ămâne. Și mai ales atunci, când s'a scris, s'a documentat peste măsură, nu vedem necesitatea unei continuități în sistem. Întrebuițăm condeele noastre numai atâta, cât pot să redea apte ce tulbură obișnuința noastră.

10 Mai. Sărbătoarea tricolorului românesc. Sămplarea face ca sărbătoarea să mă prindă în vechea capitală a Moldovei lui Ștefan, Iașul. Și fără să vreau mă văd înghesuit și înghesuind, dălund locul din care să pot vedea mai bine de-țara. Și când te-a fixat mulțimea, ar fi cred zărnăric să încerci o dezertare. Totuși te suloci. N-o-oc că muzicile pun capăt torturii. Vin școlile. Uniformă, cadență, drapel românesc și tu leșănești cam câte uniforme adăpostesc în de-ai lui Israel, dar pentru primul vizitator, rămâne impresia frumoasă a școlii românești. Viitorul e asigurată. Incepi însă a desluși o muzică care nu pare a fi românească. S'ar părea că primim armata de ocupație. Drapel alb-albastru, formație militară, toți în uniforme. Întrebi și i-se răspunde cu oarecare mirare că n'ai știut până-acum: „Macabeii”. Apelezi la cunoștințele tale despre poporul român și cauți să vezi dacă nu cumva strămoșii au avut asemenea organizații, sau dacă au fost măcar pe acest pământ binecuvântat asemenea organizații, dar istoria intolerantă n'a vrut să-i pomenască. În urma lor femeii cu drapelul nostru purtând în vârf steaua. Te-ai dumerit. Esterile în formație de marș. Simți că nu mai ești stăpân pe nervi. O clipă și-ai sbura să-i risipești ca-pulberea în vânt. Dar, nu greșim noi oare? Poate strămoșii lor au fost arcași și plășei de-ai lui Ștefan! Dar dacă nu, de unde au răsunat musafirii organizați astăzi în armată? Cu ce scop? Pentru-ce profanează cultul sărbătorilor noastre naționale? Unde sunt păzitorii viitorului nostru? Dar nu-ți dă răgaz de gâ-

dit, că trec pe dinaintea ta orfanii jidani. Când și unde părinții lor au murit „moarte de erou”? La stălpul trădării și comunitatea i-a făcut eroi. În urma frontului buzunărindu-ne morții și în-lomelându ne viii! O putere nevăzută (sufletele celor morți pentru pământul nostru drag) te n-deamnă la răzbunare. Și fulgerile cerului nu-și vor ajunge să risipești inconștiența celor ce se simțeau măgulți că pot să salute armata de mâne, armata — Macabeilor...

Sărbătorii, te gândești la inconștiența celor pe care lupta noastră nu-i neliniștește de loc. Unii, bănuim că n'au văzut jidani decât prin cărți și nu i cunosc decât din anecdote, alții din rea credință pentru-că sunt în slujba jidanilor, iar alții bolnavi de idei ultramoderne. A-fără de cei de rea credință, celelalte două categorii se pot vindeca printr'un remediu sigur. Condamnarea să trăiască un anumit timp în unul din mille de Ghetto-uri, după alegere, din oropsiile noastre orașe. Fie Tg Cucului, Podu Roș, Tg. Frumos, Dorohoiu, Herja, Sadagura, Soroca, Bălți, etc., ori-unde, pe ales. Dacă va supraviețui acestui stagiu, de bună samă că n'are restul vieții lui nu-i vei putea vorbi de jidani fără ca întreaga lui ființă să nu schițeze gestul de apărare. Atunci va pricepe lupta noastră, atunci va înțelege de ce ne-am săhurat de scris. Vrem fapte. Și pe noi cei din Legiunea Arhanghelului Mihail, numai faptele ne mai pot mulțumi. Legionarul să știe în mod categoric, că n'are ziua în care a pășit pragul casei noastre, a primit un acot asupra vieții lui. Avem de curățit o țară de musafirii jidănesci și nu ne gândim o clipă, că aceasta se poate face cu cuvântul.

I. Blăneru,

fost președinte al Asociației Studenților Creștini Iași.

Din Ludoș.

Numărul Jidanilor din Ludoș se ridică acum la 800—1000.

Foarte mulți au venit din Maramureș, și stau la început ascunși, apoi es la iveală, după-ce mai întâi s'au pus la rând cu bărbile și perciunii, căci de unde vin nu știu precis, dar vin cu bărbile și perciunii sburliți groaznic.

Coresp.

LEGIONARI

Sunt câteva luni decând glasul nostru nu s'a mai auzit.

Dar n'am murit. A tăcea nu înseamnă a muri.

Nu înseamnă, nici măcar a dormi.

A tăcea înseamnă, în cazul nostru, „a veghea”.

A tăcea, la noi înseamnă a munci, a lupta chiar pe nerăsuflăte!

Astăzi avem dreptul, după zile lungi de muncă și de veghe, să vorbim. Cuiburile noastre s'au triplat ca număr. Ele ocupă poziții puternice, de pe care nu ne vor da jos dușmanii. Avântul nostru războinic, legionari, trebuie să se tripleze!

În fața noastră mai avem încă de cucerit:

Mor Moșii în munții lor, astăzi sub *România Mare*, furați de Jidovimea stăpână pe munte și pe pădure, dupăce 2000 de ani n'au murit sub Unguri.

Vă cheamă! Ne cheamă, Legionari.

Fug Români din Mara-murăș, cu zecile de mii, în alte țări, storși de lipitori, și — n'are cine să-i apere. Și n'are cine să-i mângăe, și n'are cine să le facă **Dreptate** în țara lor.

N'au plecat de pe pământul lor sub Unguri, pentru-că mai aveau o nădejde: *România Mare*. Ei, răbdând din greu jugul străin, visau **învierea neamului lor**.

Astăzi învierea a trecut, România Mare a venit. Ei au rămas robi. S'au hotărît să plece. Pentru-că azi nu mai au nici o nădejde, nu mai pot visa

nimic. Plecarea în pribegie a acestor Români, de pe pământul țării lor, este *actul disperării finale*.

Ei pleacă plângând cu suspine. — Și n'are cine să-i apere.

O! Ce sfântă este misiunea ta, Legionar.

La Petroșani, la Lupeni și aurea mior de tuberculoză în minele fără soare, muncitorii Români, flămânzi. Afară se îngrașă Jidani ca viermii. Vânduții și Tâlharii se lăfăesc în bine. La luptă, Legionari!

In Bucovina și de-alungul Carpaților, se prăbușesc sub lovituri de moarte, nemiloase, pădurile Românești. Se îngroașă pungile samsarilor cu aur.

Românul moare de foame. Vă cheamă codrii!..

Armata este în pericol. Numărul ofițerilor de rezervă jidani, tinde să copleșească numărul ofițerilor activi **Români**.

Armata este pestriță de străini. De dușmani. Cine va apăra hotarele acestei țări? Cine va apăra onoarea și gloria Drapelelor noastre?

Armata României, trebuie să fie **armată românească**. Vouă vă vine porunca s'o faceți!

De peste Nistru curg dușmanii. Vin Jidani fugăriți de Ruși cu zecile de mii. Cad orașele, centrele vitale ale Românismului, în mâinile acestor hoarde.

Românul dă înapoi ca racul. Trag câinii din țara noastră cu dinții.

Iată ce aveți în față. Iată programul vostru:

Imprăștiati-l. Indepliniți-l. Scăpați

țara de câni și de Tâlhari. Și ați trecut în cartea nemuririi Aveți cuvânt de ordine: Cucerii sufletele răzeșite ale Românilor, îmbrăcați-le în armura noastră de legionari, și mergeți înainte să împlinim porunca vremilor de astăzi.

Corneliu Z. Codreanu.

„Voi căror vi-s'a dat solia sfântă
De preoți ai acestei mari puteri,
Voi, în al căror suflet se frământă
Intunecate valuri de dureri

Și gânduri de-un întreg popor gândite,
Nu duceți minunatul vostru dar
Ofrandă mâinilor nelegiute,
Ci, tot ca sfânta masă din altar

A'mpărtășirii taină prea curată,
Așa cuvântul să vi-l pregătiți,
Ca mii de inimi la un fel să bată,
Și miilor de veacuri să vorbiți.

Vlahuță.

Pentru — DICTATURĂ

Nu vom încerca să arătăm în acest articol toate temeiurile cari ne fac să fim *dușmanii democrației și prietenii ai dictaturii*. Ne vom mărgini a vorbi însă despre temeiul pe care îl credem principal și anume: *înclinarea spre rău a oamenilor*.

Nu va putea tăgădui nimeni că, mai ales azi, oamenii sunt stăpâniți de poftă, lăcomie și robia trupească. Totdeauna omenirea a fost robită de lanțurile păcatului originar și numai prin luptă, printr'o disciplină *venită de sus* — disciplina religioasă în cele sufletești, disciplina Statului în cele lumești — s'a putut îndigui această uriașă pornire spre rău a oamenilor.

Două discipline, două puteri de constrângere — Biserica și Statul — au fost totdeauna apărătorii binelui împotriva nemernicilor omenești. Ambele discipline se complectau.

Atât Biserica cât și Statul porneau deci dela aceeași constatare: natura înclinată spre păcat a omului, care numai prin înfrânare și constrângere poate fi oprit dela rău. *Păcatul originar*, iată adevărul cel dintâi al vieții. (Și vom reaminti minunatele cuvinte ale lui Beaumarchais: „Noi nu trăim decât prin biruința pe care trebuie s'o câștigăm în fiecare zi asupra fatalității primei noastre origini”).

„Dacă așa este, democrația, domnia mulțimii libere și descătuseată, domnia bunului plac al plebei, — este domnia și atotputernicia naturii omenești păcătoase și rele. Stăpânirea democrației este stăpânirea poftelor, perversității și slăbiciunilor omenești nelinfrânate.”

Democrația e însă, *mai ales astăzi*, periculoasă și fatală. Pentru-că azi, din cele două stăvilare contra puterii întunecului — Biserica și Statul — primul stăvilar, cel mai de seamă, stăvilarul din suflete, adevărat Biserica cu morala și singura ei forță: credința, e prăbușit. Resturile și excepțiile nu pot desminți adevărul cel mare și îngrozitor al zilei de azi: morala și credința creștină și-au pierdut puterea de îndrumare a sufletelor. Fiecare își croștește „morala” lui, iar Isus e doar o vorbă goală pe buze, dar nu mai e calea și stăpânul vieții omenești.

Și dacă puterea Statului a rămas singură în apărarea omenirii împotriva ticloșilor ei înăscute, urmează că azi mai mult ca ori-când nu putem lăsa opera de Stat pe mâna plebei ticloșite. Altădată, când puterea sufletească a Bisericii era mare, se putea trece mai ușor peste o slăbire a operii de Stat prin experiențe și aventuri democratice. Căci rămăneea forța Bisericii, sentinela nelinfrântă. Dar azi? Cine mai oprește azi libera deslășurare a păcatului omenească ajuns stăpân al Statului?

N'avem deci de ce să ne mirăm când vedem scufundându-se un neam, pierzându-și orașele, bogățiile, înstrăinându-și cultura, armata, școala, — fără ca nimeni dintre cei stăpâniți pe forța Statului să-și facă cea mai elementară datorie de apărare. N'avem de ce ne mira văzând corupțiunea și decadența înstăpânindu-se tot mai mult asupra oamenilor. Căci la ce altceva ne putem aștepta dela stăpânirea poftelor și dorințelor omenești libere? Orbire, satisfacerea poftelor momentului, proslă, înțeleptul plac al libertății cetățeanului masonic. Dacă

„Ar fi așa, ar însemna că e fals criteriul dela care am pornit: păcatul originat, adevăr primar al vieții omenești.

Și atunci?

Concluzia e aceasta: *trebuie pus capăt fi-lasofiei revoluției franceze cu libertatea de conștiință, mamă a democrației.*

Adevărul e unul, indiferent că așa crede și conștiința liberă a lui Comu Leonida. *Iar această cale a adevărului trebuie impusă omenirii. Ea nu și-o va impune singură, cu alții mai mult azi când coercițiunea moralei creștine nu l mai disciplinează pașii și hotărârile.*

Dar cine s'o impună?

Dictatura! — Forța independentă de voința umelor, a unui om de energie și de jertfă. *Un om dominat de adevăr și de genul neamului, și capabil de a se jertfi pe sine pentru binele celorlalți, se poate găsi, se va găsi! Și ei va fi de ajuns pentru a pune capăt libertății năjului de azi. Pentru a asigura opera de Stat, sistemului dictatorial li trebuie un singur om superior. În timp ce democrației li trebuie ca toți ceilalți (sau jumătate plus unul, macar) să fie de superioară esență.*

Iată de ce pleddm pentru dictatură. Iată de ce pretinzemni ea aduce roade mult superioare politicianismului democrat.

Se va spune poate: bine, dar unde e omul?

Răspundem: OMUL (unul singur) să se arate el însuși, prin faptele sale.

Noi, îl așteptăm.

Ion I. Moja

Vai țara mea, înalță-ți fruntea
sfârmată de călăuim barbar,
Din larg de mare până 'n codru
e numai fum, pârjol și jar.
Străinii dornici după aur
în ura lor au triumfal,
Iși sarpă slabele hotare
și nu au teamă de păcat.
Din larg de mare până 'n codru
lăcustele aleargă 'n sbor,
Ni-e pângărită legea sfântă
și steagul nostru tricolor.

Iustin Ilișiu.

Un strigăt de alarmă! Maramureșul rămâne în tatregime Jidanilor.

Ziarul „Curentul” scrie în numărul său din 5 April 1929 următoarele:

„**Sighet.** — S'a vestit în satele țării lui Dragoș, bătându-se toba, că toți cei ce nu au de lucru, să se înscrie la primărie, că nu peste mult timp vor putea merge într-o țară europeană, soră cu România, unde vor avea plată foarte bună.

Și în câteva zile numai, s'au înscris pentru plecare în Franța... zeci de mii de oameni. Numai dintr-o comună mică Năneștii, din 180 familii s'au înscris 140 de oameni.

50.000 de Emigranți. *Făcând procentul populației Maramureșului de 150 000 de suflete după datele știute, se deduce, că s'au înscris să plece în căutarea pâinii de toate zilele peste 50.000 de oameni.*

Acestea le scrie ziarul „Curentul” numai că nu voiește să scrie pe față *că cei cari pleacă sunt Români și cei cari rămân sunt Jidani. Pleacă Români ademeniți de Jidani din alte țări, pentru-că nu au pâine* aici, pe glia în care au rădăcini de mai multe mii de ani. Dar nu voiește să spună ziarul de mai sus:

că în țara Românească sunt 2 milioane de Jidani veniți de aiurea, cari au pâine

Că 2 milioane de Jidani însemnează 2 milioane de pâni în fiecare zi. Furate dela gura beților Români nevoiți să-și părăsească țara și căsuța, să-și ia traista pribegiei și să piară pe pământuri streine.

O Doamne! Oare câtă vreme

te vei mai lăsa să fim priverii acestei tragedii a neamului nostru!

Dumnezeule! *Santem o mână de drabași volnici. Pentruce nu ne poranesti să apucăm cu amândouă mâinile nănerul săbiilor și să săratăm odată, ca buzele fierbinți de durere și de ură, țelul lor?*

De ce nu ne spui și nu se faci semn, să prindem ca niște nebuni în mâni un steag — care de mult așteaptă?

Când veneam cu trenul dela Alba-Iulia.

Ca orice bun Român cu dragoste de lucrurile bune ce se fac în această țară, la 20 ani am fost la Alba-Iulia la serbările unirei. Acum când cești aceste rânduri, toată lumea știe ce a fost ocolo. Eu ce să vă mai spun? Spun și eu că a fost mai frumos decât frumos. Mulțime de oameni, mulțime de steaguri, delintri frumoase cari își aduceau lacrimi în ochi când vedeau atâta însuflețire între frații din cele patru părți ale țării.

Să vezi defilând alături Dorohoeni cu Băndșeni, Dobrogeni cu Maramureșeni, nu e puțin lucru. La înaintașii noștri nici prin minte nu le-ar fi trecut una că asta. Acuma însă ne-am văzut cu toți la olaliă. Munții și Prutul nu mai sunt graniță; frate cu frate e slobod să ne îmbrășișăm, limba noastră e slobod s'o vorbim, în legea noastră e slobod să ne ncltinăm. Dreptatea noastră a ieșit deasupra ca untdelemnul deasupra apei. Ei, dar urmează oare ca noi să ne culcăm pe ureche și să ne lăsăm legănași de visul puterii și al mărireii? Eu unul zic NU.

Și zic vorba asta pentru-că văd, că dacă s'a isprăvit, războiul care omora pe Români pe fronturi, apoi războiul înăuntrul țării nu s'a isprăvit Locul tunului, al mitralierelor și al armelor de tot felul, l-au luat jidanii cari omorâ neamul Românesc cu meslie, cu camete, cu cușitul ș. a. Jidovii orișcându-se cu Ungurii și cu alți străini din țară și înafară, caută să ne surpe țara din zi în zi.

Acum e un război mai periculos. La

front venea un glonj și te omora pe loc. Acum însă Jidovii te omorâ în țară la tine cu in-cetul. Sărăcesc lumea căi pot prin speculă și cămălărie, jeluie ca la drumul mare, otrăvesc poporul cu toate otrăvurile știute și neștiute, îndeamnă pe Români să nu mai asculte: soldați de oljeri, elevii de profesori, copiii de părinți, sătenii de autorități și de proești, și tot așa înainte. Știu ei prea bine că mai cu folos vor pescul așa în apă tulbură. În țara aceasta care s'a mărit cu jefia sângelui Românesc, atâta ni-i permis: Să spunem și să ne batem cu pumnii 'n piept că am lăcut România Mare, să numim cu nume românești străzile și orașele (cari toate sunt pline de jidani) și să muncim până dăm în brânci, ca să hrănim milioane de trăntori. Chiar când cu adunarea dela Alba-Iulia unii spuneau: Alba-Iulia e „sullețul” Românilor de pretinzemni. Da, zic eu: E sullețul și inima tuturor Românilor, dar de ce e plină de jidani?

Țăranii sunt talpa țării. Da, talpa țării dar toți sunt sărăciși până la măduva oaselor de jidan.

În fruntea țării au ajuns jidovii și jidovii. Armata ne e plină de jidani, advocași jidani, profesori jidani, ingineri jidani, farmaciști jidani, secretari de stat jidani și tot așa înainte. Noi atunci ce suntem, turmă necuvântătoare? Jidovii se bucură mult de asta.

Când veneam cu trenul dela serbările dela Alba-Iulia și eram pe Valea Arieșului, alături cu trenul mergea un automobil în care era un jidan, care văzând oamenii cu steaguri a început a striga: „Să trăiască Maniu!” Oamenii atunci au început a striga ura și să trăiască, lăilind steagurile, dar nici un Român nu s'a întrebat în mîntea lui, de ce oare un jidan strigă: „Să trăiască Maniu!” Apoi să știți dela mine oameni buni, că atâta timp cât jidanii vor striga așa, țara nu va merge bine.

Gh. Amaneci.
Săten — Turda.

Rugăciunea orfanului.

Doamne unde sunt aceia
care să călăuzescă
pașii mei pe-acest pământ?
Toți copiii au o mamă,

au un tată să-i iubească,
numai eu singurel sânt!
Însă glasul Tău îmi zice:
„Aduceți-vă aminte,
„că Eu sunt ocrotitor,
„că Eu chem pruncii la mine,
„că sunt bunul lor Părinte
„și al lunei scutitor”...

Din grecește de:
Preot: Grivas D. Cruceanu,
doctorand în teologie.

Din Turnul de veghe.

Un „Român” arestat la Paris. Cu o cazia unei manifestații comuniste la Paris un polițist a fost ucis pe când își făcea datoria sa, de către mai mulți indivizi, printre cari și un individ, care și-a formulat astfel identitatea: „Abraham Weimberg, de naționalitate român”.

Francezii au simțit despre ce e vorba, au început și ei a cunoaște pe Iidan și tată ce scriu în ziarele din Paris:

„Nu e primul caz când diferiți „veimbergi” „prinși cu mâța 'n sac, se dau drept „români”, „cu aceeași grabă, cu care când li se întâmplă, „foarte rar, să facă un lucru bun — se lapădă „de orice legătură cu România!...”

Părcălabul dela Tighina:

— Senatorul Zipstein. —

Iidanul Zipstein dela Tighina, despre al cărui discurs am vorbit în revista noastră, discurs în care s'a adresat dlui Maniu (pe când era în opoziție) la Iași, în sala Sidoli cu următoarele cuvinte:

„Sunt la dispoziția d-tale, domnule Maniu. Dar dă ordin, pentruca să se știe că am murit pentru eliberarea poporului românesc”.

— Acest Iidan este astăzi senator de Tighina în parlamentul național-țărănist. Tale și spânzură în Basarabia pe meleagurile vechilor Părcălabi Moldoveni.

Acum câteva zile soția acestui Iidan a lovit pe un funcționar român strigându-l, că-l va da afară din slujbă în 24 de ore, după ce l-a baljocurit și înjurat ca la ușa cortului.

Procurorul din Tighina a cerut darea în judecată a Iidanului pentru ultraj.

Afacerea va rămâne ballă, deoarece numai până acum s'au încris 6 avocați ca apărători ai soției „Părcălabului așezat de noua stăpânire peste meleagurile Lăpușnei și ale Tigheciului”.

„Răiosul gonococ Zipstein, stărpitură cu svâcniri de vibrion, agitat de convulsii și isterice și purtat de două picioare împletecite și jechoase”.

Săraca Moldovă!...

La Alba Iulia Hahamul Iidan ucide pe fiicăul Pancu, înfingându-i pumnul drept în inimă.

Nu s'a găsit nici un avocat român, care să iee apărarea intereselor mamei fiicăului Pancu, o bătrână văduvă de războiu.

Rămânea și această chestiune necunoscută, așa cum rămân sute, dacă nu pleca dela Deva, fratele nostru Ion I. Moja să cerceteze cazul și să îndrumeze pe biala Româncă spre a-și căuta Dreptatea ei.

Un lucru: Dacă un Român ar fi ucis un haham, ar fi răsunat toate ziarele din Europa.

Dar când un haham a omorât un român, e tăcere mormântală! Nici o foaie românească din București nu spune nimic.

Suntem vânduți? Sau suntem slugi?

Dispar și Românii din Săcuime. „In puținele localități unde mai sunt Români, cari „încă n'au fost secuizați, acelaș proces etnic „se va petrece din cauza lipsei școlilor românești și a preoților ortodocși sau uniți.

„Acum câțva timp într'un sat românesc „de lângă Târgul Murăș, unde există o veche „și împunătoare biserică construită de locuitori, „s'a petrecut un „eveniment”: Un „vlădică” a „făcut o vizită canonică. În biserica veche și „împunătoare au asistat la slujba religioasă „3 români.

„Vlădică” mirat a întrebat pe cel mai „bătrân din asistenți:

— „Unde sunt ceilalți Români?

— „Bătrânul a răspuns:

— „Ași venii prea târziu, înalt Prea Sfinte...

„V'am așteptat câteva veacuri. În lipsa păstorului, turma s'a împrăștiat...”

„De atunci nu s'a mai făcut nici o vizită „canonică prin părțile acelea”...

Ziarul „Universul” din care extragem, se întreabă:

„Cine va apăra minoritatea românească din ținutul Secuilor?”

„Guvernul din București sau Societatea Națunilor?”

Români! Guvernul din București. Dar nu cel de azi, nici cel de ieri.

Guvernul Fascist de mâne. El va veni. Pe acesta îl așteptăm nașunea românească. Cu entuziasm. Cu urale. Cu încredere neslăbită.

1 milion de lei a acordat Guvernul național-țărănesc Iidanilor cu ocazia Paștelor Iidovești, pentru ca să-și cumpere „pască”, — așa scrie „Universul Israelite” dela Paris, cu data de 3 Maiu 1929,

Noi suntem informați că s'au dat 20 milioane lei.

Oricum: Măi Români, care munciți în fundul minelor la Petroșani, vouă v'a dat ceva de Paști?

Dar copiii vostri, măi Moșilor, avut-au mălai de sf. Inviere a Domnului?

Dar pe voi nenorociților din Maramureș, care plecați că n'aveți pâne, mângăiatu-v'a cineva de paști?

Dar — nu desnădăduiți!

Ziua voastră, a noastră, a celor săraci și flămânzi, vine.

Cu voia lui Dumnezeu și cu puterea sufletelor și brațelor noastre!

Domnule

Prim Ministru Maniu!

Nu ne trebuie bani, dar dați-ne, re-dați-ne Patria, cu toate bogățiile ei.

Nu vrem muzici, nici banchete, nici palate, dar vrem să fim stăpâni în bordeele noastre, așa cum au fost strămoșii nostri sub Ștefan și Mihai.

Nu ne trebuie pâne. Măncăm mă-

măligă. Răbdăm de foame cum am mai răbdat.

Nu ne trebuie ghete de lac și haine de mătasă. Purțăm opici, suman și cușmă românească.

Dar apărați-ne existența noastră milenară pe aceste meleaguri!

Nu ne lăsați pradă străinilor cari ne încalecă și se îngrașă din munca noastră. Căci noi ingenunchiem în fiecare zi, Români, și ne vom stânga.

Și dacă credeți că este nevoie de sânge, pentru ca această Românie să fie românească, cereți-ne. Vom da. Cu drag. Tot noi am dat la Iiu, la Mărășești și la Oituz.

Români!

Vai, țara mea, înalță-ți fruntea
sfărâmată de călcăiu străin,
Din larg de mare până 'n codru
e numai jaf, pârjol și chin.

În local holdelor de aur
cresc mărăcini și bălării
Moșiile ne sunt vândute,
cătunele-au rămas pustii.

Păgâni cu ochi scâlțați în sânge
ne pradă și ne otrăvesc,
Ne leagă 'n lanțuri veneticii
și negre ghiare ne pândesc.

Străinii ne jupoaie pielea.
Suntem calici, orșani și goi,
În țara lui Românul geme
răpus de griji și de nevoi...

Iustin Ilișiu.

PARTIDELE POLITICE

Când sunt în opoziție facă ni-semilism. Și naționalism românesc. Dacă ar putea i-ar mânca pe Iidani:

Celții bundhoară astăzi: Viitorul, Indrep-tarea, Ordinea, Biruința, etc.

Când vin însă la puferă, se transformă ca prin farmec în cei mai buni amici ai jidanilor.

Prietenie cu Bercovici (bancherul liberal).
Prietenie cu Trelsohn (Rabinul dlui Oct Goga).
Prietenie cu Würdbrand (vice-președintele dela Iași al dlui Gen. Averescu).

Și Tu sărmană Românie înșelată pe rând de toți liii Tăi... Tu trași de moarte.

Marmorosch-Blank... rege.

În guvernarea actuală național-țărănistă Banca Blank are trei miniștri cari tofodată sunt slujbași la această bancă și anume:

1. Madgearu. 2. Răducanu. 3. Iunian.
Iar Dr. Valda șef, membru în Conziliul Băncii...

Aceștia sunt ajutați de jidanii:

- 1) Senatorul Zipslein dela Tighina.
- 2) Deputatul Fagure (Honigman) din București.
- 3) Ziaristul Țăranu (Jidan sadea) deputat de Dorohoiu.
- 4) Dr. Piștiner, deputatul țărănilor din Bucovina.
- 5) Senatorul Horia Carp (de unde Horia Jidane? Horia a murit pe roată la Alba-Iulia).
- 6) și alții.
- 7) Plus Români vânduși, ca trădătorul Stere.

Români, care ați rămas nevânduși, este timpul să înțelegeți: 1) că **legile** făcute de acești domni, sunt legi cari folosesc jidanilor, bancherilor, nu Românilor, nu țărănilor. 2) că atunci când Marmorosch-Blank, bancherul jidan, are 4 miniștri funcționari la Banca lui, el nu mai are nevoie să fie ministru. El comandă ministrilor! El este stăpân. El e ca **regele lor**.

De aceea sub guvernarea țărănistă Băncii lor jidovești le merge bine și țărănilor, cari toți sunt datori, le merge rău, rău de tot.

Acestui guvern național țărănesc, cu pericini și cu laibere jidovești, trebuie să-i opunem: **Dictatura Românilor!**

Radu Mironovici,
Legionar.

Criza Financiară, Legiunea și abonații „Pământului Strămoșesc”.

Când am văzut cumplita criză financiară care se deslășue asupra Țării românești, conducerea Legiunii a luat imediate măsuri de economie, pentru ca Legiunea să nu se îngrozeze în datori și pentru ca oamenii ei, liberi de orice alte îndatoriri, să iasă victorioși din lupta grea a vieții de azi. Au fost vremuri, și încă mai sunt, când Românul având o biată sută de Lei, nu știa în care gură s'o arunce: Căci o sută de guri o cereau. Una cerea pâine pentru copii, alta cerea haine, alta ghetă, alta taxe la școli, alta lemne.

Pe deasupra acestora a mai venit și cu abonamentul revistei, am găsit că ar fi supărător.

De aceea, după consfătuirea dela 3-4 Ianuar, când ne opriserem mai bine de 2 ore tăcuși în fața nevoilor de azi, am luat hotărârea ca, în mod ușor și nu prea bădător la ochi, să amânăm câteva luni, pe timpul crizei financiare, apariția revistei.

Întocmai ca niște drumeși cari, apucați de viscol s'ar opri pușin din drum pentru binele lor și al scopului pe care îl urmăresc, — ne-am zis:

— Legionarii sunt bine închegași. Sufletește stau bine. Legăturile sunt bune. Așa că nu va fi mare pericol, dacă o bucată de vreme revista se va opri.

De asemeni am oprit transportul cărămișilor dela Ungheni la Iași.

Asfel că ne-am restrâns cheltuelile cât am putut. Cu banii căși s'au mai adunat am plătit 31.000 Lei la Tipografie datorie, și 30.000 ultimii bani la Camionetă.

În schimbul revistei: 1. Am intensificat circulațiile către Legionarii înscrși. 2. Am aranjat sistemul c. p. pe secfoare, pentru menținerea curentului. 3. S'au vizitat în mod discret mai mult de 1/2 din cuiburi, atât în Ardeal, Basarabia, Moldova, cât și în Muntenia.

În modul acesta am cheltuit de 10 ori mai puțin decât dacă am fi scos revista, în care caz astăzi am fi fost datori la Tipografie cu cel puțin 100.000 Lei.

Cum se va prezenta Legiunea după furtună?
După furtuna financiară, Legiunea va a-

părea în situație bună, întocmai ca omul care s'a adăpostit la timp.

Iată care ar fi veniturile ei:

1. Camioneta a început de 2 săptămâni a face curse cu pasageri.

2. Comitetul de 101 va lua ființă în timp foarte scurt.

3. 1000 de abonați au mai rămas datori revistei cu câte 100-140 Lei. Ceea-ce însămnă în medie 120.000 Lei.

Îi rugăm cu căldură să-și reamintească de noi imediat ce vor avea posibilitatea, și să ne trimită banii, pentru a continua regulat revista.

4. Avem 15 obiecte (cusături naționale) lucrate de Doamnele și Surorile Legiunii pe care le vom vinde.

5. Au rămas încă nevândute din grădina de anul trecut 200 sticle bulion à 1 kgr.

Aceasta este situația financiară a Legiunii și a revistei.

De aceea, uniți, strâns uniți, cot la cot și umăr la umăr, să pășim înainte și vom învinge toate greutățile.

Încercați în ziua cea mare pe care trebuie s'o ajungem toși, dar toși căși suntem azi porniți la drum, strigăm: **Înainte!**

Comitetul de 100.

Nu știm prin ce împrejurare și datorită cărui fapt, atunci când a pornit Legiunea, s'au ales ca *legionari* cei mai săraci dintre toți tinerii români.

Toți cu suflet mare, dar majoritatea încă cu studiile neterminate, mai au încă nevoie de ajutor, necum să mai contribuie ei cu bani. Toțuși Dumnezeu a avut grije de Legiune, încât la un apel făcut de noi, s'au găsit 100 de oameni cu greutate și cu dare de mână, care să contribuie cu 100 lei lunar pentru diversele cheltueli și cumpărarea unei camionete.

Astăzi Camioneta e cumpărată și s'a achitat definitiv: 234.000 Lei. Ce lucru rar și de mândri trebuie să ne simțim noi Legionarii, că am găsit 100 de Români, comercianți, vocați, ingineri, proprietari, preoți, militari, etc. care să aibă încredere în acțiunea noastră și să se lege de ea cu contribuția lor continuă de fiecare lună.

Astăzi le mulțumim.

Într'o bună zi însă steagurile noastre vor

lăfăi biruitoare pe deasupra pământului românesc. Vor fugi veneticii și samsarii. Lifestele îngrășate din sânge de Român.

Cei scoși astăzi din comerț, de pe moșii, din industrie, din casele lor, prin manopere frauduloase, — se vor reîntoarce în locurile lor. În România se va găsi destulă pâine atunci pentru cei flămânzi de azi. Românii nu vor mai fugi în alte țări.

Ei, bine, ziua aceea, mult, îndelung așteptată de noi, și binecuvântată de Dumnezeu, e ziua de sărbătoare a comitetului de 100.

Atunci nimeni nu se va putea bucura mai mult de biruința brațului nostru de Legionari, decât voi membri ai comitetului de 100, cari cei dintâi dintre Români ați simțit *directa victoria Românilor* și ne-ați ajutat în primul ceas.

Trăiască Legiunea noastră!

Comitetul de 101.

Deoarece membrii din comitetul de 100 din Focșani, Galați și Vaslui, ne-au sfătuit ca să reînființăm comitetul de 100 pentru ca să se poată scoate regulat revista, să se înceapă publicarea de broșuri și propaganda prin țară, — am luat hotărârea de a forma, în vederea acestor scopuri, un Comitet nou, care să poarte numele de *Comitetul de 101* spre deosebire de cel anterior.

Membrii din *Comitetul de 100* care doresc și pot să ia parte și la aceasta bătălie, sunt rugați a ne anunța și a se înscrie. În schimb nu vor mai plăti abonamentul la revistă, vor primi toate circularele și publicațiile Legiunii. *Noul comitet începe pe ziua de 1 Iunie* pe timp de 1 an.

Cotizația va fi trimisă la 20 ale fiecărei luni. Români, înscrieți-vă în al doilea comitet: **Comitetul de 101.**

Astfel veți contribui fiecare la victoria de mâne.

Cei câțiva membri ai comitetului de 100 cari au rămas în urmă cu plata și care au posibilitatea, sunt rugați a-și trimite binevoitorul obol, pentru a putea încheia socotellele.

În **Comitetul de 101** s'au înscris d-nii: 1. Spiru Peceli, comerț. 2. Gh. Potolea, comerț. 3. D. P. — V. medic. 4. Auneanu student. 5. Con. O. student.

BIBLIOTECA
UNIVERSITARIA
-1891-

Biblioteca Universitaria

-3 OCT. 1935